Machine Translated by Google

ЗА МОЯ ЛЕГИОНЕР

пер

КОРНЕЛИУ ЗЕЛЕА КОДРЕАНУ

Machine Translated by Google

Корнелиу Зелеа Кодряну

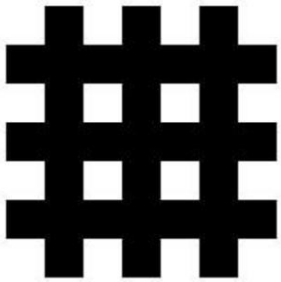

Знак на легиона

Machine Translated by Google

ИНДЕКС

за легионерите

ПРЕМИНАВАНЕ КЪМ ЖИВОТ

В Добрине гора

в университета в Яш

подготвя се революция

Националната гвардия на съвестта

Константин Панку I

Окупацията на Държавната агенция за монополи от Стражата на съвестта

Национално Трицветното знаме над творбите на Николина

Национал-християнски социализъм профсъюзите

Националите Кредото на социализма

национално-християнски

Истински портрет на ситуацията през 1919 г

Румънски работнически лидери

Отношението на еврейската преса

Първият студентски конгрес след войната

Откриването на университета в Яш през есента на 1920 г

Университетската 1920-1921 година

Изгонен завинаги от университета в Яш

Съветът на Юридическия факултет

Университетската 1921-1922 година

Председател на Асоциацията на студентите по право

Посещение на университета Чернаути

Прегледът "Apararea Nationala"

Основаването на Християнската студентска асоциация

дълг на честта

В края на обучението си в университета

Лятото на 1922г

В Германия

СТУДЕНТСКОТО ДВИЖЕНИЕ

10 декември 1922 г

"Нумерус Клаусус"

ЕВРЕЙСКИЯТ ПРОБЛЕМ

броя на евреите

Проблемът на румънската земя

Проблемът с градовете

Проблемът на румънското училище

Проблемът на румънската управляваща класа

Проблемът за националната култура

Връщане в Румъния в Яш

Machine Translated by Google

в Букурещ
в Клуж
Събранието в Яш 4 март 1923 г. Основаване на Лигата за отбрана
Национален , 4 март 1923 г. 81
Други антисемитски и националистически организации
„Румънската национална фасия“ и „Румънската акция“
Изменение на чл. 7 от Конституцията
My First
Арестувайте Великите мъже на Румъния 1879 г
Василе Конта
Василе Александри
Михаил Когълничану
Михаил Еминеску
Йон Хелиаде Радулеску
Богдан Петричейку Хайдеу
Костаче Негри
АД Ксенопол
Общата студентска стачка
продължава през юни 1923 г
Плановете на юдаизма срещу румънската нация
Срещу румънския народ
Срещу румънската земя
Срещу студентското движение
Еврейски аргументи и нагласи
Конгресът на лидерите на студентското движение
Конгресът на LANC в Кампул-Лунг
Студентският заговор от октомври 1923 г
В затвора Вакареш
Навън
Moti mite за студенти от Вакарещ
Мисли за нов живот
Изолацията на политиците
Отмъщение за предателство и присъда
в Яш

ГОДИНА НА ГОЛЕМИ ИЗПИТАНИЯ

Християнски културен дом
Първото поле на работа
нов удар
Смазан от удари в градината
Горе в кабинета на кмета
На планината Рарау
На планината Рарау
моят годеж
Процесът Мота-Влад
Около случилото се в градината
Думите на проф. АС Куза
Протестни митинги срещу Манчу
Разпоредена е административна проверка
фаталния ден

Machine Translated by Google

Две статии по делото Манчу
Гладна стачка
Сам в Галата
Присъдата се прехвърля към Фокшани
В Турнул-Северин
Присъдата
Връщане в Яш

ЮНИ 1925 - ЮНИ 1926

Моят брак
Церемонията по кръщението в Ciorasti
След една година работата се възобновява
Опасности, които застрашават едно политическо движение
Критика на лидера
Казус на съвестта
Във Франция в училище
Във Франция в
училище общи избори у дома
в Алпите
В Pinet-d'Uriage сред френските селяни
В Букурещ - Християнската лига за национална защита се раздели на две. Какво
се случи
Моята реакция към това състояние на нещата

ЛЕГИОНЪТ НА АРХАНГ МИХАИЛ

Легионът на Архангел Михаил
Материя срещу Дух
Причина
срещу предателството
Началото на легионерския живот
нашата програма
Аспекти на румънския обществен живот
Нашите опасения пред този свят
Етапите на развитие на
Легион "Памантул"
Страмозец"
Съдържание на първото издание
Основните принципи на легионерската етика
Липса на интерес към битката
Липсата на интерес към битката
Борбата да запазим нашия преглед
Други имена, открити в първите издания на нашия
преглед Нашите действия, погледнати отвън
отвъд формите
Национални движения и
диктатура Началото на

Machine Translated by Google

организация The Vows of the
Първите легионери
нова битка
Проблеми с вида на материала
Лятото на
1928 Борба с бедността
Професор Гаванескул получава торбата с пръст
Първото събрание на лидерите и формирането на Легионния сенат

ЗА НАРОДНИТЕ МАСИ

сред мотивите
сред мотивите
Решението да отидете в масите
15 декември 1929 г
В Трансилвания, в Лудосул де Муреш в
Бесарабия
Пак в Бесарабия
Проблеми в Марамуреш
Походът към Бесарабия е забранен
Покушението срещу министър Ангелеску
Разпускане на легиона на Архангел Михаил и арест
заповед за Желязната гвардия
Присъдата
Легионното движение на първите избори
Кампанията на Neamt

ДЕМОКРАЦИЯТА СРЕЩУ НАЦИЯТА

в парламента
Различни наблюдения върху демокрацията
Избор, селекция, наследственост
Индивид, национална общност, нация
нацията
Крайните цели на нацията
Монархия и право на монархията
Битката при Тутова
Второто разпускане на гвардията
нови общи избори
В парламента за втори път
Състоянието на легионерската организация през 1932-1933г

КАЛУМНИАЛСКАТА ОФЕНЗИВА

"Анархично и терористично движение"
„Желязната гвардия в служба на
Freigners" "Желязната гвардия в услуга
на хитлеристите Печатане на фалшиви банкноти в
Rasinari

Machine Translated by Google

отборът на смъртта в Тейус
Майката на Визани
Либералната партия поема отговорността за унищожаването на Другари от Желязната гвардия

Този том съдържа историята на моята младост, на възраст от 19 до 34 години, с своите чувства, вяра, мисли, действия и вашите грешки.

КОРНЕЛИУ КОДРЕАНУ

Machine Translated by Google

ЗА ЛЕГИОНЕРА

6 декември 1935 г.

Канен Силва

ЛЕГИОНЕР ,

Пиша за нашето семейство от легионери. За всички легионери: тези по селата, във фабриките и в университета. Не обръщам внимание на никакви регулации, наложени на авторите на книги. Нямам време. Пиша набързо на бойното поле, в разгара на атаките. В този час сме обкръжени от всички страни. Враговете коварно ни нападат и предателството хапе нас.

Две години бяхме вързани с веригите на една позорна цензура. В продължение на две години името ни и това на легионер се толерират от пресата само за да бъдат хулени. Предателството вали върху нас, докато враговете ни ликуват и чакат да умрем. Но тези рицари на страхливостта, както и техните господари, наистина ще се убедят не след дълго, че всички атаки, в които са възлагали надеждите си да унищожат легионерското движение, всичките им вълнения и отчаяни усилия, ще останат безплодни.

Легионерите не умират. Изправени, непоклатими, непобедими и безсмъртни, те изглеждат вечни победители над безсилните конвулсии на омразата.

*

– –

Мнението, създадено в нелегионерския свят от следващите редове, не е от значение за мен и ефектът му върху този свят не ме интересува.
Това, което искам, е вие, войници от други румънски хоризонти, когато четете тези спомени, да разпознаете в тях собственото си минало и да си спомните вашите битки; нека преживеете страданието, което претърпяхте, и ударите, които нанесохте на нашия народ; нека изпълниш сърцата им с огън и да стоиш твърдо в тежката и справедлива битка, в която си замесен и от която всички ни е заповядано да излезем победители или мъртви. Мисля за теб, докато пиша.

На вас, които ще умрете, приемайки смъртното кръщение със спокойствието на нашите предци траки. И вие, тези, които ще трябва да прекрачите мъртвите и техните гробове, носейки знамената на румънската победа в ръцете си.

ПРЕМИНАВАНЕ КЪМ ЖИВОТ

Machine Translated by Google

В ДОБРИНСКАТА ГОРА

Ето ни, събрани в един пролетен следобед на 1919 г. в Добринската гора, която стои на стража на височините около Хуси.
СЗО? Група от около 20 гимназисти, второкласници, младши и старши класове.
Събрах тези млади другари, за да обсъдим един сериозен проблем, въпреки че животът ни едва започваше. Какво ще правим, ако болшевиките ни нападнат?
Моето мнение, с което се съгласиха и други, беше следното: ако болшевишката армия пресече Днестър, тогава Прут, достигайки нашия регион, ние няма да се подчиним, а ще се укрием въоръжени в гората; ще организираме там румънски център за действие и съпротива и с умели действия ще се отърсим от врага; ние ще поддържаме дух на непокорство и ще поддържаме искрата на надеждата жива сред румънските маси в градовете. Всички се заклехме сред вековната гора. Тази гора е била част от прочутата гора Тигечу, по чиито пътеки през цялата история на Молдова са намерили смъртта си много врагове.

Решихме да придобием оръжие и боеприпаси, да запазим пълна секретност, да проведем разузнаване и бойни учения там в гората и да създадем фронт, който да прикрие нашите намерения. Лесно намерихме този фронт и скоро го осъществихме: национално-културна асоциация на студенти от Husi College, която нарекохме „Михаил Когълничану“. Той беше одобрен от директора на колежа. След това започнахме срещи и лекции в града. Занимавахме се с обичайния бизнес на публично място, докато в гората симулирахме бойни учения. В тези заглавия беше възможно да се намерят оръжия навсякъде, така че за около две седмици събрахме всичко необходимо.

*

– –

Тогава имаше толкова хаотично състояние на нещата в държавата, че ние, макар и само деца под 18 години, разбирахме много добре. Всички мислеха за болшевишката революция, която беше в ход, само на няколко крачки от границата.
Селячеството инстинктивно се противопостави на вълната на унищожение, но напълно дезорганизирано, то не можа да окаже сериозна съпротива. Но индустриалните работници се плъзгаха зашеметено към комунизма, систематично подхранвани от култа към тези идеи от еврейската преса и като цяло от всички евреи в градовете.

Всеки евреин, търговец, интелектуалец или капиталист-банкер, в своя радиус на дейност, е бил агент на тези антирумънски революционни идеи.
Румънската интелигенция беше нерешителна, държавният апарат в хаос. Всеки момент може да се очаква вътрешно изригване на няколко решителни и организирани елементи или нахлуване в Днестър. Това външно действие, координирано с това на вътрешните еврейско-комунистически банди - които можеха да ни ударят, разрушавайки мостове и взривявайки запаси от боеприпаси - тогава щеше да реши съдбата ни като народ. При тези обстоятелства, нашите мисли, в смут, заети с живота и свободата на новообединената ни държава в края на една тежка война, в младежките ни умове покълна идеята, която ни доведе до клетвата в Добринската гора. .

Прекарах пет години във Военната академия на Manastirea Dealului (Манастир на хълма), където почива главата на Михаил Доблестния, под зоркия поглед на Николае Филипеску*. Там, по заповед на майор, по-късно полковник Мареел Олтеану, командир на училището, този на капитан Вирджил Бадулеску, лейтенант. Емил Паланжану и под ръководството на учителите получих строго военно образование и здрава увереност в собствените си сили.

*Бившият министър на кабинета (1900-1913), основател на Военната академия, закача името си... (Бележка на преводача.)

Machine Translated by Google

Всъщност военното ми образование ще бъде с мен през целия ми живот. Редът, дисциплината, йерархията, формирани в кръвта ми от ранна възраст, заедно с чувството за войнишко достойнство, ще оформят водеща нишка за цялата ми бъдеща дейност. Тук също бях научен да говоря малко, факт, който по-късно щеше да ме накара да намразя "бъбривия бокс" и да говоря много.
Тук се научих да обичам окопа и да презирам хола.

Представите за военната наука, които получих тогава, ще ме накарат по-късно да преценявам всичко през призмата на тази наука. Този култ към чувството за човешко и военно достойнство, в който ме възпитаваха офицерите, щеше да ми създаде трудности и да ме изложи на страдания, в свят често без чест и без чувство за достойнство.
Прекарах лятото на 1916 г. у дома в Хуси.
Баща ми беше призован в армията през последните две години и замина с полка за Карпатите. Една вечер майка ми ме събуди и като плачеше и се прекръстваше, каза: „Събуди се, всички камбани във всички църкви бият". Беше 15 август 1916 г., празникът на Санта Мария. Разбрах, че е постановена мобилизация и че в този момент румънската армия е преминала планините.

Обхванат от емоции, цялото ми тяло потръпна. Три дни по-късно напуснах дома си, за да последвам баща си, воден от желанието си и аз да съм сред бойците на фронта. Най-накрая, след много приключения, пристигнах в полка, в който баща ми командваше рота, 25-ти пехотен полк под командването на полковник В. Пипереску, докато напредваше в Трансилвания в долината Ойтуз. Нещастието ми беше голямо, тъй като едва 17-годишен командирът на полка ме отказа да бъда доброволец. Въпреки това участвах и в настъплението, и в отстъплението от Трансилвания, а на 20 септември, когато баща ми падна ранен над Сената, на планината Церес-Дому, му бях полезен преди настъплението на врага. Макар и ранен, той отказва да бъде евакуиран, водейки ротата си през отстъплението и по-късно в тежките битки, които последваха при Ойтуз.

Една нощ, в два часа, полкът получава заповед за настъпление. Офицерите огледаха събраните си войски в мълчание като крайпътна гробница.

Баща ми беше помолен да докладва на полковника. Като се върна след малко, той ми каза: „Няма ли да е по-добре да се прибереш? Скоро ще влезем в битка и не е добре и двамата да умрем тук, защото тогава Майка ще остане с шест малки деца без никаква подкрепа. полковникът ми се обади и каза, че не иска да носи отговорност за престоя си тук на фронта. "

Виждах, че сърцето му се съмняваше: той се колебаеше да ме остави сам посред нощ, на открито, по непознати пътища, на 40 километра от най-близката ж.п.

Забелязвайки неговата настойчивост обаче, обърнах карабината и двата стелажа с патрони, докато полковите колони напредваха, изчезвайки в тишината и мрака на нощта. Останах сам на ръба на една канавка и тръгнах към старата граница и вкъщи.

Когато една година по-късно, на 1 септември, постъпих в Ботушското пехотно училище, все още мислех да отида на фронта. Тук завърших военното си образование и знания, от 1 септември 1917 г. до 17 юли 1918 г. в Действащата рота на Военното училище. Четиримата отличени офицери, полковник Славеску, капитан Чуреа, лейт. Флорин Радулеску и майор Стефля водеха стъпките ми по пътищата на битка и саможертва за моята страна.

Мина още една година - 1919 донесе мир, а ние, умиращите деца, се разпръснахме всеки по домовете си.
Баща ми, гимназиален учител, цял живот беше националистически борец. Дядо ми е бил инженер по горско стопанство, както и прадядо ми. Хората от моята нация бяха от самото начало, във всички трудни исторически времена, хора на горите и планините. Ето защо моята военна подготовка и кръвта във вените ми отпечатаха в постъпката на Добрина - една наивна проява - нотка на сериозност, каквато младостта ни не би предполагала.

В тези моменти ние усетихме в сърцата си, с техните съвети и опит, присъствието на всички наши предци, които се бориха за Молдова по същите пътища, по които враговете никога не са прониквали.

Machine Translated by Google

В УНИВЕРСИТЕТА В ЯШ
СЕПТЕМВРИ 1919г

Лятото мина. Направих бакалавърска степен* през есента и групата ни се раздели, като всеки насочи стъпките си към университет. От Добрина пазим само спомените за защитата на страната ни срещу заплашващите вълни на вражда, надигащи се отвътре и извън границите ни.

Оставях Хуси на този кръстопът за всеки млад човек, кандидатстването в университет, дългоочакваното кандидатстване! Като подготовка имах капитала от знания, придобити в колежа, сензационна литература или духовната перверзия, която сега заема толкова важно място в годините на формиране на гимназист - за негово нещастие - че не вкусих. В допълнение към обичайната литература на румънските класици, прочетох всички статии в Semanatorul („Сеячът“) и Neamul Romanesc („Румънският народ“) от Н. Йорга и AC Cuza. Баща ми ги имаше в някакви кутии на тавана. Там се качих в свободното си време, за да се занимавам с тази литература. Същността на тези статии съдържа израз по висок начин на трите идеала на живот на румънския народ:

1. Обединението на румънския народ.
2. Издигането на селячеството чрез поземлена реформа и политически права 3. Решаването на еврейския проблем.

На кориците на всички националистически издания по онова време имаше две максими:

"Румъния на румънците, само румънците и всички румънци." - Н. Йорга.

"Националността е творческата сила на човешката култура, културата е творческата сила на националността." - AC Куза.

Подхождах към Яш с голямо благоговение - Яш обичаше и разбираше всички румънци, градът, който всеки иска да посети.
Много градове в Moidavia имат някои парчета слава. Не можем да произнесем имената: Хотин, Барлад, Васлуй, Тигина, Четатя-Алба, Сорока, без да почувстваме, че душата ни се повдига.
Но преди всичко се появяват Сучава и Яш.
Сучава, крепостта на Стефан Велики; и Яш, градът на Куза-Вода, градът на Съединението от 1859 г., който с основаването на университета се превърна в град на младостта и нейните най-благородни стремежи.

В Яш са живели: Мирон Костин, Бо дан Петричейку Хасдеу, Михаил Еминеску, Йон Креанга, Василе Александри, Остаке Негри, Якоб Негруци, Михаил Когалничану, Ситнион Барнутиу, Василе Конта, Н. Йорга, Йон Гаванескул. Тук, като фар, блести в политическата икономия великата личност на професор Куза. Университетът се превърна в школа на национализма; Яш, градът на големия румънски напредък, на нашето национално величие, идеали и стремежи. Голяма е тъгата на 1917 г., когато тук, в тежките му часове, намери убежище измъчената душа на цар Фердинанд; страхотен заради съдбата си да бъде през 1918 г. град на обединението за всички румънци; велик заради великото си минало и голям заради настоящата си трагедия - за града на четиридесетте църкви - умира ежедневно забравен под безмилостната еврейска инвазия Яш, тъй като Рим, построен на седем хълма, е и остава вечният град на румънците.

Какви славни спомени!
Тук се чуха за първи път, звучни, онези хармонични стихове на Александри:

Machine Translated by Google

* Изисква се цялостен изпит преди завършване на гимназия. (Тр.)

„Румънци от всички

пера, елате, да си хванем
ръцете“

Тук, както никъде другаде, ученикът се чувства витаещ във въздуха над тихия Яш, с неговите тайнствени зовове и със своите свещени импулси, духовете на нашите предци. Студентът Яш, в тишината на нощта, чува, сякаш обезумял от болка, призракът на Михаил Еминеску да тича по кривите улици на града и стене като призрак:

"Този, който приема непознати
на сериозно Нека кучетата
изядат сърцето му Нека отпадъците
изядат къщата му Нека
лошата слава
погълне родителите му."

Това е градът, към който се приближих с дълбоко благоговение през есента на 1919 г., привлечен от великата му аура, но също така развълнуван, че тук съм роден преди двадесет години. И като всяко дете, бях трогнат да видя и целуна отново родината си.

Записах се в Юридическия факултет.

Университетът в Яш, затворен през годините на войната, отваря отново година по-рано. Бившите студенти, които сега са се върнали като абитуриенти, са се придържали към традиционния национализъм от предвоенния студентски живот. Те бяха разделени на два лагера. единият, под ръководството на Labusca das Cartas, а другият, под ръководството на Nelu Ionescu, от право.
Тези групи, малки на брой, бяха претоварени от огромната маса еврейски ученици, идващи в училището от Бесарабия, всички комунистически агенти и пропагандисти. Университетските преподаватели, с изключение на много ограничена група, водена от А. С. Куза, Йон Гаванескул и Корнелиу Сумулеану, бяха привърженици на същите леви идеи. Професор Пол Бужор, един от изразителите на мнозинството, заяви много скъпо в целия Сенат на страната: „Светлината идва от изток“, тоест отвъд Днестър.

Подобно отношение от страна на учителите, които смятаха всяка националистическа идея или бележка за „варварска“, доведе до тотална дезориентация на учениците, като някои открито подкрепяха болшевизма, други – мнозинството – казваха:
„Кажете каквото искате, национализмът е демоде лявото." Групата Labusca напълно , човечеството се движи към се плъзна в тази посока. Групата на Нелу Йонеску, към която се присъединих, се разпръсна с времето след някои университетски избори, които загубиха.

Напредъкът на тези антирумънски идеи, подкрепян от плътна маса професори и студенти и насърчаван от всички врагове на обединена Румъния, не срещна румънска съпротива сред студентското тяло. Някои от нас, които все още се опитваха да управляват барикадите, бяха заобиколени от атмосфера на презрение и вражда. По улиците или в аулите на университета колеги с друго мнение, такива със "свобода на съвестта" и които проповядват всякакви други форми на свобода, плюеха след нас, докато минавахме и ставаха все по-агресивни. Хиляди студенти, събрание след събрание, на които се пропагандира болшевизма, атакуваха армията, правосъдието, църквата, короната. Имаше само една асоциация, която все още запази румънски характер: „Аврам Янку“, принадлежаща на буковинци и трансилванци, под ръководството на Василе Ласински, студент. Университетът, традиционно националистически от 1860 г., се превърна в огнище на антиримски настроения.

Machine Translated by Google

РЕВОЛЮЦИЯ В ПОДГОТОВКА

Но тази ситуация не беше изцяло в университета. Масата от работници в Яш, почти напълно потопени в комунизма, бяха готови да избухнат в революция. Във фабриките се работеше малко. Часове наред те провеждаха събрания и съвети; предимно за политика, отколкото за работа.
Ние се оказахме систематично саботирани, според плана и заповедта: „Разбийте, унищожете машини, създайте състояние на всеобща материална мизерия, което води до избухването на революция.“ И наистина, колкото повече се спазваше тази заповед, толкова повече мизерия се разпространяваше, гладът беше заплашително заплашен и бунтът набъбваше в душите на множествата.

На всеки три или четири дни по улиците на Яш се провеждат големи комунистически демонстрации. Тези 10-15 000 гладуващи работници, маневрираха. от еврейската престъпна ръка на Москва, дефилираше по улиците, докато пееше интермационала, викайки: "Долу царя !" „Долу армията! И носещи табели, на които можеше да се прочете „Да живее комунистическата революция! “, „Да живее Съветска Русия! "

Ако те бяха победили, щяхме ли поне да имаме Румъния, ръководена от румънски работнически режим? Щяха ли румънските работници да станат господари на страната?
Не! На следващия ден щяхме да станем роби на най-мръсната тирания: талмудическата и еврейската тирания. Велика Румъния, след една секунда съществуване на Джес, щеше да рухне.
Ние, румънският народ, щяхме да бъдем унищожени, убити или безмилостно депортирани из Сибир: селяни, работници, интелектуалци, всички в безпорядък. Земята от Марамуреш до Черно море, отнета от Румъния, би била колонизирана от еврейски маси. Това е мястото, където биха построили
това е истинска Палестина.

Бях напълно наясно, че в онези часове животът и смъртта на румънския народ бяха заложени на карта. А също и евреите, които тласкаха румънските работници към революция. Те не съчувстваха на мъката, обхванала сърцата ни в тези моменти, нито на предадената мъка в очите ни. Те знаеха какво правят. Само румънските интелектуалци не знаеха, интелектуалците, които бяха ходили на училище и трябваше да просвещават хората в трудни времена - затова бяха интелектуалци - отсъстваха от задължението си. Тези недостойни същества в онези решителни моменти твърдяха с престъпно безсъзнание, че "светлината идва от Изток". Кой би се противопоставил на революционните колони, които маршируваха заплашително по улиците на всички наши градове? Студентите? Не! Интелигенцията?

Не! Полицията? Сигуранта *? Тези, като чуха приближаването на колоните, се паникьосаха и изчезнаха. Дори военните не можеха да застанат на пътя им. Защото не се говори за 1000 души, а за 15 000, 20 000, организирани и гладни.

СТРАЖА НА НАЦИОНАЛНАТА СЪВЕСТ

Machine Translated by Google

Една дъждовна есенна нощ на 1919 г. в трапезарията на училището за изкуства и занаяти, където бях съветник, мой приятел ми показа обява от вестник.

„Националната гвардия на съвестта провежда среща тази вечер, четвъртък, 9 сутринта, 3 Rua Александри"

Напуснах веднага, бързах с голямо нетърпение да разбера и да се присъединя към тази организация, чиито антикомунистически брошури бях чел няколко месеца по-рано.

В стаята на ул. „Александри" 3, украсена с новонаправени пейки, заварих само един мъж. Той беше на около 40 години, силен и изтощен, седеше на масата и чакаше хората да дойдат. Голяма глава, две силни ръце, тежки юмруци, среден ръст. Той беше Константин Панку, президент на Националната гвардия на съвестта.

* Румънската служба за сигурност преди комунистическото превземане. (Тр.)

Представих се, че съм студент и искам да ме приемат боец в гвардията. Той ме прие. Аз присъствах на тази среща. Присъстваха приблизително двадесет души: композитор Войнеску; Студент; около четирима механици от РМС*, двама от ж.п.; няколко търговци и работници; адвокат Виктор Климеску и свещеник. Бяха обсъдени различни въпроси във връзка с раздвижването на комунистическото движение в различни заводи и в част от града и с проблема за организацията на гвардията.

От тази нощ нататък пътят ми се разклони. половината в битката в университета, другата половина с Константин Панку, сред работниците. Привързах се към този човек и останах с него под негово ръководство постоянно, докато организацията се разпадна.

КОНСТАНТИН ПАНКУ

Константин Панку, чието име беше на устните на всеки ясиец и от двата лагера, произнасяно с надежда от румънците, с ужас от други, не беше интелектуалец.

Бил е търговец, водопроводчик и електротехник. Той никога не надхвърля четири класа на основното училище. Имаше ясен и уравновесен ум, който самият той обогати с адекватни знания. В продължение на двадесет години той се занимава с проблемите на работниците.
Няколко години беше председател на профсъюза на металургите. Той беше
първокласен оратор.
На подиума, пред тълпа, той впечатли. Той имаше душа и съвест, които бяха явно румънски. Той обичаше страната си, военните, краля.
Добър християнин. Имаше мускули на цирков борец и наистина херкулесова сила.
Ясианците го познаваха отдавна.

Преди войната в Яш идва цирк, който провежда бойни представления. Сред бойците имаше мъже от всички нации. Унгарци, турци, румънци, руснаци и пр. една вечер, когато един от тях победи всички други бойци, сред зрителите се надигна гражданин, който поиска да се бие с победителя. Той беше упълномощен да направи това. Той се съблече и сбиването започна. в рамките на две минути силният унгарски цирк беше повален на земята, победен.
Румънецът, който спечели сред ентусиазираното възхищение на публиката, беше не друг, а Константин Панку.
Ето защо, когато неговият призив за битка се появи за първи път по улиците на Яш, боготворената публика го прие с увереност.

Неговите усилия продължиха една година, нараствайки с нарастването на болшевишката заплаха и намалявайки с намаляването й.

Отначало се провеждат малки събрания, след това демонстрации, които достигат до 5, 6, дори 10 000 души.
Те се провеждаха всяка седмица през критичния период в зала „Принц Мирча" или понякога на Юниън скуеър. сред тези

Machine Translated by Google

който говореше редовно бях аз. Тук се научих да говоря пред тълпа.
Безспорно Националната гвардия на съвестта повдигна съвестта на румънците в критичен момент на важно място като Яш и го постави като бариера срещу комунистическата вълна.

Тази дейност обаче не се ограничава само до Яш. Ходихме в други градове.
Освен това редовно издаваният вестник Constiinta („Съвестта") прониква с тревогата си в почти всеки град в Молдова и Бесарабия.
Почти ежедневно в полето между двата лагера ставаха неизбежни кървави сблъсъци, като нашата страна даваше най-много ранени. Тази напрегната ситуация продължи до пролетта, но след две големи победи на наша страна офанзивната мощ на съперниците ни беше силно намалена.

ОКУПАЦИЯТА НА ДЪРЖАВНАТА МОНОПОЛНА АГЕНЦИЯ ОТ ОХРАНИТЕЛЯ НА НАЦИОНАЛНОТО СЪЗНАНИЕ

Беше 10 или 11 февруари 1920 г. Две седмици се говори за национална обща стачка. Решителната битка наближаваше. в града беше съобщено, че около обяд в ASM, където около 1; Наети са 000 работници, стачката е обявена, червеното знаме е вдигнато, изображението на краля е спуснато и пробито под краката му, след което е заменено
с тези на Карл Маркс, Троцки и Раковски.

Нашите хора бяха бити, механиците, гвардейците, ранени. В 1 часа около 100 души се събрахме в нашия щаб. Какво да правя? Панку ръководи дискусията. Имаше две мнения. Някои твърдяха, че трябва да изпратим телеграми до правителството с молба за военна намеса. Моето мнение беше, че присъстващите трябва да се обърнат към ASM и да премахнат червеното знаме при всякакъв риск. Моята гледна точка беше приета. Взехме нашето знаме и в 1 часа, водени от Панку, тръгнахме да маршируваме срещу Лапушняну и Пакурари, пеейки Desteapta-te Romane („Събуди се, румънец").

Близо до завода на улицата отделихме няколко групи комунисти.
Влязохме в двора на фабриката и влязохме в сградата, носейки масло от знаме на покрива, където го засадих. От там изнесох лекция. Военните се появиха и окупираха фабриката.

Отдръпнахме се пеейки, след което се върнахме към нашия щаб, смятайки, че бързото ни нахлуване е успешно. Новината за нашето отношение прекоси града като светкавица, но стачката продължи. Военните можеха да защитят само знамето, не можеха да накарат фабриката да работи. какво трябваше да се направи? Хрумна ни идеята да търсим

работници в града, за да отворят фабриката. след три дни 400 нови работници, идващи от всички части на Яш, влязоха във фабриката. Това започна да работи; стачката се провали. Две седмици по-късно половината от стачкуващите поискаха това да стане. Обратно на работа.

Победата ни беше голяма. Първата стъпка към обща стачка беше отхвърлена. Плановете на еврейско-комунистическия консорциум започват да се осуетяват. Нашата акция получи огромен отзвук в румънските редици, повишавайки духа им.

ТРИКОЛОРНОТО ЗНАМЕ НАД ТВОРБИТЕ НА НИКОЛИНА

Най-мощният комунистически център се формира от румънската железница в Николина.
Повече от 4000 мъже работеха там, почти всички болшевизирани. Жилищните райони около тези работи, Podul Ros, Socola и Nicolina, са нападнати от значителен брой евреи.
Ето защо водачът на комунистическото движение в Яш д-р Гелертер и неговият съветник Гелер установяват тук своята съпротивителна точка. По-малко от месец от поражението на ASM и като сигнал за началото на общата стачка и решителната битка, червеното знаме беше издигнато и се развя над работите. Беше обявена стачка.
Хиляди работници си тръгваха.
Властите бяха безсилни.

Machine Translated by Google

* Държавната агенция за монополи, наричана по-долу ASM (Tr.)

Чрез листовки призовахме всички румънци на среща в зала „Принц Мирча“. След речите напуснахме сградата със знамената и цялата тълпа се насочи към Николина. На Union Square бяхме спрени от властите, които ни посъветваха да не продължаваме, тъй като имаше над 5000 въоръжени комунисти, които ни чакаха и щеше да последва кръвопролитие.

Така че излязохме от Union Square към гарата, където окачихме знамена над кръговото движение на машините и над гарата. И така, взехме влак по линията и отидохме до Николина. Някой натисна ключа на гарата и във влака на Николина и всички влязоха в работилницата на Николина. Слизаме надолу. В

магазините - никой. На една от сградите червен флаг. Изкачих се по пожарна стълба, държайки трикольор между зъбите си. С известно затруднение, тъй като бях на голяма височина, стигнах до покрива. Качих се на покрива и пропълзях до върха. Грабнах червеното знаме и сред бурни възгласи, продължили няколко минути, издигнах и държах трикольора. Така че от там говорих. Извън стените комунистите, увеличавайки се на брой, стабилно се превръщаха в компактна маса и се издигаха заплашително.

Адски рекет. Вътре, ура, отвън, освирквания и ругатни. След това бавно се спуснах на земята. Панку нареди тръгването ни. Но на портата комунистите блокираха изхода ни, викайки: "Нека Панку и Кодряну да дойдат!"

Вървяхме на 100 фута пред нашата тълпа и се отправихме към портата.

В средата Панку, отдясно търговец Маргаринт, а аз отляво. Тримата тръгнахме напред, без да кажем нито дума, държейки ръцете си в джобовете на пистолетите.

Тези на портата ни наблюдаваха тихи и неподвижни. Сега бяхме само на няколко крачки. Очаквах свистенето на куршум покрай ухото ми. Но ние продължаваме напред, директни и решителни.

Това обаче беше много необичаен и вълнуващ момент. Сега бяхме само на няколко крачки. Комунистите си тръгнаха, отваряйки ни! Около десетина метра вървяхме мълчаливо като гробница сред тях.

Не гледаме нито наляво, нито надясно. Нищо не се чуваше, дори човешко дишане. Нашите хора ни последваха. Но когато отминаха, тишината беше нарушена. Проклятието започна със заплахи от двете страни, но без битка. заедно вървим по жп линията към гарата. Зад нас, над произведенията, духащият вятър раздвижи плата на победоносния трикольор.

Моралният ефект от това действие беше несравним. Целият Яш се разбунтува. Всички по улиците говореха само за Националната гвардия на съвестта. Във въздуха се усещаше скрито течение на румънското пробуждане. Влаковете отнесоха новината за това възкресение още по-далеч в четирите краища на страната. Разбрахме, че болшевизмът ще бъде победен, защото пред него, както и по неговите флангове, беше издигната бариера на съвестта, която щеше да попречи на неговото разширяване.

Всички пътища към новото им нашествие вече бяха затворени. Отсега нататък трябва да се оттегли, не след дълго действие на Гети. Администрацията на Авереску беше добавена към нашите усилия, достатъчно, че перспективите на това движение бяха напълно обезсилени.

НАЦИОНАЛ-ХРИСТИЯНСКИ СОЦИАЛИЗЪМ
НАЦИОНАЛНИТЕ СИНДИЦИ

Националната гвардия на съвестта беше бойна организация, предназначена да сваля врага. Разговарях с Панку много пъти през онези нощи на 1919 г., тъй като бяхме постоянно заедно и почти редовно ядяхме на неговата маса. И аз му казвах:

„Не е достатъчно да победим комунизма. Трябва да се борим и за правата на работниците. Те имат право на хляб и се борят за чест. Трябва да се борим срещу олигархичните партии, създавайки национални работнически организации, които могат да извоюват правата си в структурата на държавата, а не срещу държавата.

„Не позволяваме на никого да се опита да издигне друго знаме на румънска земя, освен това на нашата национална история. Колкото и да е работническата класа, ние не толерираме

Machine Translated by Google

въстава срещу страната или прави обща кауза с чужди движения извън нашите граници, никой няма да признае това

за хляба си прахосвате и се присъединявате към групите на чужд народ от банкери и лихвари, всичко, което в продължение на две хилядолетия беше потта на народ от работници и смели хора, е спасено, Вашите права, да - но в рамките на правата на вашия народ. Недопустимо е поради неговата строгост да се потъпква историческото право на нацията, към която принадлежите.

„Но и ние няма да признаем, че под прикритието на цветни формули една олигархична и тиранична класа се монтира зад гърба на работниците от всички категории и буквално им дере кожите, докато непрекъснато развява във въздуха знамена за родината – което те не правят любов; Бог, в когото не вярват; Църква - в която никога не влизат и армия - която изпратиха на война с празни банди.

„Това са реалности, които не могат да се използват като фалшиви емблеми за политическа измама в ръцете на няколко неморални жонгльори.
Тогава започнахме да организираме работниците в национални съюзи и дори в политическа партия: „Национален християнски социализъм“. Тогава Панку написа:

КРЕДОТО НА НАЦИОНАЛНО-ХРИСТИЯНСКИЯ СОЦИАЛИЗЪМ

Вярвам в единната и неразделна румънска държава, от Днестър до Тиса, собственик на всички румънци и само на румънци, обичаща работата, честта и страха от Бога, загрижена за страната и нейния народ; дарител на равни права, граждански и политически, на мъжете и жените; защитник на семейството, плащащ на вашите държавни служители *.
По онова време не бяхме чували за Адолф Хитлер и немския националсоциализъм и работници по броя на децата и свършената работа, качество и количество; и в държава, защитник на социалната хармония чрез минимизиране на класовите различия; и в допълнение към заплатите, национализирайте фабриките (собственост на всички работници) и разпределете земята между всички фермери.

Той ще разпределя ползите между собственика (държавен или частен) и работниците.
Бившият собственик, в допълнение към собствената си заплата, трябва да получава процент, обратно пропорционален на стойността на първоначалната му инвестиция; освен това държавата ще гарантира първоначалната инвестиция; освен това държавата ще застрахова работниците чрез „рисков фонд“; той ще осигури депозити за храна и облекло за работниците и държавните служители, които, организирани в национални синдикати, ще имат свои представители в бордовете на директорите на различните индустриални, селскостопански и търговски институции.

Вярвам в един велик и силен „баща на работниците“ и крал на селяните, Фердинанд Първи, който пожертва всичко за щастието на Румъния и който за нашето спасение стана едно с народа; че начело на войските си в Марасти и Марасещи той победи врага; който оттогава е гледал с любов и увереност към войниците, които му дължат вярност, войници, които ще открият, че техният военен дълг е истинско училище за тяхната нация, което могат да завършат за една година. „Вярвам в трикольора, заобиколен от лъчите на националния християнски социализъм, символ на хармонията между братята и сестрите на Велика Румъния.

Вярвам в една свята християнска църква със свещеници, които живеят Евангелието и за Евангелието и които искат като апостолите да се жертват за просветлението на мнозина.

Признавам избора на министри от Камарата, премахването на Сената, организацията на селската полиция, прогресивен данък върху доходите, училища по земеделие и занаяти в селата, „кръгове“ за домакини и възрастни, домове за инвалиди и възрастни хора хора, национални домове, определяне на бащинство, ефективно привеждане на всички знания за законите, стимул за инициативата

Machine Translated by Google

частния сектор в интерес на нацията и развитието на селската домашна индустрия.

Надявам се на възкресението на националното съзнание дори в смирения пастир и слизането на образованите сред изморените, за да ги укрепи и помогне в истинско братство, основата на утрешната Румъния, Амин! „Националната гвардия на съвестта“.

Вестник Constiinta ("Съвестта"), понеделник, 9 февруари 1920 г.

Така започнахме да организираме националните съюзи. Следният документ показва как е създаден един от нашите съюзи. Публикувам го, за да подчертая добросъвестността на яските работници от онова време:

Минути!

„Долуподписаните, търговци, работници и чиновници от тютюневата фабрика ASM, се срещнаха тази вечер, понеделник, 2 февруари 1920 г., в щаба на Националната гвардия на съвестта, № 3 Rua Alecsandri' под председателството на г-н . У.
Панку, действащ президент на гвардията. КАТО ИМАТ ПРЕДВИД престъпните тенденции на определени лица, които обслужват интереси, които са чужди на този народ, и КАТО ИМАТ ПРЕДВИД пропагандата, в която участват, а именно да атакуват благополучието на тази институция и самото съществуване на онези от нас, които са работили през целия си живот за филийка хляб, която е единствената ни храна и тази на нашите деца, НИЕ, честни и спазващи закона румънски работници, желаещи да вървим заедно под знамето на нашата страна по пътя, продиктуван от висшите интереси на нашия народ, за благосъстоянието на тази институция, за да помогнем да спрем веднъж завинаги пропагандата на нашия враг в нашите редици, РЕШИХМЕ да се конституираме в професионален национален съюз, към който избираме следната комисия и делегат от Националния Страж на съвестта”.

Следват 183 подписа.

„Constiinta“ („Съвестта“), 9 февруари 1920 г., № 17 и 18.

ДЕЙСТВИТЕЛНА КАРТИНА НА ПОЛОЖЕНИЕТО ПРЕЗ 1919г

Опитвам се да отразя момента от 1919-20 г., като вземам от вестници и манифести това, което смятам за значимо. Първият манифест, издаден от Константин Панку в Яш през август 1919 г., разлепен по всички
стени на Яш, в момент на обща дезориентация, е сигналът за битка за румънските работници от Яш:

Апел към румънските търговци, работници, войници и селяни

братя,

След години на ужасни битки светът празнува мира между хората; Мъдрите лидери във всички цивилизовани страни се стремят да сложат край на войната, като установят закон, който ще гарантира мирно съществуване в бъдеще.
Но ето, от Изток се чуват гласове на омраза, които показват опитите на нашите врагове да ни разделят чрез раздори и недоразумения помежду ни. От Русия, управлявана от мрака на погрешните учения, ни призовават да се бием, да стреляме и да убиваме нашите братя с еднаква кръв.

От Унгария, която плаче за предишното си величие, се чува същият апел. Враговете на Изтока се обединиха с тези на Запада, за да нарушат нашия мир и

Machine Translated by Google

да проникна в.

Чужденците отвъд нашите граници се опитват да прехвърлят чашата с отровата между нас, чрез чужденците, които живеят в страната ни. Те се осмеляват да твърдят, че ни тласкат напред в името на мира, справедливостта и свободата и в името
на работниците. Думата им е лъжа, молбите им смъртоносна отрова за: Те казват, че искат мир, но сами го разрушават, като убиват най-достойните; Искайте свобода, но чрез смъртни
заплахи принуждавайте хората да им се подчиняват; Желайте братство, докато сеете
омраза, несправедливост и разпуснатост в нациите. Освен това те казват, че искат
премахване на капитала, спечелен в пот на челото.

'

Те ни казват, че не искат война, но се бият.
Те настояват за премахване на армията, но се въоръжават. Призовават ни да изхвърлим трикольора, а на негово място да издигнем червеното знаме на омразата. Не вярвайте на неговите манифести и призиви, както той не вярваше на врага, когато се биеше в Ойтуз, Марасти и Марасещи.

Дългът на всеки добър румънец е да следи и в бъдеще семето на раздора, което врагът се опитва да посее сред нас, да не пусне корени.
Усъвършенствайте работата, която сте започнали, с работата и честта си. Вашите врагове са безхаберието, омразата и безчестието, които властват отвъд границите, които заплашват и нас.

Внимателен! Пазете душата си чиста, не забравяйте, че нашето спасение е труд, единство и чест.

Братя войници,

С вяра в Бога ти сломи силата на врага. С оръжията си изрязахте границите на страната завинаги.

С кръвта си ти усъвършенства и запечата своята жертва. Ето защо не
трябва да позволявате на чужди и беззаконни групи да унищожат това, което сте усъвършенствали.
Продължавайте да поддържате любовта си към родината и вярата във вашия крал. Вие се заклехте да защитавате границите на родината с кръвта си до последната капка. Внимателно ги пазете от злите намерения на врага, защото така са правили нашите бащи и предци.

братя селяни,

Богът на нашите бащи се е смилил над нашето страдание и ни е дал една толкова щедра година, каквато рядко се е виждала. Бъдете благодарни на добрия Господ, за вашия труд и за вашата вяра. Подновете работните си сили, усърдно събирайте продукцията на земята.
Бъдете сигурни, че земите на Тиса, Дунав и Черно море са изцяло завладени от вас.

Пазете го в светиня, бранете богатствата му с труда и любовта си.

Братко Римс,

Във вас са надеждите и силата на тази страна. Вие също сте утрешното щастие. Не събирайте проклятия, а благословии.
Противникът атакува Днестър и Тиса. Той също се опитва да наруши вътрешния мир на страната ни.

Нашето избавление е в работата, честта, любовта към родината и вярата в Бог.
Бъдете внимателни, призовете в правия път и онези, които са се заблудили и са преминали към онези без народ и без вяра. Обединени около трона и под сянката на трикольорното знаме, те бдят за спокойствието на страната.
Кажете на чужденците и чуждите любовници, които се опитват да ни безпокоят, че около нас се е сформирала национална гвардия, която наблюдава, която ще се бие срещу тези

Machine Translated by Google

които искат да посеят раздор между нас.

Румънци навсякъде, работници, занаятчии, войници и селяни, бъдете достойни за нашите предци и призива на тези времена, в които живеем. (ss) румънският търговски кръг; Съюз за железопътна тяга; Обществото на военноинвалидите; гилдията на металурзите и др.

Constiinta ("Съвестта"), 30 август 1919 г., младша година, № 1

ВОДАЧИТЕ НА РИМСКИТЕ РАБОТНИЦИ

Лидерите на румънските комунистически работници не бяха нито румънци, нито работници. В Яш: д-р Гелертер, евреин; Гелер, евреин; Шпиглер, евреин; Шрайбер, евреин и др.

В Букурещ: Илие Московиси, евреин; Паукер, евреин и др. Около тях групи изгубени румънски работници.

Ако революцията беше успешна, президентът на републиката, който щеше да узурпира великия цар Фердинанд, щеше да бъде Илие Московиси.

В парламента на Велика Румъния през 1919 г., когато депутатите и сенаторите от всички румънски провинции се събраха, развълнувани от великия акт на Съединението, станаха и аплодираха великия крал обединител, този г-н Илие Московичи отказа да стане, привидно седнал .

Machine Translated by Google

ОТНОШЕНИЕТО НА ЕВРЕЙСКАТА ПРЕСА

Необходимо е да се подчертае отношението на еврейската преса в онези опасни за румънския народ времена. Винаги, когато съществуването на румънската нация беше застрашено, тази преса подкрепяше тезите, които най-много устройваха нашите врагове. Както наистина, след събитията лесно може да се види, че същите тези тези са били упорито противопоставяни всеки път, когато са били в полза на румънско възрожденско движение.

За тях нашите грижи бяха дни на радост, докато нашата радост за тях бяха дни на траур.

Свободата

Свободата, толкова много отричана на националното движение днес, тогава се смяташе за догма, защото служеше на каузата на нашето унищожение. Ето например какво пише Adevarul („Истината“) от 28 декември 1919 г. под подписа на Емил Д. Фагуре (истинско име Хонигман):

„Тъй като Социалистическата партия има право да демонстрира свободно, не може да се твърди, че тази партия има привилегия. Без значение коя партия иска да демонстрира, това право ще трябва да бъде отхвърлено...“
SP

Ненавист

Можем да прочетем на същата хартия:
„Омразата винаги трябва да бъде водач срещу партията на убийците, която управляваше, начело с Йон Братияну"

Еврейската омраза към румънците е благословена; се поддържа; човек го призовава. Не е престъпление. Не е средновековен срам. Но когато румънците настъпят моментът да защитят нарушените си права, действието им е етикетирано като "омраза" и омразата се превръща в признак на варварство, унизително чувство, върху което нищо не може да се гради.

правов ред

Adevarul ("Истината"), 5 октомври 1919 г

Свърши се! Чрез „висшия“ указ-закон по време на изборния период се въвежда нов режим, много по-суров от преди, режим на обсада и цензура, като опозицията и цялата страна са отстранени от закона. той е чисто и прост, режимът на военната диктатура, в който само короната е всемогъща; короната и либералната партия, и като изпълнител на тези два завета, вие имате правителството на генералите..... така че наредбата ни забранява да атакуваме Короната. Ако казването на истината се разбира като атака, тоест, че короната е поела тежкото бреме да управлява
страната с Либералната партия, тогава все пак тази атака трябва да бъде направена.

Указът ни забранява да атакуваме сегашната форма на управление, ако по този начин се разбира, че нямаме право да протестираме с цялата ярост срещу настоящето.

правителство, което е плод на противоконституционната воля на двама души, ще протестираме....
Ако нямаше друг изход срещу това състояние на нещата, ако знаехме, че подстрекателството към бунт или срещу така наречения правен ред ще има някакъв ефект - за съжаление това не е така - ние не бихме се поколебали нито за миг да направим тъй като няма друг начин за борба с такива

Machine Translated by Google

диктаторски и тираничен режим.

* Министър-председател на Румъния по време на Първата световна война, (Тг.)

Считаме, че сме изправени пред въоръжена банда, която се поставя извън закона и използва брутална сила....

Независимо от всичко това, ние ще вдигнем това знаме и, падайки, пак ще викаме: „Долу тиранията“;
„Да живее свободата“.

Това е еврейската преса от 1919 г.

С други думи: подстрекаване към бунт срещу Короната, срещу формата на управление и правния ред.

подстрекателство към бунт

Adevarul ("Истината"), 11 октомври 1919 г

"Лудите! Къде са лудите?"

Както казахме, имаме много възпитани мъже и нямаме луди. Или лудостта е това, от което се нуждаем. Тези от 1848 г.
бяха луди и изкорениха тогавашния болярски* режим....

Имаме нужда и от луди хора. С добре възпитани мъже, които споделят косъм в 14 stW не, вземайки решение, няма
какво да се направи.
Имаме нужда от поне един луд, ако не и от повече. Какво ще прави този луд, откъде да знам? .....

След това се иска луд. Тогава нека дойдат лудите.

Дори социалистите се държаха добре. Всъщност те имат партия зад себе си и мъже, които не трябва да се страхуват от никого.
Виждам, че не се страхуват, но все пак се държат добре. Както I. Nadejde някога, те упорито остават в правната рамка,
Онези, които са на власт, цивилни и военни, искат да ги измъкнат, напразно усилие, Тяхната тактика е
правовата държава. Дори когато по тях се стреля, както на 13 декември 1918 г., когато са пребити на пух и прах, когато
Фриму е потопен от своите поддръжници в гроба, социалистите протестират - естествено, с голямо достойнство - но не
излизат извън закона .

Във всеки случай имаме нужда от луди хора.
Нека излязат лудите, които биха предприели незаконни или противозаконни действия срещу днешното състояние на
нещата.

Короната

За румънците короната винаги е била ценен актив. Като гарант за нашето единство и съпротива пред всяка опасност, евреите
никога не се поколебаха да го атакуват, обиждат и компрометират по какъвто и да е начин.
Ето как например се отнася Диминеата ("Утрото") от 16 ноември 1919 г. към цар Фердинанд.

„Поради грешка“

Едно животно се нуждае от ограничени грижи, но мозъкът му е достатъчен, за да ги задоволи. Рядко, изключително рядко
животното греши. По същия начин неговият интелект, колкото и малък да е, го предпазва от изпадане в груба грешка.

При краля не е същото.

Искам да говоря за царя на творението.

Царят на творението е много по-интелигентен от куче, кон или магаре. Това е вярно. Но докато никое от тези животни не би
скочило от ръба на пропастта, не би се хвърлило във водата, за да се удави, или не би опитало опасно движение, царят
на сътворението допуска грешки всеки ден.

Machine Translated by Google

непростими грешки.....

* Me "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Tr.)

Мъдростта изискваше кралят да не позволява да попадне в плен в ръцете на един човек или партия.

С цялото ми уважение, мой дълг е да кажа на Негово Величество, че е сгрешил. Ситуацията, която е толкова неясна, е дело на Негово Величество. Защото Негово Величество, поддавайки се на някои виновни и заинтересовани мании, избяга от естествените решения, които вътрешното положение изискваше.

Ако и днес короната не реши да влезе в естествените пътища, които са отделени от бъдещите интереси, природата ще поиска правата си с още по-голяма решителност.

Нека царят на творението бъде предупреден.

християнската църква

Opinia ("Мнението"), 10 август 1919 г

Националистите от Яш започват да се вълнуват. Те са толкова малко и толкова зли, поради което тяхната агитация, някога отвратителна, сега е нелепа, чисто и просто.
Националистите сформираха „Национална гвардия на съвестта“. Издадени са манифести; бяха проведени срещи...

Поканени са и студенти шовинисти. Дойдоха и обичайните свещеници... Във време, когато навсякъде с най-деспотични закони се премахват различията между националностите, у нас националистите искат да подчертаят тези различия... мирната конференция иска да наложи чрез договор контрол над на малцинствата....

Когато навсякъде църквата се отделя от държавата, оставайки лична грижа на всеки човек, у нас националистите апелират към духовенството за организирана религиозна пропаганда на принципа...

Тогава се намесва свещеникът: той нежно хваща хората за косите на главите им и удря челата им в църковните камъни, докато останат зашеметени. Именно в църквата хората се учат на смирение и примирение. Това е волята на
Бог.

Вече никой не се заблуждава с лъжи. Напразно националистите закачат трицветни ленти на ръкавите си, които насъскват обикновените интелектуалци срещу евреите, които карат свещениците да ни анатемосат в църквата. Днес никой не се страхува от нейната анатема.

Ние проповядваме любовта между хората. И разбийте вратата на храмовете, които таят омраза и отмъщение.....

Подписано: М. Севастос

процесията

Opinia ("Мнението"), 26 октомври 1919 г

По призив на „Националната гвардия на съвестта” знатното духовенство предостави своите бради, одежди и хоругви на демонстрантите.

Но луксът да имаш Бог с цял отбор трябва да се плати.
Ние предпочитаме нашите данъци да наемат учител, а не свещеник. Затова желаем отделянето на църквата от държавата. Защото не искаме ли нашият принудителен принос да послужи за насърчаване на мракобесието, отречението и духа на примирение, благодарение на които се поддържат полицейските режими, обратно към Средновековието? За Инквизицията? Ние сме раздразнени от ужас в раирани панталони и опашки, и военна туника, не можем повече да търпим терор, носейки религиозен навик. Болно ни е да гледаме улични демонстрации, мотивирани от политически и военни интриги, и вече не искаме да сме свидетели на паради с червени митри и шалове...

Machine Translated by Google

Достатъчно!

Куполите на църквите тежат на раменете на човечеството; поклоните го дърпат на земята.

Това шествие ще бъде безвкусно. По улиците ще видите музейни одежди, септри, обсипани с диаманти, митри... Ще се видят кръстове и палантини.

Брадите ще отминат, ораторите с изкривени жестове ще оголят гърди, показвайки на тълпата окървавената си страна, смучейки между зъбите си гъби, напоени с оцет...

Подписано: М. Севастос

Ясно е. Оттук до нападение на офицери и късане на ивиците им е само една крачка.
Също така стъпка към събарянето на църкви с кирки или превръщането им в конюшни или садистични места за партита за малките еврейски репортери от Opinia („Мнението“), Adevarul („Истината“), Dimineata („Утрото“) и вашите хора .

Видях в колоните на тези вестници, във време на голямо румънско бедствие, цялата омраза и хитри заговори на една вражеска раса, установена тук и толерирана от съжалението и само съжалението на румънците. Видях как парадираха с липсата си на уважение към славата на румънската армия и стотиците хиляди, които умряха в тяхната свещена униформа; липсата им на уважение към християнската вяра на цял един народ.

Не минаваше ден без отрова да се излее в сърцата ни от всяка страница.

Четейки тези вестници, които обгръщаха душата ми, разбрах истинските чувства на тези извънземни, които те разкриха без да се притесняват, в момент, когато мислеха, че сме паднали на земята. Научих достатъчно антисемитизъм за една година, за да издържа три живота. Защото човек не може да удари свещените вярвания на хората или това, което сърцето им обича и уважава, без да ги рани дълбоко и без кръв да тече от раната им. Изминаха седемнадесет години, а раната все още кърви.

Позволете ми още веднъж да изпълня един свещен дълг, като спомена тук този герой, атлет на християнските работници, занаятчията Константин Панку, под чието командване бях и на чиято страна щях да стоя до „Червения звяр“, както той го нарече , беше победен. На този човек - на неговата смелост и твърдост - се дължи освобождението на

град Яш от унищожение се дължи. Седем години по-късно този гигант, отслабен от страдание и бедност, вървеше като сянка по улиците на Яш, търсейки помощ за лечение на сърдечно заболяване. Умира болен и беден, забравен и без помощ, насред страна, която нехаеше, и в град, който защитаваше със собственото си тяло в най-трудните часове.

Machine Translated by Google

ПЪРВИЯТ СТУДЕНТСКИ КОНГРЕС СЛЕД ВОЙНАТА

КЛУЖ, 4, 5, 6 СЕПТЕМВРИ 1920 г

Този конгрес се състоя в Националния театър на Клуж, в атмосфера на голям ентусиазъм, резултат от обединението на 26-те

Румънският народ със силата на оръжието и неговата саможертва. Това беше първата среща на млади интелектуалци от народ, разпръснат до този момент на четирите вятъра от съдба и нещастие. Две хиляди години на несправедливост и страдание бяха към своя край.

Какъв ентусиазъм! Колко много свещени емоции! Колко сълзи проляхме всички!

Но колкото и голям да беше нашият ентусиазъм за настоящето, което доминираше в сърцата ни със своето величие, толкова голяма беше нашата дезориентация по отношение на линията, която да следваме в бъдещето.

Именно от тази несигурност еврейската власт се опитва да спечели, като предлага и в крайна сметка упражнява натиск върху министерства, масонство и политици да поставят в дневния ред на Конгреса възможното приемане на еврейски студенти в студентски съюзи.

С други думи, беше направен опит за трансформиране на румънски сдружения в румънско-еврейски сдружения. Опасността беше сериозна: от една страна болшевизмът чука на вратата, от друга вероятността да бъдем числено превъзхождани от еврейско-комунистическите елементи в нашите собствени групи. Поне в две от тях, Яш и Чернаути, положението беше трагично. Въпреки това лидерите на конгреса Лабуска, президентът на студентската асоциация Яш и целият му комитет; Назарие, президентът на Букурещ с целия му комитет и всички асоциации; и Пускару, президентът на Клуж, беше спечелен от идеята. Младите ученици много лесно се влияят, особено когато нямат вяра. Те се оставиха да бъдат съблазнени не толкова от непосредствените материални предимства, които можеха да бъдат предложени, но по-специално от ласкателството и перспективата за голямо бъдеще, което им беше обещано. Но младият човек трябва да знае, че независимо каква длъжност заема, той е страж в служба на нацията и че да се остави да бъде купуван, ласкан, съблазняван, означава неизпълнение на дълга и може дори да доведе до дезертиране или предателство.

Малка неофициална група от нас от Яш, непоклатими в решимостта си, обединени с тази на буковинци, се биеха яростно два дни. И накрая победихме.
Конгресът прие предложението, което предложих, с нормално гласуване, в противовес на предложението, подкрепено от цялото студентско ръководство, вярвам, че Конгресът гласува така не толкова от убеждение, колкото от възхищение от решителността и отчаянието, с които се водеше нашата борба .

Учениците на Cernau, ti, не повече от 60 години, се държаха чудесно.
Нашата малка група ясианци, не повече от 20, също. ако добавим групата от 20 Ciochina, също от Яш, двудневната битка е спечелена със 100 срещу 5000.

Тази наша победа беше решаваща. Ако нашата гледна точка беше изгубена, студентските дружества също щяха да изгубят своя румънски характер и в контакт с евреите щяха да се обърнат към болшевизма. Румънското студентство беше на голям кръстопът.

И по-късно, през 1922 г., нямаше да имаме изригване на румънско студентско движение, а може би избухване на комунистическа революция.

ОТКРИВАНЕТО НА ЯШКИ УНИВЕРСИТЕТ ПРЕЗ ЕСЕНТА НА 1920 Г

Machine Translated by Google

В останалите университетски центрове цареше тишина. Само нашите в Яш бяха обречени на непрекъсната борба. За първи път в историята на университета в Яш Сенатът на университета обяви откриването на академичната година без обичайната религиозна служба.
За да разбере някой болката ни, е необходимо да се знае, че тази тържествена церемония беше, без прекъсване, в продължение на половин век, най-красивото събитие в университета. Поводът прегърна целия сенат на университета, всички преподаватели, всички новорегистрирани студенти и интелектуалния елит на Яш. Службата винаги се отслужваше в аудиторията от митрополита на Молдова или неговия викарий, благославяйки началото на новата година в образованието на румънския народ. Но сега нашият университет оставяше настрана, чрез жест на университетския сенат, това бижу от своята половинвековна традиция.

Още по-сериозно, университетът на нашия християнски Яш, най-високата образователна институция в Румъния, по този начин провъзгласяваше в онези трудни времена борбата срещу Бога, прогонването на Бога в училищата, институциите и страните.
Професорите от университета в Яш, с изключение на 4 или 5, за които е известно, че се противопоставят на тази тенденция, приветстваха с голямо задоволство езическото решение на Сената като стъпка напред, която ще изведе „румънската наука“ от „варварството“ и „средновековните предразсъдъци“ . ".

Студентите-комунисти ликуваха, евреите тържествуваха, докато някои от нас тъжно размишляваха: Чудехме се колко време ще отнеме, преди църквите да бъдат съборени и свещениците в техните одежди да бъдат разпнати на олтарите им?

По това време около осем от нас, студенти националисти в Яш, чукахме напразно на вратите на много от преподавателите, опитвайки се да ги убедим да отменят мярката, взета от Сената, но многократните ни опити се провалиха.
И така, вечерта преди началото на учебната година, решихме да предприемем сериозна стъпка: да се противопоставим насилствено на отварянето на университета.
За да се съберем заедно, всички спахме на ул. Сухупан 4, където беше щабът на нашата акция. В шест сутринта аз и Владимир Фрир-ну тръгнахме за университета - другите трябваше да го придружат. Затваряме и барикадираме задната врата на университета, оставяйки Frimu там да го пази. Поставих плакат с червен молив на голямата входна врата, който казваше: „Призовавам вниманието на студентите и преподавателите, че този университет ще отвори само след
традиционна църковна служба.“

Останалите наши другари пристигнаха късно, твърде късно. Учениците започнаха да идват в 8 часа.
Сам на входа се съпротивлявах до девет и половина, когато се събраха над 300 студенти. Когато професорът по математика Мюлер искаше да си пробие път насила, аз му казах: „Ти се закле на кръста, когато стана професор в този университет. Защо сега се надигаш срещу кръста?

Ти си лъжесвидетел, защото си се заклел в нещо, в което не си вярвал, и сега нарушаваш тази клетва. "

Тогава студентите, водени от Марин, комунистическия лидер, Хрицу и Йонеску де Ботошани, се втурнаха към мен, отвориха главния вход на университета, заведоха ме във фоайето, като ме удряха по главата с пръчки и юмруци. Не беше възможна защита, нито отговор, тъй като бях хванат по средата, блъскан от всички посоки, понасяйки удари от всички страни. Накрая останах сама. Докато бях в един ъгъл и размишлявах върху нещастието от моето поражение, шестимата студенти пристигнаха. Победата на врага обаче не продължи дълго, тъй като скоро секретарят на университета слезе от ректората и залепи следното съобщение: „Известно е, че ректоратът реши този университет да бъде затворен до сряда, когато ще отвори врати с религиозната служба." Това беше голяма победа, която ние приехме с ненадмината радост. В сряда сутринта, два дни по-късно, в препълнената до краен предел от населението на града зала се състоя богослужението. Бях поздравен от всички.

Професор АС Куза говори с ненадминат

красноречие. Точно в този момент ме завладя вярата - и никога не ме е напуснала - че всеки, който се бори за Бог и народа си, дори и сам, никога няма да бъде победен. В общественото мнение в Яш тези борби, главно в ASM и железопътния завод, и накрая в университета, имаха мощен отзвук. О

Machine Translated by Google

врагът започна да осъзнава, че болшевизмът не може да напредва без сериозни пречки, дори когато е подкрепян от почти всички университетски професори, цялата преса, всички евреи, най-голямата част от работниците, докато от другата страна има само минимална група млади хора, които се противопоставят на тези огромни вълни, въоръжени само с голямата си вяра в бъдещето на своята страна. Тези младежи имаха бариера на волята си, сравнима с някои остри скали в земята, над които човек лесно може да се види, но не може да се изкачи без голяма травма; всъщност дори не се сетихме да опитаме. Враговете се страхуваха не толкова от нас, колкото от нашата решителност. Здравомислещата част от населението, християните и румънците Яш, ни насърчаваха и ни гледаха със съчувствие

ГОДИНАТА НА УНИВЕРСИТЕТА 1920-1921

Започнала при гореспоменатите условия, тази година беше безкрайна поредица от битки и сблъсъци. Ние, студентите-борци, се организирахме около студентското дружество „Стефан вода”, на което бях председател. Оттук ние атакуваме опонентите си, побеждавайки ги отново и отново. Презирайки румънската култура, те презряха университета и всичко останало

Machine Translated by Google

имахме в тази страна с претенцията да сме мъдри и съветници, като някои хора, които пристигат от велика страна на тази грешна и изостанала румънска земя.

Може и да са били прави по точките, но скоро трябваше да се сблъскат в нашата малка страна с великия светски здрав разум, който те в своята велика империя над Днестър доказаха, че никога не са имали. В университета срещите станаха невъзможни. Не можеха да се вземат повече решения. По-голямата част от студентите бяха комунисти и техни симпатизанти. Но те не можеха да направят крачка напред, защото нашата група, никога над 40 години, винаги присъстваше; атакуваме и не допускаме разпространението на комунистически идеи и практики. Опитът за обща стачка в университета в Яш, когато студентът комунист Шпиглер беше арестуван, се провали след един ден, защото нашата група окупира кафенето, забранявайки на стачкуващите да влизат в ястията, твърдейки, че „който не работи, не яде“. Всички молби на декана и преподавателите да ни убедят, че тези студенти трябва да бъдат допуснати за хранене, бяха напразни. Малко след това нашата група спечели нова победа - смяната на униформата.

Студентите комунисти носеха руски каскети, не че нямаха други, но като показен знак за утвърждаване на болшевизма.
По повод на конфронтация в университета тези капачки бяха иззети и изгорени на Union Square. Тогава всеки ден, в университета, по улиците, в кръчмите започна ловът. Всички капачки бяха изгорени, след седмица изчезнаха напълно.

Нашата група отиде още по-далеч и въвлече в битка еврейско-комунистическата преса. Нямахме печатница, за да разгласим думата си. След няколко неуважителни статии за краля, армията и църквата, нашата група, изчерпана от търпението си, нахлу в офисите и печатниците на вестниците Lumea ("Светът"), издавани от
евреина Хефтер и Opinia ("Мнението" ") и унищожи печатниците, които бълваха отроваи обида. Без съмнение ние провокирахме бунтове, но тези бунтове щяха да спрат големия безпорядък, непоправимия безпорядък, който наемниците на комунистическата революция готвеха за страната ни.

Но цялата тази дейност ме превърна в основния обект на неговото отмъщение.
Еврейската преса ни нападна; Отвърнах бурно. Когато срещнах редакторите на Opinia („Мнението“) един ден на улицата, след словесна размяна, след като поисках да дадат сметка за обидите си, се скарахме. Противниците ми бяха тежко бити. Но на следващия ден всички вестници в Яш направиха общ фронт срещу мен, Opinia („Мнението“), Lumea („Светът“), Miscarea („Движението“).

ИЗГОНЕН ЗАВИНАГИ ОТ УНИВЕРСИТЕТА ЯШ

Нещата не спират дотук. Сенатът на университета действа незабавно; се срещнаха и, без да ми дадат аудиенция, ме изгониха завинаги от университета в Яш.

Най-накрая както университетът, така и град Яш щяха да се отърват от нарушителя на обществения ред, който в продължение на две години нарушаваше спокойствието на еврейските комунисти и се противопоставяше на всичките им усилия да отприщят революцията за свалянето на нашия крал, изгарянето на църкви, разстрелът на

офицери и избиването на стотици хиляди румънци. Хората на реда и
законност бяха, в очите на университетския сенат, комунистите; разрушителят на този ред.

ЮРИДИЧЕСКИЯТ СЪВЕТ

Machine Translated by Google

Но плановете им се провалиха, защото едно наистина уникално събитие попречи на нормалния ход на студентския ни живот. Съветът на Юридическия факултет постави под въпрос изключването, постановено от Сената и, водени от професор Куза, неговият декан, заедно с професорите Матей Кантакузино и Димитрие Александреску, се противопоставиха на тази мярка. Усилията на съвета да смекчи гнева на

Сенатът на университета се провали. Сенатът не отмени заповедта за експулсиране.

Тогава Юридическият факултет оттегли своя представител в Сената, вече не се противопоставяше на решението му и се обяви за независим. От Юридическия факултет ме уведомиха, че мога да продължа да посещавам занятия, тъй като факултетният съвет отказа да признае решението на Сената на университета. Така че продължих като студент в университета в Яш.

В резултат на този инцидент бордът на Юридическия факултет не изпрати свой представител в Сената на университета в продължение на три години. Този конфликт продължи още години, дори след като напуснах университета. По-късно, когато си взех дипломата, от ректората отказаха да ми издадат дипломата. И до днес не са го издали. За да се регистрирам в Адвокатската колегия и да продължа обучението си в чужбина използвах удостоверението, издадено ми от Юридическия факултет.

ГОДИНАТА НА УНИВЕРСИТЕТА 1921-1922

Новата учебна година беше открита при нормални условия – тоест с църковна служба. За пореден път в университета и в град Яш цареше празнично настроение.

Това голямо събитие остана почти незабелязано в Букурещ. Там, когато студентите пристигнат, номерата им се губят в тълпата от стотици хиляди хора, шума, светлините и многото конфликти на интереси. В Яш, когато

Machine Translated by Google

учениците си тръгват, настъпва всеобща меланхолия, както когато жеравите и птиците си отиват през есента. Когато се върнат студентите, идва младостта, животът. Празник е. В Букурещ студентите се чувстват сами насред един необятен свят, който не ги вижда, не ги цени, не ги цензурира, не се интересува от тях, не ги обича. Образованието на ученика в Яш по нищо не прилича на това в Букурещ, защото той расте като дете под обичта на майка си, в приюта на любовта на румънците. Тук нацията отглежда своите ученици. Аз самият дължа голяма част от благодарността на Яш за всичко, което можах да направя. Винаги съм усещал загрижеността на този дух на Яси за мен, усещал съм лъча на любовта му, усещал съм съвета му, насърчението му, неотложността му, призива му за битка.

Те ни следват – учениците на Яш – и сега, и ще ни следват до края на живота ни, като вечния спомен за копнежите и любовта на майка ми. От всички поколения студенти, преминали през Яш, колко не са били стимулирани за цял живот от призива на Яш за борба! Колко хора не са били придружени до гроба, колко са все още преследвани днес от техните укори!

В началото на годината беше забележимо, че еврейският комунизъм се отдръпна, дезориентиран, моралът му беше практически нулев и не оказа съпротива. Всички новозаписани студенти бяха чували за нашите битки и чакаха дълго време, за да преминат на наша страна. Веднъж тук, те се присъединиха към нашите редици.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СТУДЕНТСКО ДРУЖЕСТВО ПО ПРАВО

Тази есен бях избран за президент на Асоциацията на студентите по право. Сенатът на университета ми отказа валидиране под претекст, че съм бил изключен от университета. Утвърдих се.

Нашата Асоциация на студентите по право, както и асоциациите на всички останали колежи, имаше за цел научната дейност за извършване и задълбочаване на проучвания в съответните области. Например, под председателството на Нелу Йонеску, две години преди мен, Асоциацията на студентите по право провежда срещи почти всяка седмица. Някой студент прочете книга по право или свързана област, съкрати я и на среща представи критика. Тогава последваха противоречиви дискусии. Запазих този общ формат, но добавих и нещо ново. Всички тези въпроси и доклади не биха могли да бъдат разгледани, освен ако не изследват научно еврейския проблем. Бяха прочетени трудове, занимаващи се с този проблем в Румъния и в чужбина, за международната еврейска власт, за историята на този проблем у дома и в чужбина. Изучавахме не само техните методи за борба с нас, но и еврейския дух и манталитет и затова предложихме различни средства за борба и защита.

След това след всяко изложение имаше дискусии, заключения и накрая формулиране на установената истина, за да може всеки да си тръгне просветен.
В допълнение, на същите срещи ние се стремим да извършим:

а) идентифицирането на всяка крачка на онзи еврейски дух и манталитет, които крадешком са проникнали в модела на мислене и чувства на голяма част от румънци.

б) нашата детоксикация, а именно елиминирането на юдаизма, който беше въведен в нашето мислене чрез книги в училищата, литература, учители, лекции, театър и кинематография. в) разбирането и разобличаването на скритите еврейски планове по толкова много начини. За нас

имат политически партии, ръководени от румънци, чрез които говори юдаизмът; Румънски вестници, писани от румънци, чрез които евреинът говори за своите интереси; Румънски говорители и автори, мислещи, пишещи и говорещи еврейски на румънски език.

Machine Translated by Google

Изучавайки всичко това, започваме да осъзнаваме, че за първи път в своята история румънците са влезли в контакт с народ, който използва като оръжие за борба и унищожаване - като национално оръжие - хитрост и коварство.
Румънецът винаги е познавал само честния бой. Изправен пред новия еврейски метод, той беше объркан. Разбрахме, че всичко се свежда до познаването на врага и че след като ние, румънците, го опознаем, ще го победим.

Нашите срещи продължиха редовно през цялата година. Те привличат все по-голям брой студенти от други колежи, така че Генералната асоциация на студентите от Яш почти не съществува. Към дейността на правната група гравитира цялото студентство.

Аудиторията беше твърде тясна за тълпата студенти, които искаха да участват в тези срещи. Бесарабските ученици участваха във все по-голям брой. Половингодишната дейност ни донесе истинско чудо: три четвърти от бесарабските ученици християни се събудиха, почувстваха призвание за нов живот, просветиха се. За кратко време те щяха да станат най-верните войници в нашата битка, постигайки чрез вяра, преданост, чистота на сърцето и дух на саможертва, ръководството на движението, което започваше да процъфтява.

Този момент на братство в една и съща вяра и обещание да се борим за нашата християнска страна срещу разбойническите еврейски орди никога няма да бъде забравен. Ние, които вчера се карахме, сега се прегръщахме.

Водещи насоки в нашите срещи бяха писанията на нашите национални гении Богдан Петричеику Хайдеу, Василе Конта, Михаил Еминеску, Василе Александри и др., но особено писанията и лекциите на професор Куза, писанията на професор Паулеску, уроците по национално образование на професор Гаванескул.

Всички писания на професор Куза бяха четени не само веднъж, а три, четири пъти и изучавани. По-специално, неговият курс по политическа икономия, който брилянтно третира еврейския въпрос от неговата престижна позиция, изисквайки от румънците да разберат най-сериозния си настоящ проблем, беше за нас ръководство за всеки момент в усилията ни да го опознаем. Следователно нашият най-голям късмет, както и този на румънците, беше да имаме професор Куза, един от най-опитните хора в световния еврейски проблем. именно благодарение на него успяхме да се ориентираме за всяка еврейска маневра.

Неговите курсове, с най-висок академичен стандарт, бяха следвани от всички студенти с безпрецедентно дотогава внимание. Аудиторията на Юридическия факултет винаги е била тясна. Дълго време този университет в Яш няма да има преподавател по национализъм, който да вдъхва подобен ентусиазъм.

През това време за много от нас животът започна да разкрива една единствена цел, над всички други интереси: тази да се борим за нашия народ, чието само съществуване беше застрашено.

ПОСЕЩЕНИЕ НА УНИВЕРСИТЕТА CERNAUTI

В други университети цари мълчание. От пролетта на предходната 1921 г. в Чернауци започва агитация за румънизиране на театъра. Ожесточена няколкодневна битка завърши с победа на студентите. Сега, през пролетта на 1922 г., организирах, под егидата на Асоциацията на студентите по право, посещение на ясийците в Джемаути. Бяхме добре приети от учители и ученици. Ние, 100 посетители, не направихме нищо друго през
трите дни, когато бяхме там, но предадохме на нашите колеги от Чернаути новата вяра, която се разпространяваше в душите ни, за Чернаути не беше трудно, точно както Яш, само повече,

той страда от еврейската инвазия, с улиците си, търговията си, полуразрушените си църкви, земите си и румънците, всички стенещи под еврейско управление. накратко

Machine Translated by Google

между нас се създаде ново и близко духовно родство, основано на копнежа и общата ни мечта да видим веднага своя народ

пробудени за съзнанието за своето достойнство, сила и права като господари на собствената си съдба и тази на своята страна. Това родство след това беше подсилено с посещението, върнато от учениците от Чемаути месец по-късно. Тогава за първи път срещнах Тудосе Попеску, тази красива фигура на млад борец, приличащ на пандур, който по-късно беше един от лидерите на студентското движение, но който днес спи в бедно гробище под забравен кръст.

ПРЕГЛЕДЪТ "APARAREA NATIONALA".

На 1 април 1922 г. е публикуван двумесечният Apararea Nationala („Националната отбрана“) под ръководството на професорите Куза и Н. К. Паулеску. Всеки може да си представи какво означаваше за нас издаването на това списание в разгара на нашите мисли и тревоги.

В него намерихме всичко необходимо за собственото си пълно разбиране и полезни аргументи.
Статиите на професор Куза и Паулеску бяха четени религиозно от всички млади хора и имаха огромен ефект върху студентите навсякъде, както в Букурещ, така и в Клуж. Смятахме публикуването на всеки брой за триумф, тъй като за нас това беше още едно средство за транспортиране на боеприпаси за борба със спорове в еврейската преса.

Мисля, че е подходящо да възпроизведа тук две статии, публикувани по това време с подписите на професорите Куза и Паулеску.

„Божественият дух на tmtb завинаги ще защитава човечеството. В обобщение, Талмудът - политико-религиозното законодателство на евреите - вместо да се бори като Евангелието със страстите за собственост и господство, напротив, той поставя тези пороци на непонятен връх, за да реализира мечтата на Юда да бъде, на същевременно, собственик на цялата земя и господар на цялото човечество.

Но докато християнските апостоли проповядват своя идеал открито, Талмудът се крие; а двата му придатка Кахал и масонството са още по-невидими.
Тримата използват, за да останат в тъмнината, едно мрачно и проклето средство: лъжата.
„С други думи, лъжата е в основата на системата, използвана от евреите, на които може да се каже...
— Говориш, значи си.
Но лъжата има смъртоносен враг, а именно истината. Защото истината е отличителната черта на християнството. Христос каза: „Аз съм истината“ и затова Неговото учение е проклето от Израел.

Лъжата, напротив, характеризира това, което се нарича дух на злото или дявола.
Така Исус, говорейки на евреите, им каза: „Баща ви е
дяволът и страстите на баща ви са ваша воля. Той беше убиец от самото начало и не пребъдва в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори за себе си, защото той е лъжец и баща на това. '

„Напускайки този свят, Христос изпрати на учениците си непобедимо оръжие, а именно Своя Дух.
Божественият дух на истината, който завинаги ще защитава човечеството срещу демоничния дух на лъжата“, прекланям се пред този Дух на Истината, казвайки от дъното на моя душа. Вярвам в Святия Дух! "

(Проф. д-р NC Paulescu, от „Философска физиология.
Талмудът, Кахалът, масонството" том II, Букурещ 1913 г., стр. 300-301)

Науката за антисемитизма

„Друга ужасна комбинация от думи: науката за антисемитизма. Как може антисемитизъм
да бъде наука? "учените с техните скали, тези с техните печати,

Machine Translated by Google

математици с техните х-та, филолози с техните суфикси, учени с техните така наречени "фикс" идеи за култура. „Антисемитизъм? За тези учени това е просто диващина, сляпо проявление на брутални инстинкти, следи от праисторически времена, срамът на нашата цивилизация, който както науката, така и просветената съвест на човека, свободен от предразсъдъци и страсти, осъждат.

Това е атмосферата, създадена особено от евреите - и която тези юдеизирани култивират - около антисемитизма, заблуждавайки наивните или използвайки наивността на глупавите с претенциите, че те също са на същото ниво като съвременната цивилизация. '
И кой не иска да бъде?

Например, има този интересен случай на юдаизиран индивид, самият той наполовина евреин, който говори няколко години по-рано с вид на невероятен учен за нашия антисемитизъм, който тогава, както и днес, беше непроменен. И ето какво ни казва този автор, nomen-odiosum, във Viata Romaneasca ("Румънският живот"), втора година, бр. 11 ноември 1907 г., стр. 186, 204-207 - предател на националната мисъл, както по-късно беше предател на нашите национални действия по време на войната: „Искам да говоря по еврейския въпрос... напълно денатуриран от вулгарното и свирепо Юдеофагията на нашите антисемити, които по този начин... ни предават на цивилизования свят...

„С ръждясали оръжия, изровени от арсенала на средновековните преследвания, с пропаганда на омраза, със страстно подбуждане към ексцес, с пробуждане на зверски инстинкти в народните маси... човек може да компрометира само справедлива кауза - но
каузата на антисемитизма не може, че е честно...
„Но да се придаде на този конфликт... фалшив вид на расово преследване, на религиозно преследване, с една дума, на антисемитизъм, може само да обслужва каузата на врага, който се радва да експлоатира бръщолевенията на някои маниаци... антисемитски скандалджии, поставя преждевременно на дневен ред целия въпрос... „Никой, най-малко нашият, сам по себе си не може да се огради ad infinitum без последствия, срещу съвременните идеи, нито срещу чуждите политически
действия... (Тези точките са на автора.Тоест те не са суспензивни, а заплашителни, очевидно съдържащи фантастична политическа нагласа.
Изд. [т.е. Куза, Tr.]
„Следователно, да поставим нашия въпрос в сферата на антисемитизма, на расовата омраза, означава да бъдем доведени до срамно и фатално поражение... азиатски призиви... насилствена демагогия, нездравословна агитация... усилие на спекулации тъмни страсти ..... (Последните точки отново са тези на автора, предвещаващи същата заплаха за престъпления, толкова ужасни като тези на антисемитизма. Ед. [т.е. Куза, Тр .]

Цитирах тази типична концепция, характерна за всички, които са се продали на евреите. И може да се види до какво се свежда всичко: клишета („цивилизованият свят“, „модерни идеи“), но най-вече клевети („вулгарна и свирепа юдеофагия“, „ръждясали оръжия“, зверски инстинкти“ бръщолевения на някакви маниакални импулси , „тъмни , разпространители на антисемитски скандали, '' азиатски страсти“).
Откриваме подобни „признания“ не само от обикновени еврейски любители, но понякога дори от някои видни представители на културата в други области.
Така например изтъкнатият юрист, университетски професор, оратор, политик, бивш министър на общественото образование, г-н AC Arion, ме посочи заради моя антисемитизъм, в пленарната зала на Камарата на депутатите апострофът - можем да кажем „известен“, идващ от такъв човек – наричайки ме пещерняк.
Що се отнася до евреите, техният разказ за антисемитизма е още по-характерен.
Освен обичайното клише "с омраза и диващина" - естествено без основание, те не се притесняват да обсъждат мотивите - според тях антисемитизмът е лудост, интелектуална дегенерация, поражение на духа. Ето как ни разглежда един от най-изтъкнатите съвременни еврейски „интелектуалци“, д-р К. Липе, със знаменит произход като правнук на известния коментатор на Талмуда през Средновековието Раси, който казва tob sebegoim barog (убий най-доброто от гоите).

Лекарят. К. Липе, доктор по медицина, идва от Галисия и се установява в Яш, където излежава присъда за убийство на жена чрез извършване на аборт върху нея и дори написва специална работа на немски език, озаглавена: Симптоми на психични заболявания - антисемитизъм (1887 г.) .
И като доказателство, че аргументите, използвани от паразитните евреи срещу антисемитизма, са много слаби, както и тези на юдаизираните, и винаги едни и същи, ето Curierul Israelit („Израелският куриер“), официален орган на Съюза на Натурализираните евреи казва в редакционната статия на своето издание този петък, 15

Machine Translated by Google

Септември 1922 г., под клеветническо заглавие - за нас, които пишехме в Aparare'a Nationala ("Националната отбрана") - "Група мошеници".

При тези антисемити съществува състояние на интелектуална дегенерация, която е достигнала извратеността на сетивата, един вид умствен садизъм, от който засегнатите са подтикнати към лъжи и клевети. Както можете да видите, това е много просто обяснение, както и изключително наивно: всичко, което беше казано

срещу евреите са лъжи и клевети поради специфична интелектуална дегенерация.
Дефиницията на антисемитизма - според евреите и юдаизираните - е обобщена, тогава, в тези две думи, дивачеството и лудостта, естествено, на "антисемитите". Що се отнася до евреите като социален феномен, те дори не влизат в това "обяснение". Сякаш ги нямаше. Това беше тази дивотия и лудост, които принудиха всички народи от всички времена, египтяни, перси, римляни, араби, както и съвременните нации до ден днешен, да смятат евреите за национална заплаха и да предприемат действия срещу тях.

Именно тази дивотия и лудост помрачиха разбирането на най-видните представители на културата на всички народи като Цицерон, Сенека, Тацит, Мохамед, Мартин Лутер, Джордано Бруно, Фридрих Велики, Волтер, Йосиф II, Наполеон I, Гьоте, Хердер Лудвиг Фойербах, Рихард Вагнер, Бисмарк, Рудолф Вирхов, Теодор Билрот, Ойген Дфиринг - и , Имануел Кант, Фихте, Шопенхауер, Шарл Фурние, безброй други във всички области, които говорят против евреите.

И накрая, дивачеството и лудостта обясняват антисемитизма на най-известните представители на нашата култура, като Симион Барнутиу, Б. П. Хайдау, Василе Александри, Василе Конта, Михаил Еминеску.

Диви и луди: всичко това, Цивилизовани и добре възпитани: юдаизираните и евреите: несъществуващи и продажността на юдаизираните не е в състояние да обясни антисемитизма като социален феномен, ще го наречем антисемитска теория .
Според нашата теория в конституирането на антисемитизма трябва да разграничим три етапа: инстинкт, съвест, наука.
Инстинктът винаги е карал тълпата, първоначално загрижена за непосредствените си материални интереси, да се противопостави на еврейския паразитизъм чрез народни движения, често обобщени и кървави, както беше сред толкова много други по света, например, ужасното движение на казаците в Украйна доведе от Богдан Хмелнишки, в който загиват над 250 000 евреи през 1649 г.

Осъзнаването на еврейската заплаха постепенно се пробужда, първо в образованите класи.
След това се разпространява и прониква в масите. Първата група се присъединява към хората в подкрепа на техните искания. Последните по този начин постепенно стават съзнателни.

Науката започва с частично изследване, докато достигне - едва в наши дни - определянето на целта си, а именно да изучава юдаизма като социален феномен, отстранен от средата, в която се опитва да се скрие, стигайки до заключението, че това е човешки проблем, в истината, най-великият, чието решение трябва да се намери.

Можем да кажем, с оглед на изводите, достигнати от частичните проучвания досега, че те формират антисемитизма на науката, Това е основата, която не трябва да се бърка с науката за антисемитизма, Това, което ги отличава, е техните различни цели. И ето целенасоченото определение на тази наука, което ясно я демонстрира като истинска наука сама по себе си:

Науката за антисемитизма има за обект юдаизма като социален проблем, като следователно по необходимост е синтез на всички науки, които могат да допринесат за неговото разрешаване.

Какви са тези науки, които чрез своите частични изследвания допринасят за познанието на юдаизма, вече видяхме. И това е начинът, по който науката за антисемитизма използва

Machine Translated by Google

техните открития, за да стигнат до решение.
Историята установява, че от най-ранни времена евреите са били скитащ сред другите народ, номади, без поле. Науката за антисемитизма установява, че подобно номадство противоречи на благосъстоянието на заседналите земеделски народи и не може да бъде толерирано.

Антропологията установява, че евреите са смес от несвързани раси, които се различават помежду си, като семитите, арийците, чернокожите, монголите. Науката за антисемитизма обяснява безплодието на еврейската нация в областта на културата в резултат на това смесено поколение и показва, че това

Метисите не могат да допринесат с нищо за културата на други нации, които те само фалшифицират, денатурирайки техните характеристики.

Теологията установява, че еврейската религия е ексклузивистка религия, основана на специалния завет, сключен между нейния Бог, Яхве, и евреите, считани за избран и свят народ (ам кодове), отделно от другите народи.
Науката за антисемитизма категорично заключава, че подобна концепция изключва възможността за каквото и да било мирно сътрудничество или каквато и да е асимилация с евреите.

Политиката гласи, че навсякъде, в рамките на другите нации, евреите имат своя уникална социална организация, съставляваща държава в държавата. Науката за антисемитизма заключава, че „евреите са анархичен елемент, опасен за съществуването на всички държави.

Политическата икономия установява, че евреите са живели през цялото време, дори в Палестина, като народ, насложен върху други нации, експлоатирайки техния труд, а не самите те да са преки производители. Науката за антисемитизма казва, че всеки народ има право да защитава своята продуктивна работа от експлоатация от евреи, които не могат да бъдат толерирани да живеят като паразити, застрашавайки съществуването на хората.

Философи установява, че концепцията на юдаизма за живота е анахронизъм, противоречащ на човешкия напредък. Науката за антисемитизма налага, като дълг към цивилизацията, това културно чудовище да бъде елиминирано чрез съвместните усилия на всички нации.

Науката за антисемитизма основава заключенията си на това, което различни, но различни специални науки са обективно установили - всички те по необходимост водят до едно и също заключение: премахването на евреите от средата на другите народи, слагайки край на тяхното неестествено и паразитно съществуване, което към една анахронична концепция, противопоставяща се на цивилизацията и мира на всички нации, които не могат повече да го търпят.
Тази антисемитска теория се различава, както може да се види, от еврейската и юдаизираната теория, която свеждаше антисемитизма до два индивидуални израза - които всъщност, в момента, в който се проявят масово, се превръщат в социален проблем: дивачество и насилие. - и обяснява и това.

Инстинктът на антисемитизъм понякога може да бъде придружен от диващина и омраза.
Защото инстинктът е сляп - казват те - въпреки че е съществен за защита на живота.
Осъзнаването на антисемитизма обаче се добавя към инстинкта, подсилвайки неговите импулси, колкото и „диви" да са.
Защото, за да бъде човек "цивилизован", първо трябва да съществува.
Науката за антисемитизма най-после успява да обясни този феномен, осветявайки още повече съвестта на хората, задоволявайки напълно техните инстинкти и техните бурни изригвания, легитимирани по този начин чрез разкриването на тяхната причина - паразитизма на евреите.
Така ни дава формулата на научното решение на проблема с юдаизма, която, за да я разберем, трябва само да приложим, съвременният антисемитизъм, тогава, обединява всички енергии: енергията на инстинкта, на съвестта, на науката, на истината е напълно разкрита, образувайки страхотна социална сила, със сигурност способна да разреши най-големия проблем на цивилизацията на нашето време, който е еврейският проблем. И какво правят евреите и еврействаните срещу тази велика сила, опитвайки се да удължат обреченото съществуване на своя паразитизъм? Виждали сме: клишета, обиди и хрумвания.

Machine Translated by Google

„Вулгарната юдеофагия на нашите антисемити...“, „те ни компрометират в очите на цивилизования свят...“, „Ръждясали оръжия, изровени от арсенала на средновековните преследвания...“, „Подбуждането на зверски инстинкти в масите популярни...“, „азиатски импулси...“, „лудост...“, „психически садизъм. '

Това са всички аргументи, които те противопоставят на нашия антисемитизъм, защото нямат други, смятайки, че могат да го сложат край с глупостта си, докато отмъстителната енергия кипи във всички нации, разбунтувани от номадския паразитизъм. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("Националната отбрана") № 16, 15 ноември 1922 г., първо година.

СЪЗДАВАНЕТО НА ХРИСТИЯНСКО СТУДЕНТСКО ДРУЖЕСТВО

На 20 май 1922 г. на ограничено събрание премахнахме Общото сдружение на студентите от Яш, което все още беше в ръцете на остатък от противници, подкрепени от ректората, и основахме „Асоциацията на студентите християни“, която е жива и до днес. Бяхме малка група, когато започнахме, след това основахме студентски кръжок, който по-късно се превърна в Асоциация на студентите по право, и сега най-накрая, от нашия труд, се роди истинска обща студентска асоциация под името ХРИСТИЯНСКО СТУДЕНТСКО АСОЦИАЦИЯ, така че сърцата от всички студенти от Яш удряха, но различно студентско тяло, за разлика от 1919 г.

В този момент, не без значителна меланхолия в душата ми, след три години битка и скъпи приятелства, преварени в огъня на толкова много изпитания, наближавах деня на заминаването ми от университета, от студентския живот и от моите бойни другари. Имах само месец до матурата и не можех да се преборя с мисълта, че трябва да замина, че ние, възпитаниците на гимназията от 1919 г., така свити по душа, ще се разпръснем, Боже само знае. до кои краища на страната. Ето защо, след като назначихме моите наследници Сава Маргинчану в Асоциацията на студентите по право и Илие Гърнеата в Асоциацията на студентите-християн, 26 другари, които се чувстваха най-обединени, дадоха обет да се борим, където и да сме, за кредото, което ни обедини като студенти в университета. Всички подписахме този обет, сложихме го в бутилка и след това го заровихме. След като завърших курсовете си, беше подаден друг глас от втора група от 46, по-нови в битката. Бяха ми на гости в Хуси, където в продължение на четири дни провеждахме срещи, избистряйки в съзнанието си и най-малките детайли около бъдещата ни дейност. Тук баща ми на няколко пъти говори с моите другари, насърчавайки ги да се бият. Така се разделихме, носейки в душите си копнежа за по-добри и по-справедливи дни за нашия народ.

ЗАДЪЛЖЕНИЕ НА ЧЕСТТА

Долуподписаните, студенти от университета в Яш, осъзнавайки трудната ситуация, в която се намира румънският народ, застрашен в самото си съществуване от чужд народ, който е присвоил нашите земи и има тенденция да завземе ръководството на страната; за да не се скитат нашите потомци в чужди земи, прогонени от земите си от бедност и мизерия, и за да не кърви нашият народ под тиранията на чужд народ, ние се надигаме решително около нов и свещен идеал, този за защита на нашата родина срещу еврейската инвазия.

Именно около този идеал създадохме Асоциацията на християнските студенти на университета в Яш. С този идеал в сърцата си излизаме от залите

Machine Translated by Google

от училище днес.

Да се борим, където и да сме, за нашата справедливост, за застрашените животи на нашите хора, ние смятаме, че това е наш основен дълг на честта. Поради тази причина, събрани днес, събота, 27 май 1922 г., ние се ангажираме с едно общо задължение, че, разпространявайки се из цялата страна, ще носим навсякъде огъня, който ни е оживявал във времената на нашата младост, за да осветим опечалените сърца на нашите хората факлата на истината, тази на правото им на свободен живот по тези земи.

Ще поддържаме по-близък контакт с Асоциацията, която днес напускаме и на която оставаме подкрепящи членове, като централната точка, която винаги ще ни обединява в нашата обща борба. Ще се срещнем отново след 8 години, едва през 1930 г., от 1 до 14 май в университета в Яш. Комитетът по членството ще уреди всички членове да бъдат уведомени два месеца преди този ден и ще организира пристигането им. Каним всички поколения студенти, които ни следват чрез тази асоциация, които трябва да покажат разбиране за поставяне на работата си в олтара на отечеството, да се присъединят към нас тази година и този ден в университета в Яш.

27 май 1922 г

Корнелиу
Зелеа-Кодреану-Хуси Н.

Nadejde, 21 University St.-
Яси Григ. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Сарбу,

Rudi, Soroca County Grigoriev Eusevie, Caragaiani,

Cetatea-Alba County Ilie Gameata, 40 Muzelor St.-Iasi

Alexandru P. Hagiu, Chetresti-Vaslui Loan Blanaru, 35
Tabacari St. -Husi Constantin C. Zotta, 13 Major

Teleman St.-
Husi A. Ibraileanu, ул. Ghica Voda 3-Galati M.

Berthet, Purcari, Cetatea-Alba County Якоб I.
Филипеску, Тг.

Falciu, окръг Falciu Leonid Bondac, 5 I. Heliade Radulescu St.-

Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Галац 1. Миклеску, 165 Portului St.-Galati lonel 1.
Теодореану,

Muzelor-Galati Laseu Nicolae, ул. Синадино 22-
Кишинев Бобов Михаил, ул. Подолская 85-
Кишинев Михаил В.

Sarbul, Mascauti, окръг Orhei Nicolae B. Ionescu,
59 Constantin

Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-Cetatea-
Alba, Cathedral Gh.
Бока, Балацеана,

окръг Сучава Василе Николау, 61 Lascar Catargiu St.-Husi Andronic

Zaharia, Partestii de Sus, Буковина Василе Н.

Popa, Paunesti, окръг Plutna Vasile Corniciuc, Putrauti,

окръг Suceava Nicolae N. Aurite, Tereblecea, окръг
Siret Gr. Mihuta, Scheia, Suceava County Ciobanu Stefan,

9 Sturza St.-Suceava Eugeniu Cardeiu, Bilca,

Radauti County Eug. H. Манойлеску, Епурени,

графство Фалчиу Виадимир

Machine Translated by Google

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh County.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Василе, Horodnicul de jos,
Radauti County Prelipceanu Gr. Vasile,
Horodnicul de jbs, Radauti County Constantin Darie,
Horodnicul de Sus, Radauti County Pasearu заем
на Стефан, Tereblecea, Siret County Mihail I. Babor,

Balaceana, Suceava County Sava Margineanu,
Stroesti, Suceava County Taranu Traian,
Stroesti, Suceava County Al . Pistuga, Tarnauca,
окръг Dorohoi Dragomir Lazarescu, Tarnauca,
окръг Dorohoi Constantin C.
Campanu, Scheia, Suceava D. Porosnicu
County, Gurmezoaia, Falciu N. Gh. Ursu, Malusteni,
Covurlui C. Ghica County,
23 Carol St.-Iasi

В КРАЯ НА МОЕТО УНИВЕРСИТЕТСКО ОБУЧЕНИЕ

У дома трите години, прекарани в университета, минаха пред очите ми и се запитах: как бихме могли да преодолеем толкова много препятствия; как бихме могли да победим манталитета, волята на хиляди хора; как бихме могли да победим сенатите на колежите; и как бихме могли да смекчим дързостта на цяла вражеска преса? Имахме ли пари да наемаме наемници, да издаваме вестници, да излизаме в провинцията, да разпалваме тази истинска война? Нямахме нищо.

Когато се хвърлих в тази първа битка, не го направих поради нечие настояване, или в резултат на някаква бъркотия, или някакво предварително решение, което бях натоварен да изпълня, или дори под импулса на голям и продължителен вътрешен смут или мисъл. дълбочина, в която разгледах този проблем. Нищо подобно. Не мога да опиша как попаднах в тази битка.
Може би като човек, който, вървейки по улицата с тревогите и мислите си, изненадан от огъня, който поглъща една къща, съблича палтото си, скачайки на помощ на обхванатите от пламъците. Аз, с ума на 19-20 годишен младеж, разбрах от всичко, което видях, че губим страната си, че вече няма да имаме държава, че чрез несъзнателното сътрудничество на бедните румънски работници, обеднели и експлоатирани , управляващата и опустошителна еврейска орда ще ни погълне. Действах от сърцето си, от защитен инстинкт, притежаван и от най-малкото пълзящо червейче, не от инстинкт за просто самосъхранение, а за да защитя хората, от които бях част. И така, през цялото време имах чувството, че всички хора са зад нас, с всички живи, с всички, които са загинали за родината си, с техните бъдещи поколения; че нашите хора се бият и говорят чрез нас, че броят на враговете, колкото и големи да са пред тази историческа единица, са само шепа нещастни хора, които ще разпръснем и победим.

Затова се провалиха всичките ни противници, като се започне от безмозъчните университетски сенати, които, вярвайки, че в нас се бият луди младежи, всъщност се биеха и поразиха собствения си народ. Има закон на природата, който поставя всеки на мястото му; бунтовници срещу природата, от Луцифер до наши дни, всички тези бунтовници, често много интелигентни, макар и винаги лишени от мъдрост, падаха смаяни.

В рамките на този природен закон, този мъдър ред, всеки може да се бори, има право да се бори помежду си. Извън него, срещу него, под този ред никой не може

Machine Translated by Google

активирайте без наказание и непобедим. В човешкия организъм кръвните глобули трябва да останат в структурата му и да му служат. Бунт би имало не само ако едно кълбо агитираше срещу организма, но когато правеше още по-малко, тоест когато беше в собствените си услуги, когато само задоволяваше себе си, когато нямаше друга цел и идеал извън себе си, когато стана твой собствен Бог.

Индивидът в картината и в служба на своя народ. Хората в структурата и службата на своя Бог и Божиите закони.

Който ги разбира тези неща, ще победи, дори да е сам. Който не разбере ще бъде победен. Завършвам третата си година в университета под влиянието на тези мисли. От организационна гледна точка бяхме изградили идеята за лидер и дисциплина. Демокрацията беше изключена не чрез спекулации или убеждения, постигнати чрез теория.

Живяхме антидемокрация от самото начало. Винаги водех. За три години само веднъж бях избиран за председател на Асоциацията на студентите по право.

Във всички останали случаи не бойците ме направиха лидер, а аз ги избрах да следвам. Никога не съм имал комисии и не съм подлагал предложения на гласуване. Но винаги, когато изпитвах нужда, се допитвах до всички, но на своя отговорност вземах сам решенията.

Ето защо нашата малка група винаги е била непоклатима единица. Нямаше фракции с разделени мнения, мнозинства или малцинства, които да се противопоставят помежду си по въпроси на действие или теория.

При всички останали групи беше точно обратното. Ето защо те паднаха победени.

голяма вяра, като пламък, който гори непрекъснато в сърцата ни, осветявайки пътя ни; голяма и незабравима любов един към друг, страхотна дисциплина, решение по време на битка и баланс

претегляне на бойния план; това, благословията на нашата страна и на Бог, ни осигури победа през тези три години.

ЛЯТОТО НА 1922 Г

Лятото на 1922 г. не минава спокойно. На сцените на румънските национални или общински театри в градовете на Молдова започват да се играят еврейски пиеси на идиш от трупата "Канапоф". Нашите младежи сметнаха това за заплаха, тъй като видяха началото на отчуждаването на тази институция, предназначена да служи за национално и морално възпитание на румънския народ. Експроприирани в търговията, индустрията, богатството на румънската земя и недра, в пресата, един ден ще се видим експроприирани и от сцените на нашите национални театри. Театърът, заедно с училището и църквата, могат да издигнат една декадентска нация до осъзнаване на нейните права и историческа мисия. Може да подготви и мотивира една нация да се бори за освобождение. Отсега нататък дори тази крепост ще ни бъде отнета. Нашите театри, построени с потта и парите на румънците, ще служат на евреите за подготовка и укрепване на силите им в борбата срещу нас. И от друга страна, от тези румънски сцени те ще служат на нас, румънците, като "духовна храна", всичко това ще допринесе за нашата национална деморализация и морално разложение и унищожение.

Задължение на други, а именно на правителството, или на която и да е власт, или на учителите, беше да заемат позиция срещу тази нова антирумънска атака. Но нито един не беше взет. Само млади хора реагираха по най-добрия начин, рискувайки да бъдат ударени, да бъдат засипани с безброй обиди, без да намират подкрепа никъде. Тази битка се води във всички градове: Хуси, Бариад, Ботошани, Пашкани и др. от групата язиански студенти, които навсякъде бяха подпомагани от гимназисти.

Те влизаха в зали, пълни с евреи, хвърляха по изпълнителите на Сатаната всичко, което можеха да хванат, изгонвайки ги от сцената.

румънски.

Може би - някои биха казали - по нецивилизован начин. И аз, кажи, може би. Колко цивилизовано обаче е за една чужда нация

Machine Translated by Google

ограбвам едно след друго всички блага на моята страна? Колко цивилизовано е същата нация да трови културата ми и след това да я сервира на сцената, за да ме убие?
Колко цивилизовани са били средствата, използвани от евреите в Русия? Колко цивилизовано е да се избиват милиони хора без съд? Колко цивилизовано е църквите да се палят или да се превръщат в кабарета?

За себе си, в моята бедност и с моите бедни сили, аз се защитавам от нападение, както мога - чрез печатното слово, ако мога; с помощта
на властите, ако са още румънци; чрез слово, ако някой слуша; насила, в краен случай и ако всички мълчат. Недостоен и предател е онзи, който не защитава родината си чрез предателство или вродено малодушие, или изобщо не реагира.

Във всеки случай тази битка беше протест, единственият протест насред страхлива и ужасяваща тишина. На следващия ден нашите другари се върнаха пълни с удари и рани, тъй като не беше лесно за група от 15 младежи да влезе в театър с 3 или 4000 евреи; и по-специално, те се върнаха унили от укорите и обидите на нашите румънци.

Често се питам: какво ни държеше, толкова малка група, пред толкова много удари, толкова много упреци от всички посоки? Никъде не намерихме подкрепа. В тази борба срещу всички нас намираме единствената опора в себе си; с убеждението, че вървим по великия път на нашата национална съдба, редом с всички онези, които се бориха, страдаха и загинаха като мъченици за нашата земя и нейния народ.

В ГЕРМАНИЯ

Върнах се в Яш през есента на 1922 г. Там споделих с моите другари моя стара мисъл, че ще отида в Германия, за да продължа обучението си по политическа икономия и в същото време да се опитам да осъществя намерението си да взема нашите идеи и вярвания в чужбина. . Ние осъзнахме много добре, въз основа на нашите проучвания, че еврейският проблем има международен характер и следователно реакцията трябва да има международен обхват; че пълно решение на този проблем не може да бъде постигнато, освен

чрез действията на всички християнски нации, събудени за осъзнаване на еврейската заплаха.
Но нямах нито пари, нито дрехи. Моите другари ми дадоха някои дрехи и взеха назаем сумата от

8000 леи от инженера Григоре Бежан, които трябвало да се изплащат всеки месец, като всеки допринася според възможностите си. С тези пари заминах за Берлин, придружен до гарата от всички, с които се бях разделил, които сега останаха у дома, за да продължат да се бият.

След като пристигнаха в Берлин, двама приятели студенти, Балан и К. Зота, бяха от голяма помощ. Кандидатствах в университета. В деня на записването облякох националната си носия и отидох на онази красива церемония, на която деканът по древна традиция се ръкува с всеки нов кандидат. В аулите на университета бях обект на всеобщо любопитство заради румънското си облекло.

Два въпроса по-специално могат да заинтересуват читателя на тези редове относно Германия през 1922 г. – поглед върху общата ситуация и състоянието на антисемитските движения.

Раните, оставени от войната, завършила с поражение, все още кървяха. Материалната мизерия обхваща Берлин и останалата част от страната. Напоследък Рурската долина, важен център на богатство, също беше окупирана. Бях свидетел на рязкото и катастрофално падане на марката. В работническите квартали, без хляб, без храна, без работа, стотици деца се приближаваха до минувачите, просейки. Падането на марката също хвърли германската аристокрация в същата мизерия. Хората, които имаха пари, в няколко

Machine Translated by Google

дни бяха без пари. Тези, които продадоха земята и имотите си, привлечени от миража на високите цени, обедняха за няколко седмици.
Вътрешни и чуждестранни еврейски капиталисти сключваха колосални сделки. Тези с твърда валута станаха собственици на масивни сгради с 50 апартамента само за няколкостотин долара. Спекуланти претърсиха целия град, правейки страхотни измами.

Споделяха това голямо нещастие и няколко чужденци, сред които и аз, тъй като нямах пари. Тези 8000 леи, с които дойдох, са похарчени. Тогава започна гладът.
Но сред всеобщото страдание по-лесно се понася собственото му страдание. Като тип, който не се огъва лесно пред трудностите, аз не се подчинявах на нещастието, а се опитвах да се боря с него.

Проучих всички възможности и реших да се посветя на търговията. Имах нужда от много малко капитал, за да купя запаси от храна в страната, да ги донеса в Берлин и след това да ги продам на ресторанти. Този факт ме накара да се преместя в Йена преди празниците, където животът беше по-евтин. Там, сред мизерията, в която се бореше германският народ, бях впечатлен от духа на дисциплина, работоспособността, чувството за дълг, коректността, силата на издръжливостта и вярата в по-добри дни. Те бяха здрав народ и виждах, че няма да се оставят да бъдат съборени и че с неподозирани сили ще се издигнат изпод скалата на всички трудности, които ги потискат.

Антисемитското движение. В Германия имаше няколко политически организации с антисемитски настроени ученици в документи, манифести, знаци, но всичките бяха слаби. Доктринерският Берлин, подобно на тези в Йена, бяха разделени на стотици асоциации и имаше много малко антисемити. Масата студенти знаеха проблема, но бегло. Не може да се говори за антисемитска студентска акция или дори за доктринална ориентация, подобна на тази на Яш. Имах много дискусии със студенти в Берлин през 1922 г., които днес със сигурност са хетиери, и се гордея, че съм бил техен учител по антисемитизъм, изнасяйки им истините, които научих в Яш. За първи път чух за Адолф Хитлер в средата на октомври 1922 г. Бях отишъл при един работник в северен Берлин, с когото бях установил добри отношения, който правеше „свастики". Името му беше Щрумпф и живееше на Salzwedeler Strasse 3. Той ми каза: „Говори се, че антисемитско движение е започнало в Мюнхен от 36-годишен художник, Хитлер. Струва ми се, че той е човекът, когото ние, германците, чакахме." Предсказанието на този работник се сбъдна. Винаги съм се възхищавал на интуитивните му способности, чрез които той можеше да избере с антените на душата си един непознат сред десетки мъже, десет години преди времето си, този, който щеше да успее през 1933 г., обединявайки целия германски народ под едно велико командване .

Също така беше в Берлин и приблизително по същото време чух новината за голямото фашистко изригване: походът към Рим и победата на Мусолини. Радвах се толкова, сякаш това беше победата на собствената ми страна. Между всички онези в различни части на света, които служат на своя народ, има родство на симпатия, както има родство между онези, които работят за унищожаването на народите.

Мусолини, смелият човек, който стъпи на дракона, беше един от нас, така че всички глави на дракона паднаха върху него, заклевайки се в смърт. За нас, другите, той ще бъде гениален

Полярна звезда, която ни дава надежда; той ще бъде живото доказателство, че хидрата може да бъде победена; доказателство за възможностите за победа.
„Но Мусолини не е антисемит. Напразно се радвате", прошепна ни в ушите еврейската преса. Не е въпросът на какво се радваме, казвам аз, въпросът е защо вие, евреите, сте тъжни за победата му, ако той не е антисемит. Каква е логиката на световната атака срещу него от страна на еврейската преса? Италия има толкова много евреи, колкото Румъния има Ciangai [много по-малка етническа група] в долината Сирет. Едно италианско антисемитско движение би било като румънците да започнат движение срещу Ciangai.

Machine Translated by Google

Но ако Мусолини беше живял в Румъния, той не би могъл да бъде антисемит, тъй като фашизмът означава преди всичко да защитаваш нацията си срещу опасностите, които я заплашват. това означава унищожаване на тези опасности и отваряне на ясен път към живот и слава за вашата нация.

В Румъния фашизмът може да означава само премахване на опасностите, които заплашват румънския народ, а именно премахване на еврейската заплаха и отваряне на свободен път към живота и славата, към които румънците имат право да се стремят.

Юдаизмът стана господар на света чрез масонството, а в Русия - чрез комунизма. Мусолини унищожи у дома онези две еврейски глави, които заплашваха Италия със смърт: комунизма и масонството. Там юдаизмът беше изкоренен чрез двете си проявления. У нас ще трябва да се изкорени от това, което съществува: евреи, комунисти и масони. Това са мислите, които ние, младите румънци, като цяло противопоставяме на еврейските усилия да ни лишат от радостта от победата на Мусолини.

СТУДЕНТСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Machine Translated by Google

10 ДЕКЕМВРИ 1922 Г

Все още бях в Йена, когато един ден бях изненадан от новината, че всички румънски студенти от всички университети са се вдигнали на бой. Тази колективна демонстрация на румънската младеж, без никой да подозира, беше вулканично изригване, което се надигна от дълбините на нацията. Тя се прояви за първи път в Клуж, сърцето на онази Трансилвания, която заставаше на позиция винаги, когато нацията изпадне в безизходица, след което, почти едновременно, избухна бурно във всички други университетски центрове.

Всъщност на 3 и 4 декември имаше големи улични демонстрации в Букурещ, Яш и Чернаути. Цялото румънско студентство се надигна като в момент на голяма опасност. За хиляден път тази земна раса, толкова често застрашавана през цялата история, пусна младостта си да се изправи срещу заплахата, за да спаси своето същество. Страхотен колективен наелектризиращ момент, без предварителна подготовка, без никакви дискусии за и против, без никакви решения на комисии, без тези от Клуж дори да познават тези от Яш, Чернаути или Букурещ. Велик момент на колективно просветление като светкавица посред тъмна нощ, в който всички младежи на страната разпознаха своята съдба в живота, а също и тази на своя народ.

Тази съдба минава блестящо през цялата ни национална история и се простира през румънското ни бъдеще, посочвайки пътя към живота и честта, който ние и нашите внуци ще трябва да следваме, ако това е животът и честта, които желаем за нашия народ. . Поколения могат да следват тази съдба, могат да останат близо до нея или да се отдалечат от нея, като по този начин имат способността да дадат на своята нация максимум живот и чест или максимум безчестие и срам. Понякога само изолирани индивиди, изоставени от своето поколение, могат
да достигнат до тази дестинация. В този момент те са хората, те говорят от твое име. Всички милиони загинали и мъченици от миналото са с тях, както и животът на утрешната нация.

Тук мнозинството с мнението си няма значение, макар че може да са 99 процента. Не мнението на мнозинството определя тази жизнена съдба на нашия народ.
Те, мнозинството, могат само да се приближат или дистанцират от него според състоянието на своята съвест и добродетел или на безсъзнание и упадък. Народът ни оцеля не от милионите роби, подложили вратовете си под чуждите, а от хорийското иго на Аврам Янку, Тудор, Янку Дзяну, през всички хайдуци*, които пред чуждото иго не се покориха, но поставиха носачите си с наморднини на гърбовете да се изкачват по планинските пътеки, носейки със себе си честта и искрата на свободата. Именно чрез тях проговори нашият народ, а не чрез страхливи и възпитани "мнозинства". Щяха да победят или да умрат, независимо от всичко.

Защото когато те умрат, всички хора живеят чрез тяхната смърт и са почетени от тяхната чест.
Те блестят в историята като златни фарове на висини, окъпани на здрач от слънчеви лъчи, докато над обширните равнини, колкото и обширни и многобройни да са те, се спуска мракът на забравата и смъртта. Не този, който живее и побеждава, жертвайки съдбата на живота на своя народ, принадлежи на националната история, а само този, който печели или губи, ще се придържа към тази съдба. Нашата румънска съдба е предопределена от Божията мъдрост; можеше да се види на 10 декември от румънски студенти. И в това се крие ценността на деня: всички румънски младежи видяха светлината. На 10 декември делегати от всички студентски центрове се събраха в Букурещ, фиксираха десет точки, които смятаха за същността на своето движение, и обявиха обща стачка за всички университети, изисквайки изпълнението на тези точки.

10 декември не е голям за стойността на формулирането на съгласуваните точки, колкото и делегатите да могат да формулират за същността на истината, която тогава тревожеше всички румънски младежи. Страхотно е заради чудото на пробуждането на този млад мъж за светлината, която душата му е видяла; за решението му на общо действие да обяви свещената война, която щеше да изисква от този млад човек толкова сила на сърцето, толкова много героизъм, толкова много зрялост, толкова много знайни и незнайни жертви, толкова много гробници!
10 декември 1922 г. изправя младите хора на тази земя пред голямо изпитание.

Machine Translated by Google

* Легендарни мъже от типа на Робин Худ. (Тр.)

Нито тези в Букурещ, нито аз, който бях далече, нито други, които може би са били гимназисти, но които днес лежат в толкова много затвори или спят под земята, не можеха да повярват, че този ден ще ни преведе през толкова много опасности, ще донесе ние толкова много удари и толкова много рани в битките за защита на нашата страна.

В Букурещ, Клуж, Яш и Чернаути имаше страховити изригвания на студентски маси, които, водени от собствената си интуиция - не от лидери - се обърнаха към врага. Те поглеждат първо към еврейската преса: Adevarul ("Истината"), Dimineata ("Утрото"), Mantuirea ("Изкуплението"), Opinia ("Мнението"), Lumea ("Светът"), горещи легла на морална зараза, отрова и объркване за румънците. Те се обръщат към тях, за да ги унищожат, но и за да покажат на румънския народ опасността от фронтовата линия на врага, срещу която трябва да бъдат нащрек. Демонстрацията срещу пресата означава: да я обявите за враг на националния интерес и по този начин да привлечете вниманието на румънците, за да не позволят да бъдат измамени, заслепени или водени от пресата, написана от евреи или юдеизирани румънци.

Тази преса атакува религиозната идея, като по този начин отслабва румънската морална съпротива и прекъсва контакта им с Бога. Тази преса разпространява антинационални теории, отслабвайки вярата в тяхната нация и ги отделя от земята на тяхната страна, от тяхната любов към нея, земя, която във всички времена е била желание за битка и саможертва.

Тази преса лъжливо представя нашите румънски интереси, заблуждавайки и ориентирайки румънците по начини, които противоречат на националните интереси. Тази преса издига посредствени елементи и мъже, способни на корупция, така че чужденецът да може да задоволи интересите си, и унижава моралните хора, които няма да се сведат да правят услуги на юдаизма и неговите интереси.

Тази преса трови душата на нацията, ежедневно и систематично разгласявайки сензационни престъпления, аморални случаи, аборти, авантюри.

Тази преса убива истината и служи на лъжите с дяволска упоритост, използвайки клеветата като оръжие за унищожение на румънските бойци. Ето защо румънците трябва да бъдат внимателни, когато четат еврейски вестник, да обръщат внимание на всяка дума, нито една от които не е отпечатана случайно, и да се опитват да дешифрират еврейския план зад нея. Именно тези проблеми искаше студентското движение да привлече вниманието на всички румънци, когато нарече еврейските редакции, обявявайки ги за врагове на румънския народ. Подчертах, че страховитите изригвания на студентските маси бяха ръководени от тяхната сила на интуицията, а не от водачи.

Защото е лесно някой да закара няколко души в нечия къща, за да организират враждебна демонстрация, но когато големи тълпи се обърнат срещу някого с враждебност по заповед на инстинкта си, тогава този човек бива осъден, без право на обжалване, като враг на нацията.

Machine Translated by Google

"NUMERUS CLAUSUS"

Формулата "numerus clausus" се предава от уста на уста по време на студентски битки, но не като спасителна формула, тъй като масите не издават формули, те изтъкват заплахи.

„Numerus clausus“ означава, че тъй като еврейската заплаха е многобройна, ние не можем повече да ги подкрепяме в училищата, в търговията или индустрията, или в независими професии. „Внимание към голямата ви численост“ е това, което означава „numerus clausus“, тъй като това

надхвърля правомощията ни за национална съпротива и ако не вземем мерки, ще загинем като народ.

Това е общата стойност на тази формула. Или, ако искате, като мярка за икономичност, той има стойността на спешна формула, необходима първа помощ, макар и напълно недостатъчна за излекуване на болестта. „Numerus clausus“ per se означава: ограничаване на евреите в училища, професии и т.н. До какъв брой, това ограничение? Съотношението на броя на всички евреи към броя на румънците в Румъния. Тоест, ако в Румъния има 15 милиона румънци и 3 милиона евреи, съотношението е 20%. Според формулата "numerus clausus" евреите трябва да бъдат приемани в училища, медицински професии, барове и т.н. в пропорция от 20%: "numerus clausus" означава ограничаване на броя на евреите до съотношението между техния брой и общия брой на румънци.

"Numerus clausus" е просто формула за преразпределение на евреите в нациите, а не формула за решаване на проблема. Тази формула не решава почти нищо, тъй като се занимава с респектиращи пропорции, но не намалява високия дял на евреите. Ако евреите са 3 милиона, толкова си остават. По-специално, той не третира причината за този висок дял и не показва средствата, чрез които той може да бъде намален; накрая, то само по себе си не представлява средство за решаване на еврейския проблем.

ЕВРЕЙСКИЯТ ПРОБЛЕМ

Machine Translated by Google

БРОЙКАТА НА ЕВРЕИТЕ

Големият брой евреи повдига редица проблеми: 1. Проблемът с румънската земя; 2. Проблемът с градовете; 3. Проблемът за румънското училище и господстващата класа; 4. Проблемът за националната култура.

Всички те са разгледани безупречно от професор AC Cuza в неговите писания. Народ, Националност в изкуството, статии, парламентарни речи, курс по политическа икономия. Идеите, които представям по-долу, по същество принадлежат на мисленето на професор Куза.
Броят на евреите в Румъния не е точно известен.
Това е така, защото събраната статистика е направена с най-голяма незаинтересованост от страна на румънските политици, за да могат да прикрият своята работа на национално предателство и защото евреите навсякъде бягат от истината на статистиката. Една поговорка гласи: "Евреите живеят с лъжи и умират, когато се докоснат до истината." Между другото, дълго време директор на държавната статистика в Министерството на финансите беше Леон Колеску, чието истинско име беше Леон Колер. И от тяхна гледна точка те са прави, защото ако румънците се сблъскат с точния брой на еврейското население, те биха разбрали, че са изправени пред реална национална заплаха и биха се вдигнали да защитават родината си. с други думи, пред лицето на статистическата истина, еврейската сила се колебае, умира. Той може да живее само като крие истината, фалшифицирайки я с лъжи.
Смятаме, че в Румъния има 2 до 2,5 милиона евреи. Ако имаше само един милион - както те твърдят - румънският народ

изправен пред смъртна опасност. Защото не е важен само броят, количеството, но и качеството на този брой, особено позициите, заемани от евреите във функционалната структура на държавата и в живота на нацията във всички негови аспекти.

Нашата земя е била земя на нашествия. Но никога, през цялата си дълга история, нашественик не е достигал толкова огромен брой като днешните евреи.
Нашествията ни отминаха; днешните нашественици никога не си тръгват. Те се заселват тук в нашата земя в по-неизвестен брой от всякога и се пазят като струпеи по тялото и хората на тази земя. Кога започна това еврейско нашествие? Само няколко хиляди евреи са открити около 1800 г. в цяла Молдова. През 1821 г. в Букурещ има 120 семейства.

Това късно заселване по нашите земи се дължи на факта, че евреите винаги са се занимавали с търговия, а търговията изисква свобода и сигурност, за да се развива.

Тези две условия липсваха в Румъния: от една страна, свободата да се експлоатира румънска земя, следователно всякаква перспектива за разширяване на търговията, и от друга страна, стабилност и сигурност. Румънската земя беше най-несигурната земя в света. От година на година румънският селянин нямаше сигурност на дома, добитъка, работата или реколтата. Страната ни е била опустошена от нашествия и е служила като театър на война в продължение на векове, често с последствията от чуждо господство и кървави данъци.

Какво е трябвало да правят евреите в тази земя? Воюва с хуни, татари, турци?
Еврейското нашествие започна само преди 100 години. В резултат на мира в Адрианопол през 1829 г. е дадена свобода на търговията и в същото време започват да се появяват хоризонтите на по-спокоен живот. Тогава започна тяхното нашествие, което се увеличаваше всяка година над нашите румънски глави, особено тези на молдовците, изтощавайки ни от богатства, унищожавайки ни морално и заплашвайки ни с изчезване. През 1848 г. молдовските търговци и индустриалци започват да се оплакват на Михаил Стурза, владетеля, настоявайки за мерки срещу еврейските търговци и тяхната нечестна конкуренция.

Оттогава инвазията непрекъснато се увеличава. „Нашествие“ може би не е правилният термин, тъй като предполага идеята за насилие, за морална и физическа смелост.
„Еврейската инфилтрация“ е нещо повече

Machine Translated by Google

подходящ термин, тъй като по-добре обхваща идеята за проницателно проникване, страхливо и коварно проникване. Защото не е малко нещо да откраднеш земята и богатството на един народ, без да оправдаваш битката, поемането на рискове, голямата жертва, постигнатото завоевание. Малко по малко те завладяват дребната румънска търговия и индустрия; след това, използвайки същата измамна тактика, те атакуваха големия бизнес и голямата индустрия, като по този начин придобиха контрол над градовете в северната половина на страната. Атаката срещу румънската средна класа е извършена с тази прецизност, характерна само за някои хищни насекоми, които, за да парализират врага, го жилят в гръбнака.

Не можеха да изберат по-подходящо място. Успешната атака срещу средната класа означаваше разбиването на румънския народ на две. Тя е единствената класа, която има двоен контакт: нисък, със селската класа, насложена върху нея и упражняваща власт над нея по силата на по-доброто си икономическо състояние и образование; с управляващата класа, която държи на плещите си. Успешната атака срещу средната класа, т.е. нейното унищожаване, води след себе си фатална последица, без да са необходими допълнителни усилия от страна на нападателя: а) Крах на управляващата класа (Тази управляваща класа в крайна сметка ще рухне), b) Невъзможността за неговото възстановяване, в)

Объркването и животинизирането, поражението и поробването на селската класа. В крайна сметка еврейската атака срещу румънската средна класа е предназначена да бъде смърт. Смъртта на румънския народ не означава смъртта на последния румънец, както някои си представят. Тази смърт означава живот в робство. Свеждането до робски живот на няколко милиона румънски селяни, които ще работят за евреите. Ето изводите на проф. Николае Йорга за броя на евреите и пристигането им по нашите краища. Професор Лорга в „Историята на евреите в нашите княжества“, доклад, представен в Румънската академия на 13 септември 1913 г., излагайки този въпрос, уточнява, наред с други неща:

„в Нямц няколко евреи се заселват в земите на манастира между 1764-1766 г.“ (стр. 18).

„В Ботошани нито един документ от владетеля като този от 1757 г. не споменава евреи сред останалите жители на града“ (стр. 17).

„Понякога евреин се появява в Сучава като кръчмар на църковни земи; понякога като дребни търговци в Окна, Харлау, Сиретиу, Галац, Барлад (имало е време, когато може да се каже, че барладийските християни са участвали в търговията повече, отколкото в която и да е друга друга професия) “(стр.10); „след това в Рим, където през 1741 г. са известни само „молдовци“ и „арменци“; в Таргул Фрумос, където през 1755 г. се споменават „две таверни“ и една еврейка“ (стр. 17-18).

В Буковина, по време на нейното анексиране през 1775 г.:

„В регионите Чернаути и Кампулунг, към които са присъединени части от Хотин и Сучава – във всички тези региони – преди австрийското имперско господство е имало само 206 еврейски семейства.

През 1775 г. поради галисийското наводнение техният брой достига 780-800 семейства.
Първият губернатор на страната, генерал Езенберг, научи, че те са посветени главно на създаването на таверни, с вино, уиски, бира ...
Те са, казва генералът, „най-перверзните хора, склонни към мързел, живеещи без много проблеми от потта на християнските работници“. "

Комисия, работеща през 1781 г., показва, че:

„В тази страна евреите имат навика да купуват от селянина пилето в яйцето предварително, меда в цветето, агнето в утробата на майката срещу безценица и чрез това лихварство изсмукват жителите докрай , което ги води до бедност, така че така обременените с дългове селяни не намират никакви ресурси за бъдещето, за да се спасят, а бягат от страната.Виждаме администрацията на тази страна (Молдова), след това болярите, по-специално Константин Морузи , защитавайки се отчаяно от тях.
"

Machine Translated by Google

„... Тъй като Кабалите предлагаха на Енценберг писмено 500,0 златни монети годишно, за да се примирят със старото състояние на нещата, също беше опитан да поквари нашия владетел, но той отхвърли ПАРИТЕ, вместо да изложи страната си на пълно унищожение“ *, (стр.20).

И по-късно, около 1840-48 г., ето какво пише професор Йорга:

„Човек би могъл да преброи тези заведения на експлоатация и поквара, кръчма по кръчма, с бутилки с обикновени картофи и други отрови, в цяла Молдова, изтощавайки надпреварата за хранене на цивилизованите пороци на управляващата класа“ (стр. 34).

И професор Йорга пише за:

„Въпреки това, намесата на чужденци, насърчавана от еврейските елементи в страната, не престана. През 1878 г. те налагат условия, преди да признаят независимостта на Румъния (спечелена с толкова много румънски кръвни жертви) и трупат унижения по въпроса за независимостта: колко плащат настоящите кахали на румънските лидери?

Румъния, която не може да не се самоубие, като политически отстъпи половината си на властта на молдовските евреи... И тъй като Когълничану защитаваше селата от алкохола и еврейското лихварство, г-н Майореску защитава достойнството на Румъния от обидата на предоставянето на граждански права на чужденци в страната в резултат на натиск от неговите едноверци в чужбина. ”(стр.39).

Цитирам тези примери, както са докладвани от голям, признат и неоспорим научен авторитет, за да хвърлят светлина върху началото на еврейските селища на румънска земя.

ПРОБЛЕМЪТ НА РУМЪНСКАТА ЗЕМЯ – ПРАВОТО НА ТЕРИТОРИЯТА

Не може да има хора на този свят, дори ако това беше племе от диваци, които, изправени пред чуждо нашествие, да не гледат с раздираща болка на тежкото положение на своята земя. Всички народи по света от началото на историята до днес са защитавали земята на своята родина. Историята на всички народи, като нашия, е изпълнена с борби в защита на своите земи. Беше ли аномалия, болестно състояние на нашата, румънската младеж, че бяхме причислени към защитата на нашата застрашена земя? Или аномалия, ако не го защитихме, когато го видяхме в опасност? Би било аномалия ние да не го защитим, тоест да не направим това, което всички народи са направили. Да се поставим в противоречие с целия свят и с цялата ни история би било аномалия и болестно състояние.

Защо, питам се, всички народи са воювали, воювали и винаги ще воюват за защита на земите си? Земята е в основата на съществуването на една нация. Нацията има своите корени като тези на дърво дълбоко в почвата, откъдето черпи храната и живота си. Няма хора, които могат да живеят без земя, както няма дървета, които да живеят във въздуха. Нация, която няма собствена земя, не може да живее, освен ако не се установи на земя на друга нация - в собственото си тяло, подкопавайки средствата за препитание. Има закони, дадени от Бог, които подреждат живота на хората.
Такъв закон е териториалният. Бог е дал на всеки народ определена територия, в която да живее, расте и в която да развива и създава своя собствена култура.

Еврейският проблем в Румъния, както и навсякъде другаде, се състои в нарушаването от страна на евреите на този естествен закон на територията. Нахлуха в нашата територия. Те са нарушителите и не ние, румънският народ, сме призовани да понесем последствията от тяхното престъпление. Елементарната логика ни казва: нарушителят трябва да си понесе последствията от извършеното нарушение. Ще трябва ли да страда? Нека страда!

Всички нарушители страдат. Никаква логика на света няма да ми каже, че трябва да умра за нарушението, извършено от други.

По този начин еврейският проблем не възниква от "расова омраза". То произлиза от нарушение, извършено от евреите срещу законите и естествения ред, в който живеят всички народи.

Machine Translated by Google

на света. Решението на еврейския проблем? Ето го: повторното влизане на нарушителите в универсалния естествен ред и техните

зачитайки естествения закон. Но законите на страната също забраняват еврейската инвазия.
Член 3 от конституцията гласи: „Територията на Румъния не може да бъде колонизирана от население с чужд произход“.
Какво означава фактът, че два милиона евреи се заселват на румънска територия, ако не колонизация? Но тази територия е неотменима и неотменима собственост на румънския народ. И както някой писа, не след 50, не след 100, а дори хиляди години по-късно, ние ще претендираме за правото на тази земя, когато завладеем отново земите на Трансилвания след 1000 години унгарска окупация.

НИЕ И НАШАТА ЗЕМЯ

Всички хора около нас са дошли отнякъде другаде и са се заселили в земята, в която сега живеят. Историята ни дава точни дати за пристигането на българи, турци, маджари и т.н. Само един народ е произлязъл от нищото: нашият. Ние сме родени в тази земя в мъглата на времето заедно с дъбове и ели. Ние сме свързани с него не само чрез хляба и съществуването, които ни осигурява, докато работим върху него, но и чрез всички кости на нашите предци, които спят в почвата му. Всичките ни родители са тук. Всичките ни спомени, цялата ни бойна слава, цялата ни история тук, на тази земя, е погребана.

Тук са руините на Сармисегетуза с праха на безсмъртния крал Децебал, защото който знае как да умре като Децебал, никога не умира. „Тук почиват владетелите Мусатини и владетелите Басараби; тук в Podul Inalt, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Chilia, спят румънците, паднали там в битка, благородници и селяни, многобройни като листа и стръкове трева.

В Posada, Calugareni, на реките Olt, jiu e.Cerna, в Turda; в планините на нещастния и забравен Моти де Видра, до Хуедин и Алба-Юлия (мястото на изтезанията на Хория и неговите братя по оръжие), навсякъде има свидетелства за битки и гробници на герои. Във всички Карпати, от Олтенските планини в Драгославеле и Предял, от Ойтуз до Ватра Дорней, по върховете и в дъното на долините, навсякъде като реки тече румънска кръв. посред нощ, в трудни времена за нашия народ, ние чухме зов от румънска земя, който ни призоваваше към битка. Питам и очаквам отговор: с какво право евреите искат да ни отнемат тази земя?

На какъв исторически аргумент базират претенциите си и най-вече дързостта, с която предизвикват нас, румънците, тук, на нашата земя? Ние сме свързани с тази земя с милиони гробници и милиони невидими нишки, които само душата ни усеща и горко на онези, които се опитват да ни изтръгнат от нея.

ПРОБЛЕМЪТ С ГРАДОВЕТЕ

Но в рамките на тази румънска земя евреите не са се заселили никъде случайно.
Те се заселват в градове, образувайки в тях истински острови от компактно еврейско население. Отначало бяха нападнати и завладени търговските градове и градове в Северна Мойдавия: Чернаути, Хотин, Сучава, Дорохой, Ботошани, Сорока, Бурдужени, Ицани, Бричени, Секурени и др.

Преди тях постепенно изчезва румънският търговец и търговец - днес една улица, утре друга, вдругиден сектор. За по-малко от 100 години,

Machine Translated by Google

Румънски центрове с древна слава изгубиха румънския си характер, заприличаха на истински еврейски крепости. Останалите градове в Молдова също бързо паднаха: Роман, Пиатра, Фалтичени, Бакау, Васлуй, Бариад, Хуси, Текучи, Галац; и Яш, втората столица на Молдова - след първата и бивша наша Сучава - съвсем просто се превърна в мръсно еврейско гнездо, което заобикаля бедните и славни руини на крепостта на Стефан Велики.

Сега в Яш можете да преминете през цели улици и сектори, без изобщо да срещнете румънец или виж а

Румънска къща или румънски магазин. Хората минават покрай известни църкви, сега в руини и разпадане :. църквата Talpalari*, построена от гилдията на румънските обущари, църквата Curelari*, построена от гилдията на румънските производители на впрягове. Всичко се разпада. В големия град Яш вече няма румънски обущар или производител на впрягове.

Църквата Свети Никола Бедния, от старото молдовско благородство, е напълно срутена; и на гробниците около тях еврейските ресторанти все още си изхвърлят боклуците, боклуците и боклуците. Църквата на Централния площад, където е най-голямото множество, е затворена поради липса на хора. И еврейското население е това, което съставлява тази агломерация от хора сега. На улица Lapusneanu дворецът на Куза Вода, който почти стене от болка, е превърнат в еврейска банка, а в бившата му градина може да се види еврейски театър в палестински стил. Чуждият нашественик потъпква всичко, което държим на най-святото. Сърцата ни стенат от мъка. Ние, децата, с разкъсана душа се питаме: как може да има румънци, които се държат с такава вражда към своя народ? Как може да има толкова много предатели? Как не са били наредени до стената или изгорени живи в момента на предателството им? Как така всички са безстрастни? Как така не правим нищо?

Те са проблеми на съвестта, които ни тежат, които тормозят душата ни, смущават живота ни. Знаем, че никога няма да намерим своя мир, освен в битки, в страдание или в гробовете. Нашето мълчание ни покрива със страхливост и всяка минута забавяне сякаш ни убива.

Ние дори не споменаваме търговските градове и села на Бесарабия, които са отворени рани в умореното и изстискано тяло на страната.
Дори не споменахме Марамуреш, където румънци, в състояние на робство, умират ежедневно. Няма думи, които да опишат голямата трагедия на Марамуреш. Но гниенето се разпространи като рак; достига до Ръмникул-Сарат, Бузъу, Плоещ и прониква в столицата. След 15 години Вакарещ, древен румънски квартал, падна; Дудести падна напълно; по същия начин румънските търговци в Каля Гривитей. Известните търговци от Оборския квартал умират и на тяхно място идват евреи; Calea Victorieil * падна. Днес в действителност той се е превърнал просто в румънски път на "поражението"; тъй като три четвърти от имотите в Calea Victoriei сега са собственост на евреи. През последните десет години евреите се разпространиха на запад през Дунавската равнина в Олтения и в столицата Крайова, столицата на Михаил Храбри; отидоха в Ръмникул-Вълча, Северин, под закрилата на румънски политици, които, добре платени, се преструват, че няма еврейски проблем.

Това предателство от страна на тези политици на техния народ е толкова ужасяващо, че ако са все още живи, хората трябва да си извадят очите; ако са мъртви, костите им трябва да бъдат изровени и изгорени на обществени площади. Техните деца и внуци трябваше да бъдат преследвани, богатството им конфискувано и те трябваше да бъдат заклеймени с епитета „синове на предатели“. Загубата на нашите румънски градове има опустошителни последици за нас, тъй като градовете са икономическият център на една нация. В тях е натрупано цялото богатство на страната. Така че който контролира градовете, контролира средствата за живот, богатството на една нация. Би ли било безразлично към нас, румънците, които сме собственици на нашето национално богатство? Ние или евреите? За всеки в света това може да е въпрос на безразличие. Защото една популация се възпроизвежда и развива вътре

Machine Translated by Google

средства за съществуване, с които разполага. Колкото по-малко са тези средства, толкова по-малък е прирастът на въпросното население и по-малки са шансовете за неговото развитие, и обратното. Тези истини за закона за населението са изучавани от всички икономисти и формулирани от професор Куза с ненадминатата яснота. Преминаването на румънските богатства в ръцете на евреите не означава само икономическа или политическа зависимост от румънците - защото тези, които нямат икономическа свобода, нямат политическа свобода - но това означава повече: национална заплаха, която смазва самата ни способност да растем в населението. Тъй като нашите средства за препитание изчезват, ние, румънците, ще загинем в нашата земя, оставяйки нашите места в ръцете на еврейското население, чийто брой нараства с всеки изминал ден, както поради нашествие от чужбина, така и поради изземването на средствата ни за препитание. препитание, нашите богатства.

* Множествено число съответно за обущар и производител на колани. (Тр.)

Второ, градовете са културни центрове на една нация**. Тук в градовете има училища, библиотеки, театри, класни стаи, всички обслужващи жителите на града. Едно еврейско семейство може лесно да издържа пет или шест деца в училище, докато румънският селянин в някое отдалечено село, далеч от града, трудно може да изпрати дете на училище докрай. И в този случай той е напълно изтощен в сила и богатство до степен да застраши благополучието на другите четири или пет деца у дома. Така, който контролира градовете, контролира възможностите за участие в културата. Но това не е всичко. Чрез градовете и училищата една нация изпълнява своята културна мисия в света. Как е възможно румънците да изпълняват своята културна мисия чрез еврейски гласове, пера, сърца и умове?

И накрая, градовете са политическите центрове на една нация, нациите следват примера на градовете. Който контролира градовете, пряко или непряко, има политическото ръководство на страната. Какво остава от провинцията извън градовете? Множество от няколко милиона селяни, без човешки средства за съществуване, изтощени и обеднели, без култура, отровени от алкохол, водени от обогатените евреи, които сега стават господари на румънските градове, или от румънците (кметове, кметове, полиция, жандармеристи , министри от кабинета), които са номинални администратори, само защото не са нищо повече от безгрижни изпълнители на еврейските планове. Тези длъжностни лица са подкрепяни, ласкани, обсипвани с подаръци, кооптирани в административни съвети, плащани са ежемесечно от съдебната икономическа власт (на Юда е плащано само веднъж); жаждата им за пари се събужда, те биват тласнати към лукс и порок, а когато не се подчиняват на еврейските директиви и наредби, те съвсем просто биват изгонени, въпреки че са министри в кабинета. Техните заплати и надбавки са намалени, кражбите им са разкрити и сенчестите сделки са разкрити, замесени, за да бъдат компрометирани.

Това е, което остава от румънската родина, откакто загубихме нашите градове: нечестна управляваща класа, народ от селяни без свобода и всички румънски деца без държава и без бъдеще.

ПРОБЛЕМЪТ НА РУМЪНСКОТО УЧИЛИЩЕ

Който контролира градовете, контролира училищата, а който контролира училищата днес, контролира държавата утре. Ето някои статистики от 1920 г.:

Ситуацията в университета Чернаути

Училище по философия.

Machine Translated by Google

Летен семестър, румънци: 174; Евреи 574.

Скул по право.

Летен семестър, според вероизповеданията: православни:
237 (румънци и русини)
Католици: 98
Лутерани: 26

Други религии: 31
Еврейски: 506

De Situatia demografica a Romaniei (Демографската ситуация в Румъния) от Ем.
Василиу-Клуж п. 84

*
**Пътят на победата, модерна търговска улица (Tr.)
Вижте AC Cuza, Apararea Nationala ("Националната отбрана") № 3, 1 май 1922 г.

в Бесарабия

Селски основни училища: Момчета:
72,88,9 румънци, 1974 нерумънски етнически християни Момичета: 27 555 румънци, 1302 , 1281 евреи.
нерумънски етнически християни , 2147 евреи.

Градски начални училища: момчета.
6385 румънци, 2435 нерумънци, от които 1351 евреи. Момичета:
5501 румънци, 2435 нерумънци, от които 1492 евреи.

Средни и професионални
училища: 1535 православни, 6302 бр
иврит,

Средни смесени училища: 690
православни, 1341 еврейски.

(Op.cit, стр. 84-5)

в древното царство

румънски евреи
Лицей на Бакау 363 198
Гимназия Ботошани 229 127
Женски лицей Ботошани 155 173
Лицей на Дорохой 177 167
Лицей на Falticeni 152 100
Национален лицей, Яш 292 201
Гимназия Александър Добрият, Яш 93 215
Фитнес зала Стефан Велики, Яш 94 120
Лицей на Рим 256 157
Лицей на Пиатра-Нямц 343 179

Частни училища:
Букурещ 441 781
Яш 37' 108
Галац 1.90, 199

Machine Translated by Google

(0p.cii. стр. 85-7)

*
Молдова и Влахия преди обединението на Румъния през 1918 г. (а)

Ситуацията в университета в Яш
румънски евреи
Медицински факултет 546 831

Факултет по фармация 97 299
Училище по изкуствата 35 1 100
Научно училище 722 321

Юридически факултет 1743 370

(0p.cit. Pp.87-8)

Румънската образователна система, унищожена по този начин от големия брой евреи, повдига два проблема:

1. Проблемът на румънската управляваща класа, защото училищата формират утрешните лидери, не само политици, но всички лидери във всички сфери на дейност.

2. Проблемът за националната култура, защото училището е лабораторията, в която се формира културата на един народ.

За да подчертая трагедията на тази румънска училищна система, потискана от евреи, смятам за особено важно да цитирам по-долу болезнените открития на един от най-изтъкнатите педагози на нашата нация, професор Йон Гаванескул от университета в Яш: Ние повече не искаме да виждаме спектакълът, предлаган от Националния лицей на Яш, където

огромното мнозинство от учениците са съставени от еврейски елемент. Малкото румънски студенти се чувстват странно; по време на почивка те се оттеглят неспокойно в ъглите. Те представляват толерираното малцинство.

Повечето живеят разделени, говорят помежду си за своите грижи, своите игри, общества, Macaby, Hacoah, Macoah и т.н., своите срещи и лекции, своите спортове, работни планове и добри моменти.
И когато се съмняват в дискретността на румънците, еврейските ученици (мнозинство в училището, макар и малцинство в страната), шепнат помежду си или директно преминават на идиш...

Жалко, че румънските учители се сблъскват с тези ученически души!

Неволно си спомня кокошката, излюпила патешки яйца. Вижте я, докато стои и се кикоти, уплашена, на ръба на езерото, докато отчаяно вика своите патета, нейните малки от друг вид, които са скочили във водата, плъзгайки се на другата страна, където тя не може да ги следва. На каква школа по национализъм можете да научите тази публика? Можете ли да говорите, ако усетите в себе си пламъка на патриотизма, румънските стремежи и идеали? Можете ли дори да отворите устата си? Челюстите им се заключват, думите им замръзват на устните им.

Великият Когълничану, пред пейки, толкова пълни с чуждестранни студенти... можеше ли да изнесе известната си реч, въвеждаща историята на румънците, която произнесе точно на това място, където днес румънският „Национален“ лицей е станал еврейски „Национален“ един?

Щеше да загуби вдъхновението, което черпи силата си от съчувствие от светли очи, пълни с разбиране и вяра.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, ("Императивът на историческия момент"), стр.67.

И още:

Machine Translated by Google

„И да се ограничим само до един аспект от националния живот, къде някой някога е виждал в Англия, Франция, Италия училище на каквото и да е ниво, където преобладаващият брой ученици принадлежат към народ, различен от хората, които съставляват местното население на държава и коя е основала въпросната национална държава? "Човек може да си представи, например, че в някое юридическо училище в някой английски университет може да има 547 евреи срещу 234 британци, същото съотношение евреи към румънци в Правното училище на Чернаути през 1920 г. ? „Или че в училище по философия в Италия може да има 574 евреи срещу 174 италианци, същото съотношение евреи към румънци в Чернаути?

„Тези пропорции нормални ли са? Не са ли недопустими и невъобразими чудовища на етническата биология? Не са ли индикация за престъпно безсъзнание от страна на отговорната управляваща класа на
румънския народ?“ (I. Gavanescul, op.cii,)

ПРОБЛЕМЪТ ЗА РИМСКАТА РЪКОВОДСТВА КЛАСА

Но кои са днешните ученици и ученици? Днешните ученици са учители, лекари, инженери, адвокати, кметове, конгресмени, утрешни министри, с една дума бъдещите водачи на хората във всички сфери на дейност. Ако сегашните студенти са 50, 60, 70% евреи, утре логично ще имаме 50, 60, 70% еврейски лидери за този румънски народ. Все още може да се постави под въпрос дали една нация има право да ограничава броя на чуждестранните студенти в своите университети?

Ето как отговарят на този въпрос в Харвардския университет. Бюлетин на Морис Грей, завършил лъжец (1906 г.), след като изучава еврейския проблем там - както е цитирано от професор Куза в "Numerus Clausus" p. 11. Морис Грей започна, като формулира принципно проблема, като попита: „Първо, каква е функцията на университета? Какви са неговите функции?

„Ако неговият дълг е към индивида, приемът в университета трябва да се основава, честно и явно, на демократичния принцип: всеки кандидат трябва да бъде приет при условие, че издържи приемния изпит и плати първия период на обучение, и че без всяко сериозно проучване на личността на кандидата или латентни възможности за напредък, способности или полезност за себе си или за другите.

Но ако задължението на университета е задължение към нацията, естествено отношението му към приема на студенти трябва да почива на друг принцип.

Според мен задължението на един университет е да обучава хора в различните области на човешката мисъл по такъв начин, че поне някои от тях да могат да станат лидери в съответните си области и по този начин да служат на нацията.

Това е добре установен принцип , добавя професор Куза:

„Задължението на университетите е към тяхната нация, за която те трябва да подготвят лидери във всички области и те непременно трябва да бъдат етнически местни.“ Защото е непоносимо една нация да обучава чужди лидери в своите университети. "

От предишните числа може да се направи извод за сериозния проблем на утрешната румънска управляваща класа. Остава една добре установена истина: Румъния трябва да се ръководи от румънци.

Някой да твърди, че Румъния трябва да се ръководи от евреи? ако не, тогава
един
трябва да признае, че младият румънски студент е прав и че всички кампании, всички грешки, всички позори, всички провокации, всички заговори, всички несправедливости, които са натрупани и ще бъдат натрупани

Machine Translated by Google

този млад румънец, намират своето оправдание във войната, водена от евреите за унищожаване на румънците и техните най-добри бойци.

ПРОБЛЕМЪТ ЗА НАЦИОНАЛНАТА КУЛТУРА

Хората, които смятат това за най-сериозния от всички проблеми, са като дърво, загрижено за проблема с плодовете си. Когато се окаже потиснат от гъсеници, той вече не може да изпълнява своята мисия в този свят, не може да дава плод; тогава щеше да й се наложи да се изправи пред най-тъжния проблем, по-голям дори от проблема на самия живот, защото, виждайки целта си в живота унищожена, за нея щеше да бъде по-болезнено, ако той беше мъртъв. Най-големите болки са тези от безполезните усилия, защото те са болките, произтичащи от плашещото съзнание за безсмислието на живота.

Не е ли страшно, че ние, румънският народ, вече не можем да даваме плод? Че нямаме собствена румънска култура, на нашия народ, на нашата кръв, която да блести в света рамо до рамо с тази на другите народи? Че днес сме осъдени да се представяме пред света с продукти от еврейска същност? Че днес, в този момент, когато светът очаква румънският народ да се появи, за да покаже плода на нашата кръв и национален гений, ние се представяме с

инфекция на еврейската културна карикатура?

Гледаме на този проблем с натежало сърце и мъка и няма да има румънец, който, виждайки цялата си история в опасност, да не вземе оръжието си, за да се защити. Възпроизвеждам тук от „Императивът на историческия момент“, от професор И. Гаванескул, тези безсмъртни редове:

„Основната грижа на румънския народ, толкова важна за тяхното съществуване, колкото и физическото му запазване, е тяхното утвърждаване в царството на идеала за живот на човечеството – създаването на култура със специфичен румънски характер. Невъзможно е една румънска
култура да се развие от училище или икономическа или политическа организация с чужд характер. "

"Една институция, като функция на националния живот, има румънски характер само когато човешкият фактор, който я е създал, е румънски."

Изправени пред тази тъжна ситуация, изправени пред големия брой нашественици, които ни смазват, Професор Гаванескул, поставяйки въпроса за националното училище и култура, се пита изпълнен с тревога:

„Къде могат да потърсят убежище румънските души? Къде да избягат от болезненото и обсебващо впечатление, че са заточени в собствената си страна?“ Освен църквата, където влизат да съберат мислите си в тишина, под закрилата на спасителния кръст, единственото им убежище е училището.

Училището е идеалното гнездо, където националният гений събира своето потомство, за да го храни, отглежда, учи да лети, показва му пътя към висините, които само този национален гений знае и само трябва да достигне. „Училището е мястото за убежище, където сърдечните струни на нацията и духовните органи на хората са настроени да пеят нова симфония, която все още не е чувана в света, първата симфония на нейните естествени таланти, предопределени от Бог уникално за нейното същество.

Училището е светилището, където се разгръща великата мистерия на живота на един народ, където етническата душа дестилира своята безсмъртна същност в капки светлина, за да може да бъде оформена в идеалната форма, която е изключително предопределена за нея от творческото мислене на Светът.

Мелодичните инструменти на други етнически души не могат хармонично да участват в симфонията на нашата култура. По силата на техния състав, те знаят само как да се поклонят, за да звучат нотата на своя народ.
Каква румънска симфония биха могли да създадат?

Machine Translated by Google

Същността на националния гений на другите етнически души не може да изкристализира във форма, различна от тази, която им е определена от създателя на народите. Как може да се създаде румънски образ от еврейската, маджарската или немската национална същност? "

(1. Гаванескул, „Императивът на историческия момент“, стр. 64-8).

Евреите не само няма да са в състояние да създадат румънска култура, но те ще фалшифицират тази, която имаме, и ще я сервират отровена. Тъй като румънското училище е така мацерирано, ние сме поставени в позицията да се откажем от нашата мисия като народ, да се откажем от създаването на румънска култура и да умрем с еврейската отрова.

ЗАВРЪЩАНЕТО В РУМЪНИЯ

За разлика от колегите ни в други университети, ние, яските студенти, знаехме всичко това от лекциите на професор Куза, от писанията на професорите Паулеску и Гаванескул, от нашите проучвания и изследвания, направени в Асоциацията на студентите по право, и от това, което видяхме. със собствените си очи и усетени със собствените си души. За нас възникна проблем на голяма съвест. Всеки ден ни носеше допълнителни доказателства. Разпознаваме вероломството на еврейската преса, виждали сме нейната недобросъвестност при всички обстоятелства, виждали сме нейните подстрекателства зад всичко антирумънско; видяхме работа на ласкателство и възхвала на политически фигури, длъжностни лица, власти, писатели, християнски свещеници, които се склониха да изпълняват поръчките на еврейските интереси; видяхме подигравките, отправени към онези, които

възприели отношение правилно и достойно за Румъния или онези, които се осмелили да изобличат еврейската опасност; видяхме неприличието, с което бяхме третирани в нашата земя, сякаш те бяха господари тук от хиляди години;

ние наблюдавахме с нарастващо възмущение дръзкото нахлуване на тези нежелани посетители в най-интимните проблеми на румънския живот: религия, култура, изкуство, политика, докато те се опитваха да начертаят линии, по които трябва да се движи съдбата на румънския народ.
Колкото бях малък, почти дете, дълго време ме тревожеха тези мисли, докато търсех решение.

Елементите, които ме впечатлиха най-много, които след това определиха моята борба и които ме утешаваха и укрепваха в моменти на страдание, бяха: 1.
Съзнанието за смъртната опасност, в която се оказа нашият народ и неговото бъдеще.
2. Моята любов към земята и болка за всяко свещено и славно място, днес осмивано и осквернено от евреите.
3. Жалост за пепелта на онези, които паднаха за родината си.
4. Чувството на бунт срещу оскърбленията, както и осмиването и потъпкването от страна на този странен враг на нашето достойнство като човешки същества и като румънци.

Ето защо, когато на 10 декември 1922 г. научих страхотната новина: вулканичната експлозия на студентското движение, реших да се върна у дома, за да мога и аз да се бия рамо до рамо с другарите си. Малко по-късно влакът ме отвеждаше у дома. От Краков изпратих телеграма до студентите Чернаути, които ме чакаха на гарата. Останах там два дни. Университетът беше затворен. Студентите, които го охраняваха, изглеждаха като войници, служещи на родината си, с

Machine Translated by Google

душа, осветена от Бога. Никаква следа от личен интерес не помрачи красивото му и свято действие. Каузата, за която се обединиха и се бориха като един, далеч надхвърляше самите тях и постоянните им трудности и нужди.

В Чемаути главните бойци бяха: Тудосе Попеску, син на стария свещеник от Марчещи, окръг Дамбовица, трета година студент по теология; след това Данилеану, Павелеску, Карстяну и т.н. Попитах за бойния план. Беше решено да се обяви обща стачка до победа, т.е. докато правителството не разреши задоволително въпросите, повдигнати в предложението от 10 декември, започвайки с "numerus clausus". За мен този план се стори грешен.

В главата ми започна да се оформя още един: а)
Студентското движение трябва да достигне до целия румънски народ. Ограничен сега до университетите, той трябва да бъде разширен до румънско национално движение, защото от една страна еврейският проблем не се ограничава до университетите, а включва цялата румънска нация, а от друга страна университетите сами по себе си не могат да го решат. б) Това национално движение трябва да бъде включено в организация под единно командване. в) Целта на тази организация трябва да бъде да се бори за довеждането на националното движение на власт, което ще реши както "numerus clausus", така и всички други проблеми, тъй като никое друго управление на политически партии извън това движение няма да реши националния проблем. г) Имайки предвид тези точки, студентите трябва да организират голямо национално
събрание на румънци от всички слоеве на обществото, което след това да отбележи началото на новата организация. в) За осъществяването на тази асамблея всеки университет трябва да предостави толкова знамена, колкото

окръзи във всяка провинция, като платът за всеки след това се дава от делегация от студенти на известен националист, когото делегацията ще счита за най-квалифициран човек за задачата да събере около себе си група от лидери на града и страната. След това, след като получи телеграмата, съобщаваща датата и мястото на митинга седмица по-рано, той тръгваше към това място със знамето и всичките си хора.

е) За да не се опита правителството да предотврати демонстрацията, всички приготовления трябва да се извършат дискретно, като датата се пази в неизвестност до последния момент.

Описах този план на около 50 бойци в едно от общежитията. Смятаха го за добре. Така всички събрахме парите си, купихме необходимия плат и веднага учениците започнаха да правят знамена за окръзите на Буковина.

В ЯСИ

В Яш се срещнах с всичките си бивши съотборници. Изложих плана си и за тях. И тук знамената бяха изработени още първия ден от ученички за всички окръзи в Молдова и Бесарабия.

Не можах да намеря професор Куза. Беше заминал за Букурещ с професор Сумулеану и баща ми, за да присъства на среща в столицата.

В БУКУРЕЩ

На следващия ден заминах за Букурещ. Тук отидох да видя професорите Куза и Сумулеану и моя баща, които повече от четвърт век се борят заедно срещу еврейската заплаха, смазвани от подигравки, удари и дори рани, и които днес изпитват голямото удовлетворение да видят цялата младежка страна, наброяваща над 30 000 души, издигащи бойни знамена за вярата, на която са служили цял живот.

Machine Translated by Google

Но в Букурещ мислите ми не бяха приети със същия ентусиазъм. Първо, защото срещнах известна съпротива от страна на професор Куза. Представяйки моя план, предлагайки създаване на национално движение, ръководено от него като ръководител, на предстоящия митинг, той не счете моя план за добър, защото, каза той. „Не е нужно да се организираме, нашето движение се основава на страхотно масово течение“.

Настоях аз, сравнявайки едно масово движение с петролен кладенец, който, изключен от петролопровода, няма нищо, дори когато блика, защото петролът прелива. Аз обаче си тръгнах без успех, но на следващия ден професор Сумулеану и баща ми го убедиха.

Но скоро се сблъсках с трудност, която не очаквах. Беше около началото на февруари. Голямата група студенти беше изпълнена с ентусиазъм; Въпреки че всички трапезарии бяха затворени и портите на всички общежития затворени срещу нас, като по този начин бяхме оставени навън да гладуваме посред зима, студентите бяха ентусиазирани, възхитително защитени от румънците от столицата, които на следващия ден отвориха широко вратите на домовете им, подслонявайки и хранейки повече от 8000 затруднени студенти.

В този жест имаше одобрение, желание за битка, солидарност, утеха за ранените.
Но аз нямах контакт с тази маса. Не познавах никого там. Чрез студентката Фаника Анастасеску, която беше управител на списанието Apararea Nationala ("Националната отбрана"), се запознах с някои от тях. Останах с впечатлението, че лидерите на студентското движение в Букурещ не са достатъчно ориентирани, тъй като въпреки че елементи от елита, надарени с отчетливи интелектуални качества, факт потвърден от функциите, които по-късно заемат в обществото, неочаквано се озоваха начело на движение, за което тогава не са мислили. Всъщност, тъй като бяха много, всеки имаше различно мнение. Сред ценните елементи на лидерството на първа линия са: Крету, Данулеску, Симионеску, Рапеану, Ровента и др. Масата беше войнствена, но някои от ръководството решиха, че е най-добре да успокоят толкова високите настроения. От друга страна, както недостатъчното му запознаване с еврейския въпрос, така и

неадекватният контакт с политиците накара поне някои от тях да се опитат до известна степен да препозиционират движението на материален план, нещо, което според мен беше недопустимо.
Защото това би било така, сякаш някой беше казал: 1. Ние се борим, за да възстановим страната си от евреите.

2. Борим се за бял хляб на трапезите ни.
3. Караме се за двустепенно хранене.
4. Борихме се за по-удобно легло.
5. Борим се за оборудване в нашите лаборатории, за инструменти за дисекция и т.н.
6. Борим се за повече общежития; за да може накрая властите да ни кажат на глас: „Исканията на студентите са удовлетворени; правителството призна плачевното състояние на студентите, тяхното голямо нещастие и пр. От шестте задължителни точки бяха допуснати пет: дисекция инструменти, лаборатория, два бели хляба на ден, две ястия , трима студенти " общежития с удобни легла и др.

Що се отнася до първата точка: спасяването на страната от еврейските банди, нямаше да се каже нищо, под предлог, че правителството е присъдило пет точки от шест. От самото начало на студентското движение цялата еврейска преса се стреми да го прехвърли в този материален план: целта на движението да бъде „парче хляб“.

Така истинската мишена - евреинът - щеше да избяга незабелязано. Всъщност, ако един. проблеми, ако препрочетем вестниците, се забелязва, че румънските политици също поставят проблема по подобен начин. на студентите трябва да се предоставят общежития, по-добра храна и т.н. Както казах, част от студентското ръководство в Букурещ беше склонна към тази склонност. Ако учениците бяха взели този курс, те щяха да бъдат отвлечени от истинската си мисия. Моето мнение винаги е било против

Machine Translated by Google

тази гледна точка - срещу всяко натрапване на материален ред при формулирането на исканията на учениците.

Защото, казвах, както казвам и днес, не непосредствените нужди или материални желания са движели учениците. това голямо движение, а напротив, това беше изоставянето на загрижеността за тези неща, от егоистичните интереси, от техните собствени или семейни страдания: това беше забравата на всички тези неща от страна на румънските студенти, идентифицирането на цялото им съобразен с грижите, нуждите и стремежите на своите хора. Тази самоотверженост и само това запалиха святата светлина в очите й.

Студентското движение не беше едно от материалните искания. Тя се издигна над нуждите на едно поколение, преплитайки се с висшите стремежи на нацията. От друга страна, тук, в Букурещ, надделя идеята студентското движение да остане в рамките на университета, да остане академично движение, а не да се превръща в движение с политически характер. Но това мнение беше напълно неправилно, тъй като съвпадаше с плана на евреите и политическите партии, които имаха най-голям интерес да ограничат това пламенно движение до университета, така че там, по един или друг начин, да може да бъде унищожено.

Нашето мнение не беше, че сме създали движение, за да агитираме, а за да победим. Тъй като студентските ни сили бяха недостатъчни за това, трябваше да се обединим с всички румънци.

Освен това лидерите на Букурещ се противопоставиха на провъзгласяването на професор Куза за президент на евентуална организация, твърдейки, че той не е добър за такова активно лидерство. Настоях да го подкрепим такъв, какъвто е.
И накрая, тези в Букурещ имаха големи резерви към мен. Това ме нарани, защото идвах при тях с най-чистото и свято сърце на човек, с горещо желание да сътруднича, доколкото мога, за нашата страна. Може би, тъй като не ме познаваха, те бяха оправдани да имат резерви.

Поради тези причини срещнах съпротива в Букурещ. Така че започнах да работя без поръчка и направихме само 3 или 4 знамена.

В КЛУЖ

Заминах за Клуж заедно с Александру Гика, едно от трите деца на г-жа Констанца Гика от Яш, които бяха правнуци на владетеля, които по време на студентската кампания се държаха чудесно.

Президентът на студентския център в Клуж беше Алекса, умерен и добър човек. Фле ме посрещна със същите аргументи както по отношение на студентската ориентация, така и по отношение на провъзгласяването на професор Куза за президент на новото движение. Студентската маса беше твърда и изпълнена с ентусиазъм. Тогава се запознах с Мота, пъргав и талантлив младеж. Той имаше същите възгледи като Алекса. Опитах се да го убедя, но безуспешно. Имах тежко време. не познавах никого. Въпреки това намерих някои студенти на моя страна: Корнелиу Джорджеску, студент по фармация; Исак Мокану от Писма; Красмару, по медицина; Джъстин Лиесу и др.

Направихме само едно знаме, така че в къщата на капитан Сианку, който от първия момент много ентусиазирано се съгласи с нашия план за действие, ние се заклехме пред това знаме,

Machine Translated by Google

СЪБРАНИЕТО НА ЯШ, 4 МАРТ 1923 г. ОСНОВАВАНЕТО НА НАЦИОНАЛНАТА ЛИГА ЗА ОТБРАНА

След като се върнах в Яш, имах два пътя на паралелна дейност пред себе си: 1. Полагане на основите на митинга, за който бяха направени знамената във всички университети.

2. Продължаване на студентското движение и поддържане на общата стачка.

Що се отнася до първата точка, най-голямата трудност не беше липсата на хора, нито липсата на организация, нито правителствените мерки. Този път най-голямата пречка дойде от самия професор Куза, който, макар и да не го одобряваше, му липсваше ентусиазъм.

Професор Куза не беше достатъчно убеден в необходимостта да се организира и не вярваше във възможността за успех на планирания митинг.
Що се отнася до втората точка, аз се сблъсках със сериозни трудности с ръководителите на центровете в Букурещ и Клуж, трудности, които попречиха на споразумението за единна гледна точка към план за битка, около който да се реализира перфектното единство на този нов свят, повдигайки изправете се с цялата си обединена сила напук на врага и всички наши минали грешки.

Нито ръководството, нито органите на тези студентски центрове: а) познаваха еврейския проблем, особено не познаваха евреина; те не познаваха еврейската власт, нейния начин на мислене и действие. Те започнаха да водят война, без да познават противника. б) Те вярваха, че тогавашното либерално правителство или евентуалният приемник, на който обещахме нашата подкрепа, ще изпълни нашите искания. На тази основа те предпочетоха да се занимават с дипломация, вярвайки, че в крайна сметка ще убедят политиците в справедливостта на нашата кауза. Вярвам, че няма нищо по-притеснително от обсъждането на проблем с мъже, които дори не са запознати с най-елементарните му аспекти. Във връзка с тази ситуация взех следните мерки:

1. Че няколко добри делегати от центъра на Яш редовно участват в заседанията на централния комитет в Букурещ (Заседанията на този комитет се провеждаха редовно два и три пъти седмично. Те започваха в 21 часа и продължаваха 3, 4, 5 и дори 7 часа сутринта, в противоречиви дискусии.За много от участниците единствените спомени от студентското движение са тези срещи с риторичните им срещи в комисията).

2. В Букурещ и Клуж да се сформира група от най-добрите бойци от студентската маса, която да работи независимо от директивите на съответните центрове.

В Клуж и Букурещ тези групи се формираха много бързо; в Букурещ те присъстваха на комитета, където ръководството срещаше силна опозиция на всяко заседание. в Букурещ,

Ибраиляну, делегатът от Яш, беше голяма помощ. По същия начин твърдото отношение на Симионеску, водачът на студентите по медицина, поддържаше студентското тяло в истински дух.

Що се отнася до подготовката за събранието, според новините, получени от Яш, перспективите са следните: Само за две седмици бяха издадени повече от 40 знамена в 40 окръга на доверени лица. Естествено беше, че след два месеца студентско движение, обща стачка във всички университети, душата на румънците кипеше и те бяха готови да се появят навсякъде, само чакайки думата. Знамената и новините за демонстрацията пристигнаха навреме.

Професор Куза искаше да определи датата на митинга през май, така че повече хора да присъстват.
Изказах мнение, че митингът трябва да се проведе възможно най-скоро поради следните причини:

1. Всички хора, на крак, събиращи се около студентското движение, очакваха да чуят заповед отнякъде, да сформират единица, да знаят, че има план, който могат да следват.

Machine Translated by Google

2. Страхувах се, че евреите и масонството, научавайки за ситуацията, може да започнат псевдо

националистическа организация, за да експлоатира хората и по този начин да отклони движението в задънена улица.

Във всеки случай това би създало такова объркване в съзнанието на румънците, че не биваше да се мисли.

3. Чувствах, че е необходимо да подкрепя фронтовата линия на студентското движение, защото воденето на война не е лесно, с удари, идващи от всички посоки: правителство, местни власти, родители, учители; с бедност, глад, студ. Една мобилизация на румънските маси, идващи в тяхна защита, изпращайки им насърчителни думи, би съживила целия фронт на това движение.

4. И накрая, защото хиляди студенти бяха неактивни, не знаейки какво да правят; демонстрираха веднъж, два пъти; проведоха една-две срещи. Но бяха минали два месеца.

Тези млади хора трябваше да имат какво да правят. След като се роди новата организация, цялата тълпа, която не можеше да измисли какво да прави по-нататък, щеше да има широко поле за дейност.

Те можеха да започнат работа на следващия ден, като отидоха по селата, за да ги организират и спечелят за новата вяра.

4 МАРТ 1923 Г

Професор Куза решава митингът да се проведе в неделя, 4 март 1923 г.; мястото, Яш.

Покани ме на вечеря. Там възникна въпросът какво име да се даде на новата организация. Капитан Лефтер каза: Партията на националната отбрана, както във Франция. Мислех, че е подходящо. Професор Куза добави: „Това не е партия, а лига – „Християнската лига за национална отбрана“. И така се наричаше.

Затова изпратих телеграми до Чемаути, Букурещ и Клуж, съдържащи едно и също съобщение: „Сватба в Яш на 4 март“. След това се заех с организирането на най-малките детайли по подготовката на ралито. беше определено от професор Куза в съгласие с професор Сумулеану и баща ми: в катедралата - молитва; в университета - почит към Симион Бамутиу и Гх. Марзеску; в Salão Bejan - публична среща.

Отпечатани са плакати за голямото народно събрание. Новината за голямо румънско събрание в Яш с цел създаване на бойна организация се разпространи като светкавица сред студентите от четирите университета, а след това и сред румънците като цяло.

В мартенската нощ започнаха да пристигат 3-те пълни влака, водени от водачи, които донесоха плата за знамената. На сутринта пристигнаха 42 групи с 42 знамена. Платът на тези знамена беше черен - знак на траур; в центъра бяло кръгло петно, което означава нашите надежди, заобиколени от тъмнината, която ще трябва да победят; в центъра на бялото, свастика, символ на антисемитската борба по света; а около знамето лента от румънския трикольор - червено, жълто и синьо. Докато беше в Букурещ, професор Куза одобри формата на тези знамена. Сега ги закрепихме на стълбове, увихме ги във вестници и всички тръгнахме към катедралата, където се проведе службата пред над 10 000 души.

Всичките 42 знамена, когато трябваше да бъдат благословени, бяха разпънати пред олтара. След като бъдат благословени, те трябваше да бъдат пренесени из цялата страна, като около всеки се събираше истинска крепост от румънски души. Тези знамена, изпратени до всеки окръг, ще бъдат коагуланти, за да съберат всички онези с подобни мисли и чувства. С тържественото му освещаване, внушителната му символика и поставянето му във всяка община се решаваше един основен проблем от организационна и народна насоченост.

От катедралата хиляди хора, с развети знамена, образуваха шествие през Юнион Скуеър, улиците Лапусняну и Карол към университета. Там, в едно

Machine Translated by Google

В знак на почит и преклонение бяха положени венци за Михаил Когълничану, Симион Барнутиу и Георге Марзеску, последният защитник на член 7 от Конституцията от 1879 г. и, по ирония на съдбата, бащата на либералния министър Джордже Марзеску, защитник на евреите.

Там, в амфитеатъра на университета, беше подписан учредителният документ на "Лигата за национална християнска защита".

Същия следобед срещата се проведе в зала Бежан, председателствана от генерал Йон Тарноски.
много

хора, които не могат да бъдат настанени в коридора, бяха на улицата. Професор Куза беше провъзгласен за президент на Християнската лига за национална отбрана с голям ентусиазъм. Говорителите бяха: професор Куза, професор Сумулеану, генерал Търноски, баща ми, всеки общински делегат и тези от университетските центрове: Тудосе Попеску, Прелипчану, Алекс.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Сред тях аз. Накрая, след прочитане на предложението, професор Куза, накрая, ми повери мисия, като каза: „Аз се грижа за организацията на LANC младия адвокат CZ Codreanu".

*

за цялата страна под мое пряко ръководство

След това посочи имената на окръжните ръководители. Митингът завърши в идеален ред и с много ентусиазъм.

Machine Translated by Google

*
Румънското съкращение за „Християнска лига за национална отбрана“ (Тг.)

ДРУГИ АНТИСЕМИТСКИ И НАЦИОНАЛИСТИЧЕСКИ ОРГАНИЗАЦИИ

Малки антисемитски организации от икономически и политически характер съществуват още преди 1900 г., както и след това. Това бяха слаби усилия на хора с визия и любов към родината да се противопоставят на непрекъснато нарастващата еврейска инвазия. Но най-сериозната антисемитска организация е "Национално-демократическата партия", основана на 23 април 1910 г. под ръководството на професорите Н. Йорга и А. С. Куза. Тази партия имаше цяла административна програма. Неговата статия #45 даде решението на еврейския проблем:

„Решението на еврейския проблем трябва да бъде постигнато чрез елиминирането на евреите, развитието на производствените сили на румънците и защитата на техните предприятия.“

След като изброите тези точки, прочетете тази тържествена декларация:

„Ние ще поддържаме, рекламираме и защитаваме тази програма с цялата си твърдост и сила, считайки това за наш първи дълг на честта.“
AC Ciiza N. Idrga

Тази организация обединява всички бойци-ветерани от 1900 г. Сред изтъкнатите са: професор Сумулеану, професор Йон Зелеа-Кодреану, Бутуреану в Дорохой, Тони в Галац, CN lfrim и по-късно Стефан Петрович, CC Coroiu и други.

През 1914 г. всички те ръководят движението, изискващо Румъния да влезе във войната за освобождението на Трансилвания; и до 1916 г. повечето от тях са на фронтовата линия, изпълнявайки дълга си блестящо. От 1910-11 г. общините на Дорохой, под ръководството на адвокат Бутуреану; Яш, под командването на професор Куза; и Сучава, под ръководството на баща ми, се превърна в крепост на Ренесанса

румънски .

През 1912 г. течението в тези окръзи беше толкова мощно, че на изборите правителството не можеше да избегне солидно поражение без използването на терор. Тогава баща ми беше тежко ранен.

Веднага след войната, когато селяните се върнаха от фронта, решително желаещи нов живот, първите избори доведоха професор Куза в Яш, а баща ми в Сучава в парламента. Там те се включиха в ожесточена парламентарна борба, аплодирана от цялата страна. Борбата се води срещу мира, който германците, чиито армии нахлуха в страната ни, искаха да ни наложат.

Ехото от тези наистина забележителни сблъсъци събра надеждите на страната около Националдемократическата партия, така че на последвалите избори бяха записани истински страхотни победи. В Сучава победата беше несравнима. От седемте депутатски места администрацията получи едно, другите групи нито едно, а листата на баща ми шест. В Дорохой и Яш приблизително същото. Влаковете откараха 34 депутати националисти в Букурещ.
Но, за съжаление на румънския народ, всички тези войски, идващи от всички краища на страната, завършиха с голямо поражение.

Удари като светкавица над главите на румънците. Еврейско-масонските сили успяха да разделят двамата партийни шефове, професор Николае Лорга от AC Cuza. Николае Лорга не се противопостави на договора, който ни налага "малцинствената клауза", като обяви, че е готов да го подпише. Професор Куза, на противоположната барикада, посочва, че тази прословута „клауза за малцинство“ представлява

Machine Translated by Google

неподчинение на цялата кръв, пролята от румънците, неприемлива намеса в националните ни работи и началото на нещастие за нас. На практика ни беше наложено да гарантираме политически права на евреите в
паста.

Известно време Н. Йорга не беше антисемит. беше ясно, че скъсването е непоправимо. И тази нещастна румънска нация отново се разби от надеждите си за спасение.

Повечето членове на партията и парламентаристи застанаха на страната на професор Николак Лорга, вярвайки, че позицията на професор Куза ги отдалечава още повече от всякакъв шанс да получат власт. С професор Куза бяха останали само професор Сумулеану и баща ми.

„РУМЪНСКАТА НАЦИОНАЛНА ФАСЦИЯ“ И „РИМСКАТА АКЦИЯ“

През 1923 г., по време на студентското движение и под импулса на вълната на национализма, се появява "Румънската национална фасия" под ръководството на Вифор, Лунгиеску, Багуеску, а в Клуж - "Румънската акция", ръководена от професорите Катуняну, Чортя, Юлиу Хатеган, адвокат Ем. Василиу-Клуж и група студенти, водени от Мота.

Първият издава добре списания и остроумен седмичник "Фашизъм". Но те не знаеха за еврейския проблем. Последните издават „Румънско действие“ на всеки два месеца, а след това „Румънско братство“, също много добре написани, но се ограничават само до публикуване. Те не можаха да предприемат никакви действия или да създадат солидна организация.

През това време студентът Мота преведе от френски „Протоколите“, които бяха коментирани от професор Катункану и Ем. Vasiliu-Cluj, след това публикувана под формата на брошура, също по това време In. Василиу-Клуж публикува своя труд „Демографското положение на Румъния“, в който статистически показва ужасното състояние на румънските градове.

Тези две организации нямаха силата на действие, организацията или доктриналната компетентност като тази на „Лигата за национална християнска защита“, просъществувала само до 1925 г., когато се сляха с последната.

След основаването на "Националната християнска отбранителна лига" моята дейност трябваше да продължи в две линии: тази на студентското движение като отделна единица, организирана от центрове, имаща за непосредствена цел свои собствени битки, в които участваше в продължение на три месеца, и този на LANC, където поех ролята на организатор за професор Куза.
От страна на ученика трябва да се стремя към:

а) Поддържане на обща стачна поза, която включваше честта на студентите, доста трудна работа, като се имат предвид атаките, ударите, натискът, примамките, които течаха над главите на студентите навсякъде. Освен това имаше пораженчески настроени студенти, поддръжници на победени вярващи, които трябваше да бъдат контролирани.

б) Систематично използвайте наличните студентски елементи, за да набирате от всички румънски маси, като ги организирате в една армия. LANC

От страна на LANC имахме лидери и знамена в около 40 окръга. Имаме нужда от:

а) Завършване на флаговете за останалите окръзи. б) Възможно най-близък контакт със съответните лидери, в) Незабавно установяване на точни насоки в организационния контекст, досега. несъществуващ, но поискан от окръжни ръководители, които не познават мед. pm ,, In

кратък: отбранителен на студентски линии; офанзива по линиите на LANC.

Machine Translated by Google

Голямата маса студенти действаха, водени от здравия си инстинкт за нашата раса и духа на мъртвите. извърви своя славен път, преодолявайки много трудности.

С Лигата проблемите бяха малко по-сериозни. Окръжните началници поискаха разяснения и насоки за организацията. Хората, движени от това течение, трябваше да бъдат укрепени във вярата си, индоктринирани, напълно информирани за организацията и целите, които трябваше да постигнат в своята борба.

Те трябваше да се научат на дисциплина и доверие от началниците си. Тогава не раждахме движение, но вече имахме цялостно движение, което трябваше да бъде организирано, дисциплинирано, индоктринирано и водено в битка.

Когато отидох при професор Куза с получените писма и заповеди, той беше обезоръжен от тях, от

те го въведоха в един странен нов свят. Сияещ като слънце и неоспорим във висините на теоретичния свят, когато беше свален на земята на бойното поле, той стана безсилен.
„Нямаме нужда от регулации.
Нека се организират“.
Или:

„Не сме в казармата, за да имаме нужда от дисциплина” – многократно ни казваше той. Затова започнах сам да пиша устав до последния детайл. Но осъзнавайки, че това е трудна работа за моята възраст, аз я занесох на баща си и, работейки върху нея в продължение на няколко дни, направих необходимите промени във формата и съдържанието. Организационната система беше проста, но различна от тази на политическите партии дотогава. Разликата беше, че освен самата политическа организация, основана на окръжни селски комитети и членове, аз отделно формирах младежки корпус, организиран от десетки и стотици. Нашите политически организации дотогава нямаха нищо подобно. По-късно ги възприеха и под формата на Младежи на Либералната партия, Младежи на Националната селска партия и т. н. Той не искаше и да чуе за такова нещо. След това последва неудобен спор, продължил няколко часа, между професор Куза и баща ми, който буквално ме смрази. Подозирайки, че това може да доведе до неприятен конфликт, съжалявам, че съм причината за тази тема. Баща ми, жесток и груб човек, взе устава и отиде в печатницата, за да го публикува без одобрението на професор Куза.

Но последният, проявяващ повече такт и спокойствие, колкото и негъвкав да беше в някои въпроси, беше също толкова податлив в случаи като този и знаеше как да изглади нещата. Той се обади на баща ми и му каза:

„Добре, нека го разпечатаме, но ми дайте възможност да погледна.“ Той го коригира, пренареди го, добави доктринална част от призиви, манифести, след което го изпрати в пресата. След това това стана „Ръководството на добрия румънец“, а по-късно това на LANC, основната книга на Лигата до 1935 г. Бях доволен, че нещо добро и абсолютно необходимо за организацията наистина беше постигнато, но в сърцето си си казах: „Нещата ще станат трудни, ако се нуждаем от толкова много дискусии за тези елементарни въпроси. В една организация нито липсата на разбиране от страна на шефа, нито многото дискусии са добри.

Machine Translated by Google

ИЗМЕНЕНИЕ НА ЧЛ. 7 ОТ МАРТЕНСКАТА КОНСТИТУЦИЯ 1923 г.

ПРЕДОСТАВЯНЕТО НА ГРАЖДАНСКИ ПРАВА НА ЕВРЕИТЕ

Дълго време се носеше слухът, че либералният парламент, който беше и Учредителното събрание, с мисията да пренапише конституцията, възнамерява да промени чл. 7 в смисъл на предоставяне на „гражданство и политически права на всички евреи, присъстващи в Румъния. Досега този член от старата конституция забраняваше предоставянето на гражданство на чужденци и следователно представляваше истински щит за защита срещу нашествието и намесата на евреите в управлението на собствената ни румънска съдба.Давайки тази привилегия да се намесват в обществените дела на Румъния на до два милиона евреи и на евреите, новозаселени в нашата земя, правото на равенство с румънците, които са живели в тази земя в продължение на хилядолетия, тя беше несправедливост, викаща до небесата и голяма национална заплаха, която не можеше да не тревожи и дълбоко да разтърси всеки румънец, който обичаше страната си.

Изправен пред тази ситуация, професор Куза е написал поредица от безсмъртни статии, показващи заплахата, която застрашава бъдещето на тази нация, и Лигата разпространи петиции в цялата страна, които трябва да бъдат подписани от румънците, чрез които това изкуство. 7 от Конституцията да се запази като такъв. Петициите бяха попълнени със стотици хиляди подписи и изпратени до Учредителното събрание.

Мислех, че това показва, че ние, студентите, докато се обсъжда този сериозен въпрос, трябва да отидем от всички центрове в Букурещ, където заедно с местните студенти и населението ще демонстрираме, за да спрем акта, който поробва нашето бъдеще. Заминах за Чернаути, Клуж и Букурещ. Учениците приеха предложението ми и започнаха да се организират за мача. За да уточня датата на заминаване, беше уговорено да изпратя случайна телеграма. Но планът се провали. Очаквахме обсъжданията по този въпрос да продължат поне три дни, през които да стигнем до Букурещ. Но на 26 март разискванията продължиха по-малко от половин час. Либералното правителство, както и Народното събрание – очевидно съзнавайки големия срам, който се канят да извършат, се опитаха да го прикрият, предавайки го възможно най-незабележимо.

На следващия ден, след този велик акт на национално предателство, така наречената румънска преса, както и еврейската, се отнасят с мълчание към позорния акт. „Dimineata“ („Утрото“), „Luptall („Борбата“), Adevarul („Истината“), ежедневно отпечатват с удебелен шрифт конфликта между наемодатели и наематели в Букурещ и в ъгъла няколко думи, с които те обявиха прости и перфиден: член 7 от старата конституция беше заменен с член 133.

Така Либералната партия и позорното събрание от 1923 г. поставиха в гроба и запечатаха надгробната плоча над бъдещето на този народ. Никакво проклятие от нашите деца, от нашите майки, от нашите старейшини, от всички румънци, страдащи на тази земя, сега и завинаги, няма да бъде достатъчно, за да накаже тези предатели на нацията си. Така тихомълком и в атмосфера на всеобщо малодушие бе извършен този велик акт на национално предателство. Можеше да се чуе само гласът на професор Куза, личността, която сега доминира над цялата румънска нация:

„Румънци, конституцията от 28 март 1923 г. трябва да бъде незабавно премахната. Протест срещу приемането му. Искайте свободни избори. Организирайте се, за да гарантирате победата си. Една нова конституция трябва да гарантира приоритетните права на румънската нация, като доминиращ народ в държавата“.

Когато чух новината в Яш, започнах да плача. И си казах: „Не може! Поне хората да знаят, че протестираме. Защото, ако хората, на чиито шията е поставен такъв ярем, не протестират, те са малоумни“.
След това редактирах манифест, адресиран до ясианите, призовавайки всички румънци на протестна среща в университета. Новината за гражданските права, дадени на евреите, се разпространява като светкавица. Градът кипеше.

Machine Translated by Google

По заповед на правителството местните власти въвеждат армия, жандармеристи, полиция; възникнаха провокации, последвани от забрана на движението.
Така че планът беше променен. „Митингът, вместо в университета, се проведе на 14 пункта в града. Тогава започнаха демонстрациите и сблъсъците, продължили цяла нощ.

Местните власти, армията и полицията бяха напълно объркани от внезапната промяна в нашите бойни планове, нашата сборна точка и от тичането от единия край на града до другия, тъй като бяха информирани от техните агенти за демонстрациите, които бяха изригват на всеки половин час в противоположни точки. Групата под мое командване се срещна в най-трудната точка: Подул Росу (Сокола) и Тг. Кукулуй, където еврейската наглост твърдеше, че антисемитски демонстрант никога няма да стъпи и да си тръгне жив. Там не живеят румънци.

Хиляди евреи се събудиха и тичаха насам-натам като гнездо на червеи. Когато бяхме посрещнати с огън, ние отговорихме с огън.
Изпълнихме дълга си, съборихме всичко, което се изпречи на пътя ни и показахме на евреите, че Яш, бившата столица на Молдова, все още е румънска и че там нашата ръка е тази, която управлява, която може да разреши или забрани, която пази мира или война, която наказва или помилва.

На следващия ден кавалерията на Бариад пристига в града, за да помогне на двата местни полка, полицията, жандармерията и евреите, а букурещките вестници излизат в специални издания със заглавия като: „Яш преживя една нощ и един ден на революция. "

Това бихме могли да направим, просто деца; това знаехме как да направим и за момента хомотът беше положен върху раменете ни. Не го приемаме със спокойствие, с робско примирение, със страхливост. Ние направихме всичко това и дадохме свещена клетва да разчупим този ярем за цял живот, колкото и битки и жертви да се очакват от нас.

На следващия ден отидох в полицията, за да занеса храна на затворниците. Там Юлиан Сърбу е разпитван като заподозрян като автор на манифеста. Като видях това, отидох при следователя и казах: „Сарбу не е автор на манифеста, аз съм“.

ПЪРВИЯТ МИ АРЕСТ

В полицейското управление ми казаха: "Г-н Кодряну, трябва да отидете в съда, придружен от агента".

— Защо агентът? Отвърнах аз. — Отивам сам. Това беше първият път, когато думата ми беше поставена под въпрос. Почувствах се обиден. "Не, няма да отида с агента. Той може, ако иска, да върви на 60 фута зад мен. Отивам сам. Думата ми струва повече от 20 полицаи." Тръгнах, а агентът вървеше на 20 фута зад мен.
Пристигнах в съда. Агентът дойде и ме заведе при Juiz de Instrução Catichi, който ми каза: „Вие сте арестуван и трябва да ви изпратя в затвора.“

Като чух това ми причерня пред очите. По това време „затворен“ беше нещо унизително. Никой от ясийците не е бил арестуван и никой не е чувал за арестуван студент националист. Още по-малко аз, с произход на патриот? Приближих се до бюрото му и казах: „Ваша чест, не приемам да бъда арестуван и никой няма да ме вземе и заведе в затвора“.

Горкият човек, за да избегне по-нататъшни дискусии, нареди на агента да ме заведе в затвора и ме посъветва да не възразявам. След това си тръгна. Агентът се опита да ме вземе. Казах му: "Върви си вкъщи, човече, и ме остави

на мира. Не можеш да ме измъкнеш оттук."
След това влязоха други агенти. Бях там от 11 до 8 сутринта. Всички опити да ме елиминират бяха неуспешни.

Мислех си: „Не съм
виновен за каквото и да е нарушение. Изпълних дълга си към моя народ. Ако има виновна страна, която трябва да бъде арестувана, това са тези, които са онеправдали вашия народ: Парламентът, който даде граждански права на евреите ."

Machine Translated by Google

Накрая всички служители на двора се прибраха един по един при вратарите. Останахме само агентите до мен и аз.
Около 8 часа пристигнаха трима полицаи.
„Г-н Кодреану, имаме заповед да евакуираме този съд.“ — Добре, господа, тръгвам си.
Слизаме по стълбите и напускаме сградата. За моя изненада видях там рота жандармеристи в полукръг, прокурори, съдии, полицаи.
С това продължих и седнах в средата на двора. Властите дойдоха при мен и казаха:

— Трябва да отидете в затвора. "Няма да ходя."
Вдигнаха ме, качиха ме в една кола и бавно ме транспортираха към затвора, следван от жандармеристите пеш. В последния момент, когато минавахме през портата на затвора, нашите момчета се опитаха да ме освободят, но пистолетите на агентите ги спряха.

Беше ли протест срещу законите? Не. Беше срещу игото на неправдата.

Упоритият ми отказ да се оставя да бъда арестуван ми се струваше като предчувствие за много страдания, които ще ме сполетят, след като тръгна по пътя, който ме отведе вътре в студените стени на затвора. Останах там една седмица, до навечерието на Великден.
Първите ми дни в затвора! От морална гледна точка ги понесох много тежко, тъй като не можех да разбера, че някой може да бъде арестуван, когато се бори за своя народ и по заповед на някой, който се бори срещу народа.

След като ме освободиха, се прибрах. Много румънци дойдоха да ме посрещнат на железопътните гари, показвайки съчувствието си към мен и ме насърчавайки да продължа борбата, която е борбата на хората, която в крайна сметка ще бъде спечелена.

Целият народ, във всичките му най-добри елементи, от селянин до интелектуалец, прие с голяма болка тъжната вест за изкуството. 7 модификация; но не можеше да направи нищо, тъй като се събуди изтощен и предаден от водачите. Чудя се какво проклятие е върху главите ни и какви грехове са обрекли нас, румънците, да бъдем част от такива зли лидери?

Тук сме изправени пред два исторически момента в две различни роми, с две групи хора и с един и същи проблем: Учредителното събрание от 1879 г. в Малка Румъния, много малка, която имаше смелостта да устои на натиска от Европа, и Учредителното събрание на 1923 г. във Велика Румъния, излязла от жертвата на нашата кръв, която от продажна сервилност, под натиска на самата Европа, не се поколеба да унижи и застраши живота на цял един народ.

Machine Translated by Google

ВОАЛЪТ НА ЗАБРАВЯВАНЕТО

На страниците, които следват, читателите на тази книга ще бъдат донякъде изненадани да намерят поредица от откъси от произведенията на различни върхове на мисълта, патриотизма и характера на нашия народ, който през 1879 г. яростно се бори за правото на румънски народ в цяла Европа , Въпреки разгръщане на , че включването на тези откъси натоварва и усложнява нормалното настоящия том, в разрез с правилата, които обикновено се следват в подобни въпроси, аз ги включвам не толкова с желанието да ги използвам като исторически аргументи, а за да извадя отново на светло тези бисери на разсъждение и изразяване на тези велики предци, на които конспирацията на еврейско-масонския окултизъм

преследвани, затваряйки ги под тежки печати и плочи на забравата, само защото са писали, мислили и се борили като истински румънски великани.
Нашето поколение студенти, прескочило петдесет години политическа абдикация от еврейската опасност, се идентифицира със същите убеждения, чувства и характер като тези от 1879 г. и в момента на този свещен съюз навежда глава в знак на благодарност и благоговение пред сянката на неговото величие.

ВАСИЛЕВ СМЕТКА

Обърнете внимание на отношението, което нашият страхотен отчет имаше в Камарата през 1879 г.
Петдесет години по-рано румънският философ демонстрира с непоклатими научни аргументи, оформени в безупречна система от логика, солидността на расовите истини, които трябва да са в основата на националната държава; теория, възприета петдесет години по-късно от същия Берлин, който ни принуди да дадем граждански права на евреите през 1879 г.

От това може да се види крехкостта на аргументите на онези, които атакуват националното движение като вдъхновено от новата германска идеология, докато в действителност, след толкова много години, Берлин беше този, който пое линията на Василе Конта, Михаил Еминезеу и други.

Ние, ако не се борим с еврейския елемент, ще загинем като нация. Признат факт е, дори и от онези, които ни атакуват днес, че първото условие за съществуването и просперитета на една държава е гражданите на тази държава да са от една и съща раса, от една кръв и това е лесно за разбиране. На първо място, индивидите от подобна раса обикновено се женят само помежду си, тъй като само така могат да запазят единството на расата; тогава бракът създава семейните чувства, които са най-силните и трайни връзки между индивидите; и когато вземем предвид, че тези семейни връзки обхващат всички граждани на държавата, виждаме, че те са привлечени от общо чувство на любов, от това, което се нарича расова симпатия. Освен това, като се има предвид, че една и съща кръв тече във вените на всички членове на един народ, разбира се, че всички тези членове ще имат, по наследство, едни и същи чувства, едни и същи склонности и дори едни и същи идеи; така че в опасни времена, при уникални случаи, сърцата им бият като едно, умовете им приемат едно мнение, действията на всички ще търсят една и съща цел; с други думи, нацията, образувана от една раса, ще има само един център на тежестта; и държавата, изградена от такава нация, която и само тази ще бъде в най-добрите условия на съпротива, издръжливост и прогрес.

Следователно, както при поддържането на вид, първото условие за съществуването на една държава е нейните хора да са от една и съща раса. Е, тогава това е истината, на която се основава принципът на националностите, на който се основават толкова много неща, които се говорят в цивилизования свят. Този принцип на националностите, разбира се, се отнася само до расата, а не до това, което се нарича „поданници на държавата, независимо от расата, тъй като тогава принципът няма да има приложение.

Е, този принцип сега е толкова вкоренен в съзнанието на всички хора, независимо дали държавници или обикновени граждани, че днес всички държави в цивилизования свят възникват или се възстановяват единствено на тази основа.

Machine Translated by Google

Така че нека еврейските публицисти или еврейските любители не казват повече, че основата на държавата е само общ материален интерес на нейните граждани, защото, напротив, виждаме, че именно този, нашият век, е дал началото на националности; което днес преобладава все повече и повече ... Вярно е, че това не пречи на чужденците да придобият гражданство на държава, при условие че асимилират доминиращата нация; а именно да се смесят заедно, така че в крайна сметка държавата да остане от една и съща кръв.

„Това са единствените научни принципи на натурализацията. За да бъде натурализацията полезна, рационална и в съответствие с научни критерии, тя трябва да се предоставя само на чужденци, които се асимилират или желаят да го направят чрез брак с местното население. В противен случай лесно може да се разбере, че предоставянето на гражданство на лица, които нямат или не могат да имат тази склонност да се асимилират в кръвта на господстващата раса, би довело до една страна, подложена на постоянни борби между противоположни тенденции.

Не казвам, че е невъзможно няколко раси, които биха съществували във всяка страна, понякога да имат общ интерес, че наследствените тенденции на една раса трябва да бъдат толкова предпочитани, колкото тези на друга при същите обстоятелства.

Докато траеше това състояние на нещата, местните и натурализираните хора със сигурност щяха да живеят в мир. Но обстоятелствата се променят и с тях могат да се променят и интересите на различните раси; и ако не днес, то утре; ако не утре, вдругиден, тенденциите на натурализираните ще влязат в конфликт с тези на местните и тогава интересите на едни ще бъдат противопоставени на тези на други и тогава интересите на едни не могат да бъдат удовлетворени, без да се жертват тези на други ; и тогава щяхме да имаме борба за съществуване между две раси, с ожесточени битки, които можеха да бъдат прекратени или с пълното премахване на държавата, или когато една от расите беше напълно смазана, така че отново само една доминираща раса остана в държавата .... Е, нашата национална история и всекидневен опит ни доказват, че сред всички чужденци, които идват у нас, турците и особено евреите са тези, които никога не се женят за нас, докато други

чужденци: руснаци, гърци, италианци, германци се женят и се сливат с нас, ако не в първото, то през второто или третото поколение, но накрая идва момент, когато няма разлика между тези чужденци и нас, нито по отношение на кръвта или любов към родината. Но не е същото с евреите...

„...Без значение как се поставя този въпрос или как се тълкува, ние, ако не се борим с еврейския елемент, ще загинем като нация."

(От речта срещу преразглеждането на чл. от Конституцията, произнесена в Камарата на депутатите, извънредна сесия, проведена на 4 септември 1879 г. и публикувана в Официален монитор № 201 от сряда, 17 септември 1879 г., стр. 5755- 6)

ВАСИЛЕ АЛЕКСАНДРИ

Докато беше в залата, Василе Конта изнесе гореспоменатата реч пред Сената, Василе Александри, при поетът на Съюза, изрази чувствата на румънците по следния начин.

Днес Румъния идва при нас със своята Историческа книга в ръце, за да можем да напишем на нейните страници унижението и загубата на нашия народ или неговото достойнство и освобождение...

Изправени пред тази ситуация, несравнима в историческите анали на света, ние трябва да знаем как да издигнем сърцата и умовете си до височината на нашия дълг, без страст, без насилие, но със спокоен дух, с просветен патриотизъм и благородна смелост това се очаква от мъже, призвани да решават съдбата на вашата страна...

Каква е тази нова безизходица? Какво е това ново нашествие?
Кои са нашествениците? от къде са Какво искат? И кой е новият Моисей, който ги води към новата обетована земя, разположена на това място на брега на Дунава?

Какви са нашествениците? Това е активен и интелигентен народ, който никога не се уморява да изпълнява своята мисия; привърженици на най-слепия религиозен фанатизъм; най-изключителният от всички жители на земята, най-неасимилираният с други народи по света...

„Какво искат от нас?

Machine Translated by Google

Да станат собственици на земите на този народ, превръщайки бившите господари на тази страна в роби, каквито са днес селяните от Галисия и част от Буковина.
Тази страна е красива и богата; има големи градове, железопътни пътища, напреднали институции и донякъде непредвидими хора като всички тези с латински произход... Какво по-лесно от това да замениш жителите на тази страна и по този начин да я превърнеш в израелска собственост?

Ако това е планът на настоящите нашественици, както всичко ни кара да вярваме, той още веднъж доказва предприемчивия дух на израелския народ и, далеч от това да заслужава обвинение, вероятно ще привлече аплодисменти и възхищение от практичните хора.
Ние, румънците, щяхме да сме виновни, ако с нашето безразличие или чрез прилагането на някои фатални и абсурдни хуманитарни теории ние сами помагахме за изпълнението на този план. Вината би паднала върху главите ни, ако подведени от тези теории, разбирайки ги отвътре навън, или обхванати от въображаем страх под влиянието на въображаеми заплахи, ние бихме забравили, че румънската родина е свещен депозит, поверен ни от нашите бащи. да бъдат предадени цели и без петна на нашите деца...

Какво би казала тогава цялата държава, ако й създадем такава ситуация? Какво биха казали румънците, които щастливо се бориха за независимостта на прародината?
Държавата ни би отвърнала поглед от болка.
Румънецът би казал: Не искайте кръвта ми отсега нататък, ако пролятата кръв служи само за разпокъсване на страната ми и за понижаване на националното достойнство.

Поради тези съображения, когато Румъния стои пред нас днес, държейки своята Историческа книга в раницата си, за да можем да напишем нашето вето на страниците й, за мен аз разкъсвам страницата, предназначена за надписа, за да унижи страната ни, а на другата страница аз пиши със сърцето ми, твоето достойнство, твоето избавление! "

(От речта срещу преразглеждането на чл. 7 от Конституцията, произнесена в Румънския сенат, извънредна сесия, събрана на 10 октомври 1879 г., и публикувана в Официален монитор № 230, четвъртък, 11/23 октомври 1879 г., стр. 6552-8.)

МИХАИЛ КОГАЛНИЦАНУ

Тук е достойното отношение към еврейския проблем и натиска, упражняван от чужбина от Михаил Когълничану, министър на вътрешните работи през 1869 г., титулярен ръководител на същото това министерство, което днес се е превърнало в мястото, от което идват заповедите за измъчване на онези от нас, които все още сме борете се за защита на нашия народ:

„Всички, които имат активен интерес в своята страна, са се загрижили да попречат на евреите да експлоатират хората.
В Румъния еврейският въпрос не е религиозен, а национален и в същото време икономически.

В Румъния евреите не само представляват различна религиозна общност; те представляват, в пълния смисъл на думата, националност, чужда на румънците по силата на техния произход, език, облекло, обичаи и дори чувства.

Тогава не става въпрос за религиозно преследване, защото ако случаят беше такъв, израилтяните щяха да бъдат изправени пред забрана или ограничение в упражняването на своето поклонение, което не е така.
На техните синагоги няма да бъде позволено да стоят свободно в близост до християнските църкви; неговото религиозно обучение, публичността на неговия култ също не биха били толерирани.

Всички, които посетиха княжествата, особено Молдова, бяха уплашени от тъжния аспект, да не кажа по-лош от тъжния, разкрит от полските израелци, които населяваха нашите градове.
Когато погледнаха по-отблизо търговията, промишлеността и поминъка на това множество, тези пътешественици бяха още по-уплашени, защото видяха, че евреите са само потребители, а не производители, и че тяхната най-голяма и мога да кажа основната им индустрия е търговия на дребно с алкохол...

Machine Translated by Google

Не съм изгонил нито един евреин от местоживеенето му по простата причина, че според всички закони на страната израелците в Румъния нямат право на местожителство в селата, както е и в Сърбия.

Ограничих бъдещото отдаване под наем на таверни и нощни клубове от евреи, особено от тези, наречени галисийци и подолианци. Тази мярка беше оправдана в Органичния устав и в закона, гласуван от Общото събрание, санкциониран след това от принц Михай Стурца, който никой следващ закон не е отменил до днес, а напротив, закон на всички министри на вътрешните работи преди и след конвенцията, поддържани и изпълнени. Доказателство за това са заповедите на моите предшественици, а именно: от 17 и 28 юни 1861 г. по време на министър Коста Фору; от 5 февруари 1866 г. подписан от ген. Флореску; на 11 март и 11 април 1866 г., издадени на префектурата на Рамникул-Сарат от принц Димитрие Гика и т.н., и т.н.

При тези условия нито един министър, дори десетима редуващи се на поста, не можеха да направят нищо друго освен аз и моите предшественици.
Министри на Румъния, страна с конституционен режим, не можем да управляваме освен според волята на народа.
Ние сме длъжни да вземем предвид нуждите, желанията и до известна степен дори предразсъдъците на тази нация...
Това оправдава голямото раздразнение на румънското население, произтичащо от дълбоко страдание и основателна загриженост, тъй като това е гласът на една нация, която се чувства застрашена в собствената си нация; и неговите икономически интереси. Чужденците могат да заглушат този глас, но не е позволено румънски министър, от която и да е партия, да не го чуе. Ето защо, не само днес, но винаги, по всяко

време и при всички администрации, всички управляващи, всички държавници в Румъния, всички онези, които имат истински интерес в своята страна, са били загрижени за необходимостта да се спре експлоатацията на Румънски народ от чужд народ, евреите. "

(От съобщението на министъра на вътрешните работи Михаил Когайничану, адресирано до министъра на външните работи, юни 1869 г., по еврейския въпрос. Публикувано в Сборник от стари и нови закони за Румъния, приети до 1870 г., от заем от M. Bujoreanu , Букурещ 1873 г., Новата печатна преса на румънските работници, част F. Заглавие „Разпоредби и циркуляри“, глава X, стр. 813-6.)

МИХАИЛ ЕМИНЕСКУ

„Ако днес, когато те все още нямат пълни граждански или политически права, те са превзели цялата търговия и цялата дребна индустрия в Молдова; ако днес те се показват страшно в румънските равнини; ако днес те гнездят в сърцето на трудолюбиви олтенци; какво ще бъде утре, когато ще получат равни права, когато ще могат да се наричат румънци, когато в законите ще впишат формалното право, че тази родина е тяхна, както и наша !"

(Пълни съчинения, Израелският въпрос, стр. 489, Яш, Книжарница Лонеску-Джорджеску, 1914 г. Цитирано от Алекс Наум).

И на страница 481:

„С какъв труд или жертви те спечелиха правото да се стремят към равенство с румънския народ? Те ли бяха тези, които се бориха с турците, татарите, поляците и унгарците? Те бяха ли тези, които бяха наказани, когато старите договори бяха нарушени? вашите усилия да се разпространи славата на тази страна, че този език беше изваден от воалите на миналото?
Чрез един от тях румънският народ спечели правото на слънчева светлина?

Machine Translated by Google

ЙОН ХЕЛИАДЕ РАДУЛЕСКУ

„Не виждате ли, че кикерите в Англия и Франция не просто изискват права на гражданство в Румъния за своите единоверци, а привилегии, върховенство; искат да установят аристокрация на парите, на златния телец?

Те изискват това, което не можем да дадем, ако умрем до последния човек.
Кикерите в Англия и Франция вярват ли, чудя се, вярвате ли вие, господа, заедно с тях, че румънците спокойно ще гледат как сред тях ликвидират най-гнусните и мръсни, най-вулгарните аристокрации, управлението на клоуните, евреите, мамоните разбойници?

С каква титла и с какво право би могло да се утвърди такова гнусно господство пред съда, пред портите на XX век, където цялото човечество, освен синовете на погибелта, ще дойде като невеста пред божествения Младоженец?

Дали Кикери от Англия и Франция биха се осмелили да представят правото на човека, основано на равенство, и въпреки това да имат дързостта да претендират за привилегия и надмощие за себе си?

И понеже не могат да се позовават на това право, дръзват ли, по свое усмотрение, да измислят румънския парадокс на израелския обред – да прокарат своята специфично еврейска дързост до степен да ни заплашват в името на монарсите на Европа?
С какво тогава ще ни завладеят евреите? С вашите числа, вашата сила?
За доброто, което желаем и желаем, в името на възраждането на народите и на самите евреи в земята на Палестина, ние ги съжаляваме и ги съветваме като християни, желаещи спасението на цялото човечество, през раните на Христос, който от кръста прости на собствените си мъчители - да не опитва нещо подобно, нито да се осмелява дори да го съзерцава, още по-малко да претендира за нещо в нашата настояща епоха на безпокойство, причинено от ангелите на Сатана, които ги изкушиха; по-добре да не се осмеляват на такова нещо, защото един Бог знае докъде могат да стигнат румънците в своята законна и най-свята от всички бурни ярости, защитавайки правата си на нация с инстинкт за самосъхранение! "

(Взето от Равновесието между антитези или дух и материя, от 1. Хелиаде Радулеску, Букурещ, публикувано 1859-69; част III, озаглавена „Израелците и евреите“, глава X, стр. 380-3).

БОГДАН ПЕТРИЧЕЙКУ ХАЙДЕУ

Така в Талмуда са посочени две форми на еврейско поведение спрямо нас:

"Ако сте по-силни от християните, унищожете ги."

"Ако си по-слаб от християните, хвали ги..."

"Но някой по-слаб от мен, за да стане един ден по-силен от мен, първо трябва да премине през междинен етап, в който е равен на мен."

„Сега разбирате ли, чудя се, какво означава да се предоставят така наречените политически права на евреите?“

(Извлечено от „Изследвания на юдаизма. Талмудът като изповядване на вярата на израелския народ“, от Б. П. Хайдеу, директор на Историческия архив на Румъния, президент на отдела за морални и политически науки на румънския Атенеум, Букурещ. Издател Теодор Вайдеску, къща Босел № 34, 1866 г.; стр. 30-1.)

КОСТАЧЕ НЕГРИ

Machine Translated by Google

„Евреите, една седма от цялото ни население, са най-тъжната проказа, срещу която нашата слабост, нашата липса на предвидливост и нашата продажност са ни осъдили."
(От писмото до Лупаску, изпратено от Окна, от 12 януари 1869 г., публикувано в тома Versos, Prose, Cartas de C. Negri с изследване на живота и писанията му от Е. Гарлеану, Editora "Minerva", бул. Academiei 3 ., Букурещ 1909, стр. 1 16).

АД КСЕНОПОЛ

Позволяваме си да представим в същата селекция от извлечения мнението на големия историк А. Д. Ксенопол, професор в университета в Яш; това с оглед на неоспоримия авторитет на учения, живял и видял със собствените си очи болезнената реалност на своите открития: „Ако румънец реши да отвори магазин, никой евреин няма да прекрачи прага му. По този начин той ще бъде заобиколен от голяма клиентела, докато румънците не са склонни да купуват от евреи. Ясно е, че дори и без манипулиране на цените съпротивата на румънския търговец и търговец може да бъде сломена. "Евреин никога няма да приеме румънец в своето заведение, ако последното означава" научете нещо от него; защото румънците се приемат в еврейските домове само като слуги или носачи. Тази система на изключителност се запазва силно. В безбройните еврейски работилници и магазини, които покриват Молдова от единия до другия край, няма нито един чирак християнин или румънец – работник, бригадир, счетоводител, касиер, продавач, „евреите практикуват срещу румънците най-строгия икономически екслузивизъм, който те не могат да се откажат, както е предписано от собствената им религия."

(Взето от La question israelite en Roumanie от AD Xenopol, изследване, публикувано в La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Париж, 1902 г., стр. 17).

СТУДЕНТСКАТА ГЕНЕРАЛНА СТАЧКА ПРОДЪЛЖАВА

След Великден боевете се подновяват. На фронта на LANC професор Куза продължи действието чрез вестниците, докато ние, останалите, се погрижихме за организацията.
Започна поредицата от срещи в градовете. Пред ученика е потвърдено изменението на чл. 7 от Конституцията донесе промени. Студентски ръководители в

Machine Translated by Google

Букурещ и Клуж, които вярваха, че едно студентско движение в крайна сметка ще убеди правителството да признае справедливите искания на студентите, бяха горчиво разочаровани да видят, че правителството не само не признава нито едно от техните искания, но също така предоставя права на евреите, така че те все повече и повече мислеха да капитулират.

В Клуж президентът свика среща, на която предложи, че най-доброто нещо, което трябва да направите, е да се върнете на училище. Студентската маса отхвърли предложението му, заявявайки, че се бори за запазване на честта си и че борбата трябва да се води до последния предел на съпротивата. Поддръжниците на тази теза бяха: Йон Мота, Корнелиу Джорджеску, Исак Мокану и всички наши групи.

Алекса подаде оставка и на негово място като президент на студентския център Petru Maior беше избран Йон Мота заедно с нова комисия.
Атаката на правителството да върне студентите в часовете също се провали този път, но лидерите бяха пожертвани: Йон Мота и шестима други бяха изключени завинаги от всички университети заради непримиримото им отношение.
В Букурещ група, водена от Симионеску и Данулеску, започна да сменя ръководството, което ставаше все по-нерешително и слабо. И тук правителството не успя да отвори учебните занятия след Великден.

ЮНИ 1923 г

Изминаха още два месеца на героична съпротива, мизерия и натиск, а учениците бяха изтощени. В Букурещ университетът отново отвори врати за изпити, макар и само за студенти евреи и ренегати. В деня на откриването армията беше разположена в университета.
На фронта имаше студентски сблъсъци, но те бяха твърде слаби, за да попречат на отварянето му повече. Планът на правителството беше да отвори университетите един по един, оставяйки Яш за последно и поставяйки Яш пред свършения факт на три функциониращи университета. Седмица по-късно в Клуж, няколко дни по-късно в Чернаути, университетите бяха открити с присъствието на армията при същите условия като в Букурещ. след още седмица щеше да настъпи трудният момент за Яси. Той беше изолиран от правителството, сам, със значително намалени студентски сили.

В навечерието на откриването, знаейки, че утре сутринта армията ще влезе в университета, планирахме сами да го окупираме през нощта.
Преди да се стъмни, изпратих доверен ученик, който влезе в залата и дръпна резета на два големи прозореца, така че да не могат да бъдат открити, така че, бутнати отвън, да се отворят. Все още не споделяйки този план с никого, свиках среща на 100 студенти в 9 сутринта в Bejan Hall. В 10 сутринта окупираме университета. Издигнахме знамето със свастиката на фасадата му, малко след това пристигна ректорът на университета проф. Син-Донеску. Той беше приет. Той говори с нас и ни призоваваше да напуснем университета. Ние отговорихме, като му обяснихме мотивите си. Няколко часа по-късно той си тръгна. Организирахме се за караул и останахме там цяла нощ.

На следващата сутрин студентите пристигнаха в университета в големи количества.
Съживени, те единодушно решиха да продължат битката.

Еврейските вестници яростно ни атакуваха. Два дни по-късно Клуж, в битка, се опита да си върне университета от жандармите. След още два дни Букурещ и Чемаути последваха примера. Тези борби доведоха до нови студентски бунтове и закриване на всички университети.
Учебната година свърши. Младият румънец премина уникален тест за издръжливост, характер и солидарност.

Чест на студентството, което със своята твърдост, получавайки толкова много удари, даде пример за колективна воля, ненадминат в историята на световните университети. Нито една страна не е виждала студенти, обединени в една душа и поемащи всички отговорности и всички рискове, способни да поддържат

Machine Translated by Google

обща стачка за една година, за да докажат своята вяра, стремейки се чрез тяхното проявление да събудят съвестта на цялото. нация, изправена пред най-сериозния проблем в съществуването си.

Това е красива страница, героична страница, написана от страданието на този млад човек, в книгата на румънската нация.

Плановете на юдаизма срещу римската нация

СРЕЩУ РУМЪНСКИЯ НАРОД

Който си въобразява, че евреите са бедни нещастници, дошли тук произволно, донесени от ветровете, тласнати от съдбата и т.н., греши. Всички евреи по света образуват голям колектив, обединен от кръвта и талмудическата религия. Те са съставени в много строга държава, имащи закони, планове и лидери, които правят тези планове. В долната част е Kabal. Така че не се изправяме

Machine Translated by Google

няколко изолирани евреи, но конституирана власт, еврейската общност. Във всеки пазарен град или село, където се установяват няколко евреи, незабавно се формира Кабал (еврейската общност там). Този кахал има свои водачи, отделна съдебна система, данъци и т.н. и държи цялото еврейско население на тази местност здраво обединено около себе си.

Именно тук, в този малък Кахал на пазар или град, се правят всички планове: как да се спечелят местни политици и служители; как да проникнете в определени кръгове, които ви интересуват, като магистрати, чиновници, висши служители; какви планове да използвате, за да вземете този и този клон на търговията от ръцете на румънец; как да унищожиш местен антисемит; как да се унищожи неподкупен представител на местната власт, който може да се противопостави на еврейските интереси; какви планове да се прилагат, когато, притиснато отвъд съпротивата, населението се бунтува и експлодира в антисемитски движения, се използват методи:

, тук няма да се задълбочаваме в тези планове. общо взето следното

I. За да спечелите местните политици: 1.
подаръци; 2.
Лични услуги; 3.
Финансиране на политическата машина за пропаганда, отпечатване на листовки, пътни разходи и т.н. Ако има няколко банкери в града или богати евреи, всеки е назначен за определена политическа партия.

II. За завладяване на местните власти: 1. Корупция, подкупи.
Един полицай в най-малкия град в Молдова, освен заплатата, която получава от държавата, получава още една-две месечни. След като приеме подкуп, той става роб на евреите и ако не изпълни заповедите, тогава те използват второто оръжие срещу него:
2. Изнудване, ако не се подчини, неговото приемане на подкуп се разкрива.

3. Третото оръжие е разрушението. Ако видят, че не можете да бъдете доминиран или подчинен, те ще се опитат да ви унищожат, като търсят вашите слабости. Ако пиете, те ще търсят възможност да ви компрометират чрез алкохол; ако сте преследвач на поли, те ще изпратят жена, която ще ви компрометира или ще унищожи семейството ви; ако сте буен по природа, ще ви изпратят друг жесток мъж, който ще ви убие или когото вие ще убиете и след това ще отидете в затвора; 4.

Ако нямате всички тези недостатъци, те ще използват лъжата, прошепната или печатната клевета и ще ви докладват на

началниците ви. В градовете и пазарните градове, нападнати от евреи, местните власти са в състояние на подкупи, изнудване или унищожение.

III. За да проникнат в различни кръгове или около няколко високопоставени хора, те използват: 1.
сервилност; 2. управителни съвети; 3. основание за лични услуги; 4.
ласкателство.

Така че всички политици получават еврейски секретари, защото те са полезни за пазаруване, лъскане на обувки, люлеене на бебета, държане на куфарчета и т.н., докато се ласкаят и угаждат. Румънецът няма да бъде толкова добър, защото е по-малко изискан, не е коварен, изоставя ралото и най-вече защото иска да бъде верен войник, пазач

неговата чест, като отказва да бъде създаден.

IV. Планове за разоряване на румънски търговец.
1. Обграждане на румънеца с един-двама еврейски търговци.
2. Продажба на стоки под себестойността, като загубата се компенсира със специални средства, предоставени от Kahal.
Така румънските търговци се съсипаха един по един.

Към тях могат да се добавят:

Machine Translated by Google

а) Търговското превъзходство на евреина, произтичащо от търговска практика, много по-стара от тази на румънеца. б) Превъзходството на

евреина, състезаващ се под защитата на Кабала. Румънецът не се радва на закрилата на румънската държава, а само на нещастия, наложени от местните власти, покварени от новините. Румънецът не се бори срещу еврейския съсед, а срещу кахала, поради което лесно се разбира, че индивидът ще избърза, ако се бори срещу коалицията. Румънеца няма кой, родителска държава да го отглежда, съветва и помага. Той остава сам, оставен на произвола на съдбата, докато се изправя срещу мощната еврейска коалиция. Лесно е да се повтори формулата на всички политици от категорията на Михалаче: „Румънецът да стане търговец".

Нека тези румънски политици ни покажат един-единствен румънски търговец, който е бил подпомаган от държавата, едно-единствено училище, предназначено всъщност да образова търговци, а не банкови чиновници или чиновници. Нека ни покажат само една институция, изградена от тях, която е помогнала с малко капитал или е насочила млад завършил бизнес училище по пътя на търговията.

Не румънецът изостави пътя на търговията, а тези политици изоставиха задължението си на лидери и съветници на нацията.
Румънецът, изоставен от лидерите си, беше оставен сам да се изправи срещу организираната еврейска коалиция, измамни маневри и честна конкуренция и беше победен. Но ще дойде време, когато тези лидери ще трябва да дадат сметка
вашите грешки.

СРЕЩУ РУМЪНСКАТА ЗЕМЯ

Още веднъж повтарям, не гледаме някакви нещастници, които са се скитали тук сами, търсейки подслон.

Изправени сме пред еврейска държава, армия, която влиза в нашата земя, за да ни завладее. Движенията на еврейското население се извършват срещу Румъния според добре установен план, еврейският велик съвет вероятно се стреми да създаде нова Палестина върху част от земя, простираща се от Балтийско море до части от Полша и Чехословакия, покриваща тогава половината от Румъния до Черно море, откъдето лесно можели да установят воден контакт с другата Палестина. „Къде е наивният човек, който може да повярва, че масовите движения на еврейското население се случват непланирано? Те идват по план, но нямат смелостта да се борят, да се изправят, да поемат рискове, да пролеят кръвта си, за да оправдаят, поне с тези черти, някакво право върху тази земя.

Откъде знаем тези планове? Познаваме ги със сигурност, като правим заключения от вражеските движения. Всеки командир на войски, който следи отблизо действията на врага, осъзнава плановете, които преследва. Това е елементарен въпрос. Имало ли е лидер във всички войни на този свят, който да е знаел плановете на противника, защото е участвал в тяхното разработване? Не! Той ги познаваше перфектно по това, което направи врагът.

За да сломят цялата сила на съпротивата на румънския народ, евреите ще приложат един наистина уникален и дяволски план: 1. Ще се опитат да разкъсат
духовните връзки на румънците с небето и земята.
За да прекъснат връзките ни с небето, те ще се впуснат в широко разпространение на атеистични теории

заповед за разделяне на румънския народ или поне на някои от Божиите водачи; разделяйки ги

Machine Translated by Google

на Бог и неговите мъртви, те могат да ги унищожат не с меч, а като отсекат корените на духовния им живот.
За да разкъсат връзките ни, които ни свързват със земята, материалния източник на съществуването на нацията, те ще атакуват национализма, етикетирайки го като „старомоден“, и всичко, свързано с идеята за родина и почва, за да прекъснат нишката на любов, която свързва румънския народ с неговата бразда.
2. За да успеят в това, те ще се стремят да получат контрол върху пресата.
3. Те ще използват всяка възможност да посеят раздор в румънския лагер, разпространявайки недоразумения, кавги и, ако е възможно, разделяйки ги на фракции, които се бият помежду си.
4. Ще се стреми да получи контрол над повечето румънски поминък.
5. Те систематично ще подбуждат румънците към разпуснатост, унищожавайки семействата им и морала им.
6. Ще ги тровят и зашеметяват с всякакви напитки и други отрови.
Всеки, който желае да завладее и унищожи народ, може да го направи, използвайки тази система: прекъсване на връзките им с небето и земята, въвеждане на кавги и братоубийствени спорове, насърчаване на неморалност и разпуснатост, чрез материално разорение, физическо отравяне, пиянство, всичко, което унищожава една нация повече отколкото да бъдат взривени от хиляди оръдия или бомбардирани от хиляди самолети.

Нека румънците погледнат малко назад, за да видят дали срещу тях тази система не е използвана с точност и упоритост - една наистина убийствена система. Дано румънците си отворят очите да четат пресата през последните 40 години, откакто е под еврейски контрол. Нека препрочетат Adevarul ("Истината"), Dimineata ("Утрото"), Lupta ("Борбата"), Opinia ("Мнението"), Lumea ("Светът") и т.н. и да видят дали от всяка страница този план не изплува постоянно.

Нека румънците отворят очите си, за да видят разединението в румънския обществен живот днес; нека отворят очите си и да видят добре. Евреите използват тези планове като отровен газ във война, за да бъдат използвани срещу врага, а не срещу собствения си народ. Те пропагандират атеизъм сред румънците, но самите те не са атеисти, тъй като фанатично твърдят, че спазват най-миниатюрните им религиозни предписания. Искат да откъснат румънците от любовта им към земята, но вземат земята. Те въстават срещу националната идея, но остават шовинистично верни на собствената си нация.

ПРОТИВ СТУДЕНТСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Всеки, който вярва, че еврейските сили нямат планове за студентското движение, греши, толкова грешни в очакванията си, че евреите бяха моментално дезориентирани.
Те се опитаха да се противопоставят на студентите чрез маневриране на работниците от комунистическото движение, тоест други румънци, но не успяха, защото от една страна тези работници бяха безсилни, а от друга страна те също започнаха да осъзнават, че ние се борим и страдат за правата си и от румънската нация. Много от тях бяха в сърцата си на наша страна.

Евреите, осъзнавайки неуспеха си да поставят работниците на пътя ни, настроиха правителството и всички политици срещу студентите.

С какво означава?

Политическите партии се нуждаят от пари и заеми от чужбина; и когато е на власт, гласува; благосклонна преса, когато сте в опозиция. Евреи заплашват да спрат финансирането, необходимо за избори от различни политически партии; заплашен от сътрудничеството на еврейските международни финанси за намаляване на държавните заеми; заплашени да контролират голяма маса от гласове, чрез които, сега, когато имаха граждански права, можеха да решат победата или поражението чрез демократичната система; заплашват да манипулират пресата, която контролират почти изцяло и без чиято подкрепа може да бъде победена политическа партия или правителство.

Парите, пресата и гласовете определят живота и смъртта в една демокрация. Евреите ги контролират всички и чрез тях румънските политически партии са се превърнали в прости инструменти в ръцете на еврейската власт.

Machine Translated by Google

Така че ние, които започнахме да се бием с евреите, внезапно се озовахме в битка с правителството,

политически партии, местни власти, армия, докато евреите седят мълчаливо отстрани.

ЮДЕЙСКИ АРГУМЕНТИ И НАГЛАСИ

„Какво ще кажат чуждите държави за румънското антисемитско движение, което ни връща към варварството? Какво ще кажат хората на науката, цивилизацията?“
Нашите политици ще ни повтарят на всяка крачка този еврейски "аргумент", отпечатан всеки ден във всички вестници, когато най-накрая, след осем години, Германия, въпреки цялата си цивилизация и култура, се надига срещу евреите и побеждава хидрата чрез Адолф Хитлер, този аргумент е изоставен. След това донасят още едно: „Вие сте на служба на Германия, платени сте от германците, за да се занимавате с антисемитизъм. Откъде получавате средства?“

И отново румънските политици – бездушни, безличностни, безчестни – имитират мелодията на еврейската преса: „Откъде идват парите? Вие сте платени от Германия“.

През 1919, 1920, 1921 г. цялата еврейска преса атакува румънската държава, отприщвайки безредици навсякъде, подбуждайки към насилие срещу режима, формата на управление, църквата, румънския ред, националната идея, патриотизма.

Сега, сякаш по чудо, същата преса, контролирана от същите хора, се превърна в защитник на държавния ред, на законите; се обявява против насилието. Докато ставаме: „врагове на страната, „десни екстремисти“, „на заплата и служба на враговете на Румъния“ и т.н. И накрая ще чуем и това: че сме финансирани от евреите.

Питам се: кога ще дойде този ден, когато всеки румънец ще разбере лъжите и перфидните аргументи на евреите и ще ги отхвърли като нещо от сатанински произход? Чудя се, кога ще дойде времето, когато ще разберат перверзността на тази надпревара?

Ето как трима румънски университетски професори, А. С. Куза, Паулеску и Сумулеану са третирани в израелските пощи, официален орган на Съюза на натурализираните евреи от 23 април 1922 г. в редакционната статия, озаглавена „Фантомите“: „Клика от клоуни и общественици престъпниците се събраха, за да сформират банда злодеи. И за срам на страната, сред тях са трима преподаватели от наши университети.

„И тези екземпляри, тези изостанали призраци искат да съживят антисемитизма... и някои изостанали клоуни ще успеят в това сега, когато официалният антисемитизъм избледнява и всеобщото избирателно право също неизбежно ще доведе до демократизация на нашата общественост и социален живот Не! Напразно се трудят! Тези призраци няма да спрат човечеството в похода им, нито ще е необходимо сърцата им да бъдат пронизани с остър прът;* присмехът на тяхното предателство ще ги сложи
край завинаги...
„По-рано сме докладвали за дивашките действия, предизвикани от така наречения „Национален християнски съюз“ (съставен от около пет и половина глупави персонажа), за да коригира

ги веднъж завинаги в тяхната позорна позиция и насочете вниманието на евреите, че все още има злодеи. там, срещу които те трябва да се защитават."
И така: клика от клоуни, обществени нарушители, куп злосторници, екземпляри, късни призраци, предателство, дивашки действия, позорна поза - това са професорите Куза, Паулеску и Сумулеану, професори по румънски език; и какво е вашето действие за спасяване на нацията!

Понасяхме възмущение след възмущение, подигравка след присмех, шамар след шамар, докато не се озовахме в тази плашеща ситуация: евреите се смятат за защитници на румънския, защитени от всяко недоволство, водят живот в мир и изобилие, докато ние сме смятани за врагове на нашето нация с нашата

Machine Translated by Google

свобода и живот застрашени и преследвани като бесни кучета от всички власти
румънски.

Бях свидетел на тези времена с очите си и ги преживях и се натъжих от дъното на душата си. Ужасно е да се биеш години наред за родината си, със сърце чисто като сълзи, докато търпиш мизерия и глад, и изведнъж да се окажеш обявен за враг на страната си, преследван от себеподобните си, да ти казват, че си прав, защото ти плащат чужденци, и виж

всички евреи доминират в своята земя, поемайки ролята на защитник на румънците и пазител на румънската държава, заплашена от вас, младежите на страната.
Нощ след нощ ние бяхме обезпокоени от тези мисли, понякога се чувствахме отвратени и огромен срам, и изпълнени с тъга.

Нямаше ли да е по-добре за нас, размишляваме ние, да излезем по света или не би било по-добре да търсим възмездието, за което ще умрем всички: и ние, и румънските предатели, и главите на еврейската хидра.

Machine Translated by Google

* Народно суеверие, според което, за да се попречи на призрак да наруши мира на живите, "главата се изкопава и сърцето й се пронизва с вреда. (Тр.)

КОНГРЕС НА ЛИДЕРИ НА СТУДЕНТСКО ДВИЖЕНИЕ

ЯСИ, ОТ 22 ДО 25 АВГУСТ 1923 Г

В ограничена комисия в Букурещ беше решено да се проведе първи конгрес на лидерите и делегатите на студентското движение след една година борба.
Този конгрес се състоя в Клуж на 22 и 25 август 1923 г. Мота, президентът на студентския център на Петру Майор, ни писа, че местните власти са го информирали, че имат заповед да забранят този конгрес. Ние, жителите на Яш, отговорихме на Клуж, както и на другите центрове, че ще поемем отговорността този конгрес да се проведе в Яш, дори ако правителството иска да го забрани. Предложението ни беше прието и ние изпълнихме задължението си да уредим 40-те известни делегати да бъдат разквартирувани. Сутринта на 22 август отидохме на гарата, за да приемем делегацията от Клуж, водена от Йон Мота, след това тази от Чернаути, водена от Тудосе Попесеу и Карстяну, и тази от Букурещ, водена от Наполеон Крету, Симионезеу и Рапеану. В 10 часа отидохме corpore в катедралата да се помолим и

имат реквием, отслужен в памет на загиналите през войната студенти, един от които е бившият президент на студентския център кап Стефан Петрович.

Но за наша голяма тъга намерихме портите на катедралата заключени с вериги и охранявани от жандармеристи. Междувременно пристигна и старият професор Гаванескул. След това, с открити глави, коленичихме в средата на улицата пред църквата, която дори неверните турци не бяха затворили за желаещите да се помолят. Когато случайно минаваше отец Стиубей, виждайки ни коленичили, той се приближи до нас и прочете няколко молитви.

Така гологлави, мълчаливи и много тъжни изминахме разстоянието до университета, вървейки по средата на улицата, с еврейски погледи, стрелящи към нас като стрели от техните врати и витрини.
Местните власти, придружени от многобройни полицейски сили, които ни чакаха на стълбите на университета, ни уведомиха, че Министерството на международните отношения е забранило провеждането на конгреса. Прокурорът спря и ни предупреди да се разотидем.
Раздразнен, отговорих: „Г-н адвокат, знам, че живеем в
законова държава. Конституцията ни гарантира правото на събиране, а Вие, господине, знаете по-добре от мен, че един министър не може да отнеме тези права, гарантирани от следователно Конституцията, в името на закона, който не ние, а вие не спазихте, ви молим да се оттеглите."

Закостенели от светотатството, извършено преди час, когато църковните порти бяха оковани и ни беше попречено да се молим; сега сме изправени пред втора несправедлива и унизителна провокация да бъдем възпрепятствани да влезем в нашия собствен дом,
Университета; Оразмеряването на тези мерки представляваше крещяща незаконност, ние изгорихме всичко по пътя си и след известни борби окупирахме университета със сила.

13-ти полк, който пристига малко по-късно, обкръжава университета. Ние се прикрихме, пазехме всички входове, а пред всеки прозорец видяхме трима войници, поставени на постове, с извадени щикове.
Конгресът беше тържествено открит в аудиторията на Юридическия факултет в 12 ч. на обяд, при тежък климат в тази неблагоприятна обстановка. Делегатите, пребледнели от възмущение, смълчани от болката от случилото се в Катедралата и тук, усетиха в пустите коридори въздух на дълбока тъга. Всички бяха притеснени от евентуална армейска атака срещу университета и неизбежните последици.

Machine Translated by Google

Не сме правили никакви речи. Конгресът прецени погрешно сериозността на ситуацията и се опасяваше от сериозни последици.

Още първия ден ме избраха за президент. Започнахме да изобличаваме събитията от деня. Няколко поискаха думата в знак на протест. Така започнахме дискусии за движението.

Какво отношение заемаме при откриването на новата учебна година. капитулираме ли Труден! Цяла година борба без резултат. Напротив, засрамен, унизен, бит.

Продължаваме? Отново трудно! Учениците са изтощени; те не могат да продължат втора година битка.

Все пак Мота, Тудосе Попеску, Симионеску и аз молихме да продължим битката си; моли за жертва, защото от капитулацията няма да дойде нищо друго освен срам и унижение. И беше невъзможно заради жертвата нещо по-добро да не даде плод за нашия народ. В 8 часа вече беше тъмно. Навън в града чуваме шум и
суматоха.

Константин Панку, борецът ветеран от 1919 г., заобиколен от ученици, стоеше отвън. Голям брой граждани, събрани в Café Tufii с факли, се опитаха да се изкачат по хълма към университета, за да ни донесат няколко торби с хляб.

Всички скачаме до прозорците, за да гледаме навън. Протестиращите пробиха кордона на кафене Tufli и хукнаха нагоре по хълма. В ожесточен бой бе разбит и втори кордон на улица Корою. Чуваме изблици на "Ура". По същия начин е преодолян и трети кордон. Готвихме се да атакуваме отвътре, да излезем, но нашите отвън не успяха да пробият четвъртия кордон. Чуваше се гласът на Панку, торбата с хляб в краката му: „Те са наши деца“.

Плачехме сълзи от радост. За тези хора се борим и това няма да ни подведе.
В 9 часа

започнаха преговори между нас и властите чрез Наполеон Крецу. На всички ученици беше обещана незабавна свобода, стига да им бъда предаден. Учениците отказаха. Около 11 ни съобщиха, че можем да тръгнем по трима, като естествено възнамеряваха да ме арестуват, докато тръгваме. Приемаме. Всяка минута група от трима тръгваха. На вратата те бяха внимателно разгледани от четирима комисари и агенти. Бързо съблякох народната си рокля, дадох я на един другар и облякох неговите дрехи. Тръгнах със Симионеску и трети ученик.

Когато вратата се отвори, извадих няколко монети от джоба си. След като стигнаха до тротоара, всички стюарди погледнаха надолу и попитаха:

— Какво загубихте, господа?

Ние, също с наведени глави, търсейки монетите,
отговорихме: „Без дребни“.

Симионезеу остана да говори с тях, да търси пари, като дърпа кибрит, докато аз избягах.

Насрочихме продължението на нашия конгрес за втория ден извън града в манастира Cetatuia в най-голяма секретност. Промъкнах се там дегизиран като подпалвач на локомотив и имах късмета да не ме разпознаят дори маршалите.

Йон Мота председателства.

С нашите часови, разположени на стратегически позиции, можехме да открием приближаването на всеки от километър. Работихме в тишина и останахме там до късно този ден. Бяха направени предложения, решения

Machine Translated by Google

гнезда. На тази среща 10 декември беше обявен за национален празник на румънските студенти.

На третия ден разискванията продължиха в малка гора на връх Галата. С мнозинство беше решено стачката да продължи. Беше избрана комисия за действие от пет души, която да ръководи действията на цялото студентско движение във всички университети. Членовете на комитета бяха: Йон Мота в Клуж, Тудосе Попеску в Чернаути, Илие Гамеата в Яш, Симионезеу в Букурещ и аз. С формирането на тази комисия старото студентско ръководство в Букурещ, недостатъчно информирано и нерешително, падна завинаги. Той продължи в името, но вече не водеше. За първи път беше официално решено да се даде нова ориентация на движението: от една страна, да се бори срещу политическите партии, които смятахме за далечни от нашата нация, а от друга страна, да се укрепи вярата в ново румънско движение които трябва да бъдат официално подкрепени от студенти. за да постигне победа, "Християнската лига за национална защита".

Конгресът приключи работата си на четвъртия ден в дома на г-жа Гика на улица Карол. Вечерта всеки замина за университета си, а аз тръгнах за Кампул-Лунг, за да организирам конгреса на LANC в Буковина, в който трябваше да участват професор Куза и всички лидери на движението.
Имах затруднения да стигна до там, тъй като беше издадена заповед за ареста ми.

Докато пътувах, бях възхитен от всички решения на конгреса, които бяха в духа на нашите мнения, но най-вече защото спечелихме човек на наша страна: Йон Мота, президентът на Центъра Петру Майор в Клуж.

ЛАНК КОНГРЕСЪТ В КАМПУЛ-ЛУНГ

Конгресът в Кампул-Лунг се състоя в понеделник, 17 септември 1923 г.
Запазихме го само след тежка битка, защото правителството го беше забранило и за да изпълни указа си, изпрати войски от Чернаути под командването на полковник. На всеки вход на града бяха поставени здрави кордони от войски.
Съсредоточихме всичките си сили на западния вход на града, от Садова, Пожората.
Там скъсахме въжетата, благодарение на стрелците от Ватра-Дорней и Кандрени, които ни дадоха цял час, за да прекараме целия конвой от няколкостотин вагона.

Конгресът се проведе в градските гробища. Лектори бяха: професор С, Уза, баща ми, д-р Каталин, президент на LANC за Буковина, Тудосе Попеску; след това братята Октав и Валериан Даниелеану, които ентусиазирано организираха този внушителен конгрес с помощта на д-р Каталин. Тези горди планински селяни с дългите си коси, облечени в бели ризи и груби платнени палта, щом чуха звука на дългия планински рог, се стекоха към своя град, многобройни и бурни, както никога досега. Те смятаха, че е дошло времето, чакано от векове, румънецът да стъпче хидрата, която го засмукваше, и той да излезе, за да поеме правата си на господар на своята страна, нейните планини, нейните реки и нейните градове. Те изнесоха бремето на войната. Вашата кръвна жертва на всички фронтове създаде Велика Румъния. Но за тяхно голямо огорчение и разочарование Велика Румъния не оправда очакванията им.

Защото Велика Румъния отказа да скъса веригите на еврейското робство, което ги измъчваше толкова дълго.
Велика Румъния изостави мита за по-нататъшна еврейска експлоатация" и свали на главите им камшиците на политици, които биха ги пратили в затворите, когато се опитаха да поискат своите откраднати исторически права.
Една гора в Буковина, всички тези планини, натоварени с бивша принадлежност на православната църква, които сега бяха потънали в политика и далече, бяха дадени на евреина Анбауб да експлоатира дърва за огрев на нечуваната цена от 10 леи на кубичен метър, докато румънският селянин трябваше да плати 3,50 леи.

Machine Translated by Google

Планинските гори падат под безмилостната еврейска брадва. Бедност и тъга се разнасят из румънските села, планините се превръщат в безплодна скала, докато Анхаух и родът му непрекъснато и неуморно пренасят отрупаните със злато каси през границата. Партньор на евреина в престъплението при експлоатирането на мизерията на хиляди селяни беше румънският политик, който преяждаше своя дял от тази баснословна печалба.

Демонстрацията делегира 30 важни селяни в Букурещ под ръководството на д-р Каталин и Валер Даниелеану, да се видят с министър-председателя и да го помолят да предприеме действия срещу опустошаването на планините им, като отмени договора на църквата Анхаух и по този начин покаже своята любов и благодарност на младите хора, които ги събудиха за битка, молете се, помолете го да постави "humerus clausus" в училищата, Тудосе Попеску и аз също бяхме избрани от митинга да придружим 30-те селяни до Букурещ.

*
Румънската парична единица. (Тр.)

Заминах преди тях за Букурещ, за да се уверя, че тези селяни, които дойдоха за първи път в столицата на страната си, ще бъдат добре приети от студентите. Тези селяни се обърнаха към Букурещ с толкова много чистота на сърцето, с толкова много болка и толкова много очаквания, за да защитят нашата кауза, както и тяхната. Разходите за пътуване бяха непропорционално големи в сравнение с оскъдните им ресурси.

При пристигането си в Букурещ учениците ги посрещнаха царски – тези вечни крале на румънския народ – и слязоха от влака в свещената им столица с очи, пълни със сълзи. Но зад гарата прокурор Рашкану, полицейски комисари и верижи жандармеристи чакаха, за да им попречат да преминат. Жандармите и полицейските комисари получиха заповед да ни нападнат.
Тела на пушки и тояги засипаха удари върху белите глави и спокойните лица на селяните. След това разярените студенти, поставяйки старите селяни в средата на групата си, нападнаха е. пробиха първия кордон, като се втурнаха към Политехническото училище, където пробиха втория, след това третия и избягаха към площад Matache Macelaru. Селяните плачеха. Един от тях, обзет от неудържимо възмущение, разкъса ризата си. На следващия ден всички отидохме на улица Гогу Кантакузино в министерското президентство, за да бъдем посрещнати от министър-председателя.

Бяхме отложени за следващия ден; накрая ни казаха, че ще ни посрещнат на третия ден. Ние дойдохме. Влязохме в един коридор и чакахме около час, мълчаливо, говорейки шепнешком и на пръсти. Появи се шефът на кабинета.

„Господа, прибирайте се, премиерът не може да ви приеме, влиза в Министерски съвет.

„Но ние изминахме дълъг път“, опитваме се да кажем. Вратата беше затворена пред нас. Мислех си: всеки човек харчи 1000 леи само за своя билет. Ще се приберем ли без да направим нищо? Те вече не могат да останат в Букурещ. Хванах вратата с две ръце и започнах да я разклащам с всички сили. крещейки с пълно гърло: „Пуснете ни вътре, или ще разбия вратата и ще вляза насила“.
Ритнах вратата с крак. Селяните извикаха и облегнаха рамене на вратата. Вратата се отвори и се появиха десетина стреснати индивида с настръхнали коси и пожълтели лица. Мисля, че бяха журналисти: "Какво искате, господа?" те попитаха.

„Кажете на министър-председателя, че ако не ни пусне, ще разбием всичко тук и ще си пробием път насила. Няколко минути по-късно вратите се отвориха пред нас и ние влязохме. Качихме се по стълбите. Там в един коридор, изправен и

Machine Translated by Google

прав като прът стоеше Йон Братиану; зад него министрите Ангелеску, Флореску, Константинеску, Винтила Братиану и др.

— Какво искате, добри хора? попита той.

Ние, двамата млади студенти, все още се възмущавахме и бихме искали да изглеждаме по-свирепи, за да предадем най-вярната нотка на настроението на групата, но селяните, стъпили селските си обувки по мраморни стълби и плюшени черги, омекнаха.

„Ваше височество, министър-председателю, целуваме ви ръцете и стоим почтително в краката ви. какво искаме течове на покрива, защото ни липсват дори керемиди, за да ги покрием. Не можем повече да държим децата си в училище. Евреите също напълниха нашите училища и нашите деца ще станат техни наемни работници.

След това заговориха и други селяни. Йон Братиану изслуша, не спомена за объркването ни в преддверието и накрая, след като селяните добавиха: „Ние също молим студентите, нашите деца, numerus clausus да бъде приложен, както поискаха“, той отговори: „Вървете си вкъщи и имайте търпение, защото ще накарам да разгледам въпроса за горите, а що се отнася до numerus clausus, това не може да стане.

Покажете ми само една държава в Европа, която го е въвела. Тази мярка и аз също ще я представя.

Но Европа ще се събуди само десет години по-късно и ще въведе numerus clausus, като по този начин признае нашата справедлива кауза. Йонел Братиану обаче нямаше да живее достатъчно дълго, за да спази обещанието си, а неговите наследници щяха да бъдат само нисши служители на юдаизма, които ще вдигнат юмруци, за да ни ударят и

убийте ни по заповед на вашите извънземни господари.

Всички си тръгваме, без надежда. Нищо няма да се направи. Непосредствено след изслушването, няколко часа по-късно, д-р Каталин, който ръководеше делегацията, и Валер Даниелеану бяха арестувани. Тази нощ група студенти организираха враждебна демонстрация пред дома на министъра на вътрешните работи. Студентът Владимир Фриму е арестуван и затворен в затвора във Вакарещ. Останалите тръгнахме за Кампул-Лунг.

Machine Translated by Google

СТУДЕНТСКИ ТРУД ОТ ОКТОМВРИ 1923 Г

ОПИТ ЗА ОТМЪЩЕНИЕ ЗА ПРИМЕР НА ПОКОЛЕНИЯТА
БЪДЕЩЕ

Мота също дойде в Кампул-Лунг, за да се присъедини към мен, отивайки до скита на Петру в планинската суматоха Рарау: - планината, която особено обичам. Докато Рарес се изкачваше, Мота сподели с мен своята същност

„Студентите вече не могат да продължат следващата есен и вместо всички ние да приемем позорната капитулация след една година на борба, би било по-добре да ги призовем да възобновят занятията, а ние, които ги ръководим, да прекратим движението благородно, като жертваме себе си и като вземем със себе си всички онези, които считаме за най-виновни, че са предали румънските интереси.

„Нека потърсим оръжия и да стреляме с тях, давайки ужасен пример, който да се помни дълго време в румънската история. Какво ще стане с нас след това, дали ще умрем или ще прекараме остатъка от дните си в затвора, вече няма да има значение.

Съгласих се, че последният акт на нашата борба ще бъде, с цената на нашето падение, акт на наказание за пигмеите, които, изоставяйки позициите с голяма отговорност, които заемат, унижиха и изложиха румънската нация на неописуеми опасности.
В този момент усетихме как кръвта кипи във вените ни, искайки отмъщение за всички несправедливости и дългата верига от унижения, на които беше подложен нашият народ.

Малко след това те се срещнаха в дома на г-н Butnaru на 12 Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu и Vernichescu frorri Cluj; llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac и аз от Яш; и Тудосе Попесей от Чернаути. Първият проблем, с който трябваше да се сблъскаме, беше да решим кои са главните виновници; кои са най-отговорни за състоянието на мизерия, обзело цялата страна: румънците или евреите? Единодушно сме съгласни, че първите и най-големи виновници са коварните румънци, които за сребърниците на Юда предадоха своя народ. Евреите са наши врагове и като такива те ни мразят, тровят и унищожават.

Румънските лидери, които влизат във вашия лагер, са по-лоши от врагове: те са предатели. Първото и най-жестоко наказание трябва да падне първо върху предателя, а след това върху врага. Ако имах само един куршум и бях изправен пред враг и предател, бих го оставил на предателя. Съгласувахме имената на няколко души, които предадоха страната си, а именно шестима министри от кабинета, Джордже Марзеску оглавява списъка.

В края на краищата, това беше забележително време за тези негодници, които никога не са предполагали, че ще трябва да отговарят за делата си в страна, където се смятаха за абсолютни господари на народ, неспособен на никаква реакция - времето, когато те трябваше да отговарят с живота си .
Този път нацията изпращаше своите отмъстители през невидимите окови на душата.

Тогава приемаме втората категория: евреите. Кое да изберем между двата милиона? Размишлявахме, обсъждахме и накрая заключихме, че истинските лидери на еврейската атака срещу Румъния са равините, всички равини във всеки търговски град и село.

Повеждат цялата еврейска маса в атака и където падне румънец, не пада случайно. Той пада, защото е белязан от равин. Зад всеки политик, който се е продал, стои мозъкът на равин, който е положил основите и е наредил на Кахал или еврейския банкер да приключи сделката и да му плати. Зад всеки еврейски вестник, който вдъхновява клевети, лъжи, подстрекателства, стои равин. Но ние сме малко, така че избираме само "големите котки" от Букурещ. Ако имахме численост, щяхме да вземем абсолютно всички.

Тогава избрахме банкерите. Аристид и Маврициий Бланк, които покариха всички партии и всички румънски политици, като ги поставиха в бордове на директорите и ги обсипаха с пари; Берковичи, който финансира Либералната партия (Бланк пое ръководството по-специално на Националната селска партия, чувстваше се способен да изкупи и либералите). но ако

След това разглеждаме евреите в пресата. Най-нахалните, отровителите на душите:

Machine Translated by Google

*
Владетел на Молдова, 1527-1538 г.; 1541-1546. (Тр.)

Розентал, Филдерман, Хонигинан (Фагуре), директори на вестниците Диминеата ("Утрото"), Адеварул ("Истината"), Лупта ("Борбата"), всички тези врагове на румънизма.
Тръгнахме за Букурещ на групи, сбогувайки се завинаги с Яш. Оставих писмо на учениците, в което обясних основанието за нашия жест, сбогувах се с тях и ги призовах да се върнат в часовете, но да запазят вярата до окончателната победа.
Всички ние пишем на нашите родители и бойни другари.

В Букурещ се срещаме отново в къщата на Данулеску. Познавахме го от известно време и ни направи добро впечатление. Той не беше включен в този отбор, но ни посрещна с удоволствие. Напуснахме къщата му същата вечер в 8 часа, за да отидем при Драгош на улица 13 септември 41, където трябваше да уточним подробностите и да определим кога да започне нашата акция. Едва бяхме събрани, когато един бледолик Драгош влезе в стаята и каза: "Братя, полицията обгради къщата."

Това беше през нощта на 8 октомври 1923 г., около 9 часа - време на объркване, когато нямахме време дори да говорим. Просто насочваме търсещите си погледи един към друг.

След това излязох в коридора, където видях фигурата на генерал Николеану и неговите комисари, които форсираха вратата. В следващата секунда вратата поддаде и къщата се напълни с комисари. Генерал Николеану извика „Ръцете във въздуха!“

Но нямахме време, тъй като всеки от нас беше хванат от двама стюарди и поставен на линията: аз на десния фланг, след това Мота, Корнелиу Джорджеску, Тудосе Попеску, Раду Мироновичи, Верническу, Драгош. — Обърнете си револверите!
„Нямаме“, отговорихме ние. Само Мота имаше Браунинг 6.35 и Верническу.
След това ни изведоха от къщата един по един, всеки с ръце, хванати от две стюардеси, и ни поставиха поотделно в чакащи коли.

Зад нас, в къщата, плачеше старата майка на Драгош. Колите тръгнаха. Къде ни караха, чудехме се? Не си казахме нито дума. Не задавахме въпроси на онези, които ни държаха в плен, които също мълчаха. След като минахме по няколко улици, пристигнахме в полицейското управление. Накараха ни да излезем и да отидем в една стая, където ни претърсиха джобовете. Взеха ни всичко, което имахме с нас, включително яката и вратовръзката. Това обръщане, това късане на яките ни, това отношение като към джебчии беше много унизително. Но ние бяхме едва в началото на този път на унижение. С лице към стената, неспособни да обърнем глави и „задържани в това положение известно време, си помислихме: „Свободни мъже преди няколко часа, горди и решени да разбият веригите на нашия народ, вижте в какво се превърнахме – някои бедни, импотентни нещастници, втренчени в стената по заповед на някакви мизерни полицаи, претърсени като крадци, лишени от личните ни вещи."

С това унижение започна голямото ни страдание, което постепенно разби сърцата ни. Мисля, че няма по-голямо страдание за боец, който живее с достойнство и чест, от това да бъде обезоръжен и след това унизен. Смъртта винаги е по-сладка от това.

След това бяхме отведени в една стая и настанени на пет метра на пейки, с агентите до нас, като им беше забранено да се гледат. Седяхме така с часове, докато ни извикаха на разпит. Участници в тези дълги и мъчителни часове бяха, освен мен, Мота, Тудосе Попеску, Раду Мироновичи, Корнелиу Джорджеску, Верническу и Драгош. След известно време един по един бяхме извикани да бъдем разпитани в голяма стая с прокурора, следователя, генерал Николеану и някои представители на правителството там. На разсъмване дойде моят ред. Там поставиха пред мен някои от моите

Machine Translated by Google

писма и две кошници, съдържащи всички наши револвери, които бяха скрити на уж много сигурно място. Не можах да разбера как са попаднали там. Можех да разбера, че ни хванаха, но кой каза къде са скрити оръжията?

Разпитът ми започна. Нямах представа какво са декларирали другите и нямахме предварителна уговорка какво да декларираме, тъй като не сме и мечтали, че ще изпаднем в такава ситуация. Така че обмислих ситуацията и взех решението, което смятах за най-добро.

Една минута на кръстовището. Когато ми беше зададен първият въпрос, въпреки че бяха изминали три минути, откакто влязох в стаята, все още не бях преценил ситуацията достатъчно добре, за да взема решение. Чувствах се потиснат от умора и дълбоко разтърсен. И когато ме помолиха да отговоря, казах: "Господа! Моля, помислете ми за минута, преди да отговоря."

Въпросът беше - да отрека или да не отрека? В тази минута напрегнах всички сили на ума и душата си и реших да не отричам нищо. Кажи истината. И не с плах или разкаяние, а със смелост:

"Да, това са нашите оръжия. Искахме да застреляме с тях еврейски министри, равини и големи банкери."

Попитаха ме за имената им.

Когато започнах да им давам имената им, започвайки от Александру Константинеску и завършвайки с евреите Бланк, Филдерман, Берковиси, Хонигман, всички присъстващи гледаха все повече и повече, ужасени. Подозирах, че разпитаните преди мен другари отричат всичко.

— Тогава защо да ги убиваме?

"Първите, защото предадоха страната си. Вторите като врагове и корумпирани." — И не съжаляваш ли сега?

"Не, не съжаляваме за нищо... Въпреки че паднахме, няма значение... Зад нас стоят десетки хиляди, които мислят по същия начин!"

Казвайки това, се почувствах освободен от скалата на смирението, под която щях да потъна още по-дълбоко, ако бях отрекъл всичко. Сега стоях твърдо във вярата, която ме беше довела тук, гордо изправен пред съдбата си и към онези, които изглежда имаха право на живот или смърт над мен. Ако бях отрекъл всичко, трябваше да заема отбранителна позиция срещу отправеното към мен обвинение, да моля за снизхождение и да спечеля благоволението на моите инквизитори.

На съдебния процес, който трябваше да последва, и въз основа на писмените доказателства, с които той разполагаше, ние трябваше да преминем болезнен и срамен тест, отричайки собственото си писане и собствените си вярвания, отричайки истината, която противоречи на нашата съвест и честта на нашето движение.

Представители на голямо студентско движение, трябва ли да ни липсва смелостта да поемем отговорност за действията и вярата си?

В такъв случай страната и нашите другари отвън нямаше да научат нашите намерения, а единственият плод на нашето страдание - колкото и да беше дълго - беше именно това, че страната се просвети поне да познава по-добре враговете си.

След това поискаха да напиша собственоръчно тези изявления на хартия. Направих.

Накрая добавих: „Дата все още не е определена.

Хванаха ни, докато обсъждахме това. Предложих да се преместя след седмица-две." При което разпитващите ме възпрепятстваха да настоявам все повече и повече да не записвам тези подробности.

Едва по-късно разбрах причините за това настояване - защото последното ми изречение взриви правната стойност на цялата жалба, като наша защита, тъй като една конспирация изисква четири елемента: 1. Сдружение на лица с цел.

2. Обозначаването на жертвите.

3. Придобиването на оръжие.

4. Установена дата за действие.

Machine Translated by Google

Но тъй като все още не бяхме решили датата за изпълнение на плана, все още бяхме във фазата на обсъждане. Уточняването на датата беше от капитално значение, защото след две седмици можеше да се разболеем, жертвите можеха да умрат, правителството можеше да падне или да отстъпи и т.н. Цялата ни правна защита се базираше на тази точка.

След показанията ми агентите ме отведоха в едно мазе, където бях настанен сам в килия. Вратата беше заключена отвън. Представих си, че моите другари заемат съседните клетки. Ударих стената с юмрук, чудейки се кой друг е там. Получих отговор: "Мота." След това легнах на дъските, за да поспя, тъй като бях мъртво
уморен, но нямах

тежко палто треперех от студ. Тогава въшките започнаха да ме хапят. Връхлетяха ме с хиляди. Обърнах дъските на другата страна, въшките излязоха отгоре, повторих тази операция няколко пъти, докато се стори, че е ден.
Чух шум на вратата. Той беше отворен, и тези на другите, и всички бяхме извадени; след това поставени в коли, всяка придружена от двама жандармеристи и двама комисари. Колите тръгнаха една след друга. И същият въпрос мина през ума ни.. "Накъде?"

В ЗАТВОРА ВАКАРЕЩ

Минахме по няколко непознати улици, по които ни оглеждаха любопитни минувачи. Напуснахме столицата и колите спряха пред едни големи порти с надпис „Затворът във Вакарещ“.
Излязохме от колите, обкръжени от войници с щикове на десетина метра един от друг. Чу се скърцане на ключалки и вериги и големите порти се отвориха. Един по един се пресичахме и като влезем, ни отведоха горе в затворническите офиси, където ни връчиха заповедите за арест. Разбрахме, че сме арестувани за заговор срещу Държавна сигурност, с определено наказание принудителен труд.

След това бяхме отведени в друг двор, в средата на който се издигаше висока църква. Наоколо имаше стени и покрай тях клетки. Бях поставен в килия отзад, четири фута широка и две фута дълбока, след което ме заключиха отвън.
Вътре имаше само дървено легло, а близо до вратата имаше малък прозорец с желязна решетка. Чудех се къде са другарите ми. Така че положих главата си на дъските и заспах. Събудих се след два часа, треперейки. Беше студено и нито един слънчев лъч не проникваше в килията. Зашеметен, огледах се и не можех да повярвам къде се намирам. Погледнах добре и видях мизерията на килията.
Казах си: „Трудна ситуация“. Вълна от болка разкъса сърцето ми. Но се утеших: "За нашите е".

Затова започнах да правя гимнастически движения на ръцете, за да загрея. Около 11 сутринта чух стъпки. Един пазач отвори вратата. Погледнах го. Може би съм го срещнал в някакъв момент, надявах се. Но той беше странен и зъл човек. Той ме погледна със зли очи. Даде ми парче хляб и чиния борш. Попитах го: - Пазач, можеш ли да изпушиш една цигара? "Не, не аз!"

Пак ме заключи и си тръгна. Начупих черния хляб и глътнах няколко лъжици борш. Затова ги поставих на циментовия под и започнах да събирам мислите си. Не можах да разбера как ни намериха. Дали някой от нас беше достатъчно небрежен да говори за нашия проект с някого? Някой предаде ли ни? Как намериха нашите револвери?

Отново чух стъпки. Погледнах през прозореца, един свещеник и няколко мъже се приближаваха към килията ми. Те казаха:
"Е, господа, възможно ли е вие, образовани млади хора, да направите такова нещо?"

Machine Translated by Google

„Ако е възможно този румънски народ да загине, нападнат от евреи и потиснат от предателството, разпуснатостта и подигравките на своите лидери, тогава това, което направихме, също е възможно.“

"Но вие имате толкова много готини средства!"
"Минахме по всички съдебни пътеки досега. Ако ни беше отворена само една, може би нямаше да попаднем в тези килии."

"А сега, добре ли е? Ще трябва да страдаш за действията си!"
„Може би от нашето страдание ще излезе нещо по-добро за този народ“ Те
си тръгнаха.
Към 4 часа дойде един пазач, който ми донесе едно опърпано одеяло и голяма торба, пълна със слама вместо дюшек. Събрах чантата веднага щом можах. След това хапнах още малко хляб и си легнах. Размишлявах върху разговора, който имах със свещеника, и си мислех: „Един народ никога не печели нищо от празнуването и съжителството на децата си. Винаги е било страданието

доведе до добри печалби за него. "
Успях да намеря смисъл на нашето страдание и в същото време някаква морална подкрепа за тези тъжни часове. Така че аз станах, коленичих и се помолих: „Господи! Ние поемаме всички грехове на тази нация върху себе си. Приемете това наше страдание сега. Направете по-добър ден за тези хора, преминали през това страдание.“

Тогава се сетих за майка ми и за хората у дома, които може би са чули за моята съдба и може би мислят за мен. Помолих се за тях и легнах да спя.

Въпреки че беше облечен и покрит с одеяло, беше му студено и спеше лошо на този сламен дюшек. Събудиха ме в 8 сутринта, когато един пазач отвори вратата и ме попита дали искам да изляза за няколко минути. Излязох и направих гимнастика за загряване.

Редът от килии, от които беше моята, беше малко по-висок от другите, така че виждах целия двор. Изведнъж видях някой облечен в народна носия да върви сред затворниците. Беше баща ми. Но не можех да повярвам. Какво правеше тук? И него ли арестуваха? Направих няколко знака и той ме видя. Пазачът ме спря: "Господине! Нямате право да подавате сигнали." — Той ми е баща — отвърнах аз.

„Възможно е, но нямате право да сигнализирате“
Погледнах го и казах: „Другарю, остави ни сами на
Божиите грижи със страданието, което Той ни даде; не добавяй повече.“ И се върнах в килията си.

След обяд пак ме изведоха. Оградиха ме между щикове и ме изведоха от затвора, където на пътя всички бяхме наредени в колона на 10 метра един от друг, всеки между два щика. Баща ми водеше колоната между двама войници с щикове в ръце.

Имаше някои нови затворници; Траян Брезазу от Клуж, Леонида Бандак от Яш и Данулеску. Не ни беше позволено да обръщаме глави или да си подаваме сигнали. Само за секунда зърнах хлътналите лица на бедните ми страдащи другари. Това, което измъчваше сърцето ми, беше несправедливостта, на която беше подложен баща ми. Той не беше виновен за нищо. Борец през целия живот за тази нация, учител в средни училища, майор, бивш командир на батальон на фронтовата линия по време на войната, няколко пъти член на парламента, не малоизвестен, сега той беше парадиран по улиците на Букурещ с щикове . . Така тръгнахме в колона към Съда. Румънците ни гледаха с безразличие. Но когато стигнахме до еврейския квартал, всички евреи излязоха през врати и прозорци. Някои ни хвърляха възмутителни погледи и се смееха; трети коментираха на глас, трети плюеха.

Ние навеждаме глави и вървим така, през целия път, със сърца, пълни с болка.

Machine Translated by Google

В съда нашите заповеди за арест бяха потвърдени. Бяхме защитени от адвокат Пол Илиеску, който беше първият адвокат, който се застъпи, за да пледира по нашия случай. След това ни изпратиха обратно в същата формация, по същия път. Можехме да видим по будките за вестници заглавията на Dimineata („Утрото“) и други еврейски вестници „Студентска конспирация. Конспиратори арестувани“. И отново стигнах до мобилния си телефон. Останах там на студа две седмици, без да знам повече за другите или новини отвън.

След две седмици, които се чувстваха като два века, ни изведоха от килиите ни и ни настаниха в отопляеми стаи, на групи по трима. Беше ни позволено да готвим и да се храним заедно.

Когато се видяхме отново, беше като истински празник. Трябваше да деля една стая с Драгош и Данулеску. Междувременно Гърнеата, президентът на Студентската християнска асоциация, се предаде, за да стане броят ни на 13. Баща ми, без всякаква вина; Мота, Гарнеата, Тудосе Попеску, Корнелиу Джорджеску, Раду Мироновичи, Леонида Бандак, Верническу, Траян Брезазу и аз, обвинени в заговор; Драгош и Данулеску, арестувани, че са ни прибрали.

Освен тях беше и Владимир Фриму, който беше арестуван, когато демонстрирахме пред къщата на министъра на вътрешните работи. Взехме печка примус, на която готвихме храна, изпратена от чужбина от роднини и приятели. Редовната затворническа храна беше нещо страшно, а мизерията, в която живееха затворниците, неописуема.

Баща ми получи разрешение от администрацията на затвора да ходим всяка сутрин в 7 часа в църквата на двора да се молим. Всички коленичихме пред олтара, казвайки „Отче наш“, а Тудосе Попеску изпя Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu („Пресвета Дева Мария“).

Там намерихме утеха за печалния си затворнически живот и надежда за утрешния ден. Всеки от нас е установил работен график за себе си. Мота се зае с въпроси, свързани с наближаващия процес; Данулеску учи за медицинските си изпити. Работех върху планове за организиране на младежта в националната борба... организиране на студентски центрове, младежи в селата и ученици в средните училища. Изработих го до най-малката подробност, до Коледа, така че, ако излезем от затвора, да го приложим на практика; ако не, решаваме да намерим някой отвън, който да го реализира.

Това трябва да стане в рамките на Лигата, която ще бъде политическото рамо, а нашата секция ще бъде за младежко образование и борба.
На 8 ноември, празника на Св. Архангели Михаил и Гавриил, обсъждахме евентуално име на тази младежка организация. Казах: „Нека бъде „Архангел Михаил“.

Баща ми каза: "В църквата, на лявата врата на олтара има икона на Свети Михаил."
"Ще видим!" Мота, Гарнеата, Корнелиу Джорджеску, Раду Мироновичи, Тудосе и аз отидохме да погледнем и бяхме наистина изумени. Иконата ни се яви с ненадминатата красота.
Никога не съм бил привлечен от красотата на която и да е икона. Но сега се почувствах свързан с този с цялата си душа и имах чувството, че Архангелът е жив. Оттогава започнах да обичам тази икона. Винаги, когато намирахме църквата отворена, влизахме вътре и се молехме пред тази икона. Сърцата ни бяха изпълнени с мир и радост. Изтезанията от пътуванията ни до Трибунала се възобновиха. Пешо, между щикове, в калта, с протрити обувки и мокри крака. Някои еврейски престъпници, които бяха измамили държавата с няколкостотин милиона леи, бяха вкарани в съда, докато вървяхме. Много пъти нашите пътувания са правени ненужни, само за да ни дразнят. Викаха ме 25 пъти в съда, само два пъти ме разпитваха следователите.

Не сме променили никаква част от нашите първоначални препоръки.
Една мисъл постоянно ни тревожеше: "Кой ни предаде?"
Нощ след нощ се опитвахме да разрешим тази загадка. Стигнахме дотам, че се подозирахме. Една сутрин отидох на църква да се помоля пред иконата

Machine Translated by Google

разкрий предателя. Същата вечер, когато седнахме да вечеряме, казах на другарите си: - Длъжен съм да донеса

тъжна вест. Предателят е идентифициран. Той е сред нас и седи на масата с нас. Всеки гледаше всеки друг. Мота и аз проследихме лицата на всички с надеждата за следа. Пъхнах ръка в джоба на ризата си и казах: „Сега ще ви покажа доказателството“.

В този момент Верничесеу стана, поколеба се за момент, даде на Банде ключа от кутията с храна и каза: „Тръгвам си“.

Бяхме озадачени от напускането му, но подновихме обсъждането на доказателствата, които отказах да представя, тъй като нямах такива. Когато напуснахме масата, заварихме Верническу сам. Той се обърна към САЩ: „Кодряну ме подозира“.

Казах му, че не подозирам никого; така се помирихме.

Минаха седмици и седмици и животът ни в затвора се проточи. Отбелязахме с молив на стената всеки изминал ден. Животът в затвора беше тежък, изтощителен за човека, роден свободен, живял достойно. Беше ужасно да се чувстваш окован във високи и враждебни стени, далеч от близките си, от които не чуваш нищо. И дори тук не можете да се движите много, тъй като три четвърти от времето сме затворени в килиите си. Всяка вечер зловещият шум от резета на вратата му го потапяше в настроение на тъга. Враговете на този народ бяха свободни навън, радваха се на уважение и добър живот, докато ние, освен моралните унижения, често си лягахме гладни и треперейки по цели нощи на легла от дъски и слама. Но най-после дойдоха щастливи дни. След два месеца затвор получихме новината, че е получена заповедта за освобождаването на баща ми и Данулеску. За нас, да, голяма радост. Помогнахме им да опаковат багажа и скоро ги отведоха.
Гледахме ги как излизаха, докато не минаха

първата порта. Помолих баща ми да каже на майка ми и на другите да не се притесняват.

Освобождението на всеки човек е повод за голяма радост за изоставените. Всички са щастливи. Може би чрез освобождаването на някого всеки ще бъде укрепен с надеждата да получи собствената си свобода. След известно време Драгош, Бандак, Брезазу и Верническу напуснаха, като бяха отстранени от делото, както и баща ми и Данулеску.

Останахме само шестима, обвинени в "заговор срещу сигурността на държавата". Няколко дни по-късно Драгош съобщи, че Верническу ни е предал; той е направил и копия от показанията на последния, които са в архива.
Приехме тази новина със сърце, пълно с горчивина. Нашата нация винаги е имала своя дял от предатели.

ВЪН

Във всички университети студентите се върнаха в клас. Изглежда имаше момент на дезориентация. В продължение на два месеца те живяха под терора на еврейската преса, която непрестанно преувеличаваше тежестта на нашия опит за отмъщение и неговите „пагубни“ последици за страната. Крещеше, че сме загубили доверието на „цивилизования свят“; че сме били балканска държава. Постоянно питаха: "Какво ще каже Берлин?" "Виена?", "Париж?" И така, превърнали се в защитници на "непреходния интерес на държавата", евреите ежедневно увещаваха лидерите на страната да предприемат радикални мерки срещу националното движение, което трябва да бъде потушено "с най-голямо насилие".

Machine Translated by Google

Година по-рано, когато Макс Голдщайн постави бомбата в сградата на Сената и полицията арестува евреи комунисти, същата преса изкрещя: „Една държава не може да се поддържа срещу волята на народа чрез използване на насилие.
Къде е Конституцията? Къде са законите? Къде са конституционно гарантираните свободи?
Какво ще кажат чуждите държави, когато една държава вземе такива ограничителни мерки? Една държава не може да оцелее с арести, затвори, щикове, терор. За това насилие, което държавата използва, ще бъде върнато от тълпата или изолирани индивиди. На сила ще се отговори със сила.

Ужас, с ужас. И няма да бъдат обвинявани те, а държавата, която ги е провокирала“.

И сега, със срам, че само превръзката на очите не вижда, същата преса написа: „Не е достатъчно, че тези терористи са арестувани. Те трябва да бъдат осъдени така, че да ги направят за пример. Дори и да е така, това не е достатъчно: всички онези, които разпространяват такива антисемитски „идеи“, които причиняват толкова много щети на страната ни, трябва да бъдат арестувани. Тази антисемитска трева трябва да бъде изтръгната с корени и всичко останало. И този въпрос трябва да се разглежда безмилостно и без снизхождение. "
Срещу този порой от враждебност националната преса срещна яростна съпротива.
Освен "Универсул" ("O Universo"), който винаги е изразявал коректно отношение към проявите на национално съзнание, националистическото движение има подкрепата на следните вестници. Cuvantul Studentesc („Гласът на студента“) на студентите от Букурещ, който едва наскоро стана редактор на нашите неуморни другари, които бяха свободни: Симионеску, Рапеану, Фаника Анастасеску, Данулеску и други, чиито имена ми убягват. Dacia Noua („Нова Дачия“), студентски орган в Клуж, дирижиран от Суяга, Мокану, Юстин Лиесу, поетът и автор на „Студентите“

Химн“.

Cuvantul Iasului ("Словото на Яш"), орган на студентите от Яш. Disapta-te Romane („Събуди се, румънче“), орган на учениците от Чернаути, наскоро преместен в Кампул-Лунг, режисиран от д-р Каталин и Даниелеану. Apararea Nationala („Националната отбрана“), официален орган на LANC в Букурещ, с ненадминатите статии на професор Паулеску, от които възпроизвеждаме следните редове:

„...Същото ограничение чрез студ, глад и терор, успешно използвано от болшевишките евреи, беше използвано върху студентите.“
„Кой би предположил, че ще дойде време, когато нашите деца, цветето на румънската нация, ще бъдат длъжни да празнуват празника на обединението на всички румънци, затворени в

мазетата на някой затвор или преследвани на студа, без подслон, без храна? "
„Вероятно не сте осъзнавали, че водите война срещу цялата румънска нация. Unirea ("Съюзът"), орган на LANC, Яш, ръководен от професор Куза, съдържащ статии на безсмъртната логика. Nationalistul ("Националистът"), популярен орган на Лигата в Яш. Libertatea („Свобода“), популярният вестник на Orastie, принадлежащ на отец Мота, който разкри нашия жест в истинската му светлина, като по този начин беше първият, който без колебание разряза завесата от мълчание, която ни обгърна в тези първи моменти.

Студентството разбра нашата саможертва. Ето защо студентското движение все повече се мобилизира около тези стени на затвора Вакарещ, където всеки студентски център имаше свои представители.

Селяните също започнаха да се тревожат за нашата съдба. Изпращаха ни пари, отслужваха литургии за нас в църквите, особено в планините на Буковина и в Трансилвания, където се промъкна Libertatea („Свободата“).

Ето един малък пример:

Machine Translated by Google

МОТИ МИТЕ ЗА УЧЕНИЦИ ВАКАРЕЩИ

(Cuvantul Studentesc № 7, Година II, 4 март 1924 г.)

Сред даровете от пари, получени от учениците, затворени в затвора Вакарещ от селяните от всички региони, има един по-ярък и по-ценен от всички останали, това е този, изпратен от Моти от планината Апусени. Остъргвайки долните части на джобовете на кожените си колани или краищата на носните си кърпи, те събираха своите 2, 3 или 5 леи, за да изпратят ваучерите си по пътеките, отъпкани от lancu, бившия им защитник, и ги изпращаха заедно със сърцата си върха дългият, дълъг път до Вакарещ през планините, където са чули, че децата им са били затворени, защото са искали да ги спасят от мизерия и несправедливост, от бедност и разбито сърце. Тези дарения бяха изпратени от най-бедното кътче на нашата страна, за което песента казва с такава горчивина и тъга, „Златото е в центъра на нашите планини“, докато питаме от врата на врата.

“ Най-ценният подарък беше изпратен на учениците от Вакарещ: шепа монети и частица от душата на просяк „гладен и гол, без квартира“, душа, която се крие под парцал, най-голямото му съкровище, моралното здраве скръб тече спасението , онзи неизчерпаем източник на сила, от който във времена на големи на хората!

Моти мисли за учениците! Душата ви започва да разбира, да се движи, да изковава нов идеал. Това е най-добрият и красноречив знак! Чуйте някои от имената им от град Риска, близо до Бая де Крис: „Николае Опреа, 2 леи; Николае Флореа, 3 леи, N.
Харагус, Арон Греку, Тиган Адам, А. Хентиу, Н. Бълг, Йон Асилу, Ал. Влад, Н. Борза, Н.
Левциан, Антони Флореа, А. Левциан, всеки по 5 леи; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, всеки по 10; Н. Флореа, свещеник и Н. Русу по 15 леи; Н. Бая, нотариус и Дуту Рискута, всеки по 20 леи. Общо 210 леи. "

Селяните скоро ще разберат и ще застанат на наша страна със своите силни и многострадални души, в очакване на часа на Справедливостта.

МИСЛИ ЗА НОВ ЖИВОТ

Коледа е тук. Там, в затвора Вакарещ, постоянно мислим за семействата си у дома и, особено през дългите безсънни нощи, сме безмилостно притеснени.
Кога ще спечели нашата страна, чудим се? Кога ще излезем от тук? Ако ни осъдят на 10-15 години, ще можем ли да устоим на затвора или страданието и тревогите ни ще подкопават здравето ни ден след ден, докато умрем?

Носим се в неизвестното. Това състояние на несигурност ни погълна.

Искаме веднъж завинаги да се определи датата на присъдата, за да разберем възможно най-скоро каква съдба ни очаква.

Страданието и общата съдба, които бяхме подготвили, ни сближиха все повече и повече, а дискусиите по многобройните повдигнати въпроси ни доведоха до едно и също заключение, постепенно оформяйки единен модел на мислене. Най-малките въпроси за националното движение ни занимаваха часове и дни. Тогава се научихме да мислим дълбоко и да преследваме проблема във всичките му разклонения, до най-малките детайли. Подновихме изследването на еврейския проблем и причините за него, шансовете за разрешаване. Създаваме планове за организация и действие.

След известно време дискусиите бяха затворени и преминахме към закони, безспорни истини и аксиоми.

Видяхме румънци от външната страна на нашата група, които напипват пътя си към нашия национален проблем и раждат вестник или пародия на организация. Можехме да видим, че те стигаха до погрешни заключения по въпросите на доктрината, не бяха сигурни по въпросите на организацията и напълно им липсваха оригинални идеи по въпросите на действието. В резултат на по-задълбочен размисъл, ние възприемаме все по-добре, че:

Machine Translated by Google

1. Еврейският проблем не е утопия, а сериозен проблем на живот и смърт за румънската нация, лидерите на страната, групирани от политически партии, стават все повече и повече като играчки в ръцете на еврейските манипулатори.
2. Тази сегашна политическа система, чрез своята концепция за живот, своята неморалност и своята демократична конфигурация, от която произлиза, представлява истинско проклятие, което е паднало върху румънския народ.
3. Румънският народ няма да може да реши еврейския проблем, ако първо не реши проблема на своите политически партии. Първата цел, която трябва да постигне румънският народ по пътя си към свалянето на еврейската власт, която ги потиска и души, ще трябва да бъде свалянето на тази политическа система. Една държава има само евреите и лидерите, които заслужава. както комарите могат да се заселват и виреят само в блатата, така и първите могат да виреят само в блатата на румънските ни грехове. С други думи, за да ги преодолеем, първо ще трябва да изкореним собствените си дефекти. Проблемът е дори по-дълбок, отколкото ни показа професор Куза. Мисията на тази битка беше поверена на румънските младежи, които, ако искат да се изправят пред предизвикателството на тази историческа мисия, ако искат да продължат да живеят, да продължат да имат държава, те трябва да се подготвят и да съберат всичките си сили, за да водят борбата и победата. Решихме, че когато излезем от затвора, с Божията помощ, няма да се разделяме, а ще останем обединени, за да посветим живота си на тази единствена цел.

Но преди да се занимаваме с грешките на нашия народ, ние започваме с изследване на собствените си грехове. Имахме дълги срещи, в които всеки от нас споделяше недостатъците, които забелязваше у другите. И се стремим да ги поправим.

Това беше деликатен въпрос, тъй като човек също е създаден: той не приема с лека ръка критиката към собствените си недостатъци. Всеки вярва или иска да покаже, че е съвършен. Но ние казваме: първо трябва да познаем и поправим греховете си и тогава ще видим дали имаме право да се стремим да подобряваме другите.

Така минаха празниците, а после и зимата. Пролетта дойде. Все още не знаехме нищо за бъдещата ни съдба. Но голямо народно течение в наша полза се роди навън, подкрепящо нашата кауза, въпреки всички отчаяни усилия на еврейската преса да го спре. Това течение непрекъснато нарастваше сред студенти, граждани и селяни, еднакво силно в Трансилвания, Бесарабия, Буковина и Старото кралство. Сега получихме писма за подкрепа и насърчение от цял свят.

Пролетта най-накрая ни донесе голяма радост. Делото е насрочено за 29 март в Наказателния съд в Илфов. Започнахме да се подготвяме. Но каква подготовка бихме могли да направим? Всичко си признаваме. Казахме всичко, което имахме да кажем. На гости дойдоха адвокати, които се записаха да ни защитават. Насочиха вниманието ни към сериозността на позицията ни по отношение на нашите показания, като предложиха да я променим, както и цялото ни отношение; което би било по-разумно да се отрече. Ние категорично отказахме и ги помолихме да ни защитят в рамките на нашите показания, които нямахме никакво намерение да променяме, какъвто и да е резултатът от процеса.

Ако случайно сме оправдани, как бихме могли без иконата, пред която се молим всяка сутрин? Претърсихме всички затворници, докато намерихме бояджия.
Помолихме го да ни направи копие и след три седмици той направи точно копие, високо шест фута и едно малко за мен.

продължете моето лице и средно голяма броеница за майка ми. Мота също е направил такъв за родителите си.

Machine Translated by Google

Тогава разбрахме, че по нашите показания със сигурност ще получим поне пет години и коленичихме пред иконата: „Господи Всемогъщи! Тези пет години смятаме за изгубени за себе си.

Ако бъдем оправдани, обещаваме да ги посветим на каузата на нашата нация."
Решихме, че 91 от нас ще се преместят в Яш, ако бъдем оправдани, за да установим нашия център на дейност там. Оттам нататък, следвайки плановете, които бяхме съставили, щяхме да започнем да организираме цялата младеж в страната, като започнем от момчетата и момичетата в гимназията и стигнем до най-малките ученици; тези в нормалните училища, професионалните училища, семинариите, бизнес училищата и накрая младежите в селата. След това щяха да се реформират университетските центрове. Надявахме се, че всички тези млади хора ще израснат в духа на вярата, която ни оживява, така че като млади възрастни да излязат на политическата арена, където ще се определи съдбата на нашата борба и, като бъде допълнително разширена от нови възпитаници година след година, те биха били като вълни от нападение, които се приближават без спиране.

ИЗОЛАЦИЯТА НА ПОЛИТИЦИТЕ

Политическата система е заразила националния ни живот. Необходима е организираност на младежите, както и акцентиране върху необходимостта от по-нататъшното им самообразование, което да ги предпази и отдели от заразата на политическата система. Да позволим заразяването на румънската младеж да продължи означава унищожение за нас и категорична победа за Израел.

Освен това нашата организация на тази младеж ще се погрижи за проблема на самата ни политическа система, която поради липса на млади попълнения ще гладува. Лозунгът на цялото младо поколение трябва да бъде:

Никой млад човек не трябва да минава през вратата на политическа партия; да си този, който прави това, е предател на своето поколение и нация. Защото наистина със своето присъствие, име, пари, работа той укрепва властта на политиците. Такъв човек е предател, както е предател, който напусне страната на брат си и отиде в лагера на своя враг. Въпреки че не може да отвърне на огъня с пистолет, ако само донесе вода на стрелеца, той е съучастник в клането на онези, които попадат сред предадените му другари, следователно предател на своята кауза.

Теорията, която призовава всички ни да се присъединим към политически партии, за да ги подобрим - ако се преструваме, че са лоши - е невярна и перфидна. Както е било от началото на света, ден и нощ без прекъсване, само прясна вода се е вливала в Черно море от хиляди реки, като никога не е довело до подслаждане на солената морска вода, а точно обратното: същото и с влизането ни в помийната яма. на политическите партии, не само че няма да ги подобрим, те ще корумпират

,

нас.

Това бяха мислите и решенията, които най-много трябваше да изпълним, когато бяхме оправдани. Нашата организационна структура беше готова. Нашият план за действие беше изготвен до последния детайл. Участието на всеки беше определено. Вестникът, който ще стартира, ще се казва Generatia Noua („Новото поколение“), а нашата организация като цяло ще се казва Archangelul Mihail („Архангел Михаил“). Всички наши знамена трябва да носят образа на Свети Архангел Михаил от затворническата църква Вакарещ.

Тази организация, според нас, на цялото младо поколение, би била младежката секция на политическата организация на Лос Анджелис, Северна Каролина, имаща за цел образованието на тези младежи.
За нас тази програма, замислена в стените на затвора Вакарещ, беше началото на нов живот. представляваше нещо завършено като вдъхновение, организация и план за действие, различно от всичко, за което сме мислили преди. Това беше началото на един нов свят, основа, върху която можехме да градим години напред.

Когато излезем от затвора, трябва да отидем във всички университетски центрове и да споделим решенията си със студентите, показвайки им, че уличните демонстрации и сблъсъци вече нямат причина да съществуват пред новия ни план. Продължаваме да се придържаме към миналите си изрази, без да ги отричаме като наши собствени,

Machine Translated by Google

не се срамувай от тях. Но вашето време изтече. Сега всички трябва да се заемем с голяма организационна задача, която ще ни донесе победа.

ИЗБЯГВАНЕ НА ПРЕДАТЕЛСТВО И ПРИСЪДА

Видяхме Мота замислен. Той непрекъснато ни казваше, че след като излезем, няма да можем да постигнем никакъв напредък, освен ако не накажем предателя. Предателството винаги е подкопавало силата на нацията, но ние, румънците, никога не сме обръщали оръжията си срещу предателите; затова предателството пусна корени и предателите се умножиха във всички сфери на живота; затова румънският обществен живот не беше нищо повече от перманентно предателство към народа. Ако не разрешим този проблем с предателството, нашата работа ще бъде компрометирана.

Бяхме много развълнувани вечерта преди началото на процеса ни.
Най-накрая нашата съдба трябваше да бъде решена. На сутринта ни заведоха в офиса, за да ни видят семействата ни. Родителите на Корнелиу Джорджеску са от Пояна Сибиулуй.
Малко след това влезе Верническу. Мота го хвана под ръка, сякаш искаше да му каже нещо и двамата отидоха в съседната стая. Няколко минути по-късно чухме седем изстрела и писъци. Излизаме в залата. Мота застреля Вемическу, за да го накаже за предателството му.

Скочих до Мота, за да го защитя, докато той беше заобиколен от полиция и служители, които го заплашваха. Когато суматохата утихна, веднага ни отведоха и настаниха в отделни килии. През малките прозорци виждахме Верническу, изнесен на носилка от отделението на път за болницата.

В килиите си всички започнахме да си подсвиркваме „Християнски студенти от Велика Румъния“, нашият борбен химн, за да го придружим, докато изчезне през портите на затвора.
Два часа по-късно пристигна следователят Пападопол. Той ни поведе един по един, за да се явим пред него. Всички направихме обща кауза с Мота.

На следващия ден, след като прекарахме нощта спайки на циментов под, бяхме отведени в съда. Сега положението ни беше много сериозно, но ние, в мазето на Съда, през цялото време пеехме нашите бойни песни.
Делото трябваше да започне в един часа. От 10 сутринта около Съдебната палата се събраха хиляди студенти и граждани. Около обяд всички столични полкове са свикани да овладеят тълпата. В един часа ни отведоха в Съда на присъдите. Председателството беше г-н.

Давидоглу, а промоутър беше г-н Рачовичану. На защитната скамейка бяха професорите Паулеску, Пол Илиеску, Нелу Йонеску, Теодореску, Донка Манеа, Таче Поликрат, Наум и др. След привличане на много съдебни заседатели, окончателната заповед беше прочетена сред голямо мълчание. Ние слушаме. Разбрахме, че съдбата ни се решава. След това дойде нашият ред да говорим. Разпитът започна. Признаваме всичко, освен окончателно решение. Ние не определяме датата, но показваме причините, които ни доведоха до това действие.
Показваме заплахата от еврейския проблем и обвиняваме политиците в корумпиране и предателство на нацията. Въпреки многото прекъсвания от страна на председателстващия служител, ние продължихме нашето свидетелство до края.
Последва тежко, често несправедливо и инсинуативно обвинение от страна на прокурора.
Усетихме, че балансът е наклонен във ваша полза. Но успехът на прокуратурата беше краткотраен.
Професор Паулеску прочете изявлението си в църковното мълчание, наложено от големия му престиж и светец: Това беше кратко изявление, но за прокурора, който изглеждаше потънал смутен в креслото си, опустошително изявление.

Направена е вдлъбнатина; беше вече 8 вечерта. Отвън тълпата чакаше във все по-голям брой. Нелу Йонеску, Таче Поликрат и други, а накрая Пол Илиеску се изказаха блестящо. По това време беше вече 5 часа сутринта. Прокурорът с ново обвинение се опита да си върне поста и да превземе съда.

Нашите адвокати му отговориха. В 6 часа си казахме последната дума. Тогава ни изведоха. Съдебните заседатели започнаха обсъждането си. Чакахме повече от половин час, което се стори като половин година. Малко по-късно чуваме "Ура". Един офицер ни съобщи новината: "Оправдани сте!"

След това ни върнаха в съдебната зала, където ни прочетоха оправдателната присъда. Отвън хората все още чакаха. Знаейки, че сме били

Machine Translated by Google

оправдани, те започнаха да пеят "Ура". Бяхме натоварени в една кола, която ни откара по непознати улици обратно до Вакарещ за

извършване на обичайните формалности по освобождаване от отговорност. Събираме вещите и иконите си, готови да напуснем тази гробница с нейните дълги нощи на смут и нейните страдания. Но бедният Мота трябваше да остане, кой знае колко дълго, за да страда сам оттук нататък. Сбогуваме се с него. Ние го прегърнахме със сълзи на очи и се разделихме с него с дълбока болка. Тръгнахме да бъдем свободни; той влезе отново в килията си, в единична килия. О, колко още седмици ще трябва да лежи сам в този цимент!

Веднага след като си тръгнахме, първото нещо, което направихме, беше да отидем при Данулесеу и Драгош, за да помолим семействата им за прошка за неприятностите, които им причинихме, и да им благодарим за тяхната загриженост за нас по време на затвора.

След това тръгнахме по домовете си, където ни очакваха нашите майки и цялото семейство, радващи се с очи, пълни със сълзи.

Machine Translated by Google

В ЯСИ

В Яш бях чакан с нетърпение от по-младите другари. Вече не срещнах никого от съучениците си там; от миналата есен всички се разпръснаха по родните си места. Занесох иконата си в църквата "Св. Спиридон", където я поставих в олтара. Един след друг намерих всичките си приятели и се радвахме да се видим отново. Но радостта ни не продължи дълго, защото докато се разхождах по улица Lapusneanu с двете ми сестри и около десет студенти, полицията ни изскочи от ясното небе, удряйки ни по главите с гумените си палки и удряйки ни с приклади . на техните пушки.

Провокирани по този начин и ударени без причина в Яш, където сме виждали толкова много битки? В Яш, където победихме еврейския комунизъм в университета през 1919, 1920 и 1922 г.? В Яш, където поставихме на тяхно място и задържахме години наред смазването на юдаизма и неговата преса? Ударен в собствената ми къща?

Тогава се обърнах, за да дам отговор. Възмущението сякаш ми даде силата на лъв и щях да мога да се справя с цялата полиция, но моите приятели студенти се вкопчиха в мен, кой за ръцете, кой за краката. поле като това, получих няколко допълнителни удара с приклади. Случайни минувачи започнаха да освиркват и да викат за полицията. Върнах се у дома унила, ядосана на всеки, който ме държеше. Но те ми казваха.

„Те имат заповед да те провокират, ако отвърнеш, да стрелят и да се отърват от теб. Следобед заедно с Гърнеата и Раду Мироновичи отидох в едно студентско общежитие, където студентските лидери бяха събрани в голяма стая. Разказаха ни как през шестте месеца, в които не сме се виждали, са се карали и колко е отнело; как са се върнали в клас и как са се справили със ситуацията, за да не бъдат унижени; как на 1 ноември, в деня на откриването, се проведе религиозна служба в аудиторията пред всички ученици и учители и какво каза ученикът Лазареску по това време: „Връщаме се в часовете, но не сега. меморандум до нашите преподаватели и Сената на университета, в очакване на задоволителен отговор. "

След това той ни разказа как е представен този меморандум и как университетските преподаватели, начело с проканцлера Бакалоглу, признаха повечето точки в меморандума. На 6 ноември учениците подновиха учебните занятия. Учителите знаеха как да избегнат несправедливото унижение на учениците, които се бориха цяла година за своите убеждения.

Те продължиха да ни разказват как Марзеску, министърът на вътрешните работи, назначи свой човек за префект на полицията, давайки му свобода да смаже студентското движение и националното движение в Яш; как този човек, с помощта на цялата си полиция, се е заел с тази работа.

Тъй като учениците се върнаха в клас и тишината беше възстановена, и тъй като не знаеше как да заслужи лаврите си и да получи заплащане, той започна да ги дразни.
Те ни разказаха още как на 10 декември студентките, тръгнали към Катедралата, били пресрещнати от пияни полицаи, които ги били с гумените си палки, хващали ги за косите - пред очите на учителите - и ги влачили в калта на пътя; как един по един учениците са били бити; как на 10 декември студентът Георге Манолиу, ръководител на хора, е бит с прути по глезените и след това арестуван; като него, държан от полицията в състояние на голяма мизерия,

се разболял от жълтеница и починал в болницата.
Учениците на Яш имаха трудности през тези шест месеца.

Ние от своя страна им разказахме нашите премеждия, напомняйки им, че е наш дълг да измъкнем Мота от затвора. накрая дадохме сметка за плановете си за бъдещето.

Как да организираме цялото си поколение, да го отгледаме и възпитаме в героичен дух; как ще трябва да изолираме политическата система, така че нито един млад човек да не влезе в нейните редици и как той може да бъде победен и как LANC с проф.
Куза можеше да влезе; тъй като само чрез националистическо правителство, израз на нашето Румънска съвест, сила и здраве, проблемът

Machine Translated by Google

Юдаизмът може да бъде решен чрез предприемане на правни действия за защита на румънския елемент и спиране на еврейската инвазия. Тъй като нашето поколение има великата и свещена мисия да възроди това

съзнание, тази сила и тази жизненост. Че ние, "вакарестианците", решихме всички да дойдем в Яш и да установим тук центъра на това действие, което ще поставим под закрилата на Свети Архангел Михаил. Нашите другари чуха и приеха нашите планове за бъдещето с голяма радост. След срещата посетихме професори Куза, Гаванескул, Сумулеану и др., като споделихме нашите мисли и с тях.

Machine Translated by Google

ГОДИНА НА СТРАХОТНА

ТЕСТОВЕ МОЖЕ
1924 - МАЙ 1925 Г

ХРИСТИЯНСКИЯТ КУЛТУРЕН ДОМ

Нашите срещи, предвид плана, който се опитвахме да следваме, се провеждаха трудно, защото нямахме собствено място. Всички ние, като бедни, не можехме да си позволим да наемем поне две стаи, за да започнем да организираме младежта. Озоваваме се в дървена барака, останала от войната в госпожа гика. Един ден решихме да построим къща с няколко стаи.

Но как трябва да направим това? На 6 май 1924 г. събрах около 60 младежи, студенти и гимназисти (членове на първото Братство на кръста*, основано в Яш). И ето как им говорих: „Скъпи другари, докога ще се потим да провеждаме събранията си в тази казарма? Досега румънските студенти имаха право да се събират в сградите на собствения си университет. Но ние бяхме изключени.

Machine Translated by Google

До вчера имахме право да се срещаме в нашите стипендианти. И нас ни изгониха от тук. Днес се намираме в една запусната казарма, където вали дъжд. Във всички градове учениците получават помощ в своите благородни занимания.
Тук няма кой да ни помогне, защото населението около нас е съставено от множество вражески евреи и безчувствени политици. Нашите румънци са изтикани в покрайнините на градовете, където живеят в черна мизерия. Ние сме сами. Силата да изкроим друга съдба за нас, сега като утре, ще намерим само в себе си.

Трябва да свикнем с тази идея, че между Бог и нас няма кой да ни помогне.
"Затова

няма друго решение, освен да построим къщата, от която се нуждаем, със собствените си ръце.
Вярно е, че никой от нас не е строил къщи и не е правил тухли. Разбирам, че първо ни трябва смелост, за да разчупим манталитета, в който сме израснали, манталитет, който кара младия интелектуалец, който на втория ден след като е студент се срамува да носи пакет на улицата, ни трябва смелост и воля да започне от нулата, да мели, за да изкорени препятствията и да преодолее трудностите.

Олимпиу Ласкар, малък строител с голямо сърце, който притежаваше къща в Унгени на река Прут, ме насърчи в моята идея, като ни каза: „Господа, предлагам ви да дойдете и да направите тухлите в Унгени, където имам земя че ще си тръгна, нека останат. Давам и къщата си на ваше разположение."

Приемаме вашето предложение. Но нямахме пари да платим билета до Унгени. Трябваха ни около 300 леи за около 20 човека. Тези пари също ни бяха дадени от Олимпиу Ласкар.
*
„Irmandades da Cruz“ са „гнездата“, в които се събират младите „братя на кръста“ в средните училища. Вижте също главата "Ранното начало на организацията" в раздела "Легионът на Архангел Михаил" стр.244; виж също бележка под линия на стр. 248. (Тр.)

ПЪРВИЯТ РАБОТЕН ЛАГЕР 8 май 1924г

На 8 май тръгнахме за Унгени, някои с влак, други пеша. Бяхме 26 човека. Нямахме нищо: нито лопати, нито инструменти, нито пари, нито храна. Ласкар, който ни чакаше, ни приветства. „Добре дошли, господа! Пазарният град Унгени е пълен с евреи като пчелен кошер.

Ние християните, само една шепа, се страхуваме от тях.
" Накрая сформирахме няколко делегации, за да отидем до домовете на християните, опитвайки се да вземем назаем лопати, лопати и други необходими инструменти. На следващия ден отидохме до парцел земя на брега на река Прут. Местният свещеник каза а молитва за нас Работихме повече седмица, за да стигнем до добрата почва, тъй като нашият лош късмет беше, че горе-долу толкова много години жителите на града изхвърляха боклука си там, образувайки слой с дебелина почти два метра на места. Спомням си с умиление стария Чироска, започнахме да работим с глина и да правим тухли. Бяхме разделени на екипи от по петима, всеки правеше по 500 тухли на ден, достигайки общо 3000 на ден.

По-късно, когато броят ни нарасна, печелехме още повече, работейки от 4 сутринта до вечерта. Големият проблем беше

Храна. В началото ни помогнаха хората от Унгени; по-късно ни изпратиха хранителни стоки и от Яш. Нашите бивши учители, Куза и Сумулеану, гледаха на нашето начинание с известно подозрение. Мислеха, че е детинско, мислеха, че няма да успеем. След известно време обаче те започнаха да оценяват усилията ни и дори ни помогнаха.

Machine Translated by Google

Когато Корнелиу Джорджеску напусна университета в Клуж, където беше завършил една година по фармация, и дойде в Яш, в съгласие с останалите, ние предадохме на грънчарството 17 000 леи, дарени, докато бяхме затворени във Вакарещ, които той беше запазил за нас. Въпреки това, тъй като проблемът с изхранването беше сериозен, г-жа Гика ни даде назаем парцел от два акра, който беше засаден от други екипи от ученици, за да отглеждаме необходимите зеленчуци в Унгени. Сега работата ни беше на две места, една група ученици работеха в Унгени, друга в Яш в градината, сменяйки се на всеки три или четири дни. Първата ни теренна работа имаше ефекта на генериране на революция в мисленето на времето. Всички отвсякъде - селяни, работници и не по-малко интелектуалци идваха да ни наблюдават, изпълнени с любопитство. Тези хора бяха свикнали да виждат студенти да се разхождат, елегантно облечени, по улица Lapusneanu или да пеят радостни песни около масите в бирариите в свободното си време.

Сега ги видяха да обработват глина с краката си, кални до кръста; изтегляне на речна вода в кофи от река Прут; навеждайки се над лопатата в жегата на слънцето.
Тези хора бяха свидетели на краха на една доминираща досега концепция, а именно, че е срамно за един интелектуалец да работи с ръцете си, особено в тежка работа, приписвана преди това на роби или презрени класи. Първите, които разбраха стойността на провинцията от тази гледна точка, бяха именно членовете на скромните класи. Селяни и работници, социално отделени от другите категории, срамежливи, защото трудът им не беше оценен, показваха чара си на лицата си, виждайки в това на пръв поглед знак на признателност към изтощителния им труд и уважение към тях. Чувстваха се почетени и може би си представяха по-добри дни за себе си и децата си в бъдеще.

Затова от малкото, което имаха, всеки ден ни носеха храна с радост.
Студентският живот премина спокойно. Вече нямаше улични демонстрации и инциденти. Работихме изпълнени с радост, надежда, мислейки, че скоро ще имаме: собствена къща,

НОВ ДЪХ

Един ден баща ми отиде в Яш и го срещнах там. Около 22 часа се прибирах към вкъщи. На Union Square чух шум в ресторант и спрях да видя какво става. Двама студенти, братята Тутовеану от Барлад, имаха кавга с професор Константинеску-Яши. Префектът на полицията пристигна на мястото, сложи белезници на учениците и ги отведе в полицейския участък, като ги биеше. Аз, без да кажа нищо, просто гледах тази сцена с тъга. Тогава забелязах, че комисар Клос, придружен от 3-4 полицаи, идва към мен. На две крачки от мен той извика: "Какво правиш на улицата по това време, нищожество?"

Объркана, просто го погледнах. Тъй като ме познаваше от толкова години, не можех да си представя, че ще се обръща така към мен. Мислех, че ме взе за друга. Но се почувствах хванат за врата и избутан назад. После пак: "Зяпаш ли ме вече? Скитник... мошеник!"

Не казах нищо, но стоях на мястото си и ги гледах. И така, удар след удар, блъскан от четиримата полицаи, бях „отнесен" на повече от 30 метра до ъгъла в Смимов.
Тук свалих шапка, поздравих ги и казах: „Благодаря ви, господа".

Дълбоко наранен, смазан от болка и срам, се прибрах у дома, за да прекарам тази нощ в мъки. това беше вторият път в живота ми, когато бях ударен, и двата пъти в един и същи месец. Овладях се. Но на вас, потисниците на целия свят, ви липсва силата на самоконтрол. Който се владее, един ден ще избухне страшно. На следващия ден разказах на баща ми какво ми се случи. — Остави го — каза той. "Нищо не правете. Два шамара на такъв човек само цапат ръцете. Ще дойде време за справедливостта им, бъдете сигурни. Сигурно са обречени на

Machine Translated by Google

дразня те. Но трябва да се контролирате и да се опитате да не излизате вече сами.

Послушах съвета ви, но изглежда, че човек, който е бит и не отмъщава, вече не е мъж. Чувства се засрамен, опозорен. Това безчестие го нося като голям камък в сърцето си. Но най-лошото тепърва предстоеше няколко дни по-късно.

ПОТУШЕН ОТ УДАР В ГРАДИНАТА

Цялата градина беше опустошена. Дойдохме от Унгени да слагаме домати. В 5 сутринта на 31 май 50 ученици бяха готови да започнат работа.

Все още във формация, когато приключихме с поименната проверка, забелязах няколко войници в задната част на градината. Тогава над 200 от тях нахълтаха в двора с оръжие.

Заобиколиха ни. Казах на момчетата:

„Всички стоят мирни. Не реагирайте“.

В същия миг видях като черен облак група от около 40 души около портата, тичащи на една крачка с револвери в ръка, крещящи и ругатни.

Това бяха кметът Манчу и неговата полиция. Те бяха до нас за нула време. Двама комисари и началникът на полицията опряха три дула в челото ми. Те ме гледаха с кръвясали очи, проклинаха. Манчиу извика: „Вържете ръцете си на гърба!“

Той ме удари. Други двама се хвърлиха към мен, дръпнаха колана ми и вързаха здраво ръцете ми. Тогава един удар отзад ме хвана в дясната брадичка. Друг, Василиу Воиня, се приближи и прошепна в ухото ми:

"Преди свечеряване ще те убием! Няма да доживееш да изгониш евреите!"

Той ме ругаеше и ме риташе; след това удари заваляха върху лицето ми и някои ме изплюха в лицето. Целият ни фронт, сега блокиран между пушки и револвери, стоеше неподвижен, гледайки безпомощно да ми се притече на помощ.

Доня Гика слезе и попита: „Какво означава
това, г-н кмете?“

И той отговори:

— И теб ще арестувам!

Малко встрани видях прокурора от Бузеа, свидетел на сцената. Оръжия в ръце, претърсват арестуваните. Всеки, който мръднеше, беше удрян и събарян на земята. След това, обградени от осем жандармеристи с фиксирани щикове, те ме хванаха на 10 ярда напред; останалите също бяха оградени от 200 жандармеристи. И ни отведоха. Аз бях отпред, ръцете ми бяха вързани на гърба, лицето ми беше изплюто, следван от другите. Така бяхме ескортирани по улица Карол, преди университета, улица Лапуснеану, площад Юниън, Куза-Вода, до префектурата на полицията.

Кметът и служителите му вървяха по тротоарите и потриваха ръце. Евреите, ликуващи пред магазините си, ги поздравяваха почтително.

Аз, тъжен, едва виждах пред очите си, усещах, че оттук нататък всичко свърши.

Няколко гимназисти, които минаваха, спряха

и наклониха каскетите си към мен. Те незабавно бяха арестувани, малтретирани и настанени в останалата част от САЩ. След като бяхме разхождани по този начин повече от километър през центъра на града пред еврейското население, в това състояние на пълно унижение, бяхме отведени в префектурата на полицията. Хвърлиха ме вързан такъв, какъвто бях, в една мръсна колиба; другите бяха държани в задния двор.

ГОРЕ, ПРИ КМЕТА

Един по един младите затворници били отвеждани за разпит в кметството. Кметът седеше на бюрото си, а другите разпитващи, над 30 от тях, седяха на столове около него. — Какво ти каза Кодряну? — попита той.

Machine Translated by Google

„Нищо не ни е казал, г-н кмете“, отговори студентът или младият колежан. — Сега ще декларираш всичко, което ти каза!

Обувките на следователя бяха събути и глезените му оковани с вериги. Между тях беше пъхнат пистолет и той беше вдигнат с главата надолу, като пистолетът беше държан на раменете му от двама войници. Манчиу, без палтото си, започнал да удря стъпалата на краката на жертвата с волско сухожилие. Бедните деца, с наведени глави, така бити по краката, неспособни да понесат болката, започнаха да вик.

Осъзнавайки, че са изправени пред тези поддръжници-комисари, които с удоволствие се подиграват на ужасяващата картина - в която децата на румънската нация са измъчвани от някакви негодници, платени от врага - далеч от всяко сърце, което може да плаче за тях и да се намеси от тяхно име, те извика :

"Помогне!"

Тогава комисар Василиу наведе главите им в кофи с вода, за да не се чуват виковете им на болка и отчаяние навън. Когато накрая болката стана непоносима и те усетиха, че телата им не могат повече, те изкрещяха, че ще признаят всичко.
Префектът отиде до бюрото си в очакване на признанието му, а жертвите със свободни крака се огледаха замаяни. След това избухнаха в сълзи, падайки на колене пред кмета: „Извинете ни, господине, но не знаем какво да декларираме“.

"Не? Не искаш ли? Вдигни го отново!" — заповяда той на своите комисари и жандарми.
И всяко бедно дете, със замръзнало сърце, гледаше как подготовката за неговата агония започва отначало. Отново вдигнат с главата надолу върху пистолета, отново бит в краката. Отново те усетиха един по един ударите на кмета, падащи върху краката им. Краката й бяха окървавени, черни като абанос, подути, така че не можеха да се обуят. Сред изтезаваните са: синът на настоящия окръжен прокурор Илфов, Димитриу; Синът на майор Амбрози със счупено тъпанче, който по-късно стана комисар в същата префектура на полицията.

Така бити ги отвеждат в отделна тайна стая.
Около 9 часа ми се обадиха. С все още вързани ръце и с упойка двама жандармеристи ме придружиха до кметството. Там той седна зад една маса и около него седяха повече от 30 мъже, комисари, помощни комисари и агенти. Погледнах я в очите.
Може би сред тях мога да намеря състрадателно сърце. Но не намерих нищо друго освен общо задоволство; Всички се усмихваха: Ботез, шефът на охраната, Димитриу, директорът на

префектура,

Комисар Василиу, Клос и другите. Кметът извади лист хартия. Записах името си и след това:

— Как точно се казваш?
„Аз съм Корнелиу Кодряну, докторант по право и адвокат в същата адвокатура като вас.“
— Свалете го!
Трима души, сервилни негодници, се нахвърлиха върху мен и ме събориха пред бюрото си.
— Събуй му обувките!
Събуха ги, по един за всяка обувка.
— Сложете му вериги!

Оковаха краката
ми. Казах им:
„Господи

Кмете, сега ти си най-силният, господар на живота и смъртта; но утре, като изляза оттук, ще отмъстя на теб и на онзи, който ме прокле“.

В този момент чух шум и гласове в коридора.
Професор Куза пристигаше с професор Сумулеану и родителите на децата: полковник Надежде, майор Думитриу, Бутнариу, майор Амбрози и други, придружени от прокурора и съдебен лекар професор Богдан.

Machine Translated by Google

Кметът и останалите скочиха от столовете и влязоха в залата. Чух кмета да казва.
"Какво искаш тук? Моля те да си тръгнеш!"
След това гласът на професор Куза: „Кого си мислите, че изключвате? Дойдохме да ви видим, за да ни изгоните? Дойдохме придружени от прокурора като доносници срещу вас."
— Жандарми, изхвърлете ги! - нареди кметът.

Професор Сумулеану застана на вратата на стаята, където бяха заключени жертвите, и каза.

„Г-н прокурор, няма да напуснем тази стая, докато тази стая не бъде отворена за нас." Няколко комисари.
"В тази стая няма никой. Тя е празна.
Професор Сумулеану: "Нека тази стая бъде отворена сега!"
С намесата на пълномощника помещението било отворено и шестима младежи били подпомогнати от родителите си и отведени в кметството. Съдебният лекар професор Богдан ги прегледа, като издаде медицински свидетелства. Няколко часа по-късно всички в двора бяха освободени. Задържаха ме още два дни, след което ме изпратиха при следователя.

Той ме освободи. Казах му: „Ваша чест, ако справедливостта не бъде въздадена, аз ще го направя сам".
Прибрах се вкъщи Професор Куза с Ливиу Садовяну дойдоха да ме видят.
„Чухме, че казахте, че искате да вземете закона в свои ръце. Не правете нищо от това.
Ще докладваме това на Министерството на вътрешните работи с искане за разследване. Невъзможно е да не получим удовлетворение."

НА ПЛАНИНАТА РАРАУ

Бях морално съсипан. Всичките ми планове се провалиха. Оставих керамиката и градината на произвола на съдбата и се качих на първия влак за Кампул-Лунг в Буковина, където по зелените пътеки бавно се изкачих в планината, носейки със себе си бремето на душата си и унижението от вчера. като енигматичните терзания по отношение на бъдещето. Сякаш нямах друг приятел на света освен планината - Рарау, с нейното отшелничество. Когато бях на около 4500 фута горе, спрях.

Гледах планини и хълмове от стотици мили, но никаква гледка пред очите ми не можеше да замени

образът на позора и унижението, на което бях изложен заедно с моите другари; Все още чувах риданията й и ме болеше. Свечеряваше се. Нито жива душа наоколо. само дървета с лешояди, крещящи около безплодните скали.
Имах само тежкото си палто и един хляб. Ядох малко хляб и пих от водата, която течеше от скалите. Събрах парчета дърво, за да си направя заслон, колиба. Живях тук в тази стая месец и половина. Малкото храна, от която се нуждаех, ми донесоха пастирите от кошарата на стария Питикару.

Беше ми намусено и ме беше срам да сляза сред хората. Запитах се: какви грехове бих могъл да направя, че Бог да изпрати това нещастие върху главата ми точно сега, когато бях готов да стартирам такъв грандиозен и красив план? Написах Мота:

"Не знам какво ме мъчи; май не съм на себе си! Късметът ме изостави. Нещастието ме следва известно време, стъпка по стъпка; в каквото и да започна, не успявам. И когато съдбата вече не ти служи в битка всички около вас започват да ви изоставят. Събирате ги с цената на 30 победи и една загуба е достатъчна, за да ви напуснат."

Machine Translated by Google

Душата ми беше измъчвана от съмнения. Бях на кръстопът. Борихме се за доброто на страната и бяхме третирани като врагове на народа. Бяхме ударени безмилостно от правителство, полиция, жандармеристи, армия.
Да използваме ли и сила? Те са държавата; от десетки хиляди, от стотици хиляди. Ние, шепа млади хора, физически изтощени от трудности, глад, студ, затвор, каква сила представляваме да се надяваме дори на малък шанс за победа? Ако опитахме, щяхме да бъдем смачкани. И накрая страната, зашеметена от еврейската преса, ще каже, че сме луди. Да не използват сила и насилие, както правят?

Те провокират, измъчват вашите хора, разпръсват ги и ви убиват. Трябва ли да позволим да бъдем убити? Но на нашите години още нищо не сме написали и дори не знаем защо ни убиха, по-добре всички да напуснем страната. Да излезеш и да ругаеш; за

скитат по целия свят. По-добре за нас да просим страна след страна, отколкото да бъдем така напълно унижени тук, в нашата собствена земя.
Или да слезе от тази планина с пистолет в ръка и да раздаде справедливост, за да мога да сложа край на звяра, който блокира пътя и задушава живота на нашата нация. Но какво да кажем за плановете ни по-късно? Ще умра в усилията си или ще умра в затвора; защото не мога да понеса режим на лишаване от свобода. Обичам свободата. Ако го нямам, умирам. Но какво да кажем за Мота? Защото такъв ход означава както моето мъченичество, така и това на Мота, чиито шансове за оправдаване ще изчезнат напълно. Цялата ни група ще бъде смазана. Всичките ни добронамерени мисли, всичките ни организационни планове ще са били напразни - защото всички те щяха да свършат тук.
,

В продължение на шест седмици, горе в планината, бях измъчван от тези мисли, без да мога да намеря решение. Под тежестта на моите тревоги и терзания гърдите ми започнаха да ме болят и усетих как силите ми намаляват.

Бях буен човек, който никога не се поддаваше на никого. Бях сигурен в себе си и в силите си. Където и да отидох, печелех.

Този път настоящите трудности ме огънаха! Слязох от планината. Оставих всичко на произвола на съдбата; Не можах да намеря никакво решение. Но оттогава нося със себе си револвер, който смятах да използвам при първата, най-малката провокация; никой не би ме отдалечил от тази резолюция. Отидох на грънчарницата. Там Григоре Гика, оставен да отговаря за работата, беше изпълнил своята отговорност образцово. Броят на складираните тухли се е увеличил значително.

Построени са две нови пещи, всяка с капацитет от 40 000 тухли.
Това беше около 15 юли. Момчетата ме посрещнаха топло. В задния двор не се случи нищо необичайно.

В Яш обаче открих промени. Полицейските комисари, които преди това почти не носеха обувки, сега бяха екипирани от горе до долу от евреи, които се чувстваха абсолютни господари. Префектурата на полицията имаше на разположение кола, предоставена от евреите.

Те показаха наглост, невиждана от 1919 г., по време на комунистическите движения, когато се представяха в навечерието на революцията и когато всеки малък евреин, в Яш или на Прут, приемаше вид на народен комисар.

УСИЛИЯ ЗА РАЗДЕЛЕНИЕ НА БЛОКА НИ

Еврейско-либералната власт беше чула за нашата група, за нашия вот във Вакарещ, осъзнавайки, че около този блок студентите ще се обединят. Нищо не плаши евреите повече от съвършеното единство в другите: единството на чувствата в едно движение, в един народ.
Затова винаги ще са за "демокрацията", която има само едно предимство и то за врага на нацията. Защото демокрацията ще разбие единството и духа на един народ, който, пред лицето на съвършеното единство и солидарност на юдаизма в Румъния и останалия свят, веднъж разделен на демократични партии, така разпокъсан, ще бъде победен.

Machine Translated by Google

Това важи и за студентското движение; тъй като нямахме съвършено единство, евреите намериха фракции или лидери, които можеха да убедят по масонския начин, тоест като им внушаваха всякакви идеи, които нямаха друга цел освен да разбият нашето единство.

Или, тъй като нашата група този път представляваше непоклатимо единство с възможността да събере цялото студентско движение около себе си, ние бяхме изправени пред безкрайна поредица от лъжи и внимателно плетени интриги, с цел да отделят Мота от мен и останалите. .

Евреите намериха сред учениците слаби елементи, които можеха да бъдат използвани като неволни инструменти. Преструвайки се, че споделят големи тайни с тях, евреите започнаха интриги, които уловиха дори сред родителите на ученици, някои от които станаха най-яростни защитници на прекъсването на връзките на децата си с тази група.

Как успяхме да устоим? Само чрез предвидливостта на нашите планове Вакарещи. От първия момент разбрахме, че тази класическа атака на масонството и юдаизма ще бъде насочена срещу нас. Бяхме готови. И така, в момента, в който започна, ние се противопоставихме дори на най-близките си роднини. Щом засичахме интригант на работа, се събирахме и уведомявахме
цялата група.

Сега давам съвети на всички организации тук, обръщайки внимание на тази система, която се използва навсякъде. За да избегнете атаката: 1. Никога не вярвайте на пристрастна информация, независимо откъде идва.
2. Незабавно докладвайте за опита за интрига на въпросната група, замесените хора и лидерите. По този начин атаката може да бъде отблъсната.

МОЯТА БЕТРОТА

На 10 август 1924 г. в Унгенската керамика, заобиколен от моите другари и моите родители, се състоя годежът ми с г-жа Елена Илинойу, дъщеря на г-н.
Константин Илинойу, машинист, Той беше човек с голяма доброта и голяма нежност на душата. След това се преместих при тях, където ме посрещнаха с отворени обятия, въпреки че имаха петчленно семейство. Това семейство беше постоянна опора за мен в борбата, която водех. Твоята грижа за мен и твоята любов ме поддържаха. На 13 септември отидох в къщата на Хуси, където празнувах рождения си ден и името си в къщата на родителите ми. Тъкмо бях навършил 25.

Machine Translated by Google

ИЗПИТВАНЕ МОТА-ВЛАД

Процесът срещу Мота и ученичката Леонида Влад, която се сдобива с револвера, е определен за 26 септември 1924 г. Влад се предава няколко дни след стрелбата и е държан в затвора с Мота през цялото време.

Заминах за Букурещ, където започнаха съвещания в Съда на присъдите. Мота енергично защитаваше тезата си, че предателството трябва да се наказва. Общественото мнение, преситено от предатели, следи хода на процеса с жив интерес и ентусиазъм.
Той видя в жеста на Мота начало на действие срещу предателите и доказателство за морално здраве. Неговият подвиг блесна като светлина в тъмната страна на румънския живот, където век след век бяха свалени борци за доброто на народа.

чрез предателство.
Всички студенти от айл университетите направиха огромни демонстрации за оправдаването му. Около съда в Букурещ отново се събраха хиляди хора, които искат нов живот за страната си и настояват за свободата на Мота.

На разсъмване народното правосъдие произнесе оправдателна присъда, която беше приета с ентусиазъм в цялата страна. Мота, след като се видя с родителите си, напусна Клуж за Яш, където се установи според нашия обет.

ОКОЛО КАКВО СЕ СЛУЧИ В ГРАДИНАТА

Унижението и безчестието, на което бяхме подложени по време на беззаконието на 31 май, ни смазаха морално; стана отворена рана, която се задълбочи

Machine Translated by Google

все повече и повече, поглъщайки живота ни и привидно ни доближавайки до гроба.

Унижението, което изпитвате, когато вие и вашите сте опозорени, ви дава чувство на дълбока болка, което ви кара да избягвате хората, срамувайки се да бъдете видени. сякаш чувстваш, че този свят те презира, смее ти се в лицето, защото не си в състояние да защитиш честта му; че вие застрашавате самото общество, като позволявате да се повярва чрез вашето малодушие, че един потисник може без наказание да го обезчести и нарани според прищявките си.

Тези болки се увеличиха пропорционално, тъй като усилията ни да получим правна защита бяха отхвърлени с цинизъм, който ни доведе до отчаяние.
Жертвите, които заведоха дела за удовлетворение, рискуваха да бъдат бити отново от полицията, този път в самите стени на преториума на правосъдието и дори пред съдиите. В крайна сметка обаче ищците бяха осъдени. Случилото се на 31 май не остана без последствия.

Възпроизвеждам от вестниците ехото, което това събитие имаше в румънското общество, заедно с опитите да се получи удовлетворение за възмущението.

Universul ("Вселената") на 8 юни 1924 г. отпечатва под заглавие:

ПОЛИЦИЯТА ЯШ

УЧЕНИЦИ БИХА БИТИ ОТ ПРЕФЕКТИВНАТА ПОЛИЦИЯ

Представяме си г-н Манчиу, префекта на полицията в Яш, като един от най-известните полицаи на миналия век, илюстриран с насилие и бруталност, г-н кмет Манчу, въпреки че е полицай само с една година опит в университетски град като Яси въведе своята система на анахронично полицейско насилие миналата година на конгреса на университетските преподаватели. Той успя да спре конференция на университетски преподаватели, защото това му диктуваха неговите полицейски импулси.

Последвалите протести срещу униженията, нанесени на тази най-изтъкната група интелектуалци, останаха безплодни, тъй като г-н префектът на полицията в Яш имаше политическа подкрепа, за да направи това, което направи.

И оттогава г-н Манчиу усърдно продължава своите полицейски методи, които той демонстрира особено през последните няколко дни, когато бие, бие от жажда, удря с усърдие, лукаво пуска кръв на учениците, след което нарежда на подчинените си да го имитират със същото брутално усърдие.

Каквото и да направиха учениците на Яш, ако бяха убийци, не трябваше да бъдат бити.

На първо място трябваше да има разследване, да се уведоми прокуратурата, да бъдат арестувани, може би оковани, но не и бити.

Г-н кметът Manciu определено е длъжен, при изпълнение на задълженията си, да прилага определени разпоредби относно „защитата на животните“. Ние дори вярваме, че той ги налага.

„С други думи, той се грижи да не бъдат бити конете, да не бъдат измъчвани прасетата.

Въпреки това, г-н Манчиу, който като студент трябва да е учил наказателно право и трябва да е чел част от наказателната литература, която може да му е била препоръчана от нашия изтъкнат наказател г-н Юлиан Теодореану, човек, който е проповядвал премахването на бруталните санкции в рамките на

затвори, биел лично студенти, изтезавал ги, обливал ги с кръв.
Но какво ще стане, ако битите студенти не са виновни за нито един от абсурдите, в които ги обвиняват? Какво от това? Трябва ли той на свой ред да бъде победен?
Със сигурност е необходимо съдебно разследване.
Но е необходима и санкция, която да направи невъзможно г-н Манчу да заздрави мускулите си в главата на учениците. "

Б. Кекропид

Machine Translated by Google

Вестникът продължава на 9 юни 1924 г.:

УЧЕНИЦИТЕ ОТ ЯШИ СА БИЛИ МАЛТЕРТИРИРАНИ

Те бяха дразнени от полицията, измъчвани без причина, брутален префект на полицията.
Манчиу трябва да бъде уволнен.

В предишен брой писахме за бандитизма, извършен от г.
Манчиу, префектът на полицията в Яш, срещу студентите.
Днес ще възпроизведем няколко извадки от меморандума, който учениците изпратиха
до МВР.

Студентите-строители В меморандума те казват: „Ние
християнските студенти в университета в Яш взехме решение преди месец да построим със
собствен труд културен дом...“

Провокациите на префекта на полицията Веднага
щом се събрахме, бяхме заобиколени от група жандармеристи и целия полицейски апарат
начело с кмета Манчу.
Докато всички стояхме неподвижно, с разперени оръжия, те се нахвърлиха върху нас, започнаха да
ругаят и да ни режат по най-варварския възможен начин.
Претърсиха ни, защото мислеха, че ще намерят оръжие у нас, но у никого не намериха нищо. По
време на обиска те се опитаха да пъхнат револвер и някакви документи в джобовете на нашия колега
Корнелиу Зеля Кодряну, срещу което той протестира. Ето защо той беше бит от полицай Манчу, от
инспектор Клос, от комисар Василиу и заедно с другите агенти беше вързан като най-лошия крадец.
Същото се случи и с голяма част от нас, които бяхме там. Бяхме арестувани, обградени от военни кордони,
отведени в префектурата на полицията. '

Дори децата на улицата бяха бити „По пътя срещнахме
няколко ученици от различни гимназии, които се насочиха към спортния парк, за да тренират ойна
(румънски бейзбол – тр.), според указанията на техните директори. Всички те бяха арестувани
и отведени с нас в полицейското управление, естествено след като бяха бити от самия полицай Манчу
и другите полицаи, така че всички да могат да гледат. Те също бяха държани цял ден в
управлението на полицията.

Някои от нас бяха бити до припадък и след това пуснати; други дадоха показания под натиск, а някои
бяха освободени без да бъдат дадени изявления“. „И в заключение Универсул добави:
„Гореспоменатите действия не могат да останат ненаказани.

Префектът на полицията Манчу, който се оказа агент-провокатор и виновен за измъчването на
високопоставени студенти и момчета в Яш, трябва да бъде наказан за подобно нарушение.

Между другото, Universul от 10 юни 1924 г. отпечатва:

ЯСИ ПОД ТЕРОРА НА ПРЕФЕКТИВАТА

ПОЛИЦИЯ „...Транспортирани в полицейските подземия, тези студенти бяха подложени на най-ужасни
изтезания.“ Някои от тях бяха обесени с главата надолу, бити по стъпалата на краката им с телешки
жили. Студентът Корнелиу Кодряну беше вързан, удрян и измъчван от самия префект на полицията.
Здравето му беше разклатено. "

„Останалите арестувани ученици са със сериозни телесни повреди.
„Триста студенти докладваха горепосочените факти на главния прокурор, като настояха
съдебният лекар да проучи условията на техните измъчвани колеги.“

СЛОВОТО НА ПРОФЕСОР А.К.КУЗА

Machine Translated by Google

В специалното издание на вестник Unirea („Съюзът“) от 1 юни 1924 г. професор А. С. Куза публикува разумна статия, от която извличам: „Но пред лицето на тези постоянни жестокости и безброй злоупотреби, без основание - особено извършено така, че румънските студенти да се тревожат по време на терор - два въпроса са силно поставени: „Какво иска правителството, което държи полицай да управлява град като Яш?“ Какво иска самият полицай?

„Искат ли да бъдат предизвикани необмислени реакции в резултат на това непрекъснато разочарование, което изглежда се предизвиква ежедневно?“
„Тази провокация е още по-недостойна и дразнеща, защото в същото време полицаят Манчиу посещава събранията на еврейската асоциация „Макаби“ и уж води тези спортно настроени макавеи на екскурзии, под техния бяло-син флаг.

„И можете да го видите да си почива всеки ден в колата си – не тази, която пътува онзи ден до Ciurea – а в новата кола, която изглежда е била купена за него от израелската общност в Яш чрез обществен абонамент, същият Кахал, който го насърчава в пресата и при всеки удобен случай в отношението му срещу християнските ученици.

„Протестирайки с най-голямо възмущение срещу това продължаващо провокативно действие, ние изискваме висшите власти да се намесят, за да сложат край на едно недостойно и опасно състояние на нещата, което нито Яш, нито християнските студенти вече не могат да толерират.“

АС Куза

ПРОТЕСТНИ МИТИНГИ СРЕЩУ МАНЦИУ

3-ти и 5-ти юни

Бяха изпратени следните телеграми:

НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛЯ

„Искайки да се съберем, за да протестираме срещу незаконността на полицията Manciu срещу нашите ученици и деца, които бяха бити и обиждани ежедневно, бяхме спрени от полицията и жандармеристите, въпреки че прокурорът ни разреши среща.

„Ние с уважение предаваме нашата жалба на Ваше Величество и молим да бъдем защитени.“ (следват 1200 имена).

КЪМ МИНИСТЕРСТВОТО НА

ИНТЕРИОР „Децата ни бяха взети от улицата, жестоко малтретирани от полицейския кмет Манчиу.

Настояваме за незабавно разследване, последвано от санкции тежка.

„Наранени в родителските си чувства, загубили всякакво търпение, ние очакваме справедливост без забавяне. ss. майор 1. Думитриу,

майор Амброзие, Д. Бутнару, Елена Оланеску, капитан Оарза, Георгиу, и т.н.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("РИМСКО ДЕЙСТВИЕ")

Първа година, № 2, 15 ноември 1924 г

Actiunea Romaneasca в изданието си от 15 ноември 1924 г., публикувано под подписа на известния

Machine Translated by Google

писател д-р Йон Истрате: „Ан

впечатляващо събрание на обществен протест се проведе на 8 юни 1924 г. в Bejan Hall, под почетното председателство на ген. Tamoschi. Поведението на Манчу беше белязано от: университетския професор А. С. Куза, студента Григореску, представляващ християнските студенти, занаятчия Артур Рус, металурга К. Панку, университетския професор К. Сумулеану от Медицинския факултет, който даде впечатляващо описание на това, което видя в полицейския участък: счупен тъпанчета, подути коли, кървави очи, счупени ръце и крака, натъртени от волските сухожилия на диваците от Манчу. Той заявява, че ако е имал син, толкова измъчван от варварина, оглавяващ полицията, той „не би се поколебал нито за миг да пръсне мозъка на негодника“.

След това говори майор 1. Думитриу, който завърши с думите: „Вярвам, че правосъдието на страната ще ни удовлетвори. В противен случай се заклевам тук пред вас и ще знам как да спазвам клетвата си, че ще отдавам справедливост на собствените си групи.

„Адвокатът Бакалоглу, тогавашният занаятчия Кристеа, адвокатът Нелу Йонеску и професорът Йон Зелеа Кодряну също говориха. В крайна сметка беше гласувано протестно предложение, в което от една страна се искаше удовлетворение от Министерството на правосъдието, а от друга страна беше призовано правителството да уволни Манчу.

БЕЗПОЛЕЗНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

В Tara Noastra ("Нашата страна") No 24 от 15 юни 1924 г. известният писател Ал.О. Теодореану публикува статия, от която възпроизвеждаме последните пасажи:

„Съдът, призован да демонстрира, обявява всички „арестувани студенти“ за невинни и решава те да бъдат незабавно освободени.
Въпреки това студентката Зелеа Кодряну е задържана, съдена от полицията Манчиу, който също е адвокат, за създаване на заговор.
Най-елементарните правни наръчници и здравият разум ни казват, че в брака, дуела или заговора не може да фигурира сам човек.
За да се постави такъв етикет на човек като горния, този, който го поставя, трябва да е в определено състояние на алкохолно опиянение, което да го накара да види поне два пъти повече.
С други думи, не можете да говорите с него.
Но от името на цялото оклеветено румънско население, от което ние с радост изключваме, без да накърняваме никого, неговите плахи представители в парламента и пресата, ние питаме правителството дали смята за по-добре да остави (неизбежното) наказание на Манчу на неговото жертви или е по-подходящо да го избегнете.

Овластени от решителната дума на справедливостта, ние нямаме никакво колебание да наречем „заговора“ на Яш като коварен план...

АО Теодореану

РАЗПОРЕДЕНА АДМИНИСТРАТИВНА ПРОВЕРКА

В резултат на многобройните протести, произтичащи от това събитие, административен инспектор Варару беше изпратен да разследва случая. Ето бележката, изпратена до вас от майор Амбрози:

БЕЛЕЖКА

Г-н инспектор, В

желанието си да се увери категорично цялата истина за нашето телеграфно съобщение за изтезанията на нашите деца, министърът на вътрешните работи ви изпрати да разследвате; тъй като вярваме, че искате да дадете пълно

Machine Translated by Google

излагане на този случай, подготвихме този меморандум, съдържащ разказ на фактите. Събитието се проведе по следния начин: В Яш беше известно, както от училищните директори, така и от родителите на учениците, че учениците правят тухли в Унгени, за да построят собствена къща в Яш, и че работят в градина предоставени на тяхно разположение от г-жа Гика на Rua Carol Някои от гимназистите и момчетата се срещаха веднъж седмично под ръководството на студента Корнелиу З. Кодряну, когато бяха направени работни задачи, а именно: 40 ученици бяха изпратени в Унгени да правят тухли , а 20 -25 момчета от гимназията бяха изпратени да поливат градината.

Префектът на полицията беше наясно с това; но си въобразяваше, че може да измисли нещо сензационно, като конспирация, „особено когато вестниците в Яш на практика са негова собственост, и следователно щеше да падне на играта му. Казано, сторено. На 31 май 1924 г., между 4:30 и 5:00 сутринта, когато научих, че около 65 студенти са дошли да работят в г-жа Гика, цялата му полиция и много въоръжени части направиха внезапна атака срещу тях поради сериозността на скалъпения „заговор“. Човешкият ум отказва да разбере какво се е случило, когато гимназистите и момчетата са арестувани като обикновени престъпници и жестоко бити на място от агенти, военни и дори от самия офицер Манчу.

Половин час по-късно всички те, водени от Кориелиу Зеля Кодряну и под тежък ескорт, вървяха по главната улица към полицейското управление; по пътя те срещнаха друга група гимназисти, които по заповед на своите учители отиваха в Копу, за да играят Йоина. Тези, за това, че си позволиха лукса да поздравят окованите, веднага бяха арестувани, бити и отведени в полицията, като съучастници на първите.

Веднъж пристигнал, кметът, без да си направи труда да информира общественото министерство за сериозността на ситуацията, започна сам разпит „sui generis“; а именно, той биеше, малтретираше и измъчваше тези гимназисти и момчета, за да изтръгне от тях показания, че са част от заговора, за да ги накара да кажат това, което знаят. Но какво трябваше да кажат, след като не знаеха нищо подобно?

Почти всички бяха бити, но най-сериозно пострадаха: 1. Синът ми Цезар Амброзий, ученик в Педагогическата семинария, който лично от кмета беше бичуван с волско сухожилие по главата, а накрая за това, че не даде очакваният отговор удари в лявото ухо, което счупи тъпанчето му. , беше

2. Гимназист Думитриу Спринти, син на майор Дурнитриу; краката му бяха оковани и той беше обърнат с главата надолу и обесен на пушка, държана от сержант. Cojocaru и Cpl. Теодорою. Бил е бит по краката с волско сухожилие лично от кмета до припадък.

3. Gh гимназист. Гугута беше вързан за ръцете и краката. След това той беше поставен на земята с лицето надолу и бит с волско сухожилие, а за да заглуши писъците му, под лицето му беше поставена тенджера с вода и един офицер, поставен там, пъхна лицето му във водата, когато той изкрещя най-силно.

По време на цялото това мъчение присъстваха и двама жандармеристи: капитан Велчу и лейтенантът. Томида, чието достойнство на войник, надяваме се, не им пречи да разкрият истината, тъй като не беше достойно да бъдат свидетели на такова отношение; използване на войски при изтезания, както и използване на бойно оръжие като инструмент за изтезание, когато се знае каква трябва да бъде употребата му.

Според доклади на гимназисти и момчета, докато полицай Манчиу е участвал в тези операции, прокурорите Кулиану и Бузеа са минали покрай кабинета му. Вярвам, че ще кажат истината.

Побоищата и изтезанията спряха напълно по-късно, когато първият прокурор Катичи дойде в полицейския щаб, както се изисква от комисия, състояща се от; Професорите Куза и Сумулеану, адвокат Бакалоглу, полковник Надежде и следовател Богдан, които прегледаха децата и законно установиха в полицейското управление нараняванията, изброени в медицинските свидетелства, приложени към този доклад.

Както виждате, г-н инспектор, до днес спазихме законовите процедури, а именно.
1. Помолихме първия прокурор и съдебния лекар да отидат в кметството, за да проверят раните на учениците.
2. Заведохме дело срещу мъчителите в Районен съд 11.

Machine Translated by Google

3. Уведомяваме прокуратурата, до която е изпратен и съдебният лекар,

случаят е отнесен за разследване до магистрат Лесану.
4. Като офицери и мъже на честта, ние може да изискваме удовлетворение
от г-н Manciu чрез оръжия, но той се дисквалифицира, когато отказа да се срещне
с капитан Ciulei в дуел. Честно казано, това е истината.
Моля ви, бъдете добри да отчетете, че сред обидените родители двама сме високопоставени
служители, които за това, че сме действали законно, сме разобличени, тъй като до ден
днешен никой не ни е удовлетворил.
Ние вярваме, че министърът на вътрешните работи ще ни достави пълно
удовлетворение, като изправи кмета Манчу пред съда за неговите злодеяния и ще се
намеси в Министерството на войната за това, че Манчу, макар и второстепенен офицер
от запаса, умишлено е измъчвал децата на своя началник другари.

Майор, (ss) Амбрози

Резултатът от разследването е следният: 1.
Кметът Manciu е награден със Steaua Romaniei (звездата на Румъния) с чин командир.

2. Всички полицейски комисари, които ни изтезаваха, бяха повишени.
3. Окуражена от тези мерки, полицията отприщи още повече преследване срещу нас, този
път в цяла Молдова. пул на улицата или в централата, без да отговаря пред никого за
действията си.

Machine Translated by Google

ФАТАЛНИЯТ ДЕН

При това положение на 23 октомври 1924 г. се явих в съда на 11-ти район на Яш като адвокат, заедно с моя колега Думбрава, за да представлявам студента Комарзан, който беше измъчван от Манчу.

Кметът се появи с целия екип и там, в пленарна зала, пред очите на адвокатите и председателя на съдебния състав Спири Донеану, се хвърли върху нас.
При тези обстоятелства, рискувайки всичко, за малко да бъда смазан от двадесет въоръжени полицаи, извадих пистолета си и стрелях.
Прицелих се в този, който се приближи най-близо.
Първи падна Манчу. Вторият, инспектор Клос; третият, далеч по-малко виновен човек, комисар Хусану.

Останалите изчезнаха.
За нула време пред Съда няколко хиляди
*
Подлейтенант Манчу е в 10-ти планински пехотен полк, но по време на мобилизацията се отклонява от задълженията си в ремонтните работилници на 3-ти армейски корпус.

Евреите се събраха, вдигнали ръце във въздуха, пръсти като изкривени нокти на омраза, чакаха моето заминаване, за да ме разкъсат на парчета.
Държейки пистолета в дясната си ръка, в която оставаха още пет патрона, хванах Виктор Климеску, адвокат в Яш, за ръката, като го помолих да ме придружи до съда.

Тръгнахме и тръгнахме по този път през виещата тълпа от евреи, които имаха разума, като видяха пистолета, да се отдалечат.
Бях хванат от жандармите по пътя, отделени от г-н Климеску и отведени в префектурата на полицията.
Тук комисарите скочиха срещу мен, за да ме обезоръжат с пистолета на единствения ми приятел сред този позор. Събрах цялата си сила, като им се съпротивлявах около пет минути. Накрая ме надвиха.
След това оковаха китките ми зад гърба ми и ме поставиха между четирима войници с извадени щикове.
След известно време ме изведоха от този кабинет и ме изведоха в задната част на двора, като ме поставиха пред висока ограда. Жандармите се оттеглиха и ме оставиха там сам. Подозирах, че искат да ме застрелят. Останах там няколко часа до късно през нощта в очакване да ме разстрелят. Това чакане обаче не ми се отрази. Вестта за това трагично отмъщение се разпространява със светкавична скорост.

Когато стигна до студентските общежития, предизвика истински взрив.
От всички кафенета и общежития студентите започнаха да бягат по улиците към Юниън Скуеър. Там те демонстрираха дълго време, пееха, след което се опитаха да отидат до префектурата на полицията. Но армията, която вече е на сцената, успява да ги спре. Макар и окован, се радвах да чуя тяхното пеене, защото това означаваше, че са били освободени от своя тиранин.

В края на деня ме отведоха горе в същия кабинет за изтезания, където Лешану, съдия-следователят, сега седеше зад бюрото, същият човек, на когото се оплаках четири месеца по-рано, настоявайки за справедливост. Той ме разпита накратко, след което издаде заповедта за задържането ми.

След това ме хвърлиха във вагон с ориз и ме транспортираха до затвора Галата на хълма над Яш, близо до манастира, построен от Петре lse'hiopul, MXP-T от Там, бях поставен в стая с десет други затворници, където веригите ми Те бяха премахнати. Съкилийниците ми ми дадоха чаша чай. След това легнах да спя. На следващия ден бях поставен в изолация в стая с циментов под, легло от дъски, без одеяло или възглавница; вратата беше заключена с катинар.
Стаята имаше два прозореца, чиито стъкла бяха варосани отвън. Не можах да видя нищо. Едната стена беше толкова мокра, че по нея се стичаше вода. Първия ден в тази стая един старец от Матейската стража ми донесе черен хляб. Отвори леко вратата, пъхна ръката си с хляба, тъй като не го пуснаха да влезе. Изобщо не бях гладен. През нощта се изтягах на дъските и се покривах с палтото си. Нямах какво да сложа под себе си

Machine Translated by Google

глава. Изтръпнах.

Изведоха ме сутринта за две минути, после пак ме заключиха. Един студент, Милута Попович, който също беше затворен, успя да се доближи до прозореца ми през деня, да почисти стъклото с размер на пръст, за да мога да видя навън. След това се отдалечи и на около 18 метра внимателно ми даде знак с пръсти. Разбрах, че използва морзова азбука. Така научих, че всички вакарестианци са арестувани отново: Мота, Гарнеата, Тудосе Попеску, Раду Миромовичи освен Корнелиу Джорджеску, когото не можаха да арестуват. Те също бяха отведени в същия затвор и настанени заедно в една стая. Разбрах, че и баща ми е отведен там. Втората вечер беше много по-зле. Беше ми много студено и не можех да спя. Прекарах почти цяла нощ в килията.

На сутринта отново ме изведоха навън за две минути и след това отново ме заключиха; старият Матей ми даде още един хляб. По обед ме сложиха с белезници, качиха ме в количка и откараха в съда за потвърждение на заповедта ми за арест. След тази формалност ме върнаха обратно в Галата в същата тъмна стая. Навън времето се влошаваше. Без топлина, започнах да треперя.

Опитах се да поспя на дъските, но успях да дремна само по половин час, тъй като костите ме боляха. Заради студа, който се вдигаше от циментовия под, започнаха да ме болят бъбреците. Осъзнавайки, че губя силата си, призовах волята и гимнастиката си.
През цялата нощ, всеки час, ставах да правя упражнения за десет минути, упорито се опитвах да запазя силата си.

На следващия ден се почувствах зле. Силите ми видимо намаляваха въпреки решимостта и волята ми.

мощност. Следващата нощ студът беше още по-голям и волята ми вече не действаше; Чувствах се разбит, видях причерняване пред очите си и припаднах. Докато траеше волята ми, не се притеснявах.
Но сега разбрах, че съм в доста лоша форма. Треперех и не можех да спра. Колко тежки бяха тези привидно безкрайни нощи!

Промоутърът дойде на следващия ден да ме види. Опитах се да скрия формата си.
— Как са нещата тук?
— Много добре, сър.
— Нямате какво да докладвате? "Не, нищо."

Прекарах така тринадесет дни; така че направиха малък огън за мен. Дадоха ми спално бельо, одеяла и някакви рогозки, които бяха окачени по стените. Имах право да съм навън един час на ден. Един ден видях Мота и Тудосе в задната част на двора и им направих знак. Тогава научих, че баща ми е освободен; по същия начин Ливиу Садовяну, Йон Сава и друг студент, който беше арестуван.

ДВЕ СТАТИИ, СВЪРЗАНИ СЪС СЛУЧАЯ МАНЦИУ

На следващия ден след събитията в Търгул-Кукулуй, Cuvantul Iasului („The Word of Iasi“) от 27 октомври 1924 г. публикува статия, подписана от Нелу Лонеску, адвокат, бивш президент на Асоциацията на студентите по право, от която цитирам:

„Коментариите, направени от либералната еврейска преса относно смъртта на К. Манчу, са пристрастни и недобросъвестни; те започват с груба фалшификация на факти – факти, които са само неизбежна последица от режим на злоупотреби и несправедливост – с цел превърнете в герой, на всяка цена, човека, който е бил само инструмент, и обвинете за това някакъв въображаем фашистки антисемитски заговор

.

Студентите бяха насилствено възпрепятствани да влязат в катедралата, за да се молят; били са възпрепятствани да се хранят заедно в ресторант; били са малтретирани и им е било пречено да се разхождат по улиците; възпрепятствани са да посмеят да се срещнат в собствения си университет и в офисите на своята асоциация; бяха възпрепятствани да работят в

Machine Translated by Google

вашата собствена градина за ваша собствена употреба; бяха бити на улицата, в полицейските мазета и на обществените площади от цялата полиция, от най-низшия полицай до

онзи, който до вчера беше префект на полицията в този град.
Студентите, демонстрирайки самообладание, достойно за възхищение и увереност в справедливостта, която ги уважава, започнаха серия съдебни дела срещу кмета Манчиу и неговите подчинени за сериозна жестокост, злоупотреба с власт и лична свобода.
Този жест от учениците не беше разбран. И, за съжаление, трябва да кажем, че Справедливостта не оправда очакванията, възлагани към нея от цяло поколение, оживено от най-чистото чувство за законност и ред.

'rbe coed Силвия Теодореску, ритната в гърба от Манчиу посред бял ден на 11 декември 1923 г. на улица Карол пред къщата на Чел. Велса - факт, обявен и удостоверен от няколко очевидци - тя не само не успя да осъди Манчиу пред съда на Градски район I, но като ищец тя в крайна сметка беше осъдена за клевета, тъй като по време на процеса беше известно че по време на ритника тя е забила на Манчу думите: „това е дивотия“.

През нощта на 14 декември 1923 г. студентът по право Лефтер от Галац, влизайки в хотел Бежан, където живее, без причина е заобиколен от група полицаи и жандармеристи, които заедно с Манчу и по негова заповед удрят бим. с бухалки, бастуни, пушка, приклади, ритници и юмруци, докато паднал на земята в безсъзнание, бил извлечен на странична улица, изпуснат и оставен там без чужда помощ.

Въпреки че Лефтер съди, Манчиу беше оневинен, без да се налага да води свидетели в своя защита.

Но какво да кажем за варварството и диващината от миналото лято, извършени срещу студентите, работещи в градината на резиденцията на Гика?!
Двайсет и пет студенти, бити по стъпалата като крадци цял ден, факт, който беше проверен от първия прокурор и патолога, за въображаем заговор, толкова незначителен, че дори не изискваше разследване.

И не само това, но когато, на фона на студентските искания за административно разследване, такова беше проведено миналото лято от г-н Варару, той беше дълбоко шокиран от злоупотребите, които самият той потвърди. Въпреки това, докладът на Варару до съответното министерство доведе до награждаването на Манчиу със Steaua Romaniei (Звездата на Румъния).

Тогава това е човекът, който умря; Хората говорят добре за мъртвите, но това не ни пречи да казваме истината.
Manciu преустанови срещите; Манчу спря онези, които искаха да влязат в катедралата; Manciu биеше студенти по улиците, в полицията и на обществените площади; той обиждаше оплакващите се и заплашваше поддръжниците му. Манчу, защитен от верижи полицаи и жандармеристи, биеше - със зверството на обладан - студентите, вързани и пеша, които можеха да им върнат в дъжда от слюнка и удари от полуделите си подчинени, само погледи на презрение и временни оставка.

Вижте човека на дълга и вида заповед, който този човек раздаваше!
Общественото мнение е на страната на Корнелиу Кодряну. Харесва мъжествения му жест и оценявайки висшия мотив на този жест, предупреждаващ режим и обслужващ една идея, го оневинява от обичайната инкриминация за подобно деяние, като го оправдава напълно и всъщност общественото мнение го одобрява.

Лично аз приветствам героичния жест на Корнелиу Кодряну, който отново остава безкомпромисен по въпросите на честта и решителен, когато става въпрос за достойнство. "

Няколко дни по-късно вестник Унирея („Съединението“) през октомври 1924 г. публикува Статията на професор Куза:

Machine Translated by Google

ПРЕФЕКТ СМЪРТТА НА МАНЧИУ

ФАТАЛНАТА СИСТЕМА И ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ НЕЯ

„Вече една година полицията в Яш преживява истинска трагедия, чийто последен акт е известен на всички. Поради фаталното развитие на събитията паднаха следните жертви:

Кметът Манчиу, инспектор Клос, заместник-комисар Хусану и не по-малко докторантът Корнелиу Зелеа Кодряну.

Кметът Манчу почина; Заместник-комисар Хусану се бори до смърт; Инспектор Клос получи дълбока рана; Корнелиу Зелеа Кодряну остава в затвора.
Каква е тази трагедия, която взима толкова много жертви? По какъв начин можем да говорим за фаталната еволюция на тези събития? Кои са виновниците?
Манчу беше лорд, префект на полицията на Марзескус в Яш. Само в това си качество той беше доведен тук и беше задържан докрай – въпреки всичките ексцесии, за които беше виновен. Което прави доста ясно, че вашите действия са одобрени. Изобилното доказателство, че е одобрено, че е работило според предварително установен план чрез пряко вдъхновение от г-н GG Marzescu, който го подкрепя, са отличията, които са му присъдени – неговите мандатни „заслуги“ и повишението на неговия персонал.

Фаталната система, вдъхновена от Manciu, беше тероризмът на християнските студенти: да се задоволят евреите и да се докаже, че „редът“ може да се поддържа „чрез енергични средства“.

Нещастният Манчу, който нямаше специални таланти, задейства фаталната система с необичайна бруталност, дори когато ставаше дума за университетски преподаватели: започвайки кариерата си по повод на общото събрание на Асоциацията на университетските преподаватели на Румъния, проведено в Яш на 23 - 25 септември 1923 г. под председателството на нашия изтъкнат колега проф. И.
,
Гаванескул.

Кметът Манчиу обиждаше университетите, малтретираше и хвърляше в затвора невинни студенти, принуждавайки преподавателите им да протестират и да търсят удовлетворение.

Четирите университетски комисии, съставени от професорите д-р Хурмузеску от Букурещ; доктор Сумулеану, Яш; М. Стефанеску, Клуж; и Haeman, Cernauti, редактираха точно там на срещата следната телеграма, подписана от професор Gavanescul, която след това беше изпратена до: 1.
Председателят на Министерския
съвет; 2. министърът на вътрешната
администрация; 3. Министърът на общественото
образование Общата асоциация на
университетските преподаватели на Румъния, на своята встъпителна среща, осъжда обезпокоителната намеса на полицията в Яш и, в пълно съгласие с нейния президент, изисква от висшите власти обичайното разследване и пълно удовлетворение.

Президент на Асоциацията (ss) L. Gavanescul Същата
комисия редактира и изпрати следния текст на кмета на Яш: „Г-н кмете,
Генералната асоциация на
университетските преподаватели, на своята първа среща, в резултат на агресивните мерки, предприети срещу нашата конвенция от Mr.
Кметът на полицията на Яш със съжаление ви информира, че при тези обстоятелства не могат да присъстват на банкета, организиран от кметството, като ви благодари за добрите намерения. "

Президент на Асоциацията (ss) L Gavanescul

„Получил императивен мандат да тероризира студентите, Манчу действа в съответствие с целите си и съгласно установения план – да върви по пътя на фатализма. Ще изброим накратко събитията, както са се случили:

Machine Translated by Google

1. Въвеждането на полиция и войска в университета на 10 декември 1923 г.
По време на последвалите студентски демонстрации студентът Г. Манолиу е бит от полицията толкова жестоко, че получава жълтеница и умира няколко дни по-късно.

2. Бруталност на гарата. По повод пристигането на професор Йон Зелеа Кодряну в Яш, след освобождаването му от затвора, кметът Манчиу съвсем неоправдано се хвърли, полицията и армията върху гражданите и студентите, които дойдоха в склада, за да го приемат, жестоко и преследвайки ги далеч, сякаш са злосторници.

3. Посещение на принц Карол. по повод на това посещение Манчу инсценира и други скандални злоупотреби, които принудиха студентите да се оплачат на Негово Кралско Височество.

4. Скандалът в Teatro Sidoli След като пенсионираните румънски оперни артисти пристигнаха в Яш, те бяха посрещнати от студенти, които организираха шоу на съчувствие към тях. Тази абсолютно мирна демонстрация беше достатъчна причина за поредния скандал на кмета Манчу. Той малтретираше учениците и ги разпръсна с омразна бруталност.

5. Конспирацията на Карол Сейнт Благодарение на любезното съдействие на г-жа Константа Гика, учениците засадиха зеленчуци в своята зеленчукова градина, за да се издържат.
На 31 май тази година, докато студентите се събираха, за да започнат работа, кметът Манчу с целия си персонал и полицаи с фиксирани щикове се появиха и арестуваха всички присъстващи студенти. Ръцете на Корнелиу Зеля Кодряну бяха вързани на гърба с колана и той беше преведен през града заедно с още 25 гимназисти и момчета към полицейското управление, където бяха жестоко бити.

Корнелиу Зелеа Кодредну, офицер от резерва, кандидат-доктор по право, беше ударен в лицето и грубо обиден с най-унизителни вулгарности.

Гимназистът Амбрози, син на старши майор Амбрози, беше ударен толкова силно, че тъпанчето му се спука, факт, подкрепен от медицинското свидетелство, подписано от патолога д-р Гх. Богдан.

Другите гимназисти и момчета бяха бичувани по стъпалата, след като бяха отстранени, с наведени глави. Главите им бяха спуснати в кофи с вода, за да спрат писъците им. Родителите на измъчваните деца са: майор Амбрози, Димитриу, Бутнару и др., които изпращат петиция срещу кмета Манчиу до Министерството на вътрешните работи и го съдят. Но Манчиу продължи да демонстрира отвратително отношение дори пред съдията.

Префектът Манчу не само беше задържан на поста си, но и възнаграден за отношението му и насърчен да продължи с фаталната си система, еврейската преса ежедневно го хвалеше, провъзгласявайки го за спасител на закона и реда и за превъзходно същество.

Правителството, с Яш като негов представител GG Marzescu, вместо да приеме заключенията на инспектор Vararu, прикова Steaua Romaniei (звездата на Румъния) към гърдите на Manciu и повиши персонала, който той беше използвал, за да извърши своята нелегалност. Например комисар Клос, един от най-виновните, беше повишен в полицейски инспектор.

Министерството на правосъдието, ръководено от същия Г. Г. Марзеску, поддръжник на Манчу, вместо да се намеси енергично и незабавно срещу извършените злоупотреби, осъди жертвите.

Възхитените евреи от Яш подариха на Манчу автомобил, който той прие, скандализирайки всички румънци и предизвиквайки допълнително недоволство, особено сред студентите, които можеха да видят предизвикателната наглост на Манчу, докато той гордо караше колата на евреите през града.
Укрепен в позицията си, подкрепян и насърчаван по този начин, кметът Манчу, поради импулсивния си темперамент, без самоконтрол, си въобразяваше, че е достигнал върха на славата чрез прилагането на своята система.
Именно тази поредица от събития доведе кмета Манчу до последния акт на тази трагедия. Корнелиу Зелеа Кодряну е действал при самоотбрана.

Machine Translated by Google

Отговорността за смъртта на кмета Манчиу се носи основно от лицето, което постави Манчиу начело на полицейското управление и го подкрепи, а именно министърът на правосъдието Г. Г. Марзеску. Отговорността е на еврейската преса и всички онези, които го подбуждаха и насърчаваха, поздравявайки го за прилагането на неговата фатална система.

ГЛАДНА СТАЧКА

Десет дни преди Коледа Мота, Гърнеата, Тудосе и Раду Мироновичи, които бяха арестувани преди шестдесет дни, невинни за каквото и да е престъпление, обявиха гладна и жажда стачка. Те казаха:

или нашата свобода, или смъртта. Усилията на различни органи да стигнат до тях се провалиха, тъй като те се барикадираха в килията си, не позволявайки на никого да влезе.

Тези млади хора отдавна са се превърнали в образ на всеки румънски студент; символ. Когато се разбра за стачката му, студентите и всички останали разбраха тежестта на постъпката му с оглед на добре известната му сила на решителност.
Трябва ли тези млади мъже да умрат в стените на Галата?

В Яш и Клуж духовете бяха толкова развълнувани, че щеше да се извърши масово отмъщение срещу онези, които тълпите щяха да държат отговорни. Не само студенти, но и възрастни хора, утвърдени в обществото, шумно поискаха: "Ако всички тези деца умрат там, да започнем да стреляме".

Правителството започна да осъзнава, че е изправено пред напрежение и обща решителност; Когато тази нация започна да показва воля и достойнство, баща ми публикува в Яш манифест, от който възпроизвеждам следния пасаж:

РЕСУРС

„Братя румънци,

Студентите: Йон 1. Мота, Илие Гарнеата, Тудосе Попеску и Раду Мироновичи, задържани два месеца в затвора Галата, обявиха гладна и жажда стачка във вторник в 13 часа.

Те предприеха тази трудна стъпка, защото са напълно невинни, защото бяха арестувани във Вакарещ, както и невинни, и защото разбраха, че определени политици искат постепенно да съсипят здравето и живота им, като ги затворят.
Тези млади герои, любимото цвете на бъдещето на страната, бяха надарени от Бога, наред с други качества, със стоманена воля. Следователно тяхната решимост да умрат от глупости и първо – да протестират срещу несправедливостта, на която са жертви и поробването на нашата нация от евреите с помощта на определени политици, не е шега, а сериозно решение.

БИЛО ТО СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ

Братя румънци, да

чакаме ли да видим след 2-3 дни четирите ковчега с телата на тези герои да бъдат пренасяни по улицата?

Стари и млади, замислете се, не говорим за труповете на четиримата ученици, а за смъртта на нашите деца, на всички нас.

Дълг на всички нас е да вземем бързи мерки за мирен и законен, но енергичен и решителен протест срещу това правителство и да предотвратим това беззаконие, да спрем убийството на нашите деца.

По Коледа, след единадесет дни гладна и жажда стачка, те бяха освободени. Но те бяха толкова измършавели, че бяха изнесени от затвора на носилки директно до

Machine Translated by Google

болница. Някои бяха излежали лишаване от свобода само няколко месеца преди този последен арест, Мота само месец преди да завърши една поредна година, така че силите му бяха изтощени.

Последствията от тази стачка се усещат от някои от тях и днес, десет години по-късно, докато беднинят Тудосе ги отведе със себе си в гроба.

САМА В ГАЛАТА

В същата влажна, тъмна килия, седнал на твърдия ръб на леглото си, скръстил ръце на гърдите си, навел глава под тежестта на мислите си, времето минава бавно, минута след минута.

Колко ужасяваща е самотата!

Със съжаление си спомням стиховете:
"Gaudeamus igitur" juvenes dum sumus.

Затова да се радваме, докато сме млади! Стихове, които стоплиха, развеселиха и увенчаха с венец от радост младите хора от всички поколения ученици. Да бъдеш весел, да се забавляваш е право на младостта, преди да настъпи възрастта, когато животът на човека е претоварен с трудности и грижи, винаги

стават все по-големи и по-големи. Това право не ми беше предоставено. Нямах време да се забавлявам. Студентският живот, през който всички се веселят и пеят, за мен приключи. Дори не усетих кога мина. Върху моята младост твърде рано дойдоха грижи, трудности и удари и всички те я разкъсаха на парчета. Това, което е останало от него, е допълнително заличено от тези студени, тъмни стени. Сега ме лишават дори от слънцето. Минаха много седмици, откакто бях в този мрак и мога да се наслаждавам на слънцето само по час на ден.

Коленете ми са постоянно замръзнали. Усещам студа на циментовия под, който пълзи в костите ми. Часовете минават бавно; много бавно. Хапвам по няколко хапки на обяд и вечер. Не мога да ям повече. Но особено през нощта започва истинското мъчение; когато заспивам е около 2 или 3 сутринта. Навън е буря. Тук, на върха на хълма, вятърът е по-силен. Снегът се прокарва от вятъра през процепите на вратата, докато покрие една четвърт от площта на клетката. На сутринта винаги намирам доста дебел слой. Тежката тишина на нощта се прекъсва само от совите, които живеят в кулите на църквите и от време на време от гласовете на пазачите, които викат колкото могат.

"Номер едно! Добре! Номер две! Добре!"

Размишлявах, чудех се, тревожех се, но не можах да разгадая загадката: Месец? Два месеца? Една година? Колко? Цял живот? До края на живота ми?

Да, заповедта ми за арест ме заплашваше като доживотен каторга. Ще се проведе ли делото? Разбира се; но ще бъде тежък тест. Защото има три сили, които се обединяват срещу мен:
Правителството, което ще се опита да даде пример
за моето наказание, особено като се има предвид, че това е първият път в Румъния, когато някой се изправя лице в лице, с пистолет в ръка, с потисника, който потъпква достойнството им, оскърбява честта им и къса плътта им в името на принципа на силата на държавната власт. Еврейската власт в Румъния, която би направила всичко, за да ме държи в лапите си. Еврейската власт от чужбина, със своите пари, заеми, натиск. И трите тези сили са заинтересовани да ми попречат да си тръгна от тук. Срещу тях са студентите и румънското националистическо движение. Кой ще спечели? Осъзнавам, че моята преценка е по-скоро тест за сила. Колкото и да бях прав, ако вражеските сили бяха дори малко по-силни от нашия лагер, нямаше да се поколебаят нито за миг да ме унищожат. Изминаха толкова много години, откакто чакаха да ме хванат, защото се включих във всичките им планове. Те ще положат всички усилия, за да не мога да им избягам. в

Machine Translated by Google

у дома, майка ми, след като е чувала толкова много ужасяващи новини година след година, къщата й е нахлувана през нощта от прокурори и претърсвана от брутални комисионери, понасяше удар след удар.

Размишлявайки върху живота ми, стигнал до такава тъжна съдба, тя ми изпрати акатиста на Дева Мария, като ме призоваваше да го чета в полунощ в продължение на 42 последователни нощи. Бях направил това и изглеждаше, че докато наближавах целта си, нашата страна набираше сила, докато врагът се оттегляше и опасностите намаляваха.

ТЕСТЪТ СЕ ПРЕХВЪРЛЯ НА FOCSANI

През януари бях информиран, че процесът е прехвърлен служебно във Фокшани.
Фокшани по това време е най-голямата либерална крепост в страната. Трима членове на кабинета идват от този град: ген. Вайтояну, Н. Н. Савеану и Чиркулеску. Това беше единственият град в цялата страна, където националистическото движение не се наложи. Усилията ни да постигнем нещо се провалиха. Там нямахме никого, освен г-жа Тита Павелеску, ветеран патриот с нейния вестник Santinela („Стражевата кула“), която проповядваше, но на вятъра.

Студентите от Яш, като научиха за това преместване, бяха много притеснени.
Многобройни групи, при всяко тръгване на влака, чакаха на гарите около Яш, за да ме придружат до Фокшани, тъй като се говореше, че моят ескорт ще се опита да ме застреля по време на това прекачване, под предлог, че се опитвам да избягам . Две седмици по-късно Ботез, шефът на охраната, дойде с няколко агенти и ме качиха в кола, която беше ескортирана от втора кола.

Напускаме Яш през бариерата Пакурари към находището Кукутени. Там срещнах група студенти и във влака, който спря имаше друга група. Но не можах да говоря с нито един от тях. Докато полицията ме качваше в колата на затворниците, те показаха моята подкрепа. Пътувахме почти

цяла нощ. Приближих се до Фокшани, сигурен в осъждането си. Местната полиция и директорът на затвора ме чакаха в полицейския участък. Веднага ме отведоха и затвориха. Отначало режимът беше по-строг от този в Яш.
Гаврилеску, кметът на окръга, който изглеждаше лош човек „без никакво основание – тъй като никой кмет няма право да се намесва в затворническия режим – искаше да ми наложи строг режим. Дори влезе в килията ми, където имахме много неприятен спор. Чудото, което нито аз, нито особено онези, които ме доведоха във Фокшани, очакваха, беше, че три дни след пристигането ми цялото население, независимо от политическата партия и въпреки всички усилия на властите да го обърнат срещу мен, спонтанно дойде на моя страна.

Либералните политици бяха изоставени не само от собствените си поддръжници, но и от семействата си. Например, момичетата от колежа Чиркулеску ми изпратиха храна и ми ушиха, заедно с други момичета, регионална национална фланелка. Дори чух, че са отказали да седнат на масата да ядат с баща си. Тогава се запознах с генерал д-р Макридеску, най-уважаваната фигура на Фокшани; Христаче Соломон, средно богат собственик на имоти, но човек с голям морален авторитет, пред когото дори враговете му сваляха шапка; г-н Георгика Никулеску; полковник Блезу, който чрез малката си дъщеря Флутурас ми изпрати храна; Василаке, Стефан и Никузор Граур; Олтеану, Сиудин, Монтану, Фильо, майор Кристопол, Карас, Гурита Стефаниу, Николау, Тудорческу и др. Всички тези, а и много други, от които получих повече от бащинска грижа. Здравето ми обаче не беше в добро състояние.

Болят ме бъбреците, гърдите и коленете.

Датата на процеса е определена за 14 март 1925 г. С оглед на това, хиляди листовки започват да се отпечатват във всички университетски центрове, а също и в други градове, в Клуж, кап. Белеута го отпечата и

Machine Translated by Google

разпространени в цялата страна, десетки хиляди от тези брошури. Къщата му, отворена ден и нощ за националистически бойци, е превърната в истински щаб. В Орастие, в печатницата на падре Мота, бяха отпечатани десетки хиляди популярни поетични брошури и стотици хиляди листовки.

И тук другарите ми дадоха някои от писмата ми, написани от мен в затвора Вакарещ, да бъдат отпечатани като брошура, озаглавена: Писма от затворник студент.

Правителството излезе с противоположна материя, която да се разпръсне наблизо и надалеч. Но те нямаха ефект, защото вълната на националното чувство се надигна внушително и неудържимо. Два дни преди началото на процеса във Фокшани започнаха да пристигат стотици хора и студенти от цялата страна. Повече от триста пристигнаха само от Яш с цял влак. Бях транспортиран от властите с файтон до Народния театър, където трябваше да се състои делото. Но това беше отложено, въпреки че журито беше избрано. Върнаха ме в затвора.

Но навън неоправданото отлагане на процеса предизвика общо възмущение, което бързо се превърна в огромна улична демонстрация, продължила през целия следобед и през нощта.

Усилията на армията да потуши ликуващата тълпа не доведоха до нищо. Демонстрацията беше насочена срещу евреите и правителството. Тогава евреите разбраха, че целият им натиск в случая ще има обратен ефект. Тази демонстрация беше изключително важна за изхода на моя процес.

Това извади евреите от битката, защото осъзнаха, че моето осъждане може да има пагубни последици срещу тях. Докато еврейският народ не се е оттеглил напълно, техният натиск върху властите е намалял. Междувременно получих предложения да подам молба за освобождаване и уверения, че ще бъда освободен, но отказах да го направя.

Великден дойде. Отпразнувах Възкресението сам в килията си. Когато камбаните на всички църкви в града започнаха да бият, аз коленичих и се помолих за моята булка и мен, за майка ми и къщата ми, за душите на мъртвите и онези, които се бият навън - Бог да ги благослови. , укрепете ги и им дайте победа над всички врагове.

В ТЪРНУЛ-СЕВЕРИН

Една нощ, около два часа, се събудих, когато някой се опитваше да отвори ключалката. Служители на затвора дойдоха да ме вземат, тъй като процесът ми беше неочаквано преместен от намесата на правителството в Турнул-Северин, в другия край на Румъния.

Набързо събрах малкото си вещи; след това, заобиколен от охрана, бях поставен в камион, който ни откара до покрайнините на града близо до железопътна линия. Малко след това един влак спря и ме качиха във вагона Черна Мария.

Затова напусках този град Фокшани, който в подходящия момент смело се изправи пред огромния натиск на официалните власти и чиито граждани скъсаха партийни връзки, а понякога и семейни, за да се проявят във великолепно и неоспоримо единодушие на чувствата.

Докато пътувах, исках да знам какви хора трябва да срещна в Тумул-Северин? Никога не бях ходил там, не познавах никого в този град.
Където и да спря влакът, чувах хора да говорят, да се смеят, да слизат или да се качват във влака, но не виждах нищо, защото вагонът, в който бях, нямаше прозорци. беше само сантиметър стена, която ме отделяше от останалия свят, от свободата. Може би сред онези, които пресичаха релсите на тези гари, имаше много, които ме познаваха или бяха мои приятели.

Но те не знаеха, че съм в тази кола. Всеки отива нанякъде. Само дето не знаех къде отивам. Всеки върви с лекота и радост, докато аз нося в душата си, по-тежък от воденичен камък, бремето на това огромно неизвестно, което ме очаква. Трябва да бъда осъден

Machine Translated by Google

за живота? За по-малко? Ще напусна ли някога черните и грозни стени на затвора или съдбата ми е да умра там? Знам много добре, че моята преценка не е въпрос на справедливост, а на сила; Който е по-силен, ще победи - националистическият ни ток ли ще бъде по-силен или натискът на еврейското правителство? Но не може така! Който е прав, ще бъде по-силен и следователно неизбежно ще спечели. И докато влакът продължаваше, усещах болката си по-остро. Сърцето ми очевидно беше привързано към всеки камък в Молдова и докато оставях все повече и повече зад себе си, чувствах, че парчета от него постепенно се отчупват.

Цял ден пътувах така, затворен сам в затворнически вагон. Стигнахме до Балота, мисля, по здрач. Един полицай, придружен от агенти, влезе и ме помоли да си тръгна. Заведоха ме зад гарата, откъдето се качихме в една кола и потеглихме. Изглеждаха много мили мъже, опитваха се да завържат разговор с мен, да се пошегуват. Но аз, натежала от други мисли и нужди, не бях склонна да говоря. Отговорих охотно, но кратко.

Влизаме в Турнул-Северин.

Докато вървях през няколко улици, изпитах истинска радост в сърцето си и наслада, когато очите ми отново видяха хората да вървят по улиците.
Спряхме пред портата на затвора. Отново заключените порти се отвориха, за да се затворят отново зад мен.

Директорът и персоналът ме посрещнаха като почетен гост. Хубавата стая, която ми назначиха, беше с дървен под, а не с цимент като предишните.
И тук задържаните се отнасяха с обич към мен, както в други затвори; и аз им помогнах по-късно в тяхната безкрайна материална и морална мизерия.

На следващия ден излязох на двора. Оттам виждах улицата.
Около обяд забелязах над 200 малки деца на възраст между 6 и 7 години, събрани пред вратите на затвора, които, като ме видяха да минавам, започнаха да ми махат с ръчички, някои с шалове, други с шапки. Те бяха ученици, които чуха, че съм дошъл в Турнул-Северин и съм бил там в затвора.
Тези деца трябваше да бъдат там всеки ден оттогава, за да ми показват своето съчувствие. Изчакаха ме да мина, да размахат ръчичките си.

В съда президентът Варлам, човек с голяма доброта, се отнесе към мен с голяма учтивост. Най-малко прокураторът Константинезий, за когото се говореше, че самият той предполагал, че заедно с префекта Мариус Ворворяну ще издействат моето убеждение, но аз не вярвах. В началото бяха доста тежки, зад което долавях някаква злоба. Но малко по малко те бяха смекчени от вълната на общественото мнение, от ентусиазма, който се излъчваше от децата към възрастните хора. По това време всички се чувстваха румънци и гледаха на нашата борба като на свещена борба за бъдещето на тази страна. Те знаеха за моите нещастия и видяха в жеста ми жест на бунт срещу човешкото достойнство, жест, който всеки свободен човек би направил.

Тези хора, потомци на Янку Джиану и капитан Тудор Владимереску, чиито пистолети се размахваха в защита на честта на нацията срещу унижението на вековете, лесно разбраха случилото се в Яш. Никой аргумент не можеше да ги трогне. Напразно викаха прокуристът и кметът, бях заобиколен от грижите и обичта на всички семейства в града, дори и на тези, които играеха официална роля, като тази на кмета Корнелиу Радулеску, за когото разработих

голямо възхищение; но бях особено заобиколен, както никъде другаде, от любовта и разбирането на децата за моите премеждия. Те бяха първите, които се обявиха от мое име в Турнул-Северин. Спомням си с умиление как започнаха да идват малките от периферията, които едва знаеха как да ходят, виждайки как по-големите редовно се събират пред затвора и махат с ръце. Гледах как го сглобяват от всички части, в определено време, като програма, която трябва да направят. Всички бяха тихи и се държаха добре. Нито свиреха, нито пееха. Те просто гледаха, чакайки да ме видят да минавам през отвор, за да могат да ми помахат.

Machine Translated by Google

аз; така че се върнаха у дома. Те разбраха, че има нещо тъжно в този затвор и здравият разум им подсказа, че тук няма на какво да се смеят. Един ден жандармеристите започнали да ги изгонват. На следващия ден вече не ги видях. Бяха поставени стражи, за да ги спрат да пристигнат.

ПРИСЪДАТА

Делото беше насрочено за 20 май. Председателят на съда получи 19 300 подписа на адвокати, които искат да ме защитят, от цялата страна. Два дни преди делото започват да пристигат влакове със студенти. както и във Фокшани учениците от Яш достигнаха 300 души. По същия начин студенти от Букурещ, Клуж, Чернаути дойдоха в големи количества. Сред присъстващите беше делегация от Фокшани, водена от бившия председател на журито на 14 март Михаил Карас, който сега се записа като адвокат, представляващ журито от Фокшани. Пристигнаха и свидетели на обвинението: полицаите от Яш. Процедурата започна в Народния театър, под ръководството на съветника Вариам. Освен мен на подсъдимата скамейка бяха: Мота, Тудосе Попеску, Гарнеата, Корнелиу Джорджеску, Раду Мироновичи. На защитната скамейка

Machine Translated by Google

седнаха: професор Куза, професор Гаванескул, Пол Илиеску, професор Сумулеану, Ем. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, целият бар Turnul-Severin Театърът беше , и т.н.

опакован и около него, отвън, чакаха повече от 10 000 души.
Избрани са съдебни заседатели. Изтеглени бяха: Н. Палеа, Г. Н., Григореску, Й. Калуда, И. Преотеаса, Г. Н. Греческу, Д.1. Бора, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu и GN Ispas. Те положиха клетва и седнаха сериозно на местата си. Обвинителният акт беше прочетен.
Последва разпитът. Разказах нещата така, както се случиха. Останалите петима отговориха на въпроса му по същия начин, като казаха истината, а именно, че изобщо не са ангажирани с делото в процеса. Свидетели на обвинението са евреин и полицаите от Яш.
По време на процеса те отрекоха всичко. Нищо не беше вярно. Всички побои, всички мъчения, чисти измислици. Те дори отказаха медицинските свидетелства, издадени от патолога проф. Богдан. Отношението им, като се има предвид, че са дали клетва на кръста да говорят истината и само истината, предизвика възмущението на целия съд.

Един от свидетелите, комисар Василиу Спанчиу, когото сега видях метаморфозиран в най-състрадателното същество, не видя нищо, не направи нищо. Изправяйки се, с разрешението на председателя на съдебния състав, го попитах на глас, изпълнен с възмущение: „Не ме ли ударихте с юмрук в лицето на г-жа.

Градината на Гика?" „Не съм аз."

— Ти не беше ли онзи, който потапяше главите на учениците в кофи с вода, докато те, наведени с главата, биеха стъпалата?
"Не бях там по това време. Бях в центъра."

По лицето му, по всичките му жестове, по цялото му поведение се виждаше, че лъже; въпреки че се закле на кръста, той излъга. Цялата тълпа в театъра кипеше от възмущение.
Внезапно, сякаш колективният гняв на тълпата беше така пожелан, мъж от публиката скочи, вдигна комисаря на ръце и го понесе цял. Беше г-н Тилика Йоанид. Чухме го да вика, докато буташе комисаря надолу по стълбите: „Махни се оттук, негодник, защото не гарантираме живота ти!“ Връщайки се, той каза на другите комисари на Яш: „Със собствените си ръце вие жестоко измъчвахте тези деца. Ако бяхте направили нещо подобно тук, в Турнул-Северин, хората щяха да ви заколят. Вашето присъствие в този град го петни; остави го на първия влак, иначе ще те сполети нещастие."

,

Този жест всъщност беше приветстван, тъй като хората бяха разстроени. Това отпусна цялата напрегната атмосфера. Мъчителите бяха унизени и сега, докато вървяха, поздравяваха хората с поклони до земята, молейки за най-малък знак на внимание от най-скромния носещ трицветната лента. „Като да не сме добри румънци! Какво щяхме да правим?
Имахме заповеди."

"Не! Негодници! Нямахте бащино сърце, нито румънско сърце. Нямахте чест, нито уважение към закона. Казвате, че сте имали заповеди? Не! Имахте предателски сърца."
Така ги ругаеха хората по улиците.
След това, в продължение на около два дни, последваха показанията на свидетели на защитата, сред които беше възрастният професор Йон Гаванескул от университета в Яш, самият той малтретиран от кмета Манчу в Конгреса на университетските професори, който той председателстваше; също и офицери от Военния лицей и пехотното училище, мои бивши началници и учители, Тогава жертвите и техните родители свидетелстваха, пресъздавайки пред съдиите и почти през сълзи болезнените сцени на унижение, които са имали

Беше подложено. Гражданският наблюдател беше г-н Коста-Фору, ръководител на масонска ложа в столицата.

Защитниците се изказаха в следната последователност. Пол Илиеску, Таче Поликрат, Валер Роман, Валер Поп, Санду Бакалоглу, Ем. Василиу-Клуж, Кананау, Донка Манеа,

Machine Translated by Google

Митулеску, Вирджил Нета, Неагу Негрилещи, Хенриета Гаврилеску, професор д-р. Сумулеану, професор Йон Гаванескул и професор АС Куза. Кратки изявления направиха Михаил Карас, полковник Василесеу Ласкар, старият свещеник Думитреску от Букурещ, полковник Катуняну; от Йон Сава, д-р Истрате, И. Роб, Драгош, Йон Бланару и Каменита, представляващи ученици от Яш, Клуж, Чернаути, Букурещ, окръг Фалчиу и

Турнул-Северин съответно; Капитан на флота Манолеску, Александру Вентоник за християнските търговци от Яш; след това Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, капитан Peteu-Ploesti, военноинвалид, и M. Negru-Chisinau. Последен говорих аз. Казах: „Господа съдебни заседатели. Всичко, за което се борихме, беше от вяра и любов към нашата страна и румънския
народ. Ние поехме задължението да се борим докрай. Това е последната ми дума.“

Това беше на шестия ден от моя процес, 26 май 1925 г. И шестимата бяхме отведени в една стая, за да изчакаме присъдата. Не бяхме много развълнувани, но някак си все едно. Няколко минути по-късно чуваме бурни аплодисменти, викове и аплодисменти от голямата зала. Нямахме време да обмислим това, когато вратите се отвориха и тълпата ни въведе в заседателната зала.
Когато се появихме, носени на раменете си, всички се радваха и размахваха носни кърпички.

Съдия Варлам също беше завладян от вълна на ентусиазъм, на която не можа да устои. Всички съдии бяха по местата си, този път с трицветни ленти на ревера със свастики.

Веднага след като ни прочетоха оправдателната присъда, аз бях изкаран навън, където бяха събрани над десет хиляди души. Всички паднаха в колона, носейки ни на раменете си по улиците, докато хората по тротоарите ни обсипваха с цветя. Когато пристигнахме при г-н Tilica Ioanid, аз се обърнах към хората от вашия балкон с няколко думи, като изразих благодарността си към румънците от Тумул-Северин за голямата любов, която ми показаха по време на процеса.

ВРЪЩАНЕ В ЯШИ

След като благодаря на няколко семейства от Турнул-Северин, че ги посетих, за начина, по който ме осиновиха, на следващия ден се качих на специален влак за Яш. Специалният влак не беше за мен, а за повече от 300-те ясийци, които присъстваха на процеса, към който бяха прикачени колите на фоксанците, барладийците и васлуанците. Хиляди хора дойдоха на гарата, за да ни изпратят и да украсят влака ни с цветя.

Влакът тръгна. Отзад тълпата размахваше носни кърпички, изразявайки любовта си и желанието си да продължат битката за "ура", което накара въздуха да ехти. От прозореца си гледах огромната тълпа от хора, никой от които не познавах преди, но сега се разделиха със сълзи на очи, сякаш ни познаваха от години. Молех се вътрешно, благодарейки на Господ за победата, която ни даде.

Едва сега, докато преминавах от кола в кола, отново видях моите другари от Яш, разговаряйки с всеки един и заедно се радваме, че Бог ни е направил победители, спасявайки ни от заплахата, от която всички наши врагове смятаха, че съм не. би могъл да избяга.

В едно купе намерих професор Куза и професор и г-жа Сумулеану.
Те бяха щастливи да бъдат заобиколени от нашата любов.
Всички стаи бяха красиво декорирани с цветя и зеленина. И на първата спирка извън Тумул-Северин нова планина от цветя беше донесена - за наша голяма изненада - от селяни със своите свещеници, от учители с техните ученици, всички облечени в национални носии.

На всяка гара имаше много хора, които чакаха пристигането на влака.
Не беше като на официални, студени приеми. Тези хора не бяха нито дългът, нито страхът, нито личният интерес.
Видях старци на ръба на някакви плачещи тълпи.

Machine Translated by Google

Чудя се защо? Не познаваха никого във влака. Изглежда, че неизвестна сила ги е принудила да дойдат, тайнствено им прошепвайки: „Вървете в гаража, защото между всички влакове, които минават, има един, който следва курса на румънската съдба. Всичко друго върви в интерес на тези, които ги карат, освен това, което върви в хода на народа, за народа."

Понякога тълпите влизат в контакт с душите на хората. Момент на видение. Тълпите виждат нацията с нейните мъртви и цялото им минало; почувствайте всичките им моменти на слава, а също и тези на поражение. Те усещат кипящото бъдеще. Този контакт с цялата безсмъртна и колективна душа на нацията е трескав, пълен с трепет.
Когато това се случи, множество плачат. Това може би е националната мистика, която някои критикуват, защото не знаят какво е и която други не могат да дефинират, защото не могат да я преживеят.
Ако християнският мистицизъм, който цели екстаза, е контактът на човека с Бога, чрез „скок от човешката природа към божественото“ (Крайник *), националният мистицизъм не е нищо повече от контакт на човека или на множеството, с душата на своя народ. , чрез скок от личните грижи във вечния живот на хората. Не интелектуално, както би могъл да направи всеки историк, а изпитателно, с душите си.

Когато влакът, целият украсен със знамена и зеленина, спря в Крайова, перонът на гарата беше пълен с над 10 000 души. Отнесоха ни на рамене до задната част на склада, където ни посрещна един от гражданите.
Говори професор Куза. И аз накратко.
Бяхме посрещнати по този начин във всички гари, големи и малки, но главно в градовете Пиатра-Олт, Слатина и Питещи. Въпреки че в повечето от тези градове покрай железопътната линия нямаше националистически организации и никой не раздаваше листовки, за да призовава хората към гарите, всички платформи бяха пълни с хиляди хора, за да поздравят Америка.

Беше около 8 вечерта, когато пристигнахме в Букурещ. Още веднъж ме вдигнаха, триумфално пренесени на раменете ми през гарата до предната част, където целият площад беше едно море от море, което се простираше по протежение на Камино да Гривита, далеч отвъд Политехническото училище. Трябва да е имало над 50 000 души, показващи ентусиазъм, който нищо не може да потисне. Професор Куза се обърна към тях. Така че всъщност в цялата страна преобладава патриотично течение, което е толкова мощно, че може да доведе LANC на власт. Но тези благоприятни, тактически, политически велики моменти, които това движение никога нямаше да види отново, не бяха грабнати.

Професор Куза не знаеше как да се възползва от голямата тактическа възможност, рядко срещана от политическите движения.
В очите на всеки обективен наблюдател, запознат с политическите конфронтации, съдбата на LANC вече беше решена.

Напуснахме. Цяла нощ хора ни пресрещаха по спирките. Имаше над 1000 във Фокшани в 3 сутринта, които чакаха от 16:00 предишния следобед. Искаха да спрем там за един ден. Но продължихме. Във влака се качи делегация, състояща се от Христаче Соломон, Аристотел Георгиу, Георгика Никулеску и др. Те ми казаха: „Тъй като нямахме късмета да бъдем домакини на процеса ви в нашия град, трябва да се ожените във Фокшани. На 14 юни, рано сутринта, трябва да сте във Фокшани. Всичко ще бъде уредено.“ Делегацията напусна влака в Марасещи, след като обещах, че ще бъда във Фокшани, както беше планирано. Пристигнахме в Яш сутринта, изключително изморени. Студенти и граждани бяха на гарата, те ни пренесоха на раменете си през града до университета. Там ни чакаха кордони от жандармеристи. Тълпата избухна и влезе в университета, отвеждайки ни до амфитеатъра. Там професор Куза говори, след което хората мирно се разотидоха. Всеки отиде на своето креватче. Прегледах малката къща на Flowers Street, която бях напуснал преди осем месеца. На следващия ден заминах за Хуси, където майка ми ме чакаше, плачейки на вратата.

Няколко дни по-късно в кметството се състоя моята гражданска сватба.

* Ничифор Краинич (1889-1972), румънски журналист, теолог, философ. (Тр.)

Machine Translated by Google

ЮНИ 1925 - ЮНИ 1926

МОЯТ БРАК

Придружен от майка ми, баща ми, братя и сестри, булката и свекърите, заминах на 13 юни за Фокшани. Там бяхме на гости в къщата на генерал Макридеску. Същата вечер бяхме информирани от организационния комитет на сватбата, който ни посети, че всичко е готово и че вече е имало над 30 000 души от други градове, които всички са били настанени, като тази вечер идват още; че всички жители на Фокшани приеха тези гости с радост и ги посрещнаха с радост.

На другата сутрин беше доведен кон за мен в съответствие с нашата стара народна традиция - както се изискваше в програмата - и след като минах къщата на булката, поведох колона към Кранг (Гроув) извън града. От двете страни на пътя имаше хора, дори деца сред дърветата. След мен бяха шаферите, които се возеха в богато украсени карети. Професор Куза и ген. Макридеску, Хрисаче Соломон, Коронел Камбуряну, Тудоронческу, Джорджика Никулеск, майор Багулеску и др. След това дойде каруцата на булката, теглена от шестима

Machine Translated by Google

волове и украсени с цветя, следвани от каруците на гостите. общо имаше 2300 фургони, карети и коли, всички украсени с цветя и хора, облечени в национални носии. Пристигнах в Кранг, на по-малко от четири мили от Фокшани, а опашката на колоната още не беше напуснала Фокшани. Сватбената церемония се състоя на специално изградена за целта платформа. Присъстваха между 80 000 и 100 000 души. След религиозната церемония танцувахме хора и други народни танци, а празникът продължи с угощение на тревата. Жителите на Фокшани донесоха провизии както за себе си, така и за гостите извън града.

Цялото парти беше заснето със страхотната демонстрация на национални носии, украсени каруци, с техните танци и ентусиазъм. Няколко седмици по-късно той беше показан в кината в Букурещ, но само два пъти, тъй като Министерството на вътрешните работи конфискува филма и отпечатъка и ги изгори.

Партито приключи на здрач с общо усещане за братство и оживление. Заедно със съпругата ми и някои спътници заминах за Бейле Херкулан тази нощ, където прекарахме две седмици със семейство от стари приятели, С. Марталог.

Мота от своя страна отиде в Яш, за да започне да копае основите на Християнския културен дом върху земя, дарена от инженер Григоре Бежан.

ЦЕРЕМОНИЯ НА КРЪЩЕНИЕТО В ЧОРАСТИ

На 10 август в Чорасти, близо до Фокшани, бях кръстник на кръщенията на 100 бебета, родени през този месец в и около окръг Путна. Кръщението щеше да се проведе във Фокшани. Но правителството, за да предотврати това, постановява обсадно положение там.
След като преодоляхме много препятствия, ние се оттеглихме в Ciorasti, където успяхме да извършим кръщението на деца в сянката на щикове.

СЛЕД ГОДИНА РАБОТАТА ВЪЗОБНОВЯВА

Върнах се в Яш, за да работя заедно с моите спътници в изграждането на нашия Дом. Преследвахме както стария строителен план, така и прекъснатия от съдбата почти цяла година план за младежка организация.
Започнаха да пристигат дарения. Семейство Моруци от Дорохой дарява 100 000 леи; Генерал Кантакузин дарява три вагона цимент; Румънците в Америка чрез вестник Libertatea („Свобода“) допринесоха с над 400 000 леи. Селяните от най-отдалечените села на Трансилвания, Буковина и Бесарабия изпращат част от оскъдните си средства в „Къщата в Яш“, както я наричат галено.

Всички тези вноски пристигаха поради симпатиите, с които нашето движение се радваше тогава във всички социални слоеве. Голям ентусиазъм предизвикаха снимки, показващи как ученици и студенти строят собствена къща. Това беше нещо съвсем ново, което не беше

Machine Translated by Google

виждани преди у нас или в чужбина. Тази дейност / генерира толкова много симпатии в Яш, че когато работата в офиса напускаше работата в края на деня, те отиваха на строителната площадка, сваляха палтата си и взимаха лопатата, кирката или количката с цимент. Студенти от Клуж, Бесарабия и Буковина, Букурещ се озоваха там в този вид работа. Братствата на кръста вече бяха организирани в много градове под наблюдението на Мота, така че млади гимназисти идваха от далеч и нашир да работят, завръщайки се у дома, образовани в нашия дух.

Две години на студентска борба, вълнение и страдание, общи за всички млади хора в Румъния, бяха постигнали голямо чудо: възстановяването на духовното единство на нацията, което беше застрашено от неспособността на по-старото поколение да се слее и да стане едно с голямата национална общност. Сега младите хора, идващи от всички краища на страната, укрепваха и освещаваха това единство на душата чрез общите си усилия, в училището на труда, за нашата страна.

ОПАСНОСТИТЕ, КОИТО ЗАПЛАШВАТ ЕДНО ПОЛИТИЧЕСКО ДВИЖЕНИЕ

Това течение в страната беше страхотно. Не мисля, че толкова необичайно популярно течение е съществувало в страната много пъти преди. Шампионатът не вървеше добре, поради липса на организация, липса на план за действие. Освен това, в резултат на това голямо течение, имаше заплаха някои компрометиращи и опасни елементи да проникнат в движението. Едно движение никога не умира под ударите на врага отвън, а заради враговете отвътре, както всеки човешки организъм.

Обикновено само около едно човешко същество на милион умира от външни причини (блъснато от влак или кола, застреляно до смърт, удавяне и т.н.); човек се поддава на вътрешни токсини, той умира от отрова.

Както беше, след процесите Вакарещ, Фокшани и Турнул-Северин, всеки, който желаеше, можеше да се присъедини към нашите редици.
Някои се обединиха, за да участват в измами: събиране на абонаменти, продажба на брошури, заеми и т.н. и, независимо къде се появиха тези герои, те неизменно компрометираха движението; други, които се бяха обединили като политически катерачи, започнаха да се карат и изобличават един друг, като всеки се състезаваше за лидерска позиция или място в парламента и т.н. Други бяха добросъвестни, но им липсваше дисциплина, отказвайки да се подчиняват на заповедите на своите началници; тези хора безкрайно се пазареха за всяка директива, като всеки действаше самостоятелно. Други, отново присъединили се към нашите редици добросъвестно, просто не успяха да се интегрират в нашия дух.

Има много много добри личности, притежаващи такава морална структура, че просто не могат да се слеят в организация като нашата и следователно застрашават самото си съществуване отвътре. Някои са интригуващи по рождение; каквото обединят, разрушават, разказвайки истории.

Някои други имат фикс идея; те искрено вярват, че са намерили ключа към всички решения, опитвайки се да ви убедят в тяхната стойност. Други са болни, поразени от злото на журналистиката. Искат на всяка цена да бъдат директори на вестник или да видят името си в края на статията. Има други, които действат така, че където и да отидат, успяват да направят компромис

цялата борба и в подкопаването на доверието на организацията там.
И накрая, има някои, които са специално платени да участват в интриги, шпионаж и ще компрометират всички благородни усилия на националистическото движение.
Каква грижа, каква предпазливост тогава трябва да проявява ръководителят на едно движение по отношение на онези, които желаят да попаднат под негово ръководство! Колко много трябва да направи, за да ги образова, и какъв неуморен надзор трябва да упражнява върху тях! Без тези предпазни мерки движението е безнадеждно компрометирано.

Machine Translated by Google

За съжаление, професор Куза изобщо не е бил наясно с тези императиви. Неговият лозунг беше: „Всеки може да се присъедини към лигата, но само тези, които могат да останат“.

И това отношение би довело до истинска катастрофа. Наистина, няколко месеца по-късно, Лигата се е превърнала в гърне за топене на интриги, в истински ад.
Моето убеждение по онова време, което поддържам и до днес, беше, че една организация не трябва да позволява да влиза „който иска“, а само онези, които „заслужават да се присъединят“, и да им позволява да останат само в нея – и само докато те са - изправени, трудолюбиви, дисциплинирани и верни.

Ако признаци на гангрена, като споменатите по-горе, изглеждат очевидни в дадена организация, те трябва незабавно да бъдат изолирани и след това да бъдат изрязани с повече енергия. В противен случай инфекцията се разпространява като рак през целия организъм на движение и причината се губи. Вашата отдадена мисия и бъдеще; той или ще умре, или ще се мотае между живота и смъртта, неспособен да постигне нищо. Усилията ни да убедим професор Куза да поправи това положение се провалиха, защото, от една страна, той изобщо не познаваше тези елементарни принципи за провеждане на движение, а от друга страна, защото интригите успяха да ни изолират и от него и , следователно, за да парализираме всяко влияние, което бихме имали върху него.

Ние вакарестианците, осъзнавайки това и виждайки отчаяните нападения, вълните от интриги, които ни заляха, с цел да ни разделят с професор Куза, отидохме в къщата му, отново му се врекохме във вярност и го помолихме да ни повярва, че ще направим всичко в нашата власт да коригираме състоянието на нещата в движението. Нашият опит се оказа напразен, тъй като той осъзна, че виждаме нещата в съвсем различна светлина, както по отношение на организацията и плана за действие, така и по отношение на основната доктрина на нашето движение. Изхождаме от идеята за нравствената същност на човека, а не като числова, електорална или демократична цифра. Но той беше убеден, че поддържаме тази идея, защото сме жертви на някакви интриганти.

КРИТИКАТА НА ВОЖДАЩАТА

Кой беше отговорен за това състояние на нещата? Лидерът, разбира се. Това движение се нуждае от велик водач, а не от брилянтен доктринер, който не обръща внимание на вълните на движението долу; внушителен лидер, който да доминира и контролира движението.

Не всеки може да изпълни тази роля. Необходим е професионалист, човек с вродени качества, който познава не само принципите на организацията, но и развитието и борбата. не е достатъчно да си известен университетски професор, за да ръководиш такова движение. Тук е необходим добър кормчия, умел капитан, който да ни води над вълните, човек, който познава закона и е запознат с тайната на такова водачество; кой би познал ветровете и дълбините на морето, кой би познал опасните рифове, кой най-после би държал кормилото с твърда ръка.

Не е достатъчно, че човек, който докаже, че Трансилвания принадлежи на румънците, има правото да поеме командването на войските, които отиват да я завладеят; точно както фактът, че той може теоретично да докаже съществуването на еврейска опасност, не е достатъчен, за да има правото да поеме ръководството на популярно политическо движение, което си поставя за цел да разреши този проблем. Тук има две напълно различни нива на дейност, нива, които изискват напълно противоположни способности и квалификации на участващите лица.

Можем да си представим първото ниво над 1000 метра, областта на теорията, абстрактното поле на законите. Там теоретикът се занимава с изследване на истината и нейната теоретична формулировка. Той започва от основата на конкретни реалности, от самото начало, за да формулира закони там в своята творческа област.

Другото ниво е на земята. Тук човекът, който е надарен с лидерски качества, се занимава с изкуството да налага истината със сила. Той достига висините до

Machine Translated by Google

да е в хармония със законите, но мястото му на изпълнение е тук на бойното поле, в областта на стратегията и тактиката.

Първият създава идеали, очертава цели; последният ги извършва, изпълнява ги.
По силата на естествения принцип на разделението на труда, изключенията, при които качествата на тези две функции се срещат в един индивид, са
изключително рядко.

Професор Куза е преди всичко теоретик. На теоретично ниво грее като слънце.
Вашата работа е следната:

а) Проучване и формулиране на истината за правото на националност. б)
Откриване и перфектно идентифициране на врага на националността. евреинът. в) Постулатни решения на еврейския проблем.

Това е всичко! Това обаче е колосално постижение. Защото въпреки че всички научни доказателства са на негова страна, всички хора на науката са срещу него, атакуват го от всички посоки и се опитват да оборят откритията му. Но той се съпротивлява. Това първо ниво не изисква използването на хора, човешки сили; напротив, човекът от първия самолет избягва хората. Но вторият план изисква преди всичко хора. просто някой? Със сигурност не! Но хората, които лидерът трябва да превърне в човешки силни страни.

Това означава:

1. Да знаете как да ги организирате според определени строги принципи.
2. Дайте им техническо и героично образование, за да увеличат силата си, само за да превърнат хората в човешка сила.
3. Поведете тези сили, вече организирани и образовани, в стратегическото и тактическо поле на битка, за да се бият с други човешки сили или самата природа, за да постигнат полезна цел.

Ако от доктринера се очаква да овладее науката за изследване и формулиране на истината, от лидера на политическо движение се очаква да овладее науката и изкуството да организира, образова и ръководи хора, професор Куза, отличен и ненадминат на преден план. , когато е отхвърлен от практиката, той се оказва невеж, тромав, наивен като дете, неспособен както да организира, така и технически и героично образова своите последователи, неспособен, с други думи, да ръководи човешки сили.

Един знаменит човек на теоретичен план никога няма да може да спечели победа на втория план. Той ще бъде победен или в най-добрия случай доволен от малките успехи, постигнати за него от околните.

Кои са характерните духовни черти, които лидерът на едно политическо движение трябва да притежава? Според мен те са: 1. Вътрешна сила на привличане. В света няма
независими и свободни хора. точно както в слънчевата система всяка звезда следва своя собствена орбита, в която се върти около по-голяма сила на привличане, по същия начин хората, особено в областта на политическото действие, гравитират към няколко привлекателни личности. Същото е и в сферата на мисълта. Навън са тези, които не искат да проявяват интерес или да мислят.

Лидерът трябва да притежава тази сила на привличане. Някои имат повече от десет души, следователно са лидери само за тях; други за цяло село, окръг; други над цяла провинция, държава; а някои дори извън границите на една държава. Способността на индивида да ръководи е ограничена от степента на неговата вътрешна сила на привличане. Това е вид магнетична сила, която, ако не се притежава от човека, го прави неспособен да води.

2. Способност да обичаш. Един водач трябва да обича всички свои другари по оръжие.
Тяхната любов трябва да проникне в краищата на общността на движението.

3. Познания и чувство за организация. Хората, привлечени в орбитата на едно движение, трябва да бъдат организирани.

Machine Translated by Google

4. Познаване на хората. В организацията трябва да се съобразява с принципа на разделение на труда, като се поставя всеки на мястото му, според неговите способности и се отказва да се приемат онези, на които липсват такива.

5. Силата да възпитава и вдъхновява героизъм.
6. Овладейте законите на лидерството. Когато един вожд има организиран и образован отряд, той трябва да знае как да ги води на политическото бойно поле, за да се състезава с другите сили.

7. Усещане за време. Шефът трябва да има специален усет, за да му каже кога да води битка. Вътрешната интуиция трябва да ви каже: сега! Тази минута, не по-късно, не по-рано.

8. Смелост. Когато лидерът чуе тази вътрешна заповед, той трябва да има смелостта да извади меча си.

9. Съзнание за справедливи и морални цели, които трябва да се преследват с честни средства, в допълнение към всички добродетели на войник, които водачът трябва да притежава, дух на саможертва, издръжливост, преданост и т.н., той трябва да бъде оживен от дух на високо морал, защото няма трайна победа, ако не се основава на справедливост и законност.

СЛУЧАЙ НА СЪЗНАНИЕ

В интерес на истината професор Куза не беше отговорен за хаотичната ситуация, в която се оказа Лигата. Когато се противопостави на нашите организационни усилия, вярвам, че имаше чиста съвест за теоретичната си компетентност и липсата на власт на политическо ниво. Ние бяхме отговорни и най-вече аз, защото го принудихме против волята му да се включи в действие, към което беше слаб. Всъщност той отсъстваше от всички важни събития, случили се през тези две години на битка. Всички борби, които разтърсиха цялата страна и повдигнаха румънските маси, бяха започнати без помощта на професор Куза. Във всеки един от тях той със сигурност помагаше много, но винаги накрая инициативата не беше негова.

Бях сгрешил; и тъй като няма грешка, която да не се обърне веднага срещу тези, които са я извършили, моята грешка също ще ни преследва както в движението. И това ще се случи, когато професор Куза, неспособен да ни разбере, работи сам, без нашата подкрепа.

Тази година също беше трудна за него. След 30 години посвещение в университета в Яш, правителството извърши безпрецедентната несправедливост да го отстрани от стола му, когато в проведеното съкратено разследване той беше обвинен в подстрекаване на студентите, професор Куза отговори:

„Аз съм подбудител на национални енергии“.
Един живот на битки и прочуто преподаване в служба на румънската нация беше завършен с такава награда от страна на хората, водени от еврейските политици.
Към този нисък удар се добавя и фактът, че оставайки сам на улицата, той е провокиран и ударен в лицето с юмрук на евреин. Когато тази възмутителна дързост стана известна, студентите щяха да отидат във всяка кръчма и да бият всеки срещнат евреин по същия начин. По време на тази демонстрация бяха арестувани десет студенти, включително Мота и Лулиан Сарбу, които бяха осъдени на един месец затвор. Служили са в Галата. Урзичану, студент, стреля няколко пъти по заподозрения морален подбудител на вредния акт на насилие.

Machine Translated by Google

ВЪВ ФРАНЦИЯ, В УЧИЛИЩЕ
ОТПЪТУВАНЕТО И ПЪРВИЯТ ЕТАП В СТРАСБУРГ

На 23 септември 1925 г. положихме основния камък на нашия студентски дом. Стените бяха високи около метър, когато, след като дадох на нашето националистическо движение всичко, което можех на моята възраст, реших, че е уместно да се върна в чужбина, за да завърша образованието си, още повече, че здравето ми не беше в много добро състояние, като резултат. от трудните изпитания, през които бях преминал, бях подтикнат към това решение и от факта, че се чувствах донякъде изолиран във възгледите си относно организацията на Лигата и бойните планове. казвах си. „Възможно е да греша и би било по-добре да не пречим на развитието на една гледна точка, която все пак може да се окаже добра“, особено с оглед на факта, че напоследък Лигата придоби нова сила (1) чрез присъединяване към „Румънската акция“, ръководена от професор Катуняну, която привлече на наша страна такива видни трансилвански интелектуалци като Валер Поп и отец Титус Малай; и (2) обединяване на силите с "The National Fascia", по-малка, но здрава организация. Да се надяваме, че невинните недостатъци на ръководството на Leakue сега ще бъдат поправени от присъствието на толкова много елитни мъже, сред които може да се изброят: нашият адвокат Пол Илиеску от Букурещ със забележителни последователи от интелектуалци; Ген. Макридеску, ръководещ друга елитна група от Фокшани; изтъкнатият професор по социология в университета Чернаути, стар националист, Траян Брайляну; и изтъкнатият професор по педагогика Йон Гаванескул от университета в Яш, който досега не се е присъединил към нашето движение, въпреки че също е проповядвал националната идея през целия си живот в катедрата си по педагогика.

С нас беше и ерудираният професор по физиология Николае Паулеску от университета в Букурещ, несравним експерт по еврейско-масонските манипулации, осветили националното движение в столицата.

Тези личности, които почитаха нашето движение и му дадоха ненадминат престиж, бяха придружени от ценната помощ на Libertatea („Свобода“), най-четеният и ценен популярен румънски вестник, редактиран от отец Мота.
Моят другар Мота - син на отец Мота - изключен от университета в Клуж, все още студент втора година, беше решил да замине с мен в чужбина, за да завърши следването си по право.

Двамата се разбрахме да отидем във Франция в някой от по-малките градове.
Избрахме Гренобъл. Спечелих 60 000 леи от продажбата на моята книжка „Писма от закъсал студент“ и от сватбени подаръци; Мота имаше месечна помощ от дома.

След като се сбогувахме със семействата си у дома, ние отдаваме почитта си на професор Куза и нашите спътници. След това се изкачваме на планината Рарау до скита, за да се помолим и започваме нашето пътуване. Първи тръгнахме аз и жена ми. Мота последва две седмици по-късно. След дълго пътуване през Чехословакия и Германия, последвано от няколко дни в Берлин и Йена, влязохме във Франция и спряхме в Страсбург. Това, което ме изненада много, беше фактът, че този град, противно на всичките ми очаквания, се превърна в истинско гнездо на оси за еврейска зараза. Когато слизах от влака, очаквах да видя хора от галската раса, които с несравнимата си храброст са белязали вековете на историята.

Вместо това видях кука носа, жаден за печалба евреин, който ме дръпна за ръкава в магазина или ресторанта си, повечето ресторанти около гарата се управляваха от тях. Във Франция на асимилирания евреин всичко беше кошер. Влизахме в един ресторант след друг, за да намерим християнин, но във всеки видяхме табела на идиш: „Кошерна храна“. Най-накрая намерихме френски ресторант, където хапнахме. Не открихме разлика между Таргул-Кукулуй и страсбургските евреи; същата фигура, същите маниери и жаргон; същите сатанински очи, в които човек чете и открива, под учтивия поглед, желанието за игра.

Machine Translated by Google

В ГРЕНОБЪЛ

Още една нощ пътуване и пристигаме в Гренобъл сутринта. Какви чудеса се откриха пред очите ни! Каква природа! Град, разположен отдавна в подножието на Алпите. Огромен камък се втурна към центъра на града, сякаш щеше да го разреже на две. Сив, здрав и смел, той доминираше над къщите, които, макар и многоетажни, за разлика от тях приличаха на малки мравуняци. По-далеч, но също така близо до града, имаше друга планина, пълна със стари укрепления, окопи и парапети, превърната в огромна крепост.

В далечината, на заден план, преди всичко, бял като чест, снегът грееше зимата и лятото върху внушителните масивни Алпи.

Впечатлен от видяното и вървейки като през омагьосан замък в някоя история, си казах: „Това е градът на храбростта“. И разбира се, докато продължавах да вървя, бях сигурен, че съм прав, защото спрях пред една статуя, която прочетох. „Bayard, chevalier sans peur etsans reproche.“ Баярд беше велик епичен воин от 15-ти век, който след цял живот в битки беше смъртоносно ранен и лежеше в агония, стискайки меча си, чиято дръжка сега беше трансформирана в кръст, от който смелият старец получи в часа на смъртта си , последната благословия. Наемаме стая в стария Гренобъл. Има и нов и модерен Гренобъл.

Но старата секция ни харесва повече. Мота пристигна малко по-късно. Регистрираме се в университета. Той, за своя бакалавър по право; Аз, като докторант по икономика. Започнах да одитирам курсове за първокурсници и второкурсници, но нищо не разбрах. Това бяха първите уроци. Можех да различа само отделни думи.
Въпреки това, докато упорито продължавах да одитирам тези курсове, около Коледа започнах да разбирам лекциите доста добре. Имаше само осем докторанти, поради което тези класове развиха семеен характер на тясна връзка между студент и професор.
Професорите, изключително съвестни, само преподаваха, не политизираха и те.

Ястията за нас трималата бяха приготвени от жена ми. На празниците започнах да правя малки екскурзии из града. Впечатлиха ме руините на замъка и древните кули. Искате ли да знаете кой е живял в тези древни? Сигурно са забравени от всички. Нека да ги посетя. Влязох в тези руини и стоях там с часове в необезпокоявана тишина, разговаряйки с мъртвите. Посетих малка църква в покрайнините на града, датираща от 4-ти век, църквата São Lourenço, и за мое учудване видях повече от петдесет свастики на нейния синкав таван. В града, в сградата на кметството, в Двореца на правосъдието и други институции, можеше да се види масонската звезда, символът на абсолютния контрол на тази еврейска хидра над Франция, така че се оттеглих в стария квартал на Гренобъл, където църквите с техните кръстове са потъмнели от времето и забравата. Обърнах гръб на модерните кина, театри и кафенета, намирайки забавление сред руините, където подозирах, че може да е живял Баярд. Потънах в миналото, където за мое голямо щастие живях в историческа Франция, в християнска Франция, в националистическа Франция, не в юдомасонска, атеистична и космополитна Франция, а в Баяр! Не във Франция на Леон Блум! Площадът "Marche des puces", както го наричат французите, е пълен с евреи, което обяснява името му. Всъщност университетът също беше доминиран от тях. Тук учеха 50 студенти евреи от Румъния, освен петимата румънци. Посетих и бившия манастир "Grande Chartreuse", чиито 1000 монаси бяха прогонени от атеистичното правителство. На няколко икони все още виждах следи от хвърлени камъни

от тълпата по време на Френската революция (1789), когато те осакатяват образа на Бог.

Не след дълго материалните грижи ни завладяха. Парите ми бяха на привършване и не очаквах да се върна у дома. Въпреки всички големи спестявания, не успяхме да се справим с това, което Мота получи сами.
Прекарахме много часове в мислене как можем да спечелим малко пари, без да нарушаваме графика на нашите курсове. Осъзнавайки, че бродерията е ценена и добре платена във Франция, решихме да се научим на бродерия от жена ми и след това да се опитаме да продадем тази румънска бродерия. Научихме този занаят в продължение на няколко седмици. Бродирахме в свободното си време, имахме си

Machine Translated by Google

продукти, изложени на витрината и като добавим малкото, което спечелихме по този начин, към това, което Мота получи от дома, успяхме да живеем много скромно.

ОБЩИ ИЗБОРИ У ДОМА
МАЙ 1926 г

По време на Великден писмата и вестниците от дома, които получавахме редовно, донасяха новини за падането на либералите от власт и идването на генерал Авереску.
Новите общи избори трябваше да се проведат в средата на май. За Лигата това беше възможността да участва в голяма битка за първи път. Казвах си: „Трябва да се върна у дома, за да се присъединя към тази битка. И след това да се
върна на училище."
Писах на професор Куза с молба за пари за билета. Тъй като не получих отговор, писах на г-н. Христаче Соломон във Фокшани. Изпрати ми 10 000 леи, част от които оставих на жена ми. С останалите се прибрах.
Пристигнах в Букурещ около началото на май, по време на цялата предизборна кампания.
Веднага отидох при професор Куза, който не изглеждаше много щастлив да ме види там, като ми каза, че няма нужда да идвам, защото движението може да върви добре дори без
аз
Малко ме заболя, но не се ядосах. В една политическа организация няма място за член, който се дразни от порицанието на лидера.
Предупреждението може да е основателно или не, но човек никога не трябва да се ядосва, това е принципът, който трябва да ръководи човек във всяка организация.

След това заминах за град Дорохой, за да асистирам на професор Сумулеану. Оттам отидох в други окръзи, Кампул-Лунг, Яш, Браила и т.н. Междувременно, поради писмо, което получих от професор Паулеску и по настояване на генерал Макридеску, реших да се кандидатирам за длъжност във Фокшани. Там бях в най-отвратителната и нежелана за мен ситуация: да изляза да прося гласове за мен. Където? Сред тълпите, които точно по времето, когато би трябвало да бъдат вдъхновени от най-светите си чувства - за които бяха заложени тяхната страна и нейното бъдеще - са зашеметени от обилно предложените напитки от избирателните агенти и са обладани от страсти, отприщени от злия дух на политиците. В тези моменти, по време на спокойния и чист живот в селата, приливите на политическата корупция намаляват.

Този ад се разпростира из цялата страна и от него излиза следващото ръководство на държавата за една, две, три или четири години. то е
от тази купчина гниене, че демокрацията - "свещената", демокрацията - произвежда ръководството на една държава!
Пристигнах във Фокшани, който беше под обсада от кръщенията на Чорасти. за да продължа похода, беше необходим пропуск за свободно преминаване, издаден от началника на гарнизона, който поисках и получих. Около 10 сутринта, придружени от г-н Христаче Соломон и др., тръгнахме с две коли. Но на 500 метра извън града намираме барикада от две каруци, поставени от другата страна на пътя, с няколко полицаи наблизо.

Спряхме, дойдоха жандармеристите и ни казаха, че не ни пускат. Извадих заповедта на генерала и им я показах. Те го прочетоха и казаха: "Въпреки това не можете да минете."

Наредих на спътниците си да отворят пътя. След кратко сбиване пътят беше проходим.
Колите започнаха да се движат бавно. Жандармеристите на няколко метра зад нас коленичиха, прицелиха се и започнаха да стрелят. Казах:

„Продължавай да се движиш, те стрелят във въздуха.
Куршум удари броня; друг, близо до нас. Продължихме да караме. Но два куршума ни спряха, единият проби резервоара, вторият - гума.
Не можахме да продължим да караме. Слязохме и тръгнахме обратно. Отново отидохме при генерала, който ни издаде разрешителното за преминаване
и съобщихме какво се е случило, като присъстваше и генерал Макрисдеску. Той отговори: „Вие сте свободни да пътувате. Наредих никой да не ви спира. Може би административните органи". Оттам отидохме до

Machine Translated by Google

Кметството заедно с генерал Макридеску. Кмет на окръга беше Нитулеску, груб и груб човек. Съвсем спокойно влязохме в кабинета му. Генерал Макридеску докладва за събитията. Но кметът от първия момент се отнесе много грубо с нас. Той продължи да произнася безкрайна реч от високото си положение.

„Господа, висшите интереси на държавата изискват...“

"В тази страна има закони; ние сме в законите. Имаме право..." En. Макридеску се опитва да обясни. Но кметът продължи: "Графът изисква в тези трудни времена..."

Генерал Макридеску отново се опита да обясни. Кметът с власт:
"Волята на страната е..."
– Слушайте тук, господин кмете – прекъснах го аз доста разстроен. „Виждам, че не искате да разбирате разумните разговори. Утре сутринта ще тръгна на кампанията и ако жандармеристите отново стрелят по нас, ще се върна тук в офиса ви и ще ви застрелям.“

И без да чакам отговор, се обърнах, оставяйки другите зад себе си. Няколко часа по-късно ме извикаха във Военния съвет. Отидох. Един царски комисар* ме разпита. Писмено казах какво точно се е случило. Арестуваха ме. И аз казах: „Е, господа, вие не правите нищо на тези, които всъщност ме застреляха, но мен, който току-що
казах, че ще го направя, вие арестувайте!“

Така че отново бях там, в стаята на полковата казарма. Три дни по-късно ме извика генералът. Един служител ме заведе до кабинета си.

„Г-н Кодряну, трябва да напуснете град Фокшани.“
„Сър, аз съм кандидат тук. Вашата заповед да напусна е против закона.
Разбира се, няма да се противопоставя на тази мярка, защото не мога да направя това, но моля да ми дадете тази заповед в писмена форма.“ „Не мога да я издам в писмен вид“.

„Тогава ще отида в Букурещ, за да се оплача от това отношение.“
Генералът ме освободи с честната дума, че ще тръгна с първия влак. И тръгнах за Букурещ с първия влак.

На следващия ден се представих на г-н Октавиан Гога, министър на вътрешните работи, който ме прие добре. Разказах му какво ми се случи и поисках справедливост. Той ми обеща, че ще изпрати административен инспектор да провери случая и ме помоли да дойда да го видя на следващия ден. Дойдох. Той ме отложи за следващия ден.
Но тъй като времето течеше и денят на изборите наближаваше, на четвъртия ден си тръгнах.

Отново получих разрешение за свободно преминаване от генерала и отново започнахме да караме. Оставаха само два дни до изборите. Стигнахме до първото село, където имаше няколко селяни, събрани като в навечерието на всякакви избори, но те изглеждаха уплашени от царящия всеобщ ужас. Появяват се жандармеристите: "Имате право да говорите с тези хора, но само за минута. Това е нашата заповед!"

Говорих за минута и след това продължихме. Така беше и във всички останали села само по минута във всяко. Лошо правосъдие и законност в тази държава! На един е дадена привилегията да гласува, друг е призован да упражнява тази привилегия; ако не се явите да гласувате, получавате глоба, а ако се явите да гласувате, сте победени. Румънските политици, били те либерали, поддръжници на Авереску, национални селяни, са просто група тирани, които стоят зад лозунги

* Армейски офицер, който в румънското военно правосъдие играе ролята на съдия или разследващ прокурор във Военния съвет. (Тр.)

като: "Законност", "Свобода", "Права на човека", без срам и без страх погазване на цяла държава с всичките й закони, всичките й свободи и

Machine Translated by Google

всички ваши права. Какъв възможен ресурс остава, чудя се, за бъдещето?

В деня на изборите нашите делегати бяха бити, окървавени и възпрепятствани да стигнат до избирателните места; цели села не можеха да се доближат до избирателните секции.
Резултат: Загубих, но в град Фокшани спечелих всички политически партии.

„Няма значение“, казах си. „Ако бях спечелил, това щеше да прекъсне плановете ми да продължа обучението си. Два дни по-късно научих, за моя голяма радост, резултатите от изборите в цялата страна. Лигата добави 120 000 гласа и изпрати десет депутати в парламента: професорите Куза и Гаванескул де Язи; Професор Сумулеану от Дорохой; баща ми от Радауци; Пол Илиеску от Кампул-Лунг;

Професор Калан от Сучава; доктор Хараламб Василиу от Ботошани; Валер Поп де Сату-Маре; инженер Misu Florescu, от Piatra-Neatnt; и луниу Лека де Бакау.
Наистина, елитно тяло от мъже беше избрано да почете националистическото движение, хора, на които хората гледаха с безгранична любов и живи надежди. Тези 120 000 гласа представляваха най-доброто и най-чистото от румънската нация. Избирателите са преодолели всички заплахи, всички изкушения, всички пречки, за да стигнат до урните. Но тези, които не можаха да ги достигнат, бяха много повече - повече от тези, които успяха.
Имаше поне още 120 000 гласа, които бяха провалени или откраднати от урните.

Върнах се във Франция доволен от резултатите, но постоянно се тревожех за следния въпрос: Как бихме могли да спечелим, ако всички правителства проведоха избори по този начин, използвайки корупция, кражба и държавна сила против народната воля?

В АЛПИТЕ

Пристигайки във Франция, беше твърде късно да вземе изпитите за юнската сесия.
Бях изправен пред сериозен проблем. Мота трябваше да се върне у дома, за да отбие военната си служба през есента. Как щяхме да живеем, ако шевицата ни стигаше едва за един човек, да не говорим за две души... Опитах се да си намеря работа в града, какво ли не.
Невъзможен. Така че си помислих, че може би в провинцията, близо до града, мога да получа нещо. Заедно с Мота тръгнах в различни посоки в търсене на работа; но вечерта се върнахме без успех. Един ден взехме трамвая до Uriage-les-Bains на около шест мили от Гренобъл (там трамваите се движат не само в градовете, но и извън тях до 12 мили във всички посоки, тъй като има изобилие от електрическа енергия, генерирана от водопадите в планините).

От Uriage следваме някои пътеки нагоре по планината. Около половин час по-късно пристигаме в Saint Martin, доста голямо село с добре асфалтиран път, добре поддържани каменни къщи, няколко склада и красива висока църква. Но минахме. След още един час ходене, постоянно изкачване в потната жега, пристигнахме в малко селце, Pinet-d'Uriage.

Бяхме на надморска височина от около 2600-2700 фута. Над нас Алпите предлагаха възхитителна перспектива за очите ни, тъй като бяха покрити със сняг. изглеждаше, че снегът започва на няколко мили от мястото, където бяхме. Вляво от нас, към Chateau de Vizile, се простираше красива долина; към Гренобъл отдясно друг; а по протежение на долината павираният път, който се виеше, блестеше като водата на измита от слънцето река.

На нивите можехме да видим хора, работещи. Чудехме се как там, на планинския склон, на няколко мили от вечните снегове, пшеницата може да расте висока колкото човек; или овес и ечемик, както и всякакви зеленчуци. Вероятно заради по-мекия климат и безкаменната почва. Всъщност почвата му беше с ниско плодородие, дори бедна. Но фермерите непрекъснато използват оборски тор или тор.

Machine Translated by Google

Като ги видяхме да работят на нивите си, се сблъскахме със същия проблем, както в другите села: как да говорим с тях, за да им кажем, че търсим работа. Минахме покрай тях без да смеем да говорим с тях. По-нагоре имаше още няколко къщи, пет-шест. Отидохме там.
Стигнахме до последния. Освен нея между нас и огромната Белдона не се появи друго човешко жилище, освен туристически колиби. Наблизо един старец косеше тревата. Трябваше да говорим с него. Поздравихме го и започнахме да си говорим. Забеляза, че сме чужденци, и ни попита какви сме. Казахме му, че сме румънци, че много ни харесва тук и че искаме да наемем стая, за да прекараме няколко месеца на открито.
Старецът беше горд и вероятно мислейки, че е намерил някой, от когото може да научи много неща, той ни покани да дойдем и да се присъединим към него и да седнем на външната маса, на която постави бутилка стипчиво черно вино и три чаши, които напълни .

Тогава той започна да ни разпитва, следейки нашите отговори с голямо любопитство:

— Значи казваш, че си румънец?
„Да, румънци, румънци от Румъния.
— Румъния далеч ли е оттук?

"Почти 2000 мили."

— И у вас има ли селяни като тук?

„Много са, Пере Трук“, защото това беше негово име.

„И там расте трева за сено? Има ли там волове? крави? коне?"

Най-накрая отговорихме на всичките му въпроси, като по този начин бързо се сприятелихме с него.

Но ние не му казахме нищо, което ни притесняваше, защото старецът разбра, че сме учтиви хора, „господа“, и щеше да изгуби всичките си илюзии, ако му бяхме казали, че си търсим работа.

Просто го попитахме дали знае някъде за стая под наем. Даде ни адрес и настоя да кажем на собственика, че той, Пере Трук, ни е изпратил.

Когато си тръгвахме, благодарихме и обещахме, че ще се върнем, за да му помогнем да реже.
Намерихме адреса, който ни даде, в няколко къщи на хълма. Това беше домът на г-н Ченевас Пол, добре облечен 70-годишен пенсионер, бивш старши офицер, сега пенсионер. Той се гордееше, че е единственият пенсионер в селото. Той притежаваше две къщи една до друга, които използваше изцяло за себе си, тъй като беше сам. Всичките му роднини умряха.
Той ни даде под наем своята по-малка къща, състояща се от две стаи отдолу, една голяма и една малка, и една отгоре (всички къщи имаха втори етаж). В долната стая имаше печка за готвене;

На горния етаж, семпло обзаведено, имаше легло. Всичко това издаваше вид на празнота. Личеше си, че отдавна никой не живее там.
Съгласни сме 400 франка до Коледа (т.е. шест месеца). В Гренобъл плащахме 150 франка на месец. Платихме предварително за три месеца и казахме, че ще се местим след няколко дни. След това се връщаме към града в добро настроение.
Чувствах, че сега, след като завърших курсовата си работа, изисквана в докторската степен. програма, бих учил за изпитите тук и бих отишъл в Гренобъл само за да ги взема.

В ПИНЕТ-ДЮРИАЖ СРЕД ФРЕНСКИ СЕЛЯНИ

Няколко дни по-късно се изкачвахме по същите пътеки, с вещите си на гръб, жена ми, Мота и аз, към новата ни квартира. Накрая се установяваме. Мота се сбогува с нас и замина за Румъния. Останахме само с няколко франка в джобовете си. Ужасна ситуация!
Как щяхме да ядем? На другата сутрин, доста потиснат, отидох при Пере Трук. Цял ден помагах при косенето и товаренето на сеното. Помоли ме да ям с него на обяд и в

Machine Translated by Google

време за вечеря. Ако можех да взема нещо за жена ми, което също щеше да е перфектно, но се върнах с празни ръце, върнах се на следващата сутрин. Този път имаше кой да работи за него — нисък мъж с рошава червена коса, светли, неспокойни очи, в които не можех да различа и следа от доброта; изглеждаше лош човек. Тя се казваше Корбела.

Вероятно Corbelle в официалния и книжовен език. Но всички селяни в региона говорят „Patois“, тоест селски диалект, който се различава значително от официалния език както по произношение, така и по структура на думите. Тази разлика е толкова голяма, че един градски французин не може да разбере селски французин, който говори "патоа". Но знаят и официалния език.

Тримата бяхме поканени от една домакиня, старата жена, да ядем у нея по обяд. Беше старица като стариците у дома. Във Франция селяните не ядат лук с купчина тръстика по обяд, както правят нашите селяни; като правило имат зеленчуково ястие, месно ястие, след това сирене; и обикновена чаша вино. Благодарих им, че ме поканиха да се присъединя към храната им, но казах, че няма да ям. Докато аз се чувствах неудобно, те настояха. Затова им казах, че тъй като е петък, постих до вечерта. Това беше стар навик с мен, който вярно поддържах в продължение на три години, откакто за първи път бях затворен в затвора Вакарещ.

Когато Корбела чу, че постя, той ме попита остро:

— Но защо постиш?
— Защото вярвам в
Бог.

"Откъде знаеш, че има Бог? Виждал ли си Исус Христос?" — продължи той.
„Не, не съм Го виждал, но такъв съм; Не вярвам, че ми казвате, че Той не съществува, докато вярвам на безбройните мъченици, които, когато бяха приковани на кръста, извикаха: „Можете да ни убиете!“ Ах, свещениците! Шарлатаните! Смазвам ги под петата си, , но ние Го видяхме. "
бутам го и го обръщам на пода, все едно смачквам woria"

Като го видях толкова развълнуван, спрях дискусията.
Същата вечер се прибрах с пълна кошница с картофи и парче сланина, които старецът ми даде. Съботата работих по същия начин. В неделя отидох на църква. Имаше много хора, може би цялото село. На една странична пейка до олтара, тържествен като светец, имаше мъж, който ми напомняше за Корбела. Хвърлих още един поглед. Той следваше свещеника много плътно. В един момент той се приближи до свещеника и му помогна много смирено.

Беше той, Корбела! Певец, клисар и бияч.

По-късно, когато се сприятелих със селяните, им разказах за срещата си с Корбела, като всички се посмяхме добре.
„Ние също имаме своите глупаци сред нас“, ми казаха. "Те слушат важни хора, които мразят Църквата. Но ние, френските селяни, вярваме в Бог, както сме научили от нашите бащи."

Свещеникът, човек с богата култура, доктор по философия и теология, живееше в голяма бедност, без да получава заплата от атеистичната държава, която преследваше свещениците като врагове.
Последните живеят само от помощта, получавана от малкото селяни. Следващата седмица работих за друг, бране на картофи, който ми даде още картофи, основата на нашето съществуване за известно време. Прехвърлих се на друг селянин, който да помага при вършеенето и вършеенето на житото. Във всяко село хората имат обща вършачка, която се използва от всички. Добивите са богати и красиви като злато.

Всеки селянин се абонира за някакъв селскостопански седмичник, който е пълен със съвети за общото земеделие, зеленчукопроизводство, отглеждане на едър рогат добитък, пчеларство и т.н. Те четат тези списания с повишено внимание, от корица до корица, опитвайки се като в голямо състезание да приложат тези съвети възможно най-добре те могат и се възползват от голяма част от него. За конюшните им се грижат, както и за домовете им. Говедата са добре защитени от студ и глад, като се разресват ежедневно. Ето защо имат добро

Machine Translated by Google

външен вид, може да се работи усилено и да се произвежда много. Често виждах парче картон в техните конюшни, където пишеше: "Обичайте животните, нашите работни партньори!"

След около месец селяните започнаха да свикват с мен. Бях известен като "le roumain" (румънецът). Чуха, че съм докторант и си говорихме вечер. Те се интересуваха от въпроси на философията, политиката, международните отношения и политическата икономия, особено по въпросите на цените, закона за търсенето и предлагането и други закони, които определят цените, както и причините за колебанията на цените и подходящия момент за пускане на пазара техните продукти. . Селяните на възраст от 25 до 40 години бяха добре ориентирани по тези теми и можеха да обсъждат с тях дори по-важни въпроси; те ги разбираха идеално.

След известно време започнах да уча за изпити. Мота беше издържал успешно изпитите през юни. Работех дни и нощи, а нощем учех, доколкото можех.
През тази първа година взех четири предмета: политическа икономия, история на икономическите доктрини, индустриално законодателство и финансово законодателство. Но след около два месеца започнах да губя силата си. Храната ни се оказа недостатъчна. Напоследък бяхме на диета почти само с варени картофи. На два-три дни литър мляко и месо, но веднъж седмично и сирене от време на време. Това беше всичко, което можех да спечеля с работа.
Но по-зле от мен беше жена ми, която стана анемична. Явих се на изпитите през октомври, паднах, въпреки че по основния предмет политическа икономия имах максимална оценка, а по другите минах. По финансово законодателство изкарах само деветка, минаващата оценка за докторантура беше десет. В момента бях дезориентиран.

Никога не съм бил ярък елемент, когато става дума за учене, но досега никога не съм се провалял на изпит, тъй като ме смятаха за един от средностатистическите студенти. Това беше сериозен удар предвид тежката ни икономическа ситуация. Трудността беше, че можех да повторя изпитите едва след три месеца и то по всички предмети. Станах упорит и реших да започна всичко отначало. Селскостопанската работа на полето беше приключила. Земята беше покрита със сняг. Единствената налична работа беше цепене на дърва в гората. моето плащане за

работа имаше каруца, пълна с дърва.
Но започнахме да получаваме финансова помощ у дома от падре Мота, който получи заем на мое име.

Прекарахме зимните месеци и коледните празници сред селяните, най-вече със семейство Белмейн-Дейвид. Кандидатствах отново изпитите си през февруарската сесия на първата ми година докторантура и ги издържах всичките. Веднага започнах да уча втората година: административно право, философия на правото, история на френското право и международно гражданско право. През пролетта наех парче градина, върху което започнах да работя сам. Но през май 1927 г. получих отчаяно писмо от Мота и други от Фокшани, както и от студенти, които ме молеха да се прибера незабавно, защото Лигата се беше разделила на две. Мота и Христаче Соломон също ми изпратиха пари за пътя. Но имах още един месец до изпитите. Видях как деканът на факултета го уведоми за извънредното положение, настоявайки да се върна в Румъния и исках разрешение да си взема изпитите преди редовната сесия. Петицията ми беше одобрена. На 16 май се явих и издържах изпитите. На 18 май заминах за Румъния, след като се сбогувах с жителите на Пинет, сред които бяхме живели почти година. Когато си тръгвахме, някои от тях, по-големите, плакаха. Други ме придружиха до гарата в Гренобъл.

Дойдох във Франция със загрижеността да намеря неморални, корумпирани и упадъчни хора, както се съобщава много пъти по света. Но стигнах до заключението, че френският народ, селянин или гражданин, е народ на морала.

Machine Translated by Google

тежка. Неморалността принадлежи на разглезените чужденци, богатите от всички националности, привлечени от Париж и други големи градове. Според мен управляващата класа е безнадеждно компрометирана, мислейки, живеейки и действайки под влиянието и изключително под влиянието на юдео-масонството и неговите банкери. Юдеомасонството използва Париж като своя световна централа (Лондон, с Шотландския ритуал е само дъщерно дружество). Тази водеща класа загуби връзка с френската история и френската нация. Ето защо, напускайки Франция, той прави голяма разлика между френския народ и френската масонска държава. За френския народ аз нося в сърцето си не само любов, но и вяра - която никога няма да бъде разклатена в тяхното възкресение и победа над хидрата, която ги измъчва, помрачава разсъжденията им, изсмуква силата им и компрометира честта и бъдещ

В БУКУРЕЩ

НАБИРАНЕ НА ХРИСТИЯНСКАТА ЛИГА ЗА НАЦИОНАЛНА ОТБРАНА ДВЕ

Пристигнах в Букурещ. Беше катастрофа. Лигата се раздели на две. Надеждите на тази нация се разпадаха. Цял народ, който се бореше да събере изтощената си сила в труден момент от историята и се бореше срещу най-голямата опасност за съществуването си, сега падаше на земята, с попарени надежди. Подобно бедствие, за доблестните сърца на хиляди бойци, всички те видяха в един момент всичките си минали жертви и всичките си надежди рухнали, вдъхнови чувство на дълбока болка дори в тези извън нашето движение, невиждана досега тъга. по-обобщено.
Всички тези вълни на ентусиазъм от Северин до Фокшани, от Кампул Лунг до Клуж, сега се превърнаха във вълни от тъга и отчаяние.

Отидох в парламента, за да се видя с професор Куза. За моя голяма изненада сред общата болка той беше единственият весел човек. Този човек беше професор Куза. Давам тук възможно най-точно нашия разговор. „Добре дошъл отново, скъпи Корнелиу“, каза той, като се приближи към мен с протегната ръка. "Ти си добър човек. Продължавай да си вършиш работата, както си го правил досега, и всичко ще бъде наред."

— Сър, аз съм дълбоко потиснат от нещастието, което ни сполетя.

Machine Translated by Google

„Но не се е случило нещастие. Лигата е по-силна от всякога. Виж, вчера се върнах от Браила, беше фантастично. Там ме посрещнаха с оркестри, барабани, безкрайни възгласи. Ще видите климата на страната. Знаете как е. цялата страна е с нас. „Казахме още няколко думи и си тръгнахме.

Зашеметен, аз се запитах: „Може ли един лидер, виждайки своя отряд разкъсван от болка, разкъсан на две и обладан от отчаяние, да се радва на перфектно разположение и добро настроение? Да не вижда бедствието, което кипи под него? Но може би го прави! Ако е така, как тогава е възможно той да се радва?"

КАКВО СТАНА?

Парламентарната и извънпарламентарната дейност на десетте депутати от Лигата по време на техния мандат остави много да се желае. Бяха ли слаби мъже? Категорично не! Дали са били недобросъвестни? Категорично не! Те бяха абсолютно добросъвестни, но имаха малки недостатъци, или по отношение на познаването на еврейския проблем, защото бяха най-младите членове на Лигата, или защото бяха малко тежки и бавни в действие и в правото си, тъй като бяха най-старите. Но такива недостатъци са присъщи на всички хора, събрани в една организация, и трябва да бъдат любезно и тактично коригирани от лидера. И така, какви бяха истинските причини за това състояние на нещата?

Според мен те бяха: 1.
Липсата на координация на нейната парламентарна и извънпарламентарна дейност.
2. Липсата на духовно единство, единство, което е абсолютно необходимо за такава организация, която е заобиколена от всички страни от врагове, които се опитват да се възползват от всякакви вътрешни разногласия.
Но тези два недостатъка са основно резултат от истинската причина: липсата на лидерство, грешките на лидера. Лидерът трябва постоянно да излага възгледите си пред всички бойци около него, за да постигне единство на мисълта от своите последователи; разработете план за действие; да ръководи действието на хората си; да бъдете постоянен слуга на единството на движението, опитвайки се с любовта си, забележките, упреците да изглаждате недоразуменията и разногласията, присъщи на организацията; да бъде постоянен пример за своите последователи за изпълнение на дълга си; справяне с въпросите справедливо“, зачитайки ръководните норми, възприети от него и въз основа на които той събра своите поддръжници.

Но професор Куза не направи нито едно от тези неща. Той не е образовал хората си. Дори не се консултира с тях. „Нека се посъветваме, господине“, настояха някои от тях, „за да знаем какво трябва да предприемем и как да се представим в парламента“.

„Не е нужно да правим консултации, защото не сме политическа партия.
Никога не е давал никакви указания на никого. Могат да се намерят ценни томове, десетки брошури, написани от професор Куза, стотици статии. Но се осмелявам някой да ми донесе десет циркуляра или заповеди за организация или действие, дадени на най-проблемната политическа организация от 4 март 1923 г., нейното основаване, до 20 май 1927 г., момента на нейното премахване.

Няма да намерите десет, пет или дори три. Професор Куза беше призовавал други, но самият той не призоваваше последователите си към действие; той наказваше други, но когато го правеше, причиняваше истинска катастрофа, защото не се отнасяше разумно към въпроса. Междувременно, разбира се, при така представената ситуация някои от депутатите, чувствайки, че нещата не вървят както трябва, изразиха своето недоволство. Те видяха, че постепенно движението върви към гибел, особено след като, в допълнение към липсата на директиви от време на време, някои изблици на професор Куза в парламента имаха опустошителен и смущаващ ефект върху цялото движение. Например, когато веднага след откриването на парламента един от депутатите на Лигата протестира срещу обсадното положение, наложено на Фокшани, и безпрецедентните злоупотреби, професор Куза се изправи, заповядвайки на правителството да направи това, въпреки че каза, че ще има направиха същото, защото хората бяха

Machine Translated by Google

развълнувани заради евреите. Друг път, обсъждайки истинското послание към парламента, отговаряйки на членове на Националната селска партия (те между другото бяха в опозиция по това време), той заяви: „Народната партия може да стане управляващ фактор чрез система на ротация с Либералната партия, ако генерал Авересей приеме доктрината на Християнската лига за национална отбрана. "

Подобни изказвания - изстреляни от високото място на парламентарната трибуна точно когато хиляди мъже, бити, измъчвани и онеправдани, очакваха с нетърпение, като слабо облекчение на страданието си, дума, която осъжда правителството, чиито жертви бяха - вместо това разпространиха атмосфера на общо обезсърчение.

По-долу цитирам официалния монитор относно пасаж от току-що споменатата реч:

„Следователно в момента в услуга на държавата има две зрели партии, партии на реда, на дневния ред, правителствени партии, които се допълват взаимно и осигуряват нормалното функциониране на конституционния механизъм: Народната партия и Либералната партия .

„И двете се основават на солидни основи, подкрепени от продуктивни интереси, които, макар и различни, все пак са общи, реални и постоянни и осигуряват тяхното съществуване и ефективността на техните действия. Новото дело на политическото и конституционното устройство на страната е тяхното представяне в тази, с която са сътрудничили, всеки в мярката на отговорността и ролята, която е играл като правителство или опозиция. Народната партия ще продължи това дело чрез всички подобрения, които искрената практика и добросъвестността посочват като необходими за укрепването на държавата и пълното обединение на страната.

„Либералната партия е изразител на интересите на румънската буржоазия, на законните финансови, търговски и индустриални интереси, които са необходими за благосъстоянието на страната.

„Народната партия, призвана да усъвършенства икономическата организация на държавата, като я постави на реални основи, загрижена за нуждите на всички в рамките на висшите интереси на страната, подкрепя се преди всичко в общите, реални и постоянни интереси на селскостопанското производство , което е преобладаващ фактор в нашия икономически живот.

„Народната партия, която има най-дълбоки и обширни корени в цялата страна, в социалната хармония... иска да даде на фермерите, господарите на своята земя, ролята, която
заслужават на

икономика на държавата според нейната работа и численост.

“ (Официален монитор, 30 юли 1926 г., стр. 395).

Това отношение от страна на лидер на национално движение е несправедливо. Представяне на такава възхвала на политическите партии, които националистическото движение заклеймява като бедствие, което се е стоварило върху Румъния и срещу което се е борило с болезнени жертви, за да създаде нова съдба за тази страна, различна от тази, предопределена за нея от „политическите“ партии, е същото като да осъдиш собственото си движение на смърт.

За да похвали една ротационна система, представена от либералната и авереската партии,

заклеймен от вас цял живот като враг на народа, означава да премахнете всякакъв шанс за победа на ръководеното от вас национално движение, като в същото време докажете, че вие самият не сте му вярвали. Какво би казал командирът на героични войски, които се бият, дават върховни жертви, вярват в своята победа, живеят и са готови да умрат за нея, ако по време на реч по време на битката пред хиляди ранени войници би казал хвалете вражеските войски и прогнозирайте победата си?

Какво би станало с бедните войски, които вместо да чуят насърчителна дума за надеждите си за победа, биха чули собствения си командир да говори за прекрасните перспективи на врага за победа?

Machine Translated by Google

Какво би станало? Войската щеше да се разпръсне деморализирана. И точно това се случи. Много бойци на фронта на националното движение си отидоха отчаяни. Поради това странно отношение депутатите от Лигата започнаха да показват недоволството си. Мисля, че грешаха. Те нямаха право да изразяват недоволството си, освен пред президента и в ограничен кръг от ръководството. Но те излязоха извън границите.

При такива условия всяка произволно произнесена дума означава допълнително нещастие спрямо това, причинено от самия президент на движението. Постепенно грешките на една група след друга доведоха до студенина в отношенията им. Докато един ден, без достатъчно основание, без предварително разглеждане, също и без спазване на нормите и законите на организацията, депутатът Пауло Илиеску беше изключен от Християнската лига за национална защита и нещо повече, президентът Куза не информира никой от парламентаристите за решението си, а просто обяви оставката си от престижната си позиция, като поиска заместникът едновременно да бъде изключен от парламента и мястото му в Кампул-Лунг да бъде обявено за свободно. Това удари като гръм главите на бедните депутати от лигата. Два дни по-късно професор Сумулеану, който междувременно беше дошъл набързо от Яш, представи на Камарата на депутатите съобщение, подписано също от другите депутати Йон Зелеа-Кодреану, Валер Поп, д-р Лиараламб Василиу и професор Карлан, в което те твърдяха, че изявлението на професор Куза със сигурност е преждевременно, тъй като уставът на Лигата предвижда изключванията да се произнасят от комисията, която в този случай беше изцяло в неведение. Той не знаеше никаква вина от страна на този човек, но не поиска да не бъде изгонен, а само първо да бъде съден, за да може да се защити; с други думи поиска уставът на Лигата да се спазва; че законът, който всички са се заклели да спазват, се спазва.

По същото време към професор Куза се обърнаха със същата молба. Резултатът от тези намеси: Всички подписали бяха изключени от Лигата, включително професор Сумулеану и баща ми, някои от тях имаха по-големи заслуги за работа и саможертва при формирането на Лигата от професор Куза, като самият професор Сумулеану беше заместник. Президент на лигата. Всички те също бяха изгонени, без да бъдат съдени; без да му се каже нищо; без да бъдете приближени. Според мен процедурата, използвана от професор Куза в качеството му на президент на организацията - чиято работа беше да проявява най-голяма загриженост за благополучието на организацията и най-голяма грижа на всеки етап, който може да застраши нейното съществуване - беше фундаментално погрешно. Всъщност това беше не само несправедливо, но и напълно ненужно, особено като се имат предвид участващите лица, които представляваха самата група, която ръководеше Лигата. Те бяха създателите на тази организация. Мярката не е аргументирана, тъй като професор Куза не е предвидил последствията от нея за движението.

Специален брой на Apararea Nationala („Националната отбрана“), публикуван веднага след експулсирането им, твърди, че тези мъже, с професор Сумулеану и баща ми начело на списъка, са се продали на евреите, като по този начин разпространява тази инсинуация навсякъде страната. .

Професор Сумулеану, постоянен приятел на професор Куза от четвърт век, човек с изключителна коректност, беше ужасно и безскрупулно атакуван в този специален брой под ръководството и съветите на г-н Куза. Фле вървеше по улиците, задавен от скръб, след като беше обвинен в предателство. След това той публикува брошура в отговор, озаглавена: „Предателството на някои приятели“. Отговорът му беше просто следствие от грешките, допуснати от професор Куза.

В този случай професор Куза според мен беше не само несправедлив, но повече от несправедлив. Тези, които бяха изключени, на свой ред направиха грешката да отпечатат листовки, съдържащи също толкова несправедливи атаки, но грешката им последва тази на професор Куза. Всички тези атаки и контраатаки се разгръщаха към

голямото отчаяние на румънските бойци и голямото задоволство и присмех на евреите. На този етап се върнах от Франция. Въпросът дали депутатите, изключени от Лигата, трябва да бъдат оставени да изпълняват мандатите си, се обсъждаше в парламента.

Machine Translated by Google

Дори и сега се питам: „Възможно ли е, когато професор Куза е предприел тези стъпки, да е бил жертва на някакви внушения или интриги, или е бил убеден, че това е правилното нещо?“

Няколко дни по-късно няколко членове на Лигата, които бяха вкаменени от мерките на професор Куза, поискаха анулирането им и зачитането на устава. Това доведе до елиминирането на тази група, сред които бяха: Ген. Макридеску, Професор Траян Брайляну, Луристаче Соломон, Професор Катуняну и др. Като цяло систематично се разпространяваше слухът, че всички изгонени са били продадени на евреите. Сред активните агенти, които разпространяваха тези слухове, бяха полковник Некуицеа и Ливиу Садовяну, съответно дясната и лявата ръка на професор Куза.

Изгонените след това се сформираха в Уставната лига на християнската национална отбрана, като по този начин показват, че са в рамките на устава на Лигата. По това време професор Куя свика голямо национално събрание в Яш, в залата Бежан, на което дойдоха около 1000 души.

Те ратифицираха изгонванията на фалшивата основа, че изключените членове са се продали на евреите. Спирам дотук, като пропускам забележки за това, което е отпечатано от едната или от другата страна, считайки, че това, което съм написал на хартия, трябва да е достатъчно, за да разбера положението на движението по това време. Бих искал само да добавя, че времето (изминаха девет години) доказа, че професор Куза греши, защото нито професор Сумулеану, толкова тежко ранен в чест, нито баща ми, който получи почти смъртоносни удари от еврейската власт - че професор Куза не може гордейте се, че сте страдали - нито генерал Макридеску, професор Гаванескул, професор
Траян Брайляну, професор Катуняну, д-р Василиу, професор Карлан, отец Мота и т.н. - никой от тях не се е продал на евреите. Години по-късно, след като това бедствие опустоши Лигата, професор Куза отиде при своя стар приятел, професор Сумулеану, когото беше убил толкова жестоко, и каза:

„Скъпи Сумулеану, нямам нищо против теб. Нека се помирим!“
Но професор Сумулеану се обърна и докато си тръгваше, каза: „Твърде късно е“.
Не защото професор Сумулеану не искаше да прости жестокия удар, който получи, а защото там долу се виждаше пепелта на едно движение и румънски надежди.

МОЯТА РЕАКЦИЯ НА ТОВА СЪСТОЯНИЕ

Когато пристигнах от Франция в разгара на това бедствие, смазало националното движение, имах намерение да спася това, което още можеше да се спаси. Набързо извиках групата Вакарещ и част от студентските младежки лидери от четирите университетски центъра в Яш.

Надявах се да открия отделението, образувайки млада глутница; за да попречи на тази атмосфера на омраза, която се разсейваше в редиците на по-старото поколение, да обгърне младите. Естествено, аз исках да основа този блок преди всичко на съзнанието, че разединението и омразата между нас означават смърт на националното движение. След като се създаде този блок, исках да насочим нашите усилия към пламенните редици на ветераните, да окажем известен натиск, за да възстановим единството, да спасим ситуацията. Но планът ми се провали. Младежта вече беше обгърната от поглъщащите пламъци на омразата, така че в Яш, въпреки всички връзки, съществуващи между младежта и мен, моето предложение не намери отклик в сърцата им.

Студентското ръководство в Яш можеше в този момент да даде сигнал за икономическа инициатива, но за съжаление редица слаби елементи поеха контрола над нея, като техните негативни тенденции възпрепятстваха приемането на моите предложения. само групата Vacaresti, от всички
млади хора, подкрепи моята гледна точка, към която трябва да добавя някои ясийски студенти, около 10 или 12, сред които ветераните Йон Бланару, Йон Сава, Йон Бордеяну, Виктор Силаги и другите, новопристигнали, група трансилванци, водени от Йон Банка, Емил Еремейу, Мису

Machine Translated by Google

Крисан. Това бяха всички, които се събраха около нас, от всичките млади хора в земята.

Преследвах плана си.
Всички тръгнахме за Букурещ, за да видим и двете страни. Първо отидохме да видим „Устава“, като ги помолихме да направят всяка жертва, която е необходима, за да се възстанови единството на движението. След няколко часа дискусия те се съгласиха условно, като дори бяха готови на жертви, но настояха уставът да се спазва занапред.
След това отидохме при професор Куза. Но той, след нашите молби и мотиви, отказа. По-добре е да не разкривам дискусията, която имахме тогава.

Напуснахме. Обезсърчението обзе душите ни. Всичко, което беше построено, целият блясък на вчерашното движение не дойде като дар от съдбата. Всичко растеше от борбата стъпка по стъпка, стъпка по стъпка. Носим тежестта на сериозните си решения, изправени сме пред безброй опасности, рискове, физически и морални страдания.
Някои по-движещи се от други. Бяхме осигурили здравето на нашите тела, кръвта на нашите сърца; ние се борим и жертваме ден след ден.
Сега всичко изглеждаше превърнато в пепел.

Machine Translated by Google

ЛЕГИОНЪТ НА МИХАИЛ АРХАНГЕЛ

ЛЕГИОНЪТ НА АРХАНГ МИХАИЛ

Изправен пред горепосочената ситуация, реших да не ходя никъде, не с намерението да се примиря, а да организирам младежта, да поема тази отговорност според душата и ума си и да продължа борбата, а не да капитулирам. Всред всички тези проблеми и кръстопътища си спомних за иконата, която ни закриляше в затвора Вакарещ.
Решихме да сплотим редиците си и да продължим борбата под закрилата на същата света икона. С тази мисъл я донесохме в дома ни в Яш от олтара на църквата „Свети Спиридон“, където беше поставена преди три години.
Групата Vacaresti веднага се съгласи с моите планове. Няколко дни по-късно се събрах в Яш в моята стая на улица Флорилор 20 за петък, 24 юни 1927 г., групата от Вакарест и малкото студенти, които все още са в САЩ.

Няколко минути преди началото на срещата въведох книга от следния дневен ред.

Machine Translated by Google

„Днес, петък, 24 юни 1927 г. (празник на Св. Йоан Кръстител), в 10 часа вечерта, се основава под мое ръководство „Легионът на Архангел Михаил“. Присъединете се към нашите редици. Нека всеки, който има съмненията остават встрани. С настоящото номинирам Раду Мироновичи за водач на гвардията на иконата."

Корнелиу Зелеа Кодряну

Тази първа среща продължи минута, достатъчно време, за да прочета горната заповед. След това присъстващите се разотидоха да преценят дали се чувстват достатъчно решителни и смели да се включат в организация като тази, без друга програма освен примера на моя дотогавашен живот на патриот и този на моите съзатворници. Дори дадох време на групата Vacaresti за размисъл и повишаване на осведомеността, така че те да имат съмнения или резерви, защото веднъж записани, те трябваше да продължат напред без колебание до края на живота си.

Вътрешните чувства, от които се роди Легионът, бяха следните: не ни интересуваше дали ще триумфираме или ще бъдем победени, или дали ще умрем. Нашата цел беше друга: да напредваме заедно. Продължавайки напред на единен фронт, с помощта на Бог и справедливостта на румънския народ, каквато и да е съдбата, която ни очаква - да бъдем победени или да умрем - ще бъде благословена и ще донесе плодове за нашия народ. Професор Николае Йорга веднъж каза: „Има поражения и смъртни случаи, които могат да събудят една нация към живот, точно както има триумфи от този вид, които могат да приспят една нация.“

Същата вечер и регистрирани в същия регистър редактирахме писмо до професор Куза и друго до професор Сумулеану. В 10 часа на следващата сутрин всички вакарестианци се събраха и отидоха в къщата на професор Куза, улица Кодреску 3 След толкова години на битки и трудни изпитания, сега ще отидем да го видим, за да се сбогуваме и да го помолим да ни освободи от обети, които направихме. Професор Куза ни прие в същата стая, в която беше за мен преди 28 години, на моето кръщение. Той стоеше зад бюрото си; ние отпред. Прочетох му следното

Писмо:

„Господи, идваме при теб за последен път, за да се сбогуваме и да те помолим да ни освободиш от всички обети, които сме дали. „Не можем повече да те следваме по пътя, който си поел, тъй като вече не вярваме в него. невъзможно е, защото именно вярата подхранваше ентусиазма ни в битката.“ Умолявайки да бъде освободен от нашата клетва, че трябва да се борим сами, доколкото разумът и сърцето ни могат да ни ръководят, професор Куза след това ни говори следното:

„Скъпи мои приятели, освобождавам ви от вашите обети и ви съветвам, влизайки сами в живота, да не грешите. Защото особено в политиката грешките струват много скъпо. Имате за пример политическите грешки на Петре Шаран което има фатални последици за него.

От своя страна ти пожелавам всичко най-добро в живота. "

После се ръкува с всички ни и си тръгнахме. Смятахме, че е правилно от наша страна да постъпим по този начин и че това е почтеният път, по който достойнството ни на бойци ни принуди да поемем.

Оттам отидохме при професор Сумулеану на улица Саулеску, за да му прочетем другото писмо, написано с приблизително същите думи, в което информирахме него и неговия „Устав“, че не можем да се съгласим и с тях и че ще си го изработим сами. отсега нататък по нашия собствен начин. Оставяйки го, ние усетихме в сърцата си колко сме сами, сами като в пустинята и ще изградим своя път в живота със собствените си сили.

Machine Translated by Google

Доближаваме се още повече до иконата. Колкото повече трудности ни връхлитаха и колкото повече ударите на нашите сънародници се разпространяваха над главите ни, толкова повече щяхме да търсим защитата на São Miguel Archangel и сянката на неговия меч. Той вече не беше за нас образ в икона, а много жив. Там при иконата се редувахме денем и нощем да гледаме запалената свещ.

МАТЕРИЯ СРЕЩУ ДУХ

Когато се събрахме в нашата всекидневна, петимата плюс около десет първокурсници и второкурсници, и когато искахме да напишем няколко писма, в които да обявим решението си на Mr. Христаче Соломон и други едва тогава разбраха колко сме бедни, на всички заедно не ни стигат пари дори за пликове и пощенски разходи. Дотогава винаги, когато имахме нужда от пари, отивахме при по-
възрастните ветерани и ги молехме, но сега нямаше към кого да се обърнем. Да създадеш политическа организация напълно безпарично! Беше трудно и смело нещо в този век, в който материята е всемогъща, в който никой не започва нищо, колкото и малко да е, без първо да се запита „Колко пари имам?“ Бог искаше да докаже, че в борбата и победата на легионера материята не играе никаква роля.

С нашия смел жест обърнахме гръб на един манталитет, който доминираше всичко. Убиваме един свят в себе си, за да издигнем друг, висок до небето. Абсолютното господство на материята беше съборено, за да може да бъде заменено с господството на духа, на моралните ценности.

Ние не отричахме и никога няма да отричаме съществуването, функцията и необходимостта от материя в света, но отричахме и завинаги ще отричаме правото й на абсолютно господство. С други думи, ние нанасяхме удар срещу манталитета, който поставяше златния телец в центъра и като основна цел на живота. Осъзнахме, че ако бяхме тръгнали по този път на обърната ценностна връзка между дух и материя, щяхме да изчерпим цялата си смелост, сила, вяра и надежда. По време на тези първи начала открихме единствения морал

сила само в непоклатимата вяра, че като се поставим в първоначалната хармония на живота, подчинение на материята на духа, можем да покорим несгодите и да победим сатанинските сили, обединени с целта да ни унищожат.

ПРИЧИНА

Друга характеристика на нашето начало, в допълнение към тази липса на пари, беше липсата на програма.

Нямахме програма. И този факт без съмнение ще повдигне голяма въпросителна. Кой е чувал за политическа организация без програма, която да е тръгнала от разума, от нечий мозък или от няколко човека?
Събрахме се не онези от нас, които се чувствахме еднакви, а онези от нас, които се чувствахме еднакви. Не онези сред нас, които разсъждаваха по същия начин, а онези, които имаха същия морално-емоционален

духовно изграждане.
Това било знак, че статуята на друга Богиня – Разума – ще бъде унищожена; това, което човек е повдигнал срещу Бога, ние - без намерение да изхвърлим или презираме - трябва да поставим на правилното му място, в служба на Бога и смисъла на живота. ако тогава нямахме нито пари, нито програма, вместо това имахме Бог в душите си и Той ни вдъхна с непобедимата сила на вярата.

ПРОТИВ ЛЕЧЕНИЕ

Machine Translated by Google

Раждането ни беше посрещнато с ураган от омраза и подигравки. Двата лагера на Лигата - кузистите и статутарите - скъсаха отношенията си с нас. Всички ученици на Яш ни напуснаха и атаките на хузистите*, насочени досега към уставните, отсега нататък ще бъдат насочени към нас, пронизвайки ни като стрели в сърцата ни.

Няма да бъдем наранени от рани от стрели, но ще бъдем ужасени от това, което ще открием в хората. Накратко, щяхме да бъдем възнаградени и почетени с най-тежки обиди за всичко, което сме направили преди, и щяхме да понасяме удар след удар. Не само щяхме да почувстваме омразата, но щяхме да видим безхарактерност и душевна непоквареност в цялата им голота. Скоро щяхме да станем "експлоататори на националната идея" за собствена изгода. Не бихме повярвали, че тези, които

които се биеха в гърдите с юмруци година по-рано, искайки награди за престорени страдания, сега биха имали смелостта да ни хвърлят в очите току-що споменатото обвинение. Скоро хората щяха да разберат, че сме... ...продадени на евреите" и дори щяха да се пишат статии, пълни с обиди и щяха да има селяни, които щяха да повярват, и хора, които щяха да ни обърнат
гръб. Несправедливо!

Обиди, които враговете никога не смееха да използват срещу нас преди, от страх, сега идваха от нашите приятели, без страх и без срам.

Ако беше вярно, че ние, които сме преминали през толкова много страдания и чиито тела са изтърпели толкова много малтретиране, бихме били способни на такава опозореност, тоест да се продадем като група на врага, тогава нямаше да остане нищо за ни остава само да хвърлим динамит в този народ и да го взривим. то. Народ, който е родил и отгледал такива деца в лоното си, не заслужава повече да живее.

Но ако не е вярно, тогава тези, които измислят тези лъжи и ги разпространяват, са негодници, които източват доверието на нацията в собственото й бъдеще и съдба.

За хора като тези никое наказание от страната им не е достатъчно голямо.

Какво доверие може да има този народ в победата и в бъдещето, ако сред тежката борба, която води, чуе, че ние, техните деца, отгледани на ръце, в които са възлагали най-святите си надежди, сме ги предали ?

Оставям тези дни само в паметта на тези от нас, които ги изживяхме. На тях, моите другари от времето, свидетели на онези часове, казах: "Не се страхувайте от тези пигмеи, защото
който има такива души, не може да победи. Ще ги видите един ден да падат на колене в краката ви. Не простете им.Понеже не го правят те ще го направят от угризения на съвестта за извършеното прегрешение,а от предателство.И сега дори адът с всичките му нечисти призраци да се изправи пред нас,безстрастни в твърдата си позиция,ние ще го преодолеем.

До този момент познавах звяра в човека. Сега видях негодника в човека. Пазете себе си и днешните и утрешните деца на румънския народ и всеки друг народ по света от тази ужасна чума: предателството.

Цялата интелигентност, цялата ученост, всички таланти, цялото образование няма да ни помогнат, ако искаме да бъдем коварни.

Учете децата си да не използват предателство нито срещу приятел, нито срещу най-големия си враг.
Те не само няма да победят, но ще бъдат повече от победени, ще бъдат смазани. Нито трябва да използват предателство срещу коварния човек и неговите коварни пътища, защото ако спечелят, само хората се променят. Предателството ще остане непроменено. Предателството на победителя ще бъде заменено с това на победения. По същество същото предателство ще управлява света.

* Членове на партията на професор Куза (Tr.)

Мракът на предателството в света не може да бъде заменен от друг мрак, а само от светлината, носена от душата на смелия, изпълнен с характер и чест.

И все пак, в самото начало на този потоп от омраза и предателство, дойде при нас като убежище, което им даде надежда: Христаче Соломон, този човек с голяма чест и съвест, инженер Клайм,
Инженер Бланару, адвокат Миле Лефтер,

Machine Translated by Google

Андрей Ч. Йонеску, Александру Вентоник, Думитру Ифрим, Косаческу, Йон Бутнару, Илиеродякон Исихич Антохич и др.

Всички тези знаменити бойци и ветерани от Лигата сега ми създадоха впечатлението на някакви корабокрушенци, чийто кораб е потънал в средата на морето, и те акостираха уморени и притеснени на нашия малък остров, в който можеха да намерят вътрешен мир и увереност в бъдещето.

Генерал Макридеску ни каза:

„Въпреки че съм стар, ще отида с вас и ще ви помогна, само при едно условие: да не се ръкувате с тези хора, които нямат чест, защото ако го направите, ще ме отврати до безкрай и щях да загубя цялата си надежда в теб."

Професор Йон Гаванескул започна да проявява интерес към нас и към това, което правим.

НАЧАЛОТО НА ЛЕГИОНЕРСКИЯ ЖИВОТ

Четири реда белязаха нашия първоначален малък живот: 1. Вяра в Бог. Всички вярваме в Бог. Никой от нас не е бил атеист. Колкото повече бяхме сами и заобиколени, толкова повече тревогите ни се обръщаха към Бог и контакта с нашите собствени мъртви и тези на нацията.

Това ни даде непобедима сила и блестящо спокойствие пред лицето на всички удари.

2. Доверете се на нашата мисия. На никого не можеше да бъде представена и най-малката причина за евентуалната ни победа. Бяхме толкова малко, толкова млади, толкова бедни, толкова мразени и ненавиждани от всички, че всички аргументи, които не се основават на факти, бяха срещу всякакъв шанс за успех. И все пак продължихме напред благодарение

само на. увереност в нашата цел, безгранична увереност в нашата мисия и съдбата на нашата страна, 3. Нашата взаимна любов. Някои от нас се познавахме от

известно време, създали близки приятелства, но други бяха млади хора, първокурсници или второкурсници, които никога не бяхме срещали. От първите дни между всички нас се създаде атмосфера на привързаност, сякаш сме част от едно семейство и се познаваме от деца.

Необходимостта от вътрешен баланс беше очевидна, за да се съпротивлява. Нашата обща привързаност трябваше да има същата интензивност и сила, за да се справи с вълната от омраза отвън. Нашият живот в това гнездо не беше студен, официален живот, с дистанция между началник и войник, с театралност, риторични изказвания и мнимо лидерско излъчване. Гнездото ни беше топло. Отношенията между нас бяха абсолютно непринудени. Някой не е влязъл в студена казарма, а в собствената си къща, сред собственото си семейство. И тук не се идваше само за да се заповядат, а се намираше тук лъч любов, час духовна тишина, дума на насърчение, облекчение, помощ в нещастие или нужда.

От легионера не се искаше толкова дисциплина, в смисъла на казармата – колкото благоприличие, вяра, преданост и хъс за работа.

4. Музиката. Вероятно защото не бяхме тръгнали по пътя на разума със съставяне на програми, противоречиви дискусии, философски аргументи, лекции, единствената ни възможност да изразим интимните си чувства беше пеенето. Пеехме онези песни, в които чувствата ни намираха удовлетворение. "Там, високо на черна скала" Песента на Стефан Велики, чиято мелодия, както се казва, е останала непроменена от времето си до сега, от поколение на поколение. Говори се, че под звуците на тази мелодия Стефан Велики триумфално влязъл в своята крепост в Сучава преди 500 години. Когато пеехме, се чувствахме живи с онези времена на румънско величие и слава; ние потъваме

Преди 500 години в историята и живял там за няколко мига в контакт със Стефан Велики и неговите войници и стрелци. „Като златен глобус“, песента на Михаил Смелият; Песента на Аврам Янку; „Пак да зазвучи ствола”, Маршът на Военно-пехотното училище през 1917 г.;

Machine Translated by Google

„Въстани румънци“, написана от Юстин Илиесу и Истрате, която провъзгласяваме за химн на Легиона. За да може човек да пее, трябва да е в определено душевно състояние, във вътрешна хармония. Човек, който е решен да ограби някого, не може да пее, нито който се кани да направи някоя друга грешка; нито онзи, чиято душа е погълната от завист и омраза към своя другар; нито този, чиято душа е лишена от вяра.

Ето защо вие, днешните и утрешните легионери, когато почувствате необходимост да се ориентирате в легионерския дух, трябва да се върнете към тези четири линии на нашето начало, които формират основата на нашето движение. Музиката ще бъде водач за вас. Ако няма да можеш да пееш, трябва да знаеш, че болест гризе дъното на духовното ти същество или че животът е изпълнил невинната ти душа с грехове; и ако не можете да се отървете от тези грехове, трябва да се отвърнете, оставяйки мястото си на тези, които могат да пеят. Преследвайки живота си по гореспоменатите линии, ние се заехме да действаме от най-ранните дни. Назначавах водачи, които приемаха и раздаваха заповеди.

Не започнахме с участие в някакви грандиозни действия. Като попаднахме на проблем, се заехме да го решим. Първото ни действие беше да ремонтираме стаята в нашата къща, където се намираше иконата на Сао Мигел Архангел.
Боядисахме го, измихме пода, момичета легионери започнаха да шият пердета. Така че легионерите записаха различни максими, които събрах от евангелията или други писания. Разкрасиха стените ни. Ето някои от тях: „Бог ни носи в своята победоносна колесница“.
"Който и да
победи... Аз ще бъда техният Бог."

"Ако нямаш меч, продай наметалото си и си купи."
„Бий се смело за вярата“.
"Избягвайте плътските удоволствия, защото те
убиват душата." — Бъдете нащрек.
"Не унищожавайте героя в себе си."
„Братя по съсмет... както в
нещастие."
"Който знае как да умре, никога няма да бъде роб."
„Очаквам с нетърпение възкресението на моето отечество и унищожаването на пълчищата предатели“ и т.н.

За една седмица нашият щаб беше създаден.
Второто ни действие беше от друго естество: засягаше отношението ни към външни атаки. Решихме да не им отговаряме; което беше изключително трудно за всички ни. Нашето морално същество беше разкъсано. Но това беше моментът на героична съпротива. Друго действие: никой не трябва да се опитва да убеди някого да стане легионер.
Обичайното дърпане на манго и ловене на крайници винаги са ми били неприятни. Системата беше и си остава в противоречие с легионерския дух и до днес. Ние просто ще изложим нашата гледна точка.
Всеки, който искаше да влезе, идваше. И ще влезе, ако бъде прието.

Но кой идваше? Хора със същата духовна същност като нашата.
много? Много малко. В Яш година по-късно бяха само двама-трима повече от първия ден. В останалата част на страната обаче имаше повече хора, които се присъединиха, когато научиха за съществуването ни.

Всички, които се обърнаха към нас, се характеризираха с две ясно видими отделни линии: 1. Голяма корекция на душата.

2. Липса на личен интерес. Сред нас никой не би могъл да се възползва от никакви облаги. Не се отвориха обещаващи перспективи. Тук всеки трябваше само да даде душа, богатство, живот, способност за любов и доверие.

Дори да се присъедини някой некоректен човек или мотивиран от някакъв интерес, той не може да остане при нас, тъй като тук не може да намери благоприятна среда. Напускаше автоматично, месец, година, две или три, отстъпвайки, дезертирайки или предавайки.

НАШАТА ПРОГРАМА

Machine Translated by Google

Това гнездо на младостта беше първото начало на легионерския живот, първият крайъгълен камък. Трябваше да бъде поставен на твърда земя. Затова не казахме: „Да завладеем Румъния!

Вървете през селата и викайте: „Току що се създаде нова политическа организация, всички елате да се регистрирате!“ Не бяхме изготвяли нови политически платформи освен десетте съществуващи в

държава - всички те са "перфектни" в очите на техните автори и поддръжници - и ние не изпращаме легионери да разпространяват програма в селата, призовавайки хората да се присъединят към нея, за да спасят земята.

В това отношение отново се различаваме коренно от всички останали политически организации, включително и хузистите. Всички те вярваха, че страната умира поради липса на добри програми; следователно те съставиха безпроблемно интегрирана програма, с която започнаха да събират поддръжници. Затова всички питат: "Каква е вашата програма?"

Тази страна умира от липса на хора, а не от липса на програми; поне това е нашето мнение. Които, с други думи, не са програми, които трябва да имаме, а хора, нови хора, защото начинът, по който хората са днес, съставени от политици и заразени от еврейско влияние, ще компрометират най-брилянтните политически програми.

Такъв човек, който живее днес в румънската политика, познаваме и преди в историята.
Нациите умираха под негово управление и държавите се разпадаха.
Най-голямата вреда, нанесена ни от евреите и политическата система, най-голямата национална опасност, на която те ни изложиха, не е нито присвояването на румънска земя и недра, нито дори трагичното унищожаване на румънската средна класа, нито големият брой на евреите в нашите училища, професии и т.н. и дори не влиянието, което те упражняват върху нашия политически живот - въпреки че всеки от тях сам по себе си е смъртна опасност за нашия народ. Най-голямата национална опасност е фактът, че те са деформирали, обезобразили нашата дако-романска расова структура, пораждайки този тип човек, създавайки този човешки боклук, този морален недостатък .. политикът, който няма нищо общо с благородството на нашето хората. бягайте повече; който ни позори и убива, ако този вид мъже продължава да „ръководи тази страна, румънският народ ще си затвори очите завинаги и Румъния ще рухне, въпреки всички брилянтни програми, с които „измамата“ на това изродено създание е в състояние да заслепи очите на нещастните тълпи.

От всички язви, донесени ни от еврейската инвазия, тази е най-страшната!

Всички народи, с които ние, румънците, сме влизали в контакт и сме воювали, от варварските нашествия до днес, са ни атакували на физическо, икономическо или политическо ниво, оставяйки недокоснато нашето морално и духовно наследство, нашата съвест, от които рано или късно произлиза нашата победа, разрушаването на чуждото иго - дори когато ни нападнаха масово и взеха всичките ни богатства, дори когато ни управляваха политически.

Сега, за първи път в нашата история, румънците се сблъскват с народ, който ни атакува не с меч, а с типичните за еврейската раса оръжия, с които първо удрят и парализират моралния инстинкт на хората, след което систематично разпространяват всички видове морални заболявания, за да унищожат всякакви възможности за реакция. Ето защо нашият народ се чувства обезоръжен и победен.

Като следствие от виждането на това състояние на нещата, крайъгълният камък, върху който стои Легионът, е човекът, а не политическата програма; реформа на човека, а не на политическите програми. "Легионът на Архангел Михаил" ще бъде, с други думи, повече scbool и армия, отколкото политическа партия. В тези критични времена румънската нация не се нуждае от велик политик, както мнозина погрешно смятат, а от велик възпитател и лидер, който може да победи злите сили и да смаже бандата злосторници. Но за да направи това, той първо ще трябва да победи злото в себе си и в своите хора. От тази легионерска школа ще трябва да излезе нов човек, човек с героични качества; гигант на

Machine Translated by Google

нашата история да се борим и да победим всички врагове на нашата родина, като тяхната битка и победа трябва да се простират отвъд материалния свят в царството на невидимите врагове, силите на злото. Всичко, което умът ни може да си представи от най-красивото духовно; всичко по-гордо, което нашата раса може да произведе, по-велико, по-справедливо, по-могъщо, по-мъдро, по-чисто, по-усърдно и по-героично, това трябва да ни даде легионерската школа! Човек, в който са развити максимално всички възможности на човешкото величие, заложено от Бога в кръвта на народа ни.

Този герой, резултат от легионерско образование, също ще знае как да съставя програми; ще знаете и как да разрешите еврейския проблем; ще знае и добре да организира държавата; ще знаете и как да убедите други румънци; и ако не, той ще знае как да се огъне, за да спечели, защото затова е герой. Този герой, този легионер на храброст, труд и справедливост, със силите, които Господ е вложил в душата му, ще поведе страната ни по пътя на своята слава.

Една нова политическа партия, дори кузистка, може в най-добрия случай да ни даде ново правителство и нова администрация; едно легионерско училище обаче може да даде на тази страна добър румънски тип. Може да произведе нещо голямо, което никога преди не сме имали, което може да пречупи цялата ни история на две, да постави основите за началото на една различна румънска история, на която този народ има право.
Защото нашият народ, по силата на своето страдание и многобройни страдания, по силата на своята чистота и храброст на душата, беше може би единственият народ в света, който през цялата си история никога не е извършил греха да нахлува и да покорява други народи.

Трябва да създадем атмосфера, морална среда, в която да се роди и израсне героичният човек. Тази среда трябва да бъде изолирана от останалия свят чрез възможно най-високите духовни укрепления. тя трябва да бъде защитена от всички опасни ветрове на малодушие, корупция, разпуснатост и всички страсти, които погребват нациите и убиват индивиди. След като легионерът се е развил в такава среда, тоест в гнездото *, сферата на работа, в легионерската организация и в семейството, той ще бъде изпратен в света: да живее, да се научи да бъде коректен; бори се, да се научиш да бъдеш смел и силен; да работи, да бъде верен и да обича всички, които работят; да страдат, да укрепват, да се жертват, да свикват да преодоляват егоистичните си интереси, в служба на Отечеството си.

Без значение къде отива, той ще създаде нова среда с идентична природа. Той ще бъде пример; ще превърне другите в легионери. И хората, търсещи по-добри дни, ще ги последват. Новопристигналите ще трябва да живеят и да спазват същите норми като легионерския живот. Всички заедно, в една и съща армия, те ще образуват сила, която ще се бие и ще побеждава. Това трябва да бъде "Легионът на Архангел Михаил".

АСПЕКТИ ОТ РУМЪНСКИЯ ОБЩЕСТВЕН ЖИВОТ

По-нататък представям общия аспект на обществения ни живот, в средата и на фона на който се формира „Легионът на Архангел Михаил”. Правителството на Авереску падна около месец по-рано. На 7 юли 1927 г. либералите идват на власт.
Бяха проведени нови избори и, както обикновено, правителството имаше мнозинство. Въпреки това правителството трябваше да преодолее по всякакъв начин голямото народно течение на подкрепа за Националната селска партия. Бедните маси на румънския народ се втурнаха от партия на партия, от обещание на обещание, обвързвайки своите най-искрени надежди - с вековното си доверие - към всяка партия, но в крайна сметка се оказаха измамени и обезсърчени, всички надежди унищожени. И това ще продължава да е така, докато един ден най-накрая не разберат, че са попаднали в ръцете на банди крадци за печалба и грабеж. Имаше три големи партии, либерална, аверска и национална селска, както и няколко по-малки. По същество между тях нямаше разлика, освен различията във формата и личните интереси - едно и също нещо в различни форми. Те дори нямаха оправдание за различните мнения.

Machine Translated by Google

Тяхната единствена истинска мотивация беше религията на личния интерес, като всяко желание и висши интереси на страната бяха оставени настрана. Затова зрелището на политическите борби беше отвратително. Стремежът към пари, лични ситуации, богатство и удоволствия, грабеж придаваха на тези борби аспект на непримирима враждебност. Политическите партии изглеждаха като истински организирани банди, които се мразеха и се биеха помежду си за плячка.

Само борбата за Отечество или за идеал, който надделява над личния интерес, егоизма или похотта, е спокойна, порядъчна, благородна, без сляпо отприщване на страстите.
В него може да се вложи ентусиазъм, но не и подла и сляпа страст.
Омразата и низостта, включени в тези борби, са достатъчно доказателство, че те не са се водили в царството на възвишени и святи или принципни идеали, а в жалките дълбини на най-срамния личен интерес.

Светът на политика се разгръща в луксозни и скандални партита, в най-отвратителната безнравственост, язден на гърба на една все по-деморализирана държава. Кой трябва да обърне внимание на вашите нужди?

Тези политици, с техните семейства и техните агенти, се нуждаят от пари, за да празнуват и забавляват своята политическа клиентела, да купуват гласове и човешка съвест. Един по един те, на тълпи, се спускат в страната, за да грабят. Това в крайна сметка означава вашето правило.
Изпразват бюджетите на държавата, кметствата, кметствата. Връзват се като кърлежи по бордовете на директорите на всяка фирма, от която безпроблемно ще прибират милионни заплати с потта и кръвта на уморения работник. Те са включени в управителните съвети на еврейските банкери, от които получават милиони повече като цена за предателството на страната си.

Те създават скандални бизнеси, които изненадват сънародниците им. Корупцията се разпространява в обществения живот като чума, от най-скромния слуга до министрите. Те се продават на всички; всеки, който има пари, може да подкупи тези чудовища, а чрез тях и цялата държава. Ето защо, когато притиснатата страна вече не може да им дава пари, те предават един по един на консорциуми от чужди банкери богатствата на нашата земя и така предават националната ни независимост. Из цяла Румъния се пръсна истинска плеяда от бизнесмени, които нито работят, нито произвеждат нищо, а смучат кръвта на страната.

Това са подвизите на политиците. Мизерията, деморализацията и отчаянието се разпространяват в долните слоеве. Десетки хиляди деца умират, покосени от болести и глад, отслабвайки по този начин съпротивителната сила на народа в борбата му срещу организирания еврейски народ, който е подкрепян от отчуждени политици и защитаван от целия държавен апарат. Малкото честни политици, може би няколко точки, може би дори партийни лидери, не са в състояние да направят нищо друго. Те са като някакви бедни марионетки в ръцете на еврейската преса, еврейски или чуждестранни банкери и техните собствени политически колеги.

Тази бъркотия, тази деморализация, тази инфекция се поддържа стъпка по стъпка от цялата фаланга евреи, заинтересовани от нашето унищожение, за да ни заменят в тази страна и по този начин напълно да откраднат нашите богатства. Чрез тяхната преса, която узурпира ролята на нашата румънска преса, чрез стотици мръсни листове, чрез неморална и атеистична литература, чрез кина и театри, които разпространяват разпуснатост, чрез банките, евреите станаха господари на нашата страна.

Кой би могъл да им се противопостави? Днес, когато те са популяризаторите на бедствието и появата му. Това е знакът за нашата национална смърт, кой ще им се изправи?

Националното движение е проснато на земята. На тези последни избори Лигата получи 70 000 гласа по-малко, общо по-малко от 50 000, по-малко от два процента в цялата страна.
От десетимата парламентаристи, които имаше вчера, днес няма нито един. Трябва да дойде ден, когато легионерът ще знае как да се изправи срещу това чудовище и как да се изправи срещу него в битка на живот и смърт. Той сам.

Machine Translated by Google

НАШИТЕ ЧУВСТВА КЪМ ТОЗИ СВЯТ

Нашият малък брой, в сравнение с чистата сила на тази всемогъща сила, често ни кара да си задаваме въпроси като тези: Какво ще правим, ако бъдем извън закона? Ако тези хидри изпълнят това, което планираме, те ще поставят всички възможни препятствия пред нас и ще се опитат да смажат нас.

Очите му са приковани в нас. Могат да ни провокират. Веднъж така ни направиха, когато тихо и мирно започнахме работа в Унгени; така че ни отведоха до ръба на пропастта, пожелавам на всички наши планове. Какво ще правим, ако ни провокират? Пак ли да извадим пистолетите и да стреляме, за да не изгният костите ни в затворите и плановете ни да се провалят? Изправени пред проблясъци на такива перспективи, в съзнанието ни покълна идеята за отстъпление към планините - там, където румънецът прие да се бие срещу всички вражески орди. Планината е близо до нас отдавна, цял живот. Той ни познава. Вместо да оставим телата ни да изсъхнат и кръвта ни да изсъхне във вените ни в пусти и ужасни затвори, по-добре да сложим край на живота си, като умрем до последния човек в планините в името на нашата вяра. Така ние отхвърляме унижението да се окажем отново в окови. Ние ще атакуваме оттам, чрез набези на всички еврейски гнезда на оси.

*
Основна единица на легионерската организация. (Тр.)

Там горе ще защитаваме дърветата и планинския живот от по-нататъшно опустошение. Там долу ще разпространяваме смърт и милост.

Ще бъдем изпратени да бъдем заловени и убити. Да избягаме, да се скрием; ще отвърнем на удара; и накрая със сигурност ще бъдем свалени. За там. ще бъдем няколко от нас, търсени от румънските батальони и полкове. Тогава ще получим смърт. Кръвта на всички ни ще тече.

Този момент ще бъде нашата най-голяма реч към румънския народ и последна.

Обадих се на Мота, Гарнеата, Корнелиу Джорджеску и Раду Мироновичи и споделих тези мисли с тях. Трябваше да мислим за добрите и лошите дни пред нас. Трябваше да имаме решения и да сме подготвени за всичко. Нищо не трябва да ни учудва. Ще следваме пътя на законите на страната, без да провокираме никого, да избягваме всякакви провокации, да не отговаряме на никакви провокации. Но когато вече не можем да страдаме или когато пред нас се изправят непреодолими препятствия, пътят ни трябва да е към планината.

Не е препоръчително да се прави опит за масово въстание, тъй като в този ден те ще бъдат унищожени от оръдия и това ще доведе до разпространение само на нещастия и скърби.
Напротив, трябва да работим сами, в ограничен брой и само на собствена отговорност.

Всички се съгласиха.

„Не може, казаха те, нашата кръв, кръвта на двадесет младежи, да не изкупи греховете на този народ. Не може тази наша саможертва да не бъде разбрана от румънците, да не накара душите и съвестта им да треперят и това да не представлява отправна точка, точка на възкресение за "
румънци.

нашата смърт по този начин може в крайна сметка да донесе повече полза на този народ, отколкото всичките ни разочаровани усилия в живота. Дори политиците, които ще ни убиват, няма да останат ненаказани.

Сред нашите редици има и други, които ще ни отмъстят. Като не можем да спечелим в живота, ще спечелим, като умрем. След това живеем с мисълта и решимостта да умрем. Имахме правилното решение за победа, каквото и да стане. това ни даде спокойствие и сила. ще ни накара да се усмихнем в лицето на всеки враг и всеки опит да ни унищожи.

Machine Translated by Google

ЕТАПИТЕ НА РАЗВИТИЕТО НА ЛЕГИОНИТЕ

PAMANTUL STRAMOSESC ("ЗЕМЯТА НА ПРЕДЦИТЕ")

Родени сме на 24 юни 1927 г. Няколко дни по-късно окупирахме нашия щаб. Сега почувствахме, че трябва да имаме собствено издание, за да разширим полето си на влияние, да формулираме в него нормите на нашия живот и чрез него да направляваме движението. Как да го наречем? Беше предложено "Новото поколение"; Това не ми хареса. Чувстваше се като определение; ни отличи от друго поколение, което няма да работи. „Древната земя“, нека това бъде нейното име. Тази титла ни свързва със земята на нашата страна, на която почиват нашите предци; земята, която трябва да се защитава. потапя ни дълбоко в неопределени сфери; ще бъде нещо повече от име, ще бъде постоянен призив за битка, призив за храброст, пробуждането на качествата на войн на нашата раса.

Освен това, в допълнение към качествата, споменати преди няколко страници, това заглавие подчертава още една структурна черта на душата на легионера: храбростта, без която човекът е незавършен. Защото, ако човек е просто справедлив, честен, предан, верен, усърден и т.н., но му липсват героични качества, които биха му позволили да се бори с безскрупулни, нечестни и грешни врагове, той ще умре от ръцете им. Ето ни сега с вече фиксирана ос на нашето движение; единият край вкоренен в земята на нашата Родина, другият в небесата: „Прародината” и Михаил Архангел. Но една роля струва пари, които ние нямахме. Какво ще правим? Решихме да пишем на отец Мота с молба да го отпечата за нас на кредит в старата печатница на Libertatea („Свобода“) в Орастие. Той прие; той щеше да печата нашия вестник и ние щяхме да му плащаме в абонаменти и продажби. „A Terra Ancestral“ № 1 е публикувано на 1 август 1927 г. във формат на двумесечно списание, с иконата на São Miguel Archangel в центъра на корицата. Вляво от иконата бяха възпроизведени следните думи от иконата на Св.

Михаил Архангел в Църквата на коронацията в Алба-Юлия: „Към нечистите сърца, които влизат в най-чистия дом Господен, насочвам меча си без милост“.

И вдясно строфа от стихотворението на Косбук „Децебал към своя народ:“
"Въпреки че сме потомци на боговете, ние все още сме длъжници на смъртта. Дали някой ще умре млад или превит старец е едно и също нещо, но не е едно и също нещо да умреш лъв или вързано куче!" По-долу е картата на Румъния, която показва с тъмни точки степента на еврейското нашествие.

СЪДЪРЖАНИЕТО НА ПЪРВОТО ИЗДАНИЕ

Основната статия, озаглавена "Древната земя", разглежда ситуацията на националното движение след конфликта в Лигата и се стреми да обясни нашата позиция.
Завършва с молбата. "Изправи се срещу врага!" Подписан е от Корнелиу З. Кодряну, Йон Мота, Лие Гарнеата, Корнелиу Джорджеу и Раду Мироновичи. Втората статия е подписана от мен „Време ви е, елате“; продължение на същата линия на мисли, разгледана в първата статия. Третият е подписан от Йон Сава, талантлив млад борец, участвал в много студентски битки, който се привърза към нас, но не стана легионер. Заглавието му: „Резултати от изборите“.

Следва кратък панегирик по повод смъртта на починалия няколко дни преди това цар Фердинанд. Над снимката му с черен кант стоеше заглавието „Нашият крал
той умря.

Това беше последвано от статията на Мота, която възпроизвеждам тук отчасти:

ПО ИКОНА

„От иконата и олтара започваме, след което се лутаме известно време, отнесени от човешките вълни

* Популярно име на църквата в Алба-Юлия, в която са коронован цар Фердинанд и царица Мария на 15 октомври 1922 г. (Тр.)

Machine Translated by Google

и не достигаме бряг, въпреки чистотата на нашите импулси. Сега, с натежали, разпръснати, разкъсани сърца, ние се събираме в приюта, за нашата единствена топлина и утеха, сила и утеха, силодател, в нозете на Исус Христос, на прага на ослепителния блясък на небето, на Икона. Ние не се занимаваме с политика, нито един ден от живота си, никога. Имаме религия, роби сме на вяра. Погълнахме се в огъня му и напълно подчинени му служихме до предела на силите си. Няма поражение и разоръжаване за нас самите, защото силата, чиито инструменти искаме да бъдем, е вечно непобедима.

„За момента не можем да обсъждаме подробно причините за падането на старата лига.
Остава само да кажем, че в тези моменти на ново съзидание, ние искаме да заявим ясно и решително, за да отпечатаме характера на раждащата се нова система: „Luz de luz.....

След това статията дава някои намеци за новата организация, завършвайки с израз на вяра в победата.

Откъс от статия на Корнелиу Джорджеску:

ЗАПАЛЕТЕ ФАКЕЛА НА ВЯРАТА

„Древните хроники ни казват, че в миналото боговете са изпратили тежка присъда на древна Елада за греховете им. От пустите земи на Азия големи армии, многократно по-силни от гръцките, се спуснаха като буря в равнините на страната. , опустошавайки нивите им, разрушавайки градовете им, опустошавайки храмовете им и разкъсвайки на парчета армиите им, които, макар и храбри, бяха твърде малко на брой, за да се противопоставят на успешната опозиция.

Без да срещат повече съпротива, победоносните мидийци проникват в сърцето на Гърция в Делфи, където се намира най-известният храм на Аполон. Храмовите свещеници треперели от страх, че скоро врагът може да оскверни светия храм.
Само първосвещеникът не се страхуваше. Изпълнен с увереност в божествената сила, той се обърна към събратята си свещеници и каза... „Не се страхувайте, Бог не се нуждае от армии.
Той сам ще ни защити! '

„И първосвещеникът и всички останали започнаха да се молят и молитвите им вършеха чудеса.
Веднага щом уверените армии на персите се приближиха на няколко крачки от храма, планината Парнас се разтърси и затъркаля камъни по склоновете с оглушителен гръм към врага, смазвайки го. Светкавиците, падащи сякаш от нищото, довършиха гибелта му, така че от великата армия само преди миг малцина останаха, за да разкажат за това небесно чудо...

„Бойци! Запалете отново в душите си факлата на вярата, че победата и триумфът ще бъдат нашите."

След това следва писмо от Раду Мироновичи до един от братята му в селото у дома.
Знаейки, че е унил, той му казва: „Разбира се, можем да бъдем тъжни и тъжни, но има право, което нямаме: да загубим смелост и да хвърлим пистолета“.

След това той му обяснява разединението в Лигата и основаването на Легиона, така: „Нашата къща, която всички ние построихме със собствената си пот, която беше наш подслон, изгоря...

„Само няколко стени, потъмнели от дима, са останали като болезнен спомен за старата къща.

„Какво искаш да направим сега? Бунтуваш се срещу Бог? Не може да бъде, защото „Господ дава, Господ взема, благословено да е името Господне“.
„Ще скръстим ръце и ще умрем в мизерия, студ, дъжд и вятър? Не! Но с вяра в Бог ще се заемем с работата и малко по малко трябва да си построим нова къща, два пъти по-красива. Ето го, „Легионът“, за който полагаме първия крайъгълен камък.

Machine Translated by Google

Статията на Гърнеата е следващата:

РАЗНОГЛАСИЕ МЕЖДУ БРАТЯ – РАДОСТТА НА ВРАГА

„Със сърце, пълно със съжаление, хващам писалката си, за да споделя с другите потока от тревожни мисли, които са ни обгърнали пред лицето на
нашите закъснели проблеми...

„Враждата между братята и разногласията между лидерите станаха толкова очевидни, че вече не можем да ги крием. Последиците от нея вероятно ще обезсърчат мнозина и ужасът на онези, които се довериха на Лигата, със сигурност е стъпка назад, стъпка към поражението .

„Това е толкова очевидно, защото в нито един момент от историята не е доказано, че разединението води до нещо различно от нещастие, катастрофа...

„Ще знаем как да вървим по пътя, който избрахме преди седем години, и със същата решителност.
Нашите кости, свикнали с грубостта на времената в затвора и мизерията, ще се чувстват добре в окопите на битката, на позиция срещу противника.

„Нека евреите, които днес се радват, вярвайки, че часът на тяхното господство е настъпил, знаят, че има ъгъл в тази страна, където по всяко време на деня и нощта има войска, която стои на стража, обърната към врагът."

Няколко информация допълват този първи брой заедно със статията „Мечти, надежди, реалност“ от инженера Георге Климе, бивш вицепрезидент на LANC в Молдова, от която извличам последната част: „Какво ни трябва, за да постигнем това крайна цел?

„Армия войн, водена от способен лидер, заобиколен от предани помощници. По този въпрос, що се отнася до мен, макар и много по-възрастен, следвам инициативната група на младия Корнелиу З.
Кодряну, Йон 1. Мота ...
„Очевидно е необходим приносът на мнозина, на всички онези, които днес са разпръснати в деморализирани полета.“ Следователно, ако някой в някой ъгъл на Румъния отвори списък с абонати, оторизирани или не, нека въведе и моето име, с което мога да дам живота си. "

ОСНОВНИТЕ ПРИНЦИПИ НА ЛЕГИОНЕРСКАТА ЕТИКА

На 15 август излезе вторият брой на "Древната земя". В основната статия, озаглавена "Легионът на Архангел Михаил", се опитвам да формулирам накратко първите етични норми на легионерския живот, които възнамеряваме да спазваме и стриктно да утвърждаваме и около които трябва да се съберат всички, които ги ценят.

Всеки, който идва и расте сред нас, ще трябва да расте, уважавайки ги.
Избирам от този устав-член идеите в реда, в който съм ги написал тогава. Първата идея: "Нравствена чистота".
Второто: „Незаинтересованост от битката“.
Третият: "Ентусиазъм".
Четвъртата: „Вяра, работа, ред, йерархия, дисциплина“.
Петият: "Легионът ще стимулира енергията и моралната сила на нашата нация, без които никога не може да има победа."
Шестият: "Справедливост (Легионът ще бъде училището на справедливостта и енергията да я възцари)."
Седмият: "Действия, не думи - Ти изпълняваш! Не говори!"
Осмият: „В края на това училище ще възникне нова Румъния и дългоочакваното възкресение на този румънски народ, целта на всичките ни усилия, страдания и жертви, които правим.“ Искам да се спра на някои от тях.

БЕЗИНТЕРЕСНОСТ В БИТКАТА

Machine Translated by Google

Побеждаването на личния интерес е друга основна добродетел на легионера. Това е в пълно противоречие с позицията на политика, чийто единствен мотив да действа и да се бори е само неговият личен интерес, с всичките му изродени странични продукти - алчност за забогатяване, лукс, разврат или арогантност. Затова, скъпи другари, отсега нататък, докато съществува легионерският живот, вие трябва да знаете, че където и да почувствате, че достигате, независимо дали в душата на някой боец или в собствената си душа, ръмженето на този личен интерес, там Легионът престана да съществуват. Там легионерът свършва и политикът започва да си показва зъбите.

Погледнете в очите на новодошъл и ако в очите му откриете проблясък на някакъв малък личен интерес (било то материално, било то амбиция, страст, гордост), знайте, че той не може да стане легионер.

Нито носенето на зелената риза или възприемането на легионерския поздрав ще бъдат достатъчни, за да стане някой легионер, дори ако „случайно“ разбира легионерското движение; но само ако живее в съответствие с нормите на легионерския живот. Защото Легионът не е просто логическа система, верига от аргументи; това е „жива вяра“. както някой не е християнин, ако "познава" и "разбира" Евангелието, а само ако се съобразява с възприетите в него норми на живот, ако "живее по Евангелието".

ДИСЦИПЛИНА И ЛЮБОВ

Цялата социална история на човечеството е пълна с борби, основани на два големи принципа, единият от които е борбата за място в ущърб на другия: принципът на властта и принципът на свободата. Властта се стреми да се разшири в ущърб на свободата, а свободата се стреми да ограничи силата на властта, доколкото е възможно. Тези двамата, лице в лице, не могат да не означават конфликт. Да се ориентира едно движение според единия или другия от тези два принципа означава да се продължи историческата линия на социални вълнения и войни. Това означава продължаване на линията на тирания, потисничество и несправедливост от една страна и линията на кърваво въстание и постоянен конфликт от друга.

Затова искам да обърна внимание на всички легионери и в частност на по-младите да не се отклоняват от линията на движението поради недоразумение. В много случаи съм забелязвал, че щом един легионер получи пост, той се втвърдява с цялото си същество в „авторитет“, скъсвайки с всичко, което го е обвързвало с неговите другари дотогава, и се чувства принуден да „впечатли“ другите със своите използване на вашия авторитет.

Легионното движение не се основава изключително нито на принципа на властта, нито на принципа на свободата. Тя има своите основи, вкоренени в принципа на любовта. в него се коренят както властта, така и свободата.

Любовта е мир между двата принципа: власт и свобода. Любовта е по средата, между тях и над тях, обгръща ги във всичко най-добро и премахва конфликтите между тях.

Любовта не може да доведе до тирания, потисничество, несправедливост, кърваво въстание или социална война. Това никога не може да означава конфликт. Съществува и лицемерна концепция за принципа на любовта, практикувана от тирани и евреи, които непрекъснато и систематично апелират към чувството на любов у своите ближни, зад което продължават да мразят и потискат необезпокоявани.

Приложната любов означава душевен мир в обществото и в света. Мирът вече не се представя като лош израз на механичен и студен баланс между двата принципа: autboidia и свободата, осъдени на вечна война, тоест на невъзможност за хармония.

Добротата и любовта ще ни дадат мир, а не справедливост. Защото справедливостта е много трудна за пълно реализиране. Дори и да се намери инструмент за съвършената му реализация, човекът, който не е в състояние да го разпознае и оцени, ще остане вечно недоволен.

Във втория, за да успеете в битката срещу природата или срещу враговете.
Въпреки че сто мъже могат да се обичат като братя, възможно е, изправен пред необходимостта от някакво действие, всеки да има различно мнение. Стоте мнения никога няма да спечелят. любов

Machine Translated by Google

сам никога няма да ги накара да спечелят. Нужна е дисциплина. За да спечели, всеки трябва да приеме едно мнение, това на този с най-много опит, лидерът.
Дисциплината е гаранция за успех, тъй като осигурява единство на усилията. Има трудности, които само един цял народ, обединен, подчинявайки се на една заповед, може да преодолее.
Кой е глупакът, който в такъв случай би отказал да се присъедини към останалите си хора, когато те, като един, биха се подчинили на същата заповед под предлог, че дисциплината ще нарани личността им?

В тези случаи, когато страната ви е застрашена и когато природата на нещата ви кара да застрашите живота и тялото си, да разкъсате семейството си, да рискувате бъдещето на децата си, да се откажете от всичко, което имате на тази земя, за да спасите родината си , най-малкото е смешно някой да каже, че му се "наранява личността".

Дисциплината не унижава никого, защото води до победа. И ако победите не могат да бъдат постигнати освен чрез жертва, тогава подчинението на дисциплината е най-малката от всички жертви, които човек може да направи за победата на своята нация.
Ако дисциплината е отказ, жертва, тя не унижава никого. Защото всяка жертва облагородява някого, а не го унижава. Тъй като нашият народ трябва да преодолее огромни трудности, всеки румънец трябва да приеме дисциплинарното образование с радост и по този начин да осъзнае своя принос за утрешната победа.

Няма победа без единство; и няма единство без дисциплина. Следователно нашата нация трябва да го счита за враждебен акт и да осъди като опасно за своите победи и собствения си живот всяко отклонение от дисциплината на дисциплината.

БОРБАТА ЗА ПОДДЪРЖАНЕ НА НАШИЯ АНАЛИЗ

Борбата за публикуване на нашия преглед беше вторият етап от нашето развитие. Без ресурси нашите усилия придобиха аспекта на истинска битка. всъщност "битка" е това, което го нарекохме от самото начало.

Използваме две стратегии:
1. Съсредоточаваме всичките си усилия върху една и съща цел едновременно. Във втория, за да успеете в битката срещу природата или срещу враговете.
Въпреки че сто мъже могат да се обичат като братя, възможно е, изправен пред необходимостта от някакво действие, всеки да има различно мнение. Стоте мнения никога няма да спечелят. Само любовта никога няма да ги накара да спечелят. Необходима е дисциплина.
За да спечелят,
всички те трябва да приемат едно мнение, това на най-опитния, лидера.

Дисциплината е гаранция за успех, тъй като осигурява единство на усилията. Има трудности, които само един цял народ, обединен, подчинявайки се на една заповед, може да преодолее.
Кой е глупакът, който в такъв случай би отказал да се присъедини към останалите си хора, когато те, като един, биха се подчинили на същата заповед под предлог, че дисциплината ще нарани личността им?

В тези случаи, когато страната ви е застрашена и когато природата на нещата ви кара да застрашите живота и тялото си, да разкъсате семейството си, да рискувате бъдещето на децата си, да се откажете от всичко, което имате на тази земя, за да спасите родината си , най-малкото е смешно някой да каже, че му се "наранява личността".

Дисциплината не унижава никого, защото води до победа. И ако победите не могат да бъдат постигнати освен чрез жертва, тогава подчинението на дисциплината е най-малката от всички жертви, които човек може да направи за победата на своята нация.
Ако дисциплината е отказ, жертва, тя не унижава никого. Защото всяка жертва облагородява някого, а не го унижава. Тъй като нашият народ трябва да преодолее огромни трудности, всеки румънец трябва да приеме дисциплинарното образование с радост и по този начин да осъзнае своя принос за утрешната победа.

Няма победа без единство; и няма единство без дисциплина. Следователно нашата нация трябва да го счита за враждебен акт и да осъди като опасно за своите победи и собствения си живот всяко отклонение от дисциплината на дисциплината.

Machine Translated by Google

БОРБАТА ЗА ПОДДЪРЖАНЕ НА НАШИЯ АНАЛИЗ

Борбата за публикуване на нашия преглед беше вторият етап от нашето развитие.
Без ресурси нашите усилия придобиха аспекта на истинска битка. всъщност "битка" е това, което го нарекохме от самото начало.

Ние използваме две стратегии: 1.
Съсредоточете всичките си усилия върху една и съща цел едновременно.
2. Насърчавайте нашите бойци по време на битка чрез цитиране и отличия.
Ще намерите този принцип във всички наши легионерски дейности.
Той включва следните предимства: а)
Бързо реализиране на желаната цел. б)
Възпитаване на единни действия и дисциплинирани усилия на всички работници. в) Събуждане за осъзнаване на собствените сили, увереност в себе си и в собствените си сили.

Споменът за икономическите поражения, особено неуспешните усилия, доведоха румънския народ до примирение, липса на инициатива и загуба на доверие. Ще трябва да събудим доверието им в самите тях, заменяйки болезнените спомени с традиция за успех в начинанията им. И накрая, като подхранваме нашите бойци, ще можем да постигнем ревностното представяне на елитен боен кадър. В нашето ревю отправихме апел към всички наши приятели да преминат в офанзива между 1 септември и 15 октомври, за да можем заедно да спечелим възможно най-много нови абонати.

В резултат на този призив започна истинска мравка, в която всички взеха активно участие: млади, стари, селяни, интелектуалци.
Някои събраха до 45 подписа (Константин Линойу).

Резултатът от тази първа битка беше публикуван в броя от 1 ноември 1927 г. Ето какво написах тогава: „В шест часа следобед на 15 октомври броят на записите достигна 2586.
Легионът благодари на всички, които работиха за първата му победа."

Всички, които участваха в тази битка, бяха споменати в този брой. Първо, благодарим на отец Мота, който ни даде благоприятна реклама чрез Libertatea („Свободата"). Тук отново давам имената на всички, както са отпечатани в "Древната земя". Някои от тях не са станали легионери, а някои вече не са сред нас, защото са умрели в легионерската вяра.
И аз ги назовавам тук, защото те бяха вярващи от самото начало; те са изброени в реда, в който са се отличили: Майка Памфилия Чолак (Варатек), Октав Негут (Фоксани), архимандрит Атанасие Попеску (Балти),
йеромонах Исихие Антохи (Нямц), Михад Танасаче, Виктор Силаги, Йон
Бордейн, u, Раду Мироновичи, капитан В. Тухел (Ивести), Константин Илинойу (Яш), Н. Гросу (Ботошани), Йон Минодора (Хуси), Григорие Балачи (Мовилита-Пътна), Андрей Ч. Лонеску (Барлад), Спиру Печели (Галац) , инженер Mihai Ittu (Букурещ), инженер Gh . Климе (Яш), Йон Т. Баня (Сибиу), Илие Гърнеата (Яш), Тоту Николае (Яш), Коман Александру (Гаури-Путна), Дечебал Кодряну (Хуси), Михаил Маринеску (Галац), Траян Лелеску (Пятра- Неарнт), Себастиан Ерхан (Кампул-Лунг, Буковина), Н. Текау (Америка), Елена Петку (Васлуй), д-р Сократ Дивитари (Текучи), Йон Плесеа (Орхей), П. И. Морариу (Сурая-Путна), Нану Гаврил Райляну (Орхей), Котига Траян (Фокшани), Мария Митеа (Северин), 1. Чобанита (Белчещ), Караусу (Войнещ), Тинистей Неага (Орхей), Зосим Бардаш (Търнава Маре), Йон Бланару (Фокшани), Лулиу Станеску (Марсани-Долж), Корнелиу Джорджеску (Пояна-Сибиулуй), Фаника Анастасеску (Букурещ), Д. Ифрим (Яш),
И Дурак (П. Нямц), Па'курару Гх. (Букурещ), проф. Исак Мокану (Турда), Мариус Поп (Клуж), Н.

Воинея (Панчу), Н. Б. Мунчелеану (Роман), Григорие Берчиу (Варна), Корнелиу Кристеску Баса Емил Еремейу (Насауд).
(Comanesti), Анджела Плесояну (Seven'n) ,

Осем години по-късно открихме, че от 59-те, които участваха в първата легионна битка: Четирима ни бяха напуснали, неспособни да ни разберат; всъщност те дори нападнаха нас.
Осем след година-две не давали признаци на живот. Двадесет и две получиха най-високи оценки,

Machine Translated by Google

ставайки легионни командири, спомагателни командири или легионни сенатори.
Седем станаха легионери, мъже с непоклатима вяра, противопоставящи се на всяко преследване.

Осемнадесет останаха наши приятели, помагат ни и до днес.

В резултат на тази битка издаването на "Прародината" е осигурено от а
година.

ДРУГИ ИМЕНА, НАМЕРЕНИ В ПЪРВИТЕ ВЪПРОСИ НА НАШИЯ РЕВЮ

Vasile State, търговец и C. Vasiliu, пенсионер (Adjud), Gh. Опреа (Сан-Николаул Маре), Йон Шиопу (Прундул Баргаулуи, адвокат Будеску П. (Банат), Адолф Грайтер, Мису Стефанеску, Лосиф Думитру (първият абонат на „Земята на предците“), Илие Берлински (Игещ-Буковина), Д-р Елена Брату, Миле Лефтер (Галац), Йон Демиан (Турда), д-р Попесеу (Васлуй), Теодоресеу Крачун, Августин Игна, Ивановичи, Адам Бранзей, Софрон Робота (Дорна), Бакута Богичану (Хуси), братя Балан (Совея), Ц.

Георгиу Контар, капитан Сианку, Гх. Постолаче, Георге Деспа (Дорна), Лучиан Козан (Дорна), д-р Крисан, инженер Камил Гросу, Кирулеску Виктор, Лорд Никоара, Йон и Александру Бутнару, Адриана и Теодора Йешану, Василе Стан, професор Размерита, Крачунеску (Фокшани), Йон Белгеа, Гурита Стефаниу, Гита Антонеску, Пантелимон Статаке, Октав Павелеску (Фоскани), Георге Потолеа (Берест), И. Гх. Теодосиу, Маргарета Марку, И. Гх. Галац), Дан Търновски, Симион Тонеа, инженер Стойкоиу, Коронел Пол Камбуряну, Амос Хорациу Поп (Лудос), Стефан Николау, Илеана Константинеску, Елвира Йонеску, Мариоара Сидимделеон, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Ciudin, преподобна майка Зенаида Rachis, Gh. Лига, Ана Драгой (Галац), професор Матей Кориолан.

Споменавам тези имена, често споменавани във вестника, не за да задоволя любопитството на читателя, а защото винаги трябва да се помнят хората, които ни помогнаха - особено в първите ни трудни часове. Някои от тях загинаха, а други се превърнаха в бойци, изправени пред всички преследвания до днес. Побързах да ги изброя сега, тъй като може да нямам възможност да го направя отново по-късно в тази книга.

ДЕЙСТВИЕТО НИ ПОГЛЕДАНО ОТВЪН

От първия час се възползвахме от омразата на еврейско-масонския политик.
Но имаше и хора, които ни приеха в сърцата си като лъч надежда. Ето няколко писма от читатели, отпечатани в първото издание на "Древната земя":

«Няма да се опитвам да изразявам надълго и нашироко радостта си от появата на списанието. Поздравявам ви с нашия миналошен поздрав: „Бог да ви е на помощ“. Няма да се задълбочавам в тези редове в последните събития, но казвам: „Напред, винаги напред, вие, нови мъже. Да живее войската на Архангел Михаил. Нека групата на нечестивите бъде погълната от мрака на Велзебут.“ „Свети Архангел Михаил ще трябва да атакува без колебание и без милост. Това е целта, представена на страниците на „Прародината“.

„Нито Сатаната, нито неговите слуги могат да отговорят на зова на Архангела, нито да си представят, че могат да измамят някого с прикрития. Предателите заслужават по-сурово наказание от враговете.

"Не проявявайте снизходителност към никого, тъй като на никого не му липсва зрелостта да прецени кой е решителният час."

„Затварям редовете си с желание да видя победата час по-рано, голямата победа.“ полковник Блезу

Machine Translated by Google

*
Членове на легионерския сенат, вижте страница 257. (Тр.)

„Яркото слънце със свастика и този път не ни подведе, за да ни измъкне от хаоса.
Той ни даде своята благотворна светлина, за нашето спасение, „Легиона на Архангел Михаил“.
Отсега нататък румънската душа отново е стоплена от вярата, че това свещено движение няма да загине. "

„Националната идея ще ни призове към дълг“.

"Тези, които не ни разбират, ще паднат на пътя. Аз съм на ваша страна."
ML Lefter, адвокат президент на LANC за Галац

„Вие сте надеждите на нашите бъдещи дни. Ние поставяме нашето бъдеще и това на нашите деца в краката ви.

Всички чакаме с нетърпение да видим вашата могъща организация и с нетърпение очакваме да се присъединим към битката. ““ И когато казвам това, не само казвам какво чувствам, но и какво виждам в много други. ”CN Paduraru

Национална контра, прекъсване, (римски).

„Виждам и усещам как румънските сърца се прераждат. Не само се надявам победата да бъде наша, сигурен съм в това.“
Йон Баня, студент, Вурпар (Сибиу).

„Чувствам, че мое задължение като християнски ученик е да изпратя поздравления на себе си и на моите приятели в равнините на Джиул за решителността и енергията, които показват в битката, която току-що е започнала.“

Iuliu Gb. Станеску, ученик.

„Ние, румънците от село Вулкани, Petrosani Co., ние все още носим днес във Велика Румъния ярема, който служителите на компанията ни наложиха, защото всички те са чужденци.“
Аз, Августин Игна, се разболях от туберкулоза. "
Миньор по професия, не мога повече да работя в мината, защото мръсният въздух ме боли.

„Изпратих петиция, подписана от лекаря, с искане за по-лека работа навън, а не долу, защото там щях да приключа дните си след няколко седмици. Беше отказано. Сега се обръщам към вас за помощ, тъй като няма към кого да се обърна. "

Игна Августин

„Моля, спрете да ми изпращате отзива си; казвам се Axente Poenar, миньор, Carteju de sus, защото нямам достатъчно пари, за да ви платя дори за три месеца, и ми е неприятно да ви връщам.“

„А сега да обясня защо нямам пари. Тук е есен и всички я харесват, защото е време за жътва. Тоест всички, освен нас, миньорите, защото ни липсват дрехите и обувките, от които идващата зима се нуждае. и нашите деца трябва да бъдат изпратени на училище.
Малкото, което спестяваме от горчивия си хляб, трябва да похарчим за тези нужди."

Аксенте Поенар, миньор.

„Скъпи възлюбени деца на нашия народ: Докато
наближавам залеза на моя живот, нов лъч надежда навлиза в душата ми за възкресението на нашата скъпа страна, виждайки нейното чисто и свято движение „Легионът на Михаил, Архангел“, велик небесен принц.
Чувствам се много тъжен, че няма да живея достатъчно дълго, за да видя как нашият народ разцъфтява и да се наслаждава на трудоемката жътва, напоена със студената пот и може би кръвта на онези мъченици, определени от Бог, които са и все още ще бъдат, за изпълнението на великият план. което е месено с толкова страдание.
Твърде късно е. чумата се разпространява, гробът ни се копае, гробарите са готови да ни погребат завинаги; и ние румънците, големи или малки,

Machine Translated by Google

колебаем се, пазарим се и се караме за амбиции, празна суета и нетрайно богатство.

*
Продължаваме да поддържаме името ви в списъка с абонати.

„Аз мълча, защото съм необразован; ти мълчиш, защото си проницателен; той, защото е привързан към политическа партия; те мълчат, защото са администрация; и така всички ние мълчим; мракът на нашето падение ни обгръща .постепенно и факелът на нашия народ угасва.Аз съм беден селски стопанин, но мога да боравя с писалката така добре, както с лопатата или сърпа. Ще ви помогна с парите си, писалката си, с дело и дума, с молба че ми отделихте малко кътче в нашия преглед „Древната земя“. Ще напиша под заглавието "Румънци ли сме или не сме на ръба на гибелта? И защо?"

„Кои са виновниците?“
„Каква е причината за причините?“
„Какво се прави и какво трябва да се направи?“ „Какво трябва да знае и прави всеки румънец?“ „VL Onofrei, фермер, село Tungujei
(Васлуй)

ОТВЪД ФОРМИТЕ

Всъщност "Прародината" е пълна с тези букви; принос на нашите сънародници за създаването на Легиона. Защото Легионът е повече от организация с членове, книги и водачи. Това е състояние на ума, единство от чувства и живот, за което всички допринасяме. Членове, шефове, численост, униформи, програма и т.н. съставляват видимия Легион. Другото обаче, което не се вижда, е най-важното. Видимият легион без невидимия, тоест това състояние на ума, на живота, не означава нищо; това би било просто форма, лишена от каквото и да е съдържание.

Ние не предложихме с нашата критика, като професори в техните столове, да издигнем бариера между нас „шефовете“, „професорите“, чиито учения и теории са отпечатани в списанието, и читателя, който няма какво да прави, освен научете нашите учения и се съобразявайте с тях. Ние от една страна, те от друга. Не. Създаването на легиона не означава да му дадете униформа, копчета и т.н.; това не означава да изработите вашата система на организация, това дори не означава да формулирате вашето законодателство, норми на лидерство, логично изброяване на текстовете на хартия. Подобно на отглеждането на човек, това не означава да му шиете дрехите или да фиксирате принципите му на поведение или да установявате неговата програма за дейност.

Нито устав, нито програма, нито доктрина мърдат. Те могат да съставят неговото законодателство, да определят неговите цели, система на организация, средства за действие и т.н., но не и самото движение. Това са понятия, които дори хората на науката бъркат. Да създадеш само "устав", "програма" и т.н., след което да вярваш, че си създал "движение", е все едно, че ако искаш да направиш човек, ще направиш само неговите дрехи.
Създаването на движение означава преди всичко да се роди състояние на духа, бликащ ентусиазъм от духа, от сърцето на един народ, който няма нищо общо със спекулациите на студените разсъждения.
Това е същността на легионерското движение. Не бях аз този, който създадох това състояние на ума. Тя се роди от сближаването на нашия принос на настроения с този на други наши сънародници.

Прегледът „Земята на предците“ беше срещата, където нашите стремежи, а след това и нашите спорове се сродиха с чувствата и мислите на онези румънци, които ни познаваха.

Така че Легионът в своята същност, в това невидимо състояние на духа, което се усещаше от всички нас, не беше мое творение.
Това беше резултат от сътрудничество.
Той се роди от сливането на следните приноси:

Machine Translated by Google

1. Чувствата на първите легионери.
2. Съответните чувства на другите румънци.
3. Присъствието в съзнанието на всички загинали от народа ни.
4. Желанието за почвата на нашата родина.
5. Божие благословение.

Не бих искал мислите ми да бъдат разбрани погрешно от някой, който казва: „Аз не съм от онези легионери в униформа, аз съм легионер по дух“.

Това не може да бъде.

Доктрина, програма, устав, униформа, дейност се създават на тази духовна основа, все пак не като принадлежности, а като фактори, които фиксират духовното съдържание на движението, придавайки му единна форма и поддържайки го живо в съзнанието на хора и ви води към постижение и победа. Легионното движение е всичко това заедно.

Униформите, които се появяват във всички съвременни движения: фашизма (черната риза), националсоциализма (кафявата риза) и т.н. не са родени от въображението на лидерите. Те са родени от необходимостта да изразят това състояние на духа. Израз на единството на чувствата. Те са видимото лице на една невидима реалност.

НАЦИОНАЛНИ ДВИЖЕНИЯ И ДИКТАТУРА

Когато се спомене национално движение, систематично му се приписват тенденции към диктатура. Не искам да критикувам диктатурите в тази глава, но искам да покажа, че националните движения в Европа днес, като легионерското движение, фашизма, националсоциализма и т.н., не са нито диктатури, нито демокрации. Тези, които се борят с нас, викайки: "Долу фашистката диктатура!", "Борба срещу диктатурата!", "Защитавайте се срещу диктатурата!" не ни удряйте. Те стрелят извън целта. Те могат да постигнат само прословутата "диктатура на пролетариата".

Диктатурата предполага волята на един човек, насилствено наложена върху волята на останалите поданици в държавата. Тоест две противоположни воли: тази на диктатора или група хора, от една страна, и тази на народа, от друга. Когато тази воля е наложена чрез принуда и жестокост, тогава диктатурата е тирания.

Но когато една нация с мнозинство от 98 процента, в неописуем ентусиазъм, нация от 60 милиона или една от 40 милиона души, одобрява и делириозно аплодира мерките на вожда, това означава, че има пълно съгласие между волята на шефа и това на хората. Освен това те се съчетават толкова перфектно, че вече няма две воли. Има само една: волята на нацията, чийто изразител е основният. Между волята на нацията и волята на лидера тогава има само една връзка: перфектна връзка между тях.

Да се твърди, че единомислието, постигнато при режимите на национални движения, се дължи на "терор" и "инквизиторски методи" е абсолютно нелепо, защото хората, сред които са възникнали подобни движения, имат силно развито гражданско съзнание. Те се биеха, кървяха и оставиха хиляди, които умряха за свободата; те никога не са се подчинявали нито на външния враг, нито на вътрешния тиранин. Защо да не се бият и да кървят и днес, ако са изправени пред такъв терор? И тогава, гласове или дори мнозинства могат да бъдат отнети със сила, чрез терор;

човек може да предизвика сълзи или въздишки; но никога не се е чувало, нито ще се чуе, че ентусиазмът и пламът могат да бъдат произведени насила. Дори и в най-изостаналата нация в света. Защото националното движение не е диктаторско по своята същност, ние

Machine Translated by Google

затова се питаме: Какво е това? Демокрация ли е? Съвсем не, защото лидерът не се гласува от електората и демокрацията е на принципа на избираемостта. Или в националните режими нито един лидер не се избира чрез гласуване. Той е съгласен. Ако тези режими не са диктатури или демокрации, какви са те? Без да ги дефинираме, трябва да се признае, че те представляват нова форма на управление, sui genesis, в съвременните държави. Досега не е открит и не знам как ще го кръстят.

Вярвам, че в основата си има онова състояние на духа, онова състояние на повишено национално съзнание, което рано или късно се разпространява в периферията на националния организъм. Това е състояние на вътрешно откровение. Какво беше

някога инстинктивното хранилище на хората сега се отразява в съзнанието на хората, създавайки състояние на единодушно просветление, което се среща само при големи религиозни възраждания. Това явление с право би могло да се нарече състояние на

национална икуменичност. Един народ като цяло постига съзнание за себе си, за своето предназначение и предназначение в света. В миналото са забелязвани само проблясъци на това осъзнаване, но днес сме изправени пред някои от тези постоянни явления.

В този случай лидерът вече не е "господар", "диктатор", който прави каквото "си иска", който ръководи "според прищявките си". Той е въплъщение на това невидимо състояние на ума, символът на това състояние на съзнанието. Той вече не прави „каквото му харесва“; прави това, което "трябва" да прави. И той се ръководи не от индивидуални или колективни интереси, а от интересите на безсмъртната нация, проникнала в съвестта на народите. Само в рамките на тези интереси и само в тази рамка личните и колективните интереси намират своето нормално максимално удовлетворение.

ПЪРВИТЕ НАЧАЛА НА ОРГАНИЗАЦИЯТА

Организацията на кадрите представлява нов етап в развитието на легионерското движение.

Всяко движение, за да не остане хаотично, трябва да бъде отлято в организационни форми. Цялата легионна система на организация се основава на идеята за "гнездо", тоест група от 3 до 13 мъже под командването на лидер. Ние нямаме "членове" в смисъла на изолирани индивиди. Има само гнездото и отделният член е част от гнездо. Легионната организация не се формира от няколко членове, а от няколко гнезда. Тази система не се е променила много по същество от създаването си до наши дни. Понякога е получил необходимите подобрения, тъй като организацията трябва да вземе предвид реалностите; то е като постоянно растящо дете, чиито дрехи трябва постоянно да се коригират, докато се развива. Погрешно е тези, които си представят как трябва да изглежда организацията в нейния последен етап, да продължат, като я изрежат от самото начало като дреха, която няма да пасне освен в този краен етап на развитие; точно както е погрешно някои да продължат, като отрежат тясното прилягане рано, след което го отхвърлят по-късно в растежа на движението, принуждавайки го да се бори по начини, които вече не пасват.

Тук няма да се спирам твърде много на „гнездото“, защото съм се занимавал с този въпрос подробно в „Наръчник на водача на гнездо“. Какво обаче ме накара да избера тази система? Първо, нуждите на движението. Има голяма разлика между времето, когато е основана Лигата, когато е използвана една система, и когато е основан Легионът, когато сме приели друга система. По времето, когато Лигата беше основана, имаше широка подкрепа. Трябваше да се възползва спешно. Докато, когато Легионът възникна, нямаше такава верига за подкрепа за нас, а само разпръснати и изолирани мъже, разпръснати в градове и села. Не можах да започна да създавам окръжни комитети, защото имаше недостиг на хора. Нито пък можеше да вземе човек и да го нарече началник на окръга, защото нямаше смисъл, ако едва успяваше да организира малко село.

Machine Translated by Google

Лидерът на едно движение трябва да се съобразява с реалността с най-голяма сериозност.
Моята основна реалност беше „самецът“, беден селянин в някакво село, плачещ; нещастен болен работник, изкоренен интелектуалец.

И тогава дадох възможност на всеки един от тях да събере около себе си група, според възможностите си, със себе си като лидер. Това беше гнездото с неговия водач. Не бях аз този, който посочи водача на гнездото; неговите заслуги го поставиха там.
Той не стана лидер, защото аз „исках“ да бъде, а само ако можеше да обедини група, да я вдъхнови и да я ръководи. с течение на времето - за разлика от всички
други партии, където шефовете често се назначават въз основа на дарби, аз успях да имам тяло от "родени", а не "изработени" малки лидери, в които чертите на лидера бяха очевидни. Ето защо лидерът на легионерско гнездо е реалност, на която можете да се доверите. Мрежата от тези водачи на гнездата формира целия скелет на легионерското движение. Стълбът на легионерската организация е водачът на гнездото. Когато тези гнезда се размножават, те се групират в команди на село, област, окръг и провинция.

Как да придобия лидери в по-големите единици? Не съм назначавал селски, общински или окръжни ръководители. Казах им: "Завладявайте и организирайте! И колкото можете да организирате, вие ще бъдете шеф." Просто ги утвърдих като лидери на позициите, до които тяхната сила, качества и способности ги издигнаха. Започнахме с водач на гнездото и постепенно се разрасна до водач на село, област, град

и окръжен ръководител, а едва през 1934 г., тоест седем години по-късно, на областен
ръководител. Системата гнезда също има следните предимства: а) Активна, тя
поставя всички
членове на движението в действие. В другите партии, където има комитети и членове на село или окръг, работят само няколко комитетски членове; останалите 1000, 2000, 10 000 са неактивни. В нашата система, благодарение на широката инициатива на лидерите на гнездото, в рамките на предписаните норми и благодарение на задължението на всяко гнездо да напише възможно най-славна страница в своя регистър, тъй като няма отделни членове като такива извън цялото гнездо . свят, абсолютно всеки легионер, работи. б) Решава всички местни проблеми.
,
Има редица неща, с които един човек не е в състояние да се справи и цялата организация е твърде голяма, за да ги разгледа, например копаене на малък кладенец в село, ремонт на малък мост и т.н. Един човек не може да направи това сам; една организация не може да се справи с тях; гнездото от 6, 8 или 10 човека
обаче е най-подходящата единица за тяхното екзекутиране. в) Гнездото е лесно взаимозаменяемо. От бойна част в работна единица или обратно. д)

Създава голям брой кадри, като по този начин формира мъже, специализирани в изкуството на лидерството.

д) Ефектът от дезертьорството или предателството остава локализиран, е)
И накрая, гнездото е най-доброто място за получаване на легионерско образование. Това е така, защото има мъже на една и съща възраст, мъже с еднакъв обхват и подобен духовен състав.
Там всички са приятели. Човек, който не е успял да изповяда своите терзания, да разголи душата си пред един млад човек - дали от срам, или защото не е склонен да го накара да осъзнае житейските трудности и грижи от ранна възраст - тук, в гнездото сред приятели, той може да го направи. точно както може да получи порицание или дори наказание.

Гнездото е малко семейство от легионери, основано на любовта. В „Наръчник на лидера на гнездото“ изложих шестте закона, от които трябва да се ръководи това семейство (страница 4, точка 3). Това семейство не трябва да се управлява според капризите на лидерите; това би било диктатура, но със закони.

1. Законът за дисциплината., Легионер! Бъдете дисциплинирани! Защото само тогава можете да спечелите. Следвайте лидера си в добри и лоши времена.

Machine Translated by Google

2. Законът на труда. работа! Работете всеки ден. Вложи сърцето си в него.
Нека вашата награда не бъде печалбата, а удовлетворението, че сте положили още една тухла за изграждането на Легиона и процъфтяването на Румъния.

3. Законът за мълчанието: казвайте малко. Кажете само това, което трябва. Говорете само когато е необходимо.

Вашето ораторско изкуство трябва да бъде действия, а не думи. Вие изпълнявате: оставете другите да говорят.
4. Законът за образованието: трябва да станете някой друг. Герой. В гнездото станете напълно учтиви. Опознайте добре Легиона.
S законът за реципрочната белп .. Помогнете на брат си, който е изпаднал в нещастие. Не го изоставяйте.
6. Законът на честта: Следвайте само пътищата на честта. Бийте се и никога не бъдете страхливец, Оставете пътя на позора на другите. По-добре да паднеш в почтена битка, отколкото да спечелиш с позор.

Но искам да подчертая още веднъж, скъпи легионери, и да привлека вниманието ви към един съществен момент: намирането на гнездо е непълно, ако преобладава студен климат; „Какво постигаме?“, „Какво друго има за постигане?“, „Нека направим това или онова“. "Довиждане!"

Дайте воля на душите си. Запазете им място на срещата. Продължете с топлина.
Дайте възможност на всеки да отвори сърцето си, да разтовари своите трудности, тревоги, грижи, които животът го потиска. Позволете му да сподели вашите радости.
Нека вашето гнездо бъде място за утеха и споделяне на радост. Срещата на гнездото е успешна, когато човек се завърне у дома, след като е разтоварил бремето на душата си там и е пълен с вяра в своя народ. Ако в „Наръчника на лидера на Nest“ не подчертах достатъчно тази точка, сега го правя.

Още във връзка с образователната дейност в гнездото, възпроизвеждам от "Наръчник на водача на гнездото" точка 54: Молитвата като решаващ елемент за победа, Призив към нашите предци., "Легионерът вярва в Бог и се моли за победата на един легион.

„Не трябва да се забравя, че ние сме тук на тази земя по Божията воля и благословението на християнската църква. Пред олтарите на нашите църкви целият румънски народ

жени, деца и стари хора, събрани на тази земя, безброй пъти, в периоди на бягство и преследване - осъзнавайки, че това е последното възможно място за убежище. И днес ние също сме готови да се съберем – ние, румънският народ – около олтарите, както във времена на голяма опасност, и да коленичим, за да получим Божието благословение.

„Войните са печелени от онези, които са знаели как да призоват мистериозните сили от невидимия свят отгоре и да осигурят тяхната помощ. Тези мистериозни сили са душите на мъртвите, душите на нашите предци, които също са били обвързани с тази земя, за нашите бразди, и които загинаха в защита на тази земя, и които днес също са свързани с нея чрез спомена за живота си тук и чрез нас - техните деца, внуци и пра-правнуци. Но преди всичко душите на загиналите са Бог.

„Когато тези сили бъдат призовани, те ни идват на помощ и ни насърчават, за да ни дадат воля и всичко необходимо, за да ни помогнат да постигнем победа. Те внасят паника и ужас в сърцата на врага и парализират действията му. В крайна сметка победата не зависи от материалната подготовка, от материалната сила на воюващите, а от способността им да осигурят поддържането на духовните сили. Това е обяснението - в нашата история - на чудодейните победи, дори когато материалните ни оръжия бяха определено по-ниски.

Как можем да сме сигурни, че имаме подкрепата на тези сили?
1. Чрез справедливостта и морала на своите действия
и 2. Като се позовава сериозно и настойчиво на тези правомощия. Призовете ги, привлечете ги със силата на душата си и те ще дойдат.

Силата на привличане е по-голяма, когато призивът, молитвата се прави от много хора, събрани заедно.

Ето защо, на гнездови събрания, провеждани в цялата страна всяка събота вечер, молитвите ще бъдат отменени и всички легионери ще бъдат призовани да посещават църква на

Machine Translated by Google

следващият ден, неделя.

Нашият покровител е Архангел Михаил, неговата икона трябва да имаме в домовете си, а в трудни моменти трябва да го молим за помощ и той никога няма да ни изостави.

След това тези гнезда се групират в единици по възраст или пол, както следва:

1. Братствата на Кръста а) за събиране на млади хора до 14-годишна
възраст: малките братя на кръста. б) събират младежи от 14 до 19 години:
братята на кръста.
2. Легионери във формация.
3. Приетите легионери.
4. Цитаделите, групиращи момичета и омъжени жени, или по административен критерий, град, град, окръг,

със съответните водачи, които ръководят тяхната дейност, като по този начин гарантират единство. Всички тези въпроси са обстойно разгледани в „Наръчник на Nest Leader's Handbook“. Тази система за гнездене може да има недостатък; изглежда, че разбива, смазва чрез своята разпокъсаност единството на движението, но това е само привидна заплаха, тъй като е премахната от взаимната любов и голямата доза дисциплина, която се излива в легионерското образование.

ГЛАСУВАНЕТО НА ПЪРВИТЕ ЛЕГИОНЕРИ

8 ноември 1927 г. Събор на св. Архангелите Михаил и Гавриил се приближаваха.
На този ден щяхме да положим първия си обет. Търсихме и намерихме символ, който би могъл да бъде верен израз на характера на нашето движение, на нашия съюз със земята на нашите предци, нашите мъртви и небесата.

Ние събираме малко количество земя от всички славни места в румънската история за 2000

*
„кръстни братя“, литературен превод на румънското „свеж де круче“, са млади хора, които според традиционен народен роден ритуал си дават обет на кръста за вечно приятелство, взаимопомощ и вярност. Легионерското движение е вдъхновено от тази популярна итоманска институция да нарече младите амбициозни легионери „братя на кръста“. "Братствата на кръста?" тогава те са групи от "братята на кръста".

години, които след това разбъркахме добре, с него се напълниха малки кожени торбички и се завързаха здраво с конци.

Те трябваше да бъдат получени от легионерите при полагане на обет и да се носят близо до сърцето им. Ето описанието на тази служба, възпроизведено от изданието на „The Ancestral Land“ от 8 ноември 1927 г.:

Сутринта на 8 ноември 1927 г. всички легионери от Яш се събраха в нашия щаб, както и няколко други, които си направиха труда да дойдат от другаде.

Малко на брой, но силни чрез нашата непоклатима вяра в Бог и доверие в Неговата помощ; силни в нашата решителност и целенасочена упоритост да останем непоклатими пред лицето на всяка буря; силни в нашето пълно откъсване от всичко, което се чува - факт, който може да се види в нашето желание, нашата наслада смело да се откъснем от материалните неща и да служим на каузата на румънската нация и кръста.

Това беше настроението на онези, които нетърпеливо очакваха времето да дадат обет, за да формират радостно първата вълна от атаката на Легиона. И всеки може да бъде сигурен, че никакво друго отношение не е възможно, когато сред нас, облечени в бяло като в часа на гнева, бяхме обединени. Йон Л. Мота, Илие Гарнеата, Раду Мироновичи, Корнелиу Джорджеску - тези, които от затвор в затвор носят цялата тежест на националистическото движение през последните пет години

години.

Молитвата,

Machine Translated by Google

В десет часа всички потегдихме към църквата Свети Спиридон, облечени в национални носии и с качиула свастика над сърцата,* вървейки в колони. Там, Велики, владетел на Молдова; на Михаил Храбри; от Мирча Йон Вода; на Хория, Клозея и Крисан; Аврам Янчу; Домнул Тудор; Mng Фердинанд; и в памет на всички владетели и войници, паднали на бойните полета в защита на римската земя срещу нахлуващи врагове. '

Тържествеността на полагането на обет.

Върнахме се в къщата си, марширувайки и пеейки химна на Легиона. Там се състоя трогателната тържественост на вота на първите легионери.

Прародината. Тази тържественост започна със смесването на пръстта, донесена от гробницата на Михаил Храбри от Турда, с тази от Мойдавия - от Разбоени - където Стефан Велики води най-голямата си битка, и от всички останали места, където кръвта на нашите предци е напоена по целия свят земя в ожесточени битки, като по този начин го благославя. При отваряне на пакетите с пръст и преди да бъдат изпразнени на масата, се прочитат писмата на тези, които са ги донесли или изпратили.

Следните положиха своите обети: Корнелиу Зелеа-Кодреану, Йон И. Мота, Илие Гарнеата, Корнелиу Джорджеску, Раду Мироновичи, Христаче Соломон, който ръководи тази церемония, Г. Клайм, Миле Лефтер, Йон Банеа, Виктор Силаги, Николае Тоту, Александру Вентоник Думитру Ифрим, Пантелимон Статаке, Гита Антонеску, Емил Еремейу, Йон Бордеяну, М. Чобану, Мариус Поп, Мису Крисан, Попа, Бутнару, Будейу, И. Танасаке, Стефан Будечу, Траян Котига и Михаил Стелеску, гимназист.

НОВА БИТКА

В броя на „Земята на предците“ от 1 декември 1927 г. открихме ново звено, за да търсим средства за закупуването на лек панелен камион, който да използваме при пътуванията си. Отново използваме същата обща система за усилие. Легионерите започват да организират празнични концерти, конференции, коледни хорове и да даряват парите си. „Братството на кръста от Вранча“ от Фокшани се открои за събирането на

*
Шапка от кълраво агне. (Тр.)

сума от 50 000 леи в резултат на празнично шоу, спонсорирано от генерал Макридеску. Точно по това време смених името му от "Вранча" на "Победното братство на кръста", под което е известно и до днес. На 19 февруари 1928 г., тоест след десет седмици, този ход е успешен.

Купихме нов панелен камион в Букурещ за 240 000 леи, от които платихме 100 000 леи, а останалите 140 000 леи трябваше да бъдат платени на дванадесет месечни вноски.
Напуснахме Букурещ и отидохме в Яш със Стефан Николау, който режисира „The Doe*“, както го кръстиха момчетата, и Банеа, Бордеяну и Мироновичи. Легионерите и нашите приятели ни чакаха в покрайнините на града и бяхме посрещнати при пристигането си сред всеобщо веселие.

За да покриваме месечните си вноски, сформирахме Комитет от 100, чиито членове трябваше да внасят по 100 леи на месец в продължение на една година. Този комитет нарасна до 50 членове за два месеца, повечето от които бедни, дребни служители, работници или селяни, които, дарявайки 100 леи на месец, правеха истинска жертва.

Момичетата от "Цитаделите" на Яш и по-специално тези от "Цитаделата Юлия Хайдеу" от Галац започват да правят бродерии и да ги продават за пари.

ПРОБЛЕМИ ОТ ВИД МАТЕРИАЛ

Machine Translated by Google

За дребните им нужди движението вървеше много добре от материална гледна точка.
От труда и даренията на бедните се събираше достатъчно, за да живеем и поддържаме дейностите.

Абсолютно всички дарени суми са публикувани в „Прародина".
Дневникът е пълен с тези, които са дали 10 или 5 леи. Тези, които дадоха 50 или 60 леи, рядко се намираха, а нашите банкери бяха тези, които можеха да дават 100 леи на месец, Комитетът от 100 членове.

Нека изберем на случаен принцип от тази комисия: # 16.
Nicolac Voinea de Panciu, семейство с пет деца, които живеят на лозе от два хектара.

#17. Д. Попеску, пенсиониран офицер.
#18. Йон Бланару, до вчера ученик; сега инженер, който печели 4000 леи на месец.
*
* 19. Йон Бутнару, служител на румънската железница.
* 20. Нистор М. Тилинка, кооперативен продавач.
* 21. Ателиу Джорджеску, помощ от родители.
* 22. Раду Мироновичи, родителска помощ.
23. Йонеску М. Траян, инженер по горско стопанство.

От икономиката, която тези данъкоплатци налагаха върху разходите
си за храна и облекло, се събираше достатъчно за организацията, която с разумно използване на парите успяваше да оцелее и да се развива нормално. Но еврейската преса изкрещя... "С какви пари тези господа купуват панелни камиони? [Евреинът, винаги недобросъвестен, направи няколко камиона с това, което ние имахме]. Кой финансира това движение?"

о! Господа, никой не го е "финансирал". Никой, освен безкрайната вяра на румънците, които в по-голямата си част са бедни като Йов. Не само, че не бяхме „финансирани" от капиталистите, но съветвам всеки, който ръководи движение, основано на здрави принципи, да отхвърли всички предложения за финансиране, ако иска движението им да оцелее. Защото едно политическо движение трябва да бъде конституирано, за да може само, въз основа на вярата и саможертвата на членовете си, да произвежда точно това, от което се нуждае, за да живее и расте. За нормално и здравословно развитие едно движение има право да консумира само толкова, колкото членовете му могат да доставят; и неговите членове могат да предоставят само толкова, колкото са способни за вяра, тоест за жертва.
Не осигурява достатъчно средства? Не прибягвайте до външно финансиране, а давайте

повишаване на вярата на членовете. Всъщност недостатъчният принос от страна на членовете е индикация за маловерие. Не осигурява средства? Организацията е мъртва и скоро ще се разпадне. Без вяра ще бъдеш победен от онези, които я имат.

*
Запомнящо се име, дадено от легионерите на първия им панелен камион. (Тр.)

Лидер, който приема външно финансиране за своето движение, е като човек, който привиква тялото си да живее с лекарства. Доколкото един организъм получава лекарство, дотолкова той е осъден да не може да реагира сам. Освен това, когато той е лишен от лекарството, той умира; е на милостта на фанатиците! По същия начин едно политическо движение е на милостта на онези, които го финансират. Те могат да спрат финансирането по всяко време и движението, несвикнало да живее самостоятелно, умира. Едно преместване, също като индивид, понякога може да изисква по-голяма сума пари. Тогава можете да вземете заем и да върнете заема навреме, но само ако сте сигурни, че ще можете да го направите. Следователно, господа лидери на владетели - и като казвам това, се обръщам към онези, които ще дойдат след нас - откажете онези доброжелатели, които предлагат да финансират вашето движение, естествено, ако срещнете този вид в бъдеще.

Румъния, където и до днес сякаш са на изчезване.

Machine Translated by Google

Всички онези, които могат и правят финансиране, са еврейските банкери, много богатите евреи, големите еврейски търговци на зърно, големите еврейски индустриалци и търговци. Те финансират политически партии за унищожаване на румънците в собствената им страна.

Скоро няма да има кой да се занимава с финансиране - тази дума мирише на банкер, плячка, несправедливост и безобразие! - Никой. Нито румънци, нито още по-малко евреи. За тази каста от банкери и магнати, от бизнесмени, обогатени от бизнес измами, тези хищни птици, които жадно дебнат човешкото общество, ще бъдат унищожени. Добри хора, богати хора, до границата на благоприличието, ще го имат, но няма да могат да го финансират, а само да помогнат на едно движение със спестявания. Това задължение да помогнете, да помогнете на вашата нация в трудни времена е на всички румънци и ще остане така завинаги; и тази помощ е и винаги ще бъде добре дошла.

Но моето собствено материално положение, както и това на моите другари, ставаше все по-лошо и по-тежко. Бях се превърнал в бреме на бедния ми тъст, който освен мен с малката си заплата едва ли можеше да изхрани и облече петте си деца. Със съпругата ми заемахме една стая, докато другите седем членове на семейството споделяха другите две стаи.

Разбирайки моята ситуация, благодарение на неговата голяма любов, създадена и към румънската кауза, той никога не ми каза нито дума, въпреки че с течение на времето видях, че той се прекланяше все повече и повече под тежестта на трудностите. Затова решихме, че ще се посветя изцяло на движението, а Мота с другите трима другари от затвора Вакарещ ще създадат адвокатска кантора, за да изкарват прехраната си и да ми помагат. Те щяха да започнат скоро, но щяха да се сблъскат с огромни трудности. Погледнах назад. Регистрирани в университета десет години по-рано, ние се борихме рамо до рамо с всички класове студенти, когато се появиха. И постепенно всички те намериха места, създавайки за себе си малка ситуация, в която могат да живеят; ние сме оставени сами в периферията на обществото, като някои луди, изгубени по средата на световните пътища.

Въпреки че са компетентни адвокати, моите другари биха могли да оцелеят само с оскъдно съществуване. Те не можеха да бъдат наети от железниците, кметството или държавата; такива места са запазени за онези, които напускат редовете на националното движение и преминават към политическите партии - насърчение за онези, които нямат характер. Честта на живота ни диктуваше те да не приемат еврейски дела, за да пледират.

Румънците биха ги избягвали. Само бедните щяха да влизат в офисите им.

Пътят беше труден за нас, бяхме остракизирани в собствената си страна и следователно поставени в положение, в което беше почти невъзможно да си изкарваме прехраната.

ЛЯТОТО НА 1928 Г

Прекарваме цялата зима в подреждане на гнезда. Пролетта беше подновена работата в грънчарницата в Унгени и г-жа Гика. Ние работим на тези две места като правим тухли и отглеждаме зеленчуци. Искахме да построим друг дом, тъй като не бяхме сигурни, че можем да останем в стария

беше образувано производство за изгонване.

В тази упорита работа ние се сближихме един с друг, чувствайки се все по-близки с тези, които работят с тях

ръце и все по-далеч от тези, които живеят от труда на другите.

Тази работа допълваше нашето формиране повече от лекциите на някой университетски професор.

Там научихме как да преодоляваме несгодите; укрепваме волята си; укрепнахме телата си и свикнахме с тежък и суров начин на живот, в който не намираше място никакво удоволствие, освен

Machine Translated by Google

духовно удовлетворение. Тогава на помощ идва "Братството на кръста" на Галац с Току, Савин, Костеа, както и други братства.

Раду Мироновичи се научи да управлява много добре нашия камион с ван и с помощта на Еремейу превозваше платени пътници между манастирите Яш, Варатек, Агапия и Нямц. Въпреки това, поради лятото, което винаги е по-бедно, трябваше да поискам заем от Albina Bank of Husi, като заложих къщата на баща ми за 1 10 000 леи, които разделих, част за керамиката, част за месечните вноски за фургона и част до легионерски издания. Тъй като не мога да изплатя този заем до момента, дългът ми възлиза на 300 000 леи.

През това лято също се заехме с търговия, за да спечелим малко пари за Легиона. Евреите контролират продажбата на зеленчуци на почти всички пазари в Молдова. Три екипа от студенти-легионери бяха натоварени да търгуват със зеленчуци. Тези екипи купуваха стоки на пазара в Яш, носейки 600 до 800 паунда. за камиона, паднал като чума по евреите, намали цените наполовина.

На 1 август 1928 г. беше първата годишнина от публикуването на нашия преглед. Ето какво написах тогава:

„На 1 август „Прародина" празнува 254 години от редовното си издаване.

Това не е много. Преди няколко дни, между 13 и 30 юли, град Кареасон (форт във Франция) отбеляза 2000 години от съществуването си. Възможно е Легионът също да има още 2000 години! Но най-трудната от тях е първата година, когато трябва да пробиете девствената почва, да изорете първата бразда. През тези първи дни много трудности са надвиснали над нас, но нашият дневник – ту блещукащ, ту по-беден, но винаги голям, стоеше здраво, преодолявайки ги.

„Когато преди година, започвайки без пари, в най-критичния момент на националното движение, поставихме иконата на Сао Мигел Арканьо на корицата, знаехме, че нашата критика ще оцелее."

БОРБА С МИЗЕРИЯТА

Към есента личните материални затруднения станаха непосилни. Вече нямахме прилични обувки или дрехи, жена ми и аз; жена ми носеше обувки на четири години.

Вече не можехме да очакваме нищо от баща ми, защото имаше още шест деца освен мен, всичките в училище, и борбите, през които премина, го натовариха с дългове. Само няколко хиляди леи оставаха от заплатата му, за да изхрани и облече голямо семейство.

Така че събрах всичките си сили и реших, че и аз ще започна да практикувам право, с намерението в същото време да ръководя движението. Отворих офиса си в Унгени, работейки в тясно сътрудничество с моя секретар Ернест Команеску.

В резултат на това успях да спечеля малък, много малък доход, с който да се погрижа за нашите нужди и малкото скромни удоволствия в живота ни. Изминаха шест години, откакто ограничихме съществуването си до стриктните жизнени нужди.

Шест години не бях влизал в театър, кино, бирария, бална зала или парти. И сега, докато пиша това, изминаха 14 години, откакто не съм бил на нито едно от тях. не съжалявам. Това, за което наистина съжалявам, е, че след цял живот, изпълнен с толкова много ограничения, някои хора ме обвиниха, че водя лежерно съществуване. В тази мизерия, продължила с години, както и в тежките изпитания, на които ме подложи съдбата, имах постоянната подкрепа на съпругата си, която вярно се грижеше за мен. Тя сподели безбройните ми удари, преживя лишения и дори изтърпя глад, за да ми помогне да се боря. Ще й бъда вечно благодарен.

Machine Translated by Google

ПРОФЕСОР ГАВАНЕСКЪЛ ПОЛУЧАВА ЗЕМНАТА ЧУВАЛКА

Има една душа, която ни е наблюдавала внимателно, стъпка по стъпка, проявявайки интерес към нас. Може би ни е изучавал. Говоря за внушителната стара фигура на Йон Гаванескул, професор по педагогика в университета в Яш от 1880 г. Веднъж той ни каза: „Иска ми се да имам торба пръст!“

Поканихме го у нас на 10 декември 1928 г., където сред групата легионери му поднесох нашия подарък - най-ценният подарък, който можем да дадем - торбата с пръст. Старият професор с бяла коса и вежди ококори очи като в момент на най-сериозно тържество. След това, след миг мълчание, той каза: "Господа, не съм достоен да получа този талисман, освен на колене." След това го взе, коленичи бавно и се помоли. Всички коленичим около него.

Либералната партия пада през есента на 1928 г. в резултат на безмилостните атаки на националните селяни, които заплашват с „насилие“ и „революция“.

Националната селска партия наследи тита на власт след осем години политическа опозиция. Но скоро те се оказаха огромно разочарование за цялата страна. Щяха да започнат да крадат, точно както направиха либералите; биха участвали в "скандални бизнес сделки" като либералите; щяха да използват жандармерията, за да "ужасяват" и дори да разстрелват опонентите си или недоволните, като либералите; щяха да направят свои собствени банкери, като либерали.

Но по-специално, те щяха да попаднат под непрекъснатото влияние на международните финанси, на които започнаха да отстъпват малко по малко, в продължение на години, десетилетия, богатствата на Румъния в замяна на разорителни заеми.

ПЪРВОТО СЪБРАНИЕ НА ЛИДЕРИ НА NINHO И ФОРМИРАНЕТО НА ЛЕГИОНЕРСКИ СЕНАТ

Свиках в Яш от 3 до 4 януари 1929 г. първата национална среща на водачите на гнезда. Четиридесет до петдесет участваха. Срещите се провеждаха в къщата на генерал Йон Тарноски, който по този повод, по време на трогателна церемония, със сълзи на очи, сега получи торбата с пръст, съдържаща кръвта на собствените му войници и офицери.

„Как ми се иска Бог да ми даде достатъчно дни, за да доживея времето на румънското освобождение. Но не мисля, че ще живея толкова дълго“, каза той.

По този повод поредната поредица легионери положи своя обет. Те са: Спиру Печели, инвалид по време на войната, Георге Потолеа, инвалид след нападението над Прунару, Николае Воинеа и други.

От дискусиите, които проведохме и от докладите, изнесени от всеки един от присъстващите като представители на всички региони, се убедихме, че системата „гнезда”, която дотогава не е използвана у нас, може да се наложи и да даде добри резултати.
Разбира се, има проблеми и странности, присъщи на всяко начинание. За мен обаче беше достатъчно да знам, че в рамките на една година без никакво допълнително образование, а само въз основа на призивите и насоките, дадени в нашия преглед, се образуваха изолирани гнезда, активни гнезда във всички региони и социални слоеве. . казах си. „Системата издържа изпита.
Работи."

Тази среща на 3-4 януари доказа правилността на моите организационни принципи.
Следователно това, което трябваше да направим сега, беше да продължим твърдо в същия дух.

В същото време разбрах, че движението става популярно главно сред по-младите хора; че динамичната образователна система – образованието в паралел с действието – далеч превъзхожда статичната.

Затова трябва да продължим тази система още една година, като все още не се опитваме да достигнем до масите и да изоставим идеята за предизборна кампания. Тогава беше създаден Сенатът на легиона: форум, съставен от мъже над 50 години, интелектуалци, селяни или работници, които са имали

Machine Translated by Google

той води живот на голяма корекция, показва голяма вяра в бъдещия легионер и голяма мъдрост. Те щяха да бъдат призовани в трудни моменти, когато съветът им се смяташе за необходим. Те не трябваше да бъдат избирани, а назначавани от главата на легиона и по-късно предавани от останалата част от Сената. Титлата сенатор беше най-високата чест, към която един легионер можеше да се стреми. След това Сенатът беше сформиран от Христаче Соломон, генерал д-р Макридеску, генерал Йон Тамоски, Спиру Печели, Коронел Камбуряну и Йон Бутнару. Няколко месеца след учредяването му, прочутият университетски професор Траян Брайляну - който пет години по-късно в своето списание "Ensaios sociológicas" ще обясни с най-високо идентифициращи термини феномена на легионерството зае мястото си в Сената.

ЗА НАРОДНИТЕ МАСИ

Machine Translated by Google

Мотите все още живеят в планините на централна Трансилвания. Древни като тези планини, те са живели в продължение на векове едно и също съществуване, винаги доминирано от две характеристики: бедност - те са единствените румънци, може би единственият народ на земята, който никога през цялата си история не е познавал нито един ден на щастие и изобилие и борба за свобода . Целият му живот е борба за свобода. Те ни дадоха Хория, Клоска и Крисан и подкрепиха революцията от 1784 г.; те ни дадоха Аврам Ланку и се биеха през 1848 г. Историята е записала повече от 40 бунта в техните планини срещу унгарското владичество; всички накрая се удавиха в собствената си кръв.
Неговата твърдост обаче никога не можеше да бъде сломена. Напоследък гласовете от трибуната на Амос Франку и капитан Емил Сианку, самите Моти, кънтят напразно като вик на тревога. В планините му има златни мини. Един по един изследователите му забогатяха, а те останаха голи и без хляб:

„Златото е в центъра на
нашите планини
питаме от врата на врата."

Сивата скала е гола. Нищо не расте в него; нито жито, нито царевица. Единственото богатство, което съществува, е златото в ръцете на изследователя, а единствената възможност за изкарване на прехраната е в дървесината на горите.

Изпитанието на извънземното господство продължи хиляда години. Хиляда години съпротива, надявайки се, че някой ден Велика Румъния ще се роди, за да ги спаси, да се погрижи най-накрая за тях и децата им, да поправи дългата и смъртоносна несправедливост, да дойде и да ги възнагради за вековното им търпение, страдание и борби. Само тези без майки знаят утеха. Само безродните не знаят нито утеха, нито награда. Отечеството винаги възнаграждава своите деца, тези, които са чакали неговата правда и са вярвали в нея, и тези, които са се борили и страдали за нея. Беше немислимо Моти да не бъдат възнаградени за огромното си търпение, страдание и храброст!

Но след войната всеки човек, особено всеки политик, се занимаваше със собственото си „Аз“, със собственото си материално, електорално и политическо положение. За да бъдат забравени Моти. Който е зает със собственото си "Аз", не може да бъде зает с "другите".
И този, който е заобиколен от настоящи грижи, не може да постави себе си, своите мисли и чувства в историята, така че работейки в името на отечеството си, той може да гарантира, че големите исторически компенсации и награди, които се дължат на неговите смели хора, ще бъдат дадени.

Те не само бяха забравени, но бяха предадени като плячка на еврейските лихвари, които в надпреварата си за печалби се промъкнаха в планините си, където чуждите крака никога не можеха да навлязат, и откраднаха единствения им поминък, като построиха мелници високо в планините и изсекоха техните гори, оставяйки ги като гола скала.

„О, Янку, защо не се върнеш от мъртвите, за да видиш нашите планини непокрити?“

В своята песен на отчаяние те викат Ланку, техния герой, да видят планините им ограбени, горите им „остъргани“ от банди „малки евреи“; това, по време на управлението на Велика Румъния, в дните на дългоочакваната от народа победа.

Жив, каква ужасна трагедия, да се съпротивляваш десет века на всички беззакония, а сега да умреш от мизерия и глад във Велика Румъния, която си чакал хилядолетие! Тя е тази, която чакаш. Тя беше единствената морална подкрепа,

която те крепеше. Сега и тази надежда се разпада. Нямахте хляб, но чакахте. За това население Велика Румъния не се оказа ободряване, триумф, коронация след хилядолетно страдание, с радостната награда на всичките й

Machine Translated by Google

хората. За това беше необходим човек с душа като Стефан Велики, а не пигмейската душа на румънския политик. Велика Румъния означава крах в смъртно отчаяние за народа на Моти. Тези политици опетняват лицето ни. За

Нацията, отвъд всеки друг интерес, има задължение да изпълнява определени морални задължения. Ако този народ не ги намери, лицето му ще бъде опетнено.

Трогнат от писмо на един учител от Бистра, близо до Кампени, взех влак, за да отида там и сам да разгледам ситуацията. В малък планински влак пътувах със свито сърце през долините на планините Апусени, където смъртта беше прескочила в безброй битки и където бродеха призраците на Хория и Янку.

Приближих се до един селянин Моти на една гара. Имаше най-малко двадесет петна по палтото си, доказателство за несравнима бедност. Продаваше дървени обръчи за варели, които беше направил на безценица. Очите й бяха хлътнали, бузите й бяха ощипани. Нежно лице. Погледът й беше плах; на лицето му не можеше да се прочете конкретна мисъл, но в очите му имаше болка и аз видях не просто гладен човек, а измъчван от глад.

Никакъв интерес към живота не можеше да се види в тези нежни очи, които вдъхваха съжаление, никаква загриженост; просто бяха празни.

— Как се оправяте по тези места?
попитах го. „Добре! Добре, благодаря.“

"Можете ли да отглеждате
царевица и картофи тук?" "Да,
можем."

"Имате ли всичко необходимо, храна...?"
"Да, имаме... имаме..."

— Значи не си толкова зле...?
"Не! ... N61 ..."

Няколко пъти ме оценяваше, много не желаеше да говори - кой знае по какви брегове на отчаяние блуждаеше умът му - и в наследеното си расово благородство не искаше да обяснява на непознат.

Най-сетне пристигнах в Бистра, потърсих селския учител, който ми писа. Останах само един ден. В бедните къщи на Моти, които посетих, видях техните многобройни малки деца, сгушени студено - чакащи две, три седмици, а понякога и месец или повече, за завръщането на родителите си, които бяха тръгнали по пътя с кон и каруца към върнете им торба с царевично брашно в замяна на дървените обръчи и бъчви, които правят, и след това продайте стотици мили в други части на страната, където Бог е бил по-щедър. Моти са у дома само за няколко месеца в годината; през останалото време са на път. Учителят ми каза.

„Дори по време на унгарското господство чужденецът не можеше да се засели тук.
Но днес е създадена дъскорезница, собственост на еврейска компания в Орадя, която е превзела нашите гори и ги е изсекла. През целия си беден живот Моти изкарват прехраната си с правенето на бъчви и ръбове за бъчви.
Но отсега нататък те ще бъдат лишени от него. Те са осъдени на смърт. „Гладът и други нужди ги принуждават да работят за евреите, да секат собствените си дървета за дневна заплата от 20 леи, дреболия. Това е всичко, което им е останало от цялото онова богатство, което е извлечено от техните планини и изсечено в долините в дълги влакове. И когато дървото бъде отсечено, това ще бъде краят и на нас. Но има нещо, което е още по-тъжно. Ние сме живели добродетелен живот в продължение на стотици години. Евреите донесоха със себе си греховете на разврата Преди повече от десетилетие 30 евреи работеха в тази дъскорезница.

А в събота вечер, когато получават заплатите си, те вземат момичетата и жените от Моти и ги обезчестяват в нощни оргии. Моралните и физически болести поглъщат нашите села, в допълнение към бедността.

Machine Translated by Google

И нищо не може да се каже. Не може да се прави опит за протест, защото тези евреи са в толкова добри отношения с всички политици, че на практика са всемогъщи господари. Местните власти са на ваше разположение, от жандармеристите до върха.
Ако се опитате да кажете нещо, веднага ще бъдете обвинен, че "подстрекавате" част от гражданите да "мразят" останалите граждани; че „нарушавате социалната хармония“ и „братската кръв“, в които румънците винаги са живели с „мирното еврейско население“; че не сме

добри "християни" за Исус Христос е казал: "Обичай
ближния си, дори този, който ти прави зло..." и т.н.
Произнесеш ли една дума, ще те арестуват като "враг на държавната сигурност" и като подпалвач на "гражданска война". Вие сте обиждани и дори бити. Те контролират властите и вие трябва да седите мирно и да наблюдавате цялата трагедия на вашия народ. По-добре би било Бог да ни ослепи, за да не виждаме вече със собствените си очи; тогава нямаше да знаем нищо. "

Кръвта ми кипна във вените ми и отново ми хрумна идеята да взема пистолет, да отида в планината и да започна да стрелям безмилостно по групи от врагове и предатели, ако румънските власти и законите на Велика Румъния могат да толерират подобни престъпления срещу нацията .
Румъния, нейната чест и нейното бъдеще и дали тези изчерпани закони и власти са я лишили от всяка надежда за справедливост и спасение.
Върнах се в Яш със свито сърце, натежала от товара, който носят тези хора.

Колко страшно е отчуждението на управляващата класа на един народ, на неговата политическа и културна класа!
Литераторите и писателите посвещават усилията си на всякакви неуместни теми. Издават се книги и книги, които пълнят витрините на книжарниците.
Каква ще бъде присъдата на бъдещето по отношение на тези хора, ако за историческа трагедия като тази на Моти, която се разиграва пред очите им, те не са намерили нито една дума на протест, която да послужи и като сигнал за тревога на зашеметени хора защо цялата скандална литература, която ви вцепенява и замъглява живота и бъдещето ви?

В каква светлина трябва да гледа нацията на тези писатели и учени, чиято най-свята мисия е именно тази да изобличават опасностите, които заплашват нейното нравствено и физическо същество и да осветяват пътя към нейното бъдеще? И как ще се гледа на онази политическа класа от "говорители" в парламента или другаде, които са изоставили най-елементарното си задължение да се грижат за живота и честта на нацията?

Когато слизах от влака от Бистра за Турда, в същото купе влезе и директорът на дъскорезницата в Бистра; дебел евреин, едва сдържан от дрехите си, които създаваха впечатление за живот, живян в изобилие. Не вярвам някой като него да е познавал глада в живота си, нито веднъж. На следващата спирка в купето влезе и млад мъж горе-долу на моята възраст. От първия момент разбрах, че са приятели, които се разбират много добре и че младежът е румънец. Евреинът си наля кафе от термоса и взе няколко парчета торта от един пакет. Той започна да яде; Гледах вълчи апетит. Той започна да преглъща тежко, преди да разбере, че не е поканил приятеля си да се присъедини, така че го направи веднага. Младият мъж взе парче торта и чаша кафе и започна да се храни доста плахо, като изрази благодарност и уважение към богатия евреин за оказаното му "внимание". Беше около пет часа сутринта, все още не съвсем ясно, в петък преди Великден: Разпети петък.

За съжаление се запитах:

„Кой, чудя се, е този негодник от млад румънец, който в този ден, когато целият християнски свят пости, яде торта рамо до рамо с евреина, мъчителя на румънците?

От разговора им разбрах, че е инженер-лесовъд. Евреинът показа натрапчиво желание да говори. Той непрекъснато говореше и се шегуваше. Тогава той направи грамофон и започна да пуска плочи, всичко за тях беше по-неприлично. Седнах в ъгъла на купето и слушах безмълвно, гледайки през прозореца.
Денят започваше да пука и можех да видя, в

Machine Translated by Google

път успореден на железопътната линия, дълга редица от конски каруци пред всяка, мъж , и на Моти, крачещ мирно и тъжно. Натоварени с въглища, те се отправиха към пазара Турда, на 40 мили път с кола, за да продадат и купят не нови дрехи или играчки, а няколко килограма храна, която да занесат вкъщи за децата, тъй като беше Великден. Това е единствената радост, която могат да доставят на децата си.

Сърцето ми стене от болка и тревога. Не е достатъчно, че тези крадци ви вземат хляба; те също оскверняват, обиждат, на този Разпети петък, вашата бедност и вяра. Те минават, пеейки и ругаейки, по тези пътища на вековно страдание, по които - от уважение към човешкото страдание и болка - никой човек не трябва да стъпва, освен в най-дълбока тишина и благоприличие, гологлави пред гладните и дрипави хора, които се тъпчат под гибел. на твоята безпощадна съдба. Когато се разсъмна, очите ни се срещнаха, моят и този на младежа. Видях, че ме разпозна. Неспокоен, той загуби своя

спокойствие. И аз го познах. През 1923 г. го бях видял като студент християнски националист. Той беше в челните редици на група студенти, демонстриращи, скандиращи...

„И ние ще смажем евреите под петите си,
или ще умрем славно“ и т.н.

Замислих се, изпълнен с горчивина. "Ако всички млади мъже, които се бият, са такива утре, тогава тези наши хора трябва да умрат; чрез еврейско завоевание, наводнения, земетресения или динамит - няма значение кое - но те трябва да загинат."

ЛЯТОТО НА 1929 Г

Това лято бяха организирани два марша, един с младежи от "Братствата на кръста" от Галац и Фокшани и друг с легионерите.
Исках да ги разведа по пътеките, по които съм минавал толкова много пъти, да прекарам колкото се може повече време с тях, да ги наблюдавам и изучавам, както и да им покажа красотите на страната ни, този път, както и на всички следващи походи, които Трябва да изпълня, ще се опитам да развия у младите легионери преди всичко тяхната воля за дълги походи, в които всички ще носят тежки товари от дъжд, вятър, жега или кал; в строй и в крачка, със забрана за говорене с часове; чрез спартански живот, спане в горите, ядене на проста храна; чрез задължението да бъдат строги към себе си във всички аспекти, като се започне от тяхното поведение и жестове; създавайки за тях препятствия, които ще трябва да преодолеят, като катерене на огромни скали, пресичане на потоци.

Опитвах се да ги превърна в мъже със силна воля, които биха изглеждали директно и мъжествено пред лицето на всяка трудност. Затова никога не съм позволявал да заобиколя препятствие; трябваше да се преодолее.

На мястото на слабия и победен човек, който се огъва от всеки попътен вятър, тип, който сега преобладава в политическия живот и професиите, ние трябва да създадем за този народ победител, непоколебим и безстрашен.

Като ги инструктирам общо, от друга страна ще се стремя да развия esprit de corps, чувство за единство. Забелязах, че общите инструкции имат голямо влияние върху. интелекта и психиката на човека, давайки ред и ритъм на неговия разстроен ум и анархично чувство. При налагането на наказателни мерки в крайна сметка ще се стремя да развия чувство за отговорност и смелост да поемат отговорност за своите действия. Няма нищо по-отвратително от човек, който лъже и бяга от отговорност.

Редовно, без изключение, наказвам всяко нарушение. Наказах млад мъж във Vatra-Dorhei за предизвикване на безредици в обществен парк.

Machine Translated by Google

Нещо по-сериозно се случи в Дорни Козанещи, не толкова само по себе си, а като индикация за състоянието на духа, което разкри случаят. Четирима младежи отидоха в еврейска кръчма, поискаха сардини, хляб и вино и след като се нахраниха добре, станаха. Вместо да плати сметката, един от тях героично размахва револвер, заплашвайки живота на евреина, ако изкрещи, защото - добави той - те са от Корнелиу Кодряну
група.

Наказах го. Ако не го бях направил, този млад мъж, а не евреинът, от когото бяха откраднали консерва сардини, щеше да се самоунищожи морално. Наистина, сред легионерите наказанието не може да предизвика негодувание, тъй като всички сме грешни. В нашата концепция наказанието означава, че човек на честта трябва да поправи грешката си. След като наказанието е изпълнено, човекът се освобождава от бремето си, сякаш нищо не се е случило. В повечето случаи това наказание е под формата на някаква работа. Не защото делото би имало характер на осъждане, а защото предлага шанс за поправяне чрез добро дело на извършеното зло. Затова легионерът ще получи и изпълни наказанието със спокойствие.

РЕШЕНИЕТО ДА ОТИДЕТЕ КЪМ МАСИТЕ

8 НОЕМВРИ 1929 Г

Изминаха повече от две години от създаването на Легиона. Нашите гнезда се размножиха из страната. Сега се почувства необходимостта да се засили движението, като се възползват от и стимулират тези малки ядра да функционират. Единственият законен начин за привеждане на национални мерки към разрешаването на еврейския проблем беше чрез политически пътища. Това предполага контакт с масите изобщо. Добър или лош, това беше методът, който законът ни предостави и който рано
или късно трябваше да следваме. С Лефтер и Потолеа организирахме първата публична среща на легионера в Tg. Берести в окръг Ковурлуй, в северната част на страната, на декември. Решението беше взето на 8 ноември, когато нова група легионери от цялата страна положиха своите обети на рождения ден на светеца-покровител на легиона.

В същото време изпратих Тоту в окръг Турда, където заедно с Амос Хорациу Поп той щеше да засили легионерската пропаганда и също да организира среща.

15 ДЕКЕМВРИ 1929 Г

През нощта на 14 декември бях в Берести. Лефтер, Потолеа, Танасе Антохи и други ме чакаха в склада. Пазарният град Берести е истинско гнездо на еврейски стършели; претъпкани къщи и магазини. Единствената улица минава през центъра на града, с кал до глезените, а отстрани тротоари. Трябваше да остана в къщата на Потолея.

На следващата сутрин прокурорът от Галац и началник на полицията дойдоха да ми кажат, че нямам право да проведа събранието.
Казах им: „The
забраната, с която ме изправяте, не е нито правилна, нито законна. Всеки има право да провежда събрания в тази страна, германци, унгарци, турци, татари, българи, евреи. нали? Вашата мярка е произволна; тъй като е незаконно, няма да го спазвам, трябва да проведа събранието по всяко време
"
цена.

Накрая, след известно обсъждане, те одобриха провеждането на срещата при условие, че няма да създаваме безпокойство.
Какво трябва да направя?
Какъв вид прекъсване? Разбиване в домовете на хората? това ми беше първото

Machine Translated by Google

публична среща. Не бях ли напълно решен да го поддържам в перфектен ред и по този начин да запазя привилегията да пазя другите?
В уречения час се събраха много малко хора, почти стотина.
От тях научих, че още много хора биха искали да дойдат, но са били възпрепятствани да напуснат селата си. Цялата среща продължи само пет минути.
Лефтер говори една минута, Потолеа друга, а аз останалите. Казах: „Дойдохме да проведем демонстрация, но властите насила попречиха на нашите хора да дойдат. Противно на всички заповеди ще проведа десет демонстрации! Нека някой ми доведе кон и аз ще яздя от село на село в цялата област Хоринцея ."

Всъщност, сред цялата тази кал, единственото средство за придвижване беше конят.
Два часа по-късно доведоха кон и тръгнах. След мен пеша дойде Лефтер с още четирима легионери.
Пристигаме в първото село Мерия. Там, в двора на църквата, за броени минути се събраха всички – мъже, жени и деца. Казах само няколко думи и не очертах политическа програма:
„Нека всички се обединим,
мъже
и жените, за да изработим друга съдба за себе си и народа си. Наближава часът на румънското възкресение и освобождение.
Който вярва, който ще се бори и страда, ще бъде възнаграден и благословен от Нови и сухи времена чукат на вратите ни! Свят, с душа този народ, безплоден умиращ и друг се ражда, принадлежащ на тези, които са пълни с вяра. „В този нов свят всеки ще има своето място, не въз основа на своето образование, интелигентност или знания, а преди всичко според своята вяра и характер.

Така продължихме. На по-малко от пет километра стигаме до Сливна.
Свечеряваше се. Хората обаче ме чакаха със запалени свещи. Легионерско гнездо начело с Теодосий излиза да посрещне

аз в покрайнините на селото. Казах го и тук. След това се отправяше към Команещи, гнездото на сливненските легионери. Това бяха пътища, по които никога не бях минавал. И тук ме чакаха хора с фенери и свещи, а младежите пееха. Хората ме посрещаха с радост, независимо от коя група принадлежаха. Бяхме непознати, но имаше чувството, че сме приятели от дълго време.

Враждите се стопиха. Всички бяхме една душа, един народ. На следващата сутрин поднових разходката си. Но този път не бях сам. Трима други ездачи ме попитаха дали могат да дойдат. В края на съседното село Ганеши спряхме в къщата на Думитру Кристиан. Беше около 40-годишен мъж с осанка на байдук и чифт очи, скрити под тежките вежди. Той беше яростен националистически борец още от първите студентски битки. Сега, точно в този момент, той отпрегна конете си от фургона, оседла един от тях и дойде с нас. Скоро броят ни се увеличи с Думитру и Василе Попа,

Хасан и Чикулита. Докато яздехме от село на село, броят на ездачите стана двадесет. Повечето бяха на възраст между 25 и 30 години, някои дори на 35 или 40 години, най-възрастният, Чикулита де Кавадинещи, беше около 45. Когато броят ни се увеличи толкова много, почувствахме нужда от отличителни знаци, униформа. Поради липса на нещо по-добро, всички слагаме пуешки пера в шапките си. И така влизахме в селата пеейки. Той звучеше, докато ние пеехме, конете ни тръсаха по гребените на хълмовете близо до река Прут, където толкова много пъти преди много време бяха минавали и се биели нашите предци, които бяха сенките на онези, които някога са защитавали молдовската територия. Живите от настоящето, идентифицирани с мъртвите от миналото, ние бяхме една и съща душа, същото велико единство на румънците, носени от вятъра над гребените на хълмовете. Вестта за пристигането ми, предадена устно, се разпространи във всички села. Селяните ни чакаха навсякъде. Всички, които срещахме по пътя, питаха: „Кога ще дойдеш и при нас? Вчера до късно през нощта те чакаха“.

В тези села, докато пееше и говореше на хората, той усещаше, че прониква в неопределените дълбини на душата, където политиците с техните заети платформи никога не биха могли да слязат.
Там, в тези дълбини, потопих корените

Machine Translated by Google

на легионерското движение. Никой никога няма да може да ги издърпа. Четвъртък беше пазарен ден в Берести. Към 10 часа сутринта около 50 души конници се появихме на върха на хълма над пазарището. Оттам слязохме в града стройно, пеейки.

Жителите на града ни посрещнаха с голям ентусиазъм. Румънците напуснаха християнските домове, изливайки кофи с вода към нас - стар обичай, пожелавайки ни по време на нашите пътувания изпълнението на всичките ни надежди.
Отново влязохме в двора на Нику Балан, където трябваше да се състои първият митинг. По това време имаше над 3000 души. Нямахме среща.
На някои от пилотите подарих сувенири.

Дадох табакерата си на Nieu Balan; извършено в затвора Вакарещ, Чикулита получи свастика.
Лефтер и Потолеа са назначени за членове на Върховния съвет на легиона, а Ниу Балан за генералния щаб на окръг Коврлуи; и Думитру Кристиан като водач на легионерите в долината Хоринцея.

Тази долина Horincea с нейните места и хора ми остана скъпа.
След Фокшани той ще остане вторият най-силен стълб на легионерското движение.

В ТРАНСИЛВАНИЯ, В ЛУДОСУЛ-ДЕ-МУРЕС

Тръгнахме за Лудос петък преди Коледа в 17 часа. Бяхме четирима в камиона: Раду Мироновичи шофираше, Емил Еремейу, един познат, и аз. Изключително студеното време наложи отмяната на влаковете. Тази нощ едва не умряхме от студ, въпреки че напълнихме камиона със слама и се покрихме с нея. Карахме по маршрута Яш, Пиатра-Нямц, Валя Бистритей и в 4 часа сутринта стигнахме до върха на Карпатите.

Пристигнахме в Ludosul-de Mures в 11 часа тази Бъдни вечер, след повече от 24 часа шофиране.
Тук си починахме добре в къщата на Амос. Отидохме на църква сутринта на Коледа и след това обиколихме малкия град. Беше по-голям от Tg.
Берести; разположен на около 18 мили източно от Турда, столицата на окръга. Този град също е пълен с евреи, макар че не достига процента на Берести. Тук

освен това Юда, установен на пазара, разпростря мрежата си като паяк над цялата румънска област. Бедните селяни ще бъдат уловени в тази мрежа, ще се въртят наоколо и ще бъдат зашеметени, след което ще бъдат изсмукани от всичките им притежания. Сутринта след Коледа тръгнахме, фургонът превозваше десет легионери напред, след това аз с двадесет конници на кон - Амос, Ничита, Колцериу, професор Матеи и други, всички носещи пуешки пера в шапките си. По пътя ни гледаха с любопитство, тъй като хората, които срещахме, не знаеха целта ни.

Но ние яздехме, сякаш бяхме облечени с най-висока власт, тъй като чувствахме, че идваме в природата на румънския народ, който ни нареди да го направим. В Гета, Глигорещи и Гура-Ариесулуи хората са били събрани в толкова големи количества, колкото и в долината Хоринча. И тук не очертаваме никаква политическа програма. Току-що ви казахме, че дойдохме от Молдова, за да съживим страдащата душа на румънците, тъй като хиляда години робство, несправедливост и погребения бяха достатъчно дълги.

Велика Румъния беше реализирана с много жертви, но изглежда, че извънземното господство и старата несправедливост се простираха и от тази страна на раждането на Велика Румъния. Десет години румънски администрации не успяха да излекуват нашите болезнени рани, нито да поправят вековните несправедливости. Те ни дадоха вид на единство, но румънската душа все още беше разцепена на толкова парчета, колкото имаше политически партии. Възкресението на този народ кипи под земята и скоро ще избухне, осветявайки със светлината си цялото ни бъдеще и тъмно минало. Който вярва ще спечели!

Machine Translated by Google

Отново имах чувството, че слизам в сърцата им. Въпреки че бях на стотици километри от Молдова, в райони, които векове наред бяха разделени от нас с граници, и там бях намерил същата душа, точно същата като в долината Хоринцея близо до Прут. Самата душа на нацията, върху която разбрах, че никога не са били начертани граници, създадени от човешка ръка, тъй като един и същи дух течеше от единия край на нацията до другия, от Днестър до Тиса в пълно пренебрежение към създадените от човека граници, както и подземните води текат без оглед на препятствията, които човек е издигнал на повърхността.

Там, в дълбините, не намерих политически партии, вражди и сблъсъци по интереси, никакво „сляпо разединение" на братоубийствени борби, а само единство и сговор. На втория ден след Коледа тръгваме отново на път. Бяхме спряли в църква по пътя, за да се помолим в памет на Мигел Доблестния*, Хория и техните хора и Ланку, за да им кажем също, че днес вървим по пътеките, които, за любовта на нашия народ, телата им били измъчвани и разкъсвани. беше празникът на Санто Стефано; затова запалих свещ за упокой на душата на Стефан Велики; чрез него нашият народ достигна най-голямата слава. Смятам го за равен на Наполеон, Юлий Цезар и Александър Македонски.

Без значение къде ме отвеждат стъпките ми или какви битки трябва да водя, ако над мен усетя сянката на São Miguel Archangel и под мен тези на нашите двадесет любими мъченици от семейството на легионерското движение, от моя страна, аз също ще усетете душата на Стефан Велики и неговия меч.

В БЕСАРАБИЯ

На 20 януари 1930 г. изпратих Тоту, Кранг ану и Еремейу,

* Именно в равнините на Турда унгарците убиват Михаил Храбри, княз на Влашко през 1601 г. Той е първият владетел, който осъществява временното обединение на Влахия, Мойдавия и Трансилвания. (Тр.)

с биберон, във фургона, до окръг Текучи, докато аз на 25 януари отново бях в долината на Хоринцея сред моите конници. През нощта на 26-ти, след като минахме през Rogojeni, влязохме в Oancea. И в двете села ни посрещнаха топло и с големи очаквания. Бяхме домакини в Oancea от семейство Антачи. На следващия ден, понеделник, беше пазарен ден в Кахул, на левия бряг на Прут.

Затова решихме да отидем в Бесарабия, където евреите бяха по-многобройни и провокативни.

В Кахул, както и в другите търговски градове на Бесарабия, юдаизмът е комунистически; не заради „любовта към народа", а заради омразата към румънската държава, която само с триумфа на комунизма можеше да бъде съборена и поставена под петата на тоталното еврейско господство. Триумфът на комунизма съвпада с мечтата на юдаизма да управлява и експлоатира християнските нации по силата на своята теория за „избрания народ", която е в основата на еврейската религия.

Тази нощ направихме няколко кръста от бял плат, високи около осем инча, които бяха пришити върху палтата на рицарите. Дадоха ми да нося дървен кръст. В десет часа на другата сутрин пресякох Прут начело на 30 конника, носейки кръста срещу

езическата сила, която удушаваше християнска Бесарабия. След като изминахме почти пет километра, влязохме в града. Християните излязоха от домовете си и ни последваха. Не ни познаваха, но виждаха белите кръстове на палтата ни и перата на шапките ни. Вървяхме по улиците пеейки:

„Събуди се, събуди се, румънче!

Спряхме на обществения площад. Около нас за нула време се бяха събрали повече от 7000 селяни. Никой от тях не знаеше кои сме и какво искаме, но

Machine Translated by Google

всички имаха предчувствието, че сме дошли да ги спасим.
Започнах да им говоря по същия начин, по който го правех в долината Horincea и в Turda.
Но две минути по-късно един полицай Попов, придружен от местните власти, си проби път през тълпата и ме спря:

"Не ви е позволено да провеждате публични събрания на
този площад..." "На румънския народ е позволено
да прави това навсякъде."
Властите искаха да ни попречат да говорим; хората искаха да ни чуят.
"Добри хора" - каза им той - "така е; законът ни забранява да правим събрания по площадите.
Ние отиваме в покрайнините на града или в нечий двор."
Дадох знак на ездачите и тръгнахме към покрайнините на града. Армейски кордон спря тълпата.
Няколко минути по-късно бях изправен пред отряд войници с щикове, водени от полковник,
полковник Корнея. Той извади револвера си и го насочи към мен: "Спри или ще стрелям!" той
каза. Спрях.

- Полковник, защо ще ме застреляте? Не съм направил нищо лошо. И аз нося револвер, но не
съм дошъл тук да се бия с никого, най-малко с румънската армия.

Спорех с него близо час, но всичко се оказа напразно. Седях там цял час, понасяйки всички
обиди и подигравки, на които можах. Можех да му отговоря със същия тон или да се бия с него,
но трябваше да събера желязна воля, иначе щях да изпадна в по-тъжна ситуация, тоест със
себе си, румънски националист, да се боря срещу своите армия на страната и е наблюдаван
от комунистически евреи.

Полковникът започна да бие нас и конете ни със сабята си, а войниците ни мушкаха с щиковете
си; след това кметът пристигна, слязох от коня и го придружих до кметството. Той беше
цивилизован човек. Дойде и полковникът.
Казах му:
„Уважавам позицията ти, затова не отговорих. Но това няма значение. Ще се видим следващия
понеделник на същото място."
Така че си тръгнах. Един сержант доведе коня ми. Кристиан и Чикулита ме чакаха пеша на
портата. След това доведоха конете си и ние се върнахме по пътя, по който дойдохме,
преследвани отзад от полицията и следвани от обидните погледи на евреите. В покрайнините на
града намерихме останалите рицари, натъжени от поражението, което претърпяхме. Малко по-
нататък избягали от града селяни ни попитаха кои сме.

„Върнете се и кажете на хората, че ще се върнем следващия понеделник. Всички християни в окръга трябва
да отидат в Кахул."
Отнесохме побой. Не бяхме в настроение да пеем. Тръгвахме обратно и никой не каза нито
дума. Когато се върнахме в Оансеа, направихме десет плаката, които съобщаваха, че в
понеделник, 10 февруари, ще се върнем в Кахул. Те бяха изпратени с конници до различни
точки на общината. След това се връщаме обратно в Ганести до къщата на Кристиан,
където пристигаме около полунощ след трудно пътуване, такава нощ.

тъмно, не виждахме две крачки напред, обляни отпред от студен дъжд, който блъскаше лицата ни
и отзад от спомена за нашето болезнено поражение.
Пренощувах в къщата на Кристиян и на сутринта тръгнах за Берести. Там издадох директива на
легионерите в долината на Лоринча, Галац, Яш, Букурещ, Фокшани и Турда, като ги информирах
за нашето поражение при Кахул и казах, че тъй като това вече е въпрос на чест, всички трябва
да се върнем там и да победим ; те трябва да се явят там във възможно най-голям брой. Мястото
на срещата - Оансея, където трябва да пристигнат не по-късно от неделя вечерта, 9 февруари. В
същото време информирах екипа на Тоту, Крангану и Еремейу, които по това време бяха в община
Текучи. Написах и писмо до баща ми, в което го помолих да дойде и да ни помогне. Легионерите
ми събраха малко пари и заминах за

Machine Translated by Google

Букурещ за среща с г-н Йоанитеску, заместник-секретар на Министерството на вътрешните работи.

Разказах му какво се е случило в Кахул и поисках разрешение да проведа друга демонстрация там - правно искане - поемане на отговорност за провеждането на тази демонстрация в перфектно състояние, стига властите да не ни провокират.
След някои допълнителни уточнения, които поиска от мен, митингът ни беше одобрен. Не се нуждаехме от одобрение за такава демонстрация, тъй като не се изискваше по закон, но исках да бъда покрит с официално разрешение, за да избегна евентуално пристрастно тълкуване на моето действие.

В неделя сутринта отново бях в Oancea. Лефтер отиде в Кахул, за да определи мястото за среща с властите.

В Кахул имаше много вълнения, тъй като властите разбраха, че хиляди селяни от целия окръг се насочват към Кахул за демонстрацията.

Два камиона пристигнаха през деня от Фокшани, групите, водени от Христаче Соломон и Бланару; от Турда, Мога и Ничита; от Яш, легионерите с Банеа, Ифрим и отец Исихие; от Галац, Стелеску с Братството; студент делегат от Букурещ; и Пралея с гнездата на Фолтещ.

След това дойдоха пеша или с каруци и коне тези от Берести и легионерите от долината Хоринцея.
Дойде и баща ми. През нощта бяха пристигнали над 300 легионери; те се настаниха в Оансея и продължаваха да идват още. Притеснен, че понтонният мост над Прут може да бъде отключен от властите, за да попречат на преминаването ни, изпратих 30 легионери за една нощ да заемат двата края на моста.

В понеделник, в 8 часа сутринта, изпратих екип от 50 легионери под командването на Потолеа в Кахул, за да контролират демонстрацията. Междувременно бяха направени опити за нови намеси, за да ни попречат да продължим с демонстрацията.
Това беше невъзможно. В 10 часа правим колона и започваме:

В първата група 100 рицари, носещи знаме, всички с пера в шапките си, много със зелени ризи. Всеки имаше кръст от бял плат, пришит върху палтото му. Ние бяхме като някои кръстоносци, които тръгнаха в името на кръста, срещу езически враг, за да освободят румънците.

Във втората група дойдоха над 100 пешеходци в колона, маршируващи със своето знаме.

В третата група следват около 80 вагона, по 4-5 души във всеки, предимно хора от Оанча, също носещи знаме.
Изглеждахме като армия, готова за битка. Когато наближихме края на Кахул, море от голи глави ни посрещна, без никакво ура или музика, във впечатляваща църковна тишина, яздехме през тази тълпа от селяни. Някои от тях плачеха.

Също така селското население на Бесарабия след обединението на Румъния в края на Първата световна война не усети никакво подобрение в положението си.
Защото, макар и освободен от руска окупация, той падна под властта на евреите. Това беше чисто и просто плячка на евреите.
В продължение на 12 години той беше експлоатиран и обезкървен от комунистическите евреи по-лошо от най-тираничния режим, известен в историята, който някога е експлоатирал някое човешко общество.

Търговските градове и села на Бесарабия са истински колонии от пиявици, полепнали по изтощеното тяло на селячеството.
И олицетворение на безсрамието, тези пиявици дръзнаха да се маскират като борци срещу експлоатацията на народа, срещу терора, който потиска народа.
Това са комунистите от Бесарабия и Румъния.

Освен това тези пиявици, надути от изсмуканата кръв на румънците, поддържат своята преса, от която Adevarul („Истината“) и Dimineata („Утрото“) са основните вестници, в следния стил:

Machine Translated by Google

„Ние (пиявиците!) живеем в най-добро братство и съгласие с румънския народ. „Само някои врагове на народа, на страната, някои десни екстремисти искат да развалят тази хармония.

На митинга имаше над 20 000 селяни. Със сигурност това беше най-голямото събиране на хора, което този град е виждал от началото, и всичко това без никакви манифести или вестници, които да го рекламират. Демонстрацията се проведе много тържествено. От едната страна рицарите бяха поставени в редица; от другата колоната на пешеходните легионери.

Селяните слушаха с непокрити глави. Нямаше нито дума, нито жест, който да наруши тази тържественост. Този път полковник Корнея не е изпълнил ангажимента, който му обещахме. Казах на тези бесарабски селяни, които, както видях, чакаха дума на утеха и които дойдоха на тази демонстрация в толкова огромен брой, не подбудени от мен, а от тяхното голямо страдание: „Да не би да ви изоставим в робство че сега го потиска; че той беше свободен, господар на плода на труда си, господар на земята и страната си; че зората на нов ден за хората наближаваше; че в тази борба, която започнахме, всичко, което надеждата, която селяните дават, ще бъде вяра - вяра до смърт - и в замяна ще получат справедливост и слава"

Тогава говориха Лефтер, Потолеа, Банеа, Ифрим, Отец Исихие, Виктор Мога, Тарзиу, Христаче Соломон. Баща ми говори два часа накрая ненадминат по стил и дълбочина и на езика на хората. След края на речите посъветвах селяните да се върнат в селата си в идеален ред и тишина, като ги предупредих, че ако прекратим това внушително събрание с най-малко безредици, ще направим голяма услуга на евреите.

Хората искаха да отидем с тях. От всички страни ни пожелаха: "Бог да ви е на помощ!"
Придружени от обичта на тези селяни, ние заминахме за Oancea, където се разделихме. От този момент на демонстрацията в Кахул баща ми се присъедини към легионерското движение.

Всички се върнаха у дома в идеален ред. Нашата победа беше голяма, особено предвид мирния и организиран начин, по който протече и приключи демонстрацията. Но евреите от Кахул се нуждаеха от скандал, безредици, безредици на всяка цена, за да компрометират нашето движение и да започнат правителствени действия срещу нас.

Виждайки, че хората си тръгват мирно по домовете си, двама евреи, безопасно яздени от своя равин, разбиват прозорците на един от собствените си магазини.
Ако местните власти и някои хора не ги бяха хванали на местопрестъплението и не ги отведоха в полицейския щаб, еврейската преса на улица Сариндар*, Диминеата („Утрото“) и Адевърул („Истината“) щяха да публикуват заглавия като: "Голямо опустошение в Кахул", "Колко много губи страната в очите на чуждите хора!" и т.н.

Представям този случай, очевидно маловажен сам по себе си, поради огромното му значение за тези, които искат да разберат и опознаят дяволската система на борба на евреите. Те са способни да подпалят цял град, за да прехвърлят вината върху своите противници, за да компрометират действие, което иначе би довело до окончателното решение на еврейския проблем. Ето защо предупреждавам легионерите да не се оставят да бъдат провокирани, защото можем да спечелим само като поддържаме най-перфектния ред. Безпорядъкът за нас не означава конфликт с евреите, а с държавата. Но точно в това искат да ни тласнат евреите, в постоянен конфликт с държавата. Ето защо, тъй като държавата е по-силна от нас, ако бъдем приспивани или тласнати в конфликт с държавата, щяхме да бъдем смачкани; и щяха да останат безпристрастни зрители.

Кучето ми Фрагу ме посрещна на портата, когато се върнах в Яш; Имам го от 1924 г., свидетел на всичките ми изпитания и борби оттогава.
В Яш се погрижих за всички текущи въпроси на организацията, кореспонденцията с гнездата, които Банеа - ръководителят на легионерската кореспонденция - ми представи в идеален ред.

* Sarindar St. iri Букурещ е мястото, където се намират еврейските пресслужби и издателства. (Тр.)

Machine Translated by Google

Банеа беше започнал много добре да разбира моя начин на гледане на нещата през двете години кореспонденция, така че можеше сам да се справи с много въпроси през този период, когато рядко ходех в Яш.

ОТНОВО В БЕСАРАБИЯ

У дома успях да остана само една седмица, защото бесарабските селяни изпратиха делегати, писма и телеграми с молба да дойда при тях. Човек не може да си представи какви надежди възлагаха в това наше движение и тяхната вяра. В продължение на две седмици след демонстрацията в Кахул вестта за легионерите се разпространява като мълния сред всички християни в Южна Бесарабия; от село на село до бреговете на Днестър; т. е. новината за началото на освобождението от еврейско робство разпалва сърцата на бедните селяни.
Дотогава те възлагаха надежди на Селската партия, вярвайки, че когато тази партия дойде на власт, те, селяните, ще получат справедливост. Но след осем години трудности, борби, надежди в тази партия те откриха нещо страшно за душите си: че са били предадени, бити; че зад името на Селската партия се крият еврейски интереси; празникът на „Румънския селянин с еврейски брави“*, както го кръсти професор Куза.

Човек беше обхванат от мъка да види вярата в сърцата им толкова съкрушена, когато след осем години видяха, че тяхната добра вяра е била предадена.
Върнах се отново в Берести и оттам с кола до Рогожени на брега на Прут, където ме чакаха повече от 200 конници, водени от Стефан Морару и Мос Коса.
Идваха от всички съседни села.
„Ще маршируваме до Днестър“, каза един от тях.
"Да! Да маршируваме", отговорих аз.
Тогава ми хрумна идеята да организирам голяма експедиция в цяла Южна Бесарабия, от Тигина до Цетатя-Алба. В Яш непрекъснато ме тревожеше мисълта: как бихме могли да прекосим Бесарабия до Днестър? Имаше голяма трудност: как е най-добре да постъпим, за да не ни се противопоставят властите, да не се бием с държавата, с армията?

Хрумна ми, че ако създам нова национална организация за борба с еврейския комунизъм, организация, която ще включва „Легиона на Архангел Михаил“ и всякакви други младежки групи, които не са свързани с никоя политическа партия, може да успеем да влезем в Бесарабия. . Какво име да дадем на тази нова организация? Обсъждах този въпрос с легионерите във фоайето на нашия Дом.

Едни казаха: „Антикомунистическата фаланга“, други предложиха други имена.
Крангану каза: "ЖЕЛЕЗНИЯТ ЗАЩИТНИК!" — Нека бъде!
Сега започваме да подготвяме тази антикомунистическа акция, подкрепяна и от работниците. Всъщност под „антикомунистически действия“ нямам предвид „антиработнически“ действия; като казвам "комунисти" имам предвид евреи. За да получа разрешение за влизане в Бесарабия и по този начин да избегна евентуални проблеми с местните власти, няколко дни по-късно имах аудиенция при г-н Вайда-Воевод, тогавашен министър на вътрешните работи. Той беше вторият високопоставен политик, с когото се консултирах. Лонел Братиану беше първият. Той ме държа там три часа. Разбрах, че той е бил погрешно информиран както по отношение на нашето движение, така и по отношение на еврейския проблем, който не познава в истинската им светлина. Взе ни за някакви буйни млади мъже, решили да решат проблема, като счупят
прозорци. Тогава му обясних как виждаме проблема с евреите; как смятаме това за проблем на живот и смърт за всички румънци; как техният брой е огромен и
недопустим; как унищожиха румънската средна класа и градове. Казах му какво е съотношението между християни и евреи в Балти, Кишинев, Чернауци, Яш; опасността, която представляват в нашите училища, заплашвайки отчуждението на румънската управляваща класа и фалшифицирането на нашата култура.

Обясних му и начина, по който виждаме решението на този проблем. Той от самото начало разбра за какво говоря. Но въпреки че човек с неговия ръст лесно би разбрал същността на въпроса, все пак вярвам, че той никога няма да може да ни разбере напълно, тъй като случаят е такъв.

*
Бакенбардите се простираха на дълги тирбушон кърници. (Тр.)

Machine Translated by Google

природа на нещата; очите на 1890 г. вече не виждат като тези на 1930 г. Има призиви, настоявания, тихи заповеди, които само младите хора чуват и разбират, защото са отправени само към тях. Всяко поколение има своя мисия в живота. Затова, може би, той не ни вярва напълно.

Получих одобрение за нашия поход към Бесарабия, след като, разбира се, поех отговорността за поддържането на пълен ред. Няколко дни по-късно пуснах манифест, адресиран до всички млади хора в страната.

ПРОБЛЕМИ В МАРАМУРЕШ

Междувременно в Марамуреш избухна голям смут. Това е още едно кътче от румънска земя, където смъртта е разперила криле. Там евреите нахлуват в селата, налагат своя контрол върху полета, планини и кошари. Румънците, в състояние на почти робство, отстъпват стъпка по стъпка пред това еврейско нашествие и постепенно измират, оставяйки имотите, които са наследили от Драгош Вода, в ръцете на нашествениците. Никое правителство не проявява повече интерес към тях, нито един закон не ги защитава.

Беше в началото на юни 1930 г., когато каруца, теглена от два коня, спря пред портата на къщата ми в Яш. От него произлезли двама свещеници - селянин и младеж.

Помолих ги да влязат. Те излязоха напред, православният свещеник Йон Думитреску, гръкокатолическият свещеник Андрей Беринде и селянинът Никоара.
„Дойдохме с каруца от Марамуреш. Вече две седмици сме на път; и двамата сме свещеници в Борса, единият гръкокатолик, другият православен. Не можем повече да търпим позора на румънците от Марамуреш. Написахме меморандум след меморандум, който изпратихме до всички, до парламента, до правителството, до министри, до регентството, без отговор от никой от тях. Не знаем какво друго да правим. Дойдохме с каруца в Яш, за да помолим румънските студенти да не ни изоставят на произвола на съдбата. Говорим от името на хиляди отчаяни селяни в Марамуреш. Ние сме вашите свещеници. Не можем да затворим очите си за това, което виждаме. Хората ни умират и сърцата ни са разбити от мъка. "

Приех ги за няколко дни и им казах: „Единственото
решение, което виждам, е да ги организирам и да се опитам да повдигна морала им. Те трябва да знаят, че не водят тази битка сами; че ние сме зад тях, ние се борим за тях и че тяхната съдба зависи от нашата победа.“, Накрая изпратих Тоту и Еремейу да ги организират; а по-
късно Савин и Думитреску-Запада. Хиляди селяни от Борса и всички планински долини кандидатстваха в нашата организация. Евреите, осъзнавайки опасността от румънско възраждане, започват да провокират хората. Виждайки, че тактиката им е неуспешна, те прибягват до пъклени средства. Подпалиха Борса, обвинявайки румънците за това. Еврейските вестници веднага започнаха да крещят, настоявайки за строги мерки срещу румънците, които според тях готвят погроми. Двамата свещеници бяха нападнати от евреи, обиждани, бити и след това преследвани няколко километра и убивани с камъни.

Накрая двамата са арестувани като "агитатори" и хвърлени в затвора в Сигерул Марматией.
Савин и Думитреску-Запада и няколко важни селяни също са арестувани. Тоту и Еремейу също бяха арестувани в Дорна и затворени в затвора Кампул-Лунг. Адеварул ("Истината") и Диминеата ("Утрото") отприщиха истинска канонада от лъжи и клевети срещу свещениците и другите затворници. Всички протести, телеграми, меморандуми и пр. останаха безплодни, тъй като бяха заглушени от виковете, шума и натиска на евреите.

ПОХОДЪТ ЗА БЕСАРАБИЯ Е ЗАБРАНЕЕН

Предвид похода, който щяхме да направим, издадох "походна заповед", която отпечатах в "Прародина".

Извличам от него:

Machine Translated by Google

„ДРУГАРИ, 1. Ще

прекосим Прут под звуците на стария румънски химн на единството: „Елате,
нека си хванем ръцете, тези с румънско сърце.“
2. Походът ще продължи един месец.

3. Ще образуваме седем мощни колони, разделени от 14 мили.

4. Пресичането на Прут ще бъде направено на седем точки, като дясната флангова колона ще има за цел да достигне Четатя-Алба; лявата флангова колона, Тигина.
5. Начинът на настъпление ще бъде пешеходен марш от Прут до Днестър.

6. Датата на тръгване 20 юли сутринта. Пресичане на Прут след час ще бъде обявено.

Когато евреите научиха за нашия план да навлезем в Бесарабия, за да събудим съвестта на румънците, еврейската преса започна ураганна атака срещу нас. Цял месец клевети, лъжи, подстрекателства се въртяха над главите ни безспир.

Тези атаки бяха насочени в еднаква степен срещу г-н Вайда. Евреите поискаха г-н.
Вайда веднага беше понижен в Министерството на вътрешните работи, всъщност „изхвърлен зад борда“, защото се осмели да позволи на нас, младите румънци, да влезем в Бесарабия, за да пренесем на нашите родители и братя през Прут румънска дума на утеха и надежда.

Бесарабия е предадена икономически и политически под абсолютната власт на евреите. Всяко усилие за румънска еманципация, всяко споменаване на това черно управление се смяташе за престъпление.

Под натиска на нападки и интриги в еврейската преса походът към Бесарабия е забранен едва в деня, когато легионерите от всички страни тръгват към Прут.

По този повод написах следния протест, който разпространих в столицата:

ЛЕГИОНЪТ НА АРХАНГ МИХАИЛ
"ЖЕЛЕЗНИЯТ ЗАЩИТНИК"
ЛЕЧЕНИЕ И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

РИМЛЯНЦИ ОТ

СТОЛИЦАТА, "Походът на "Желязната гвардия", който трябваше да се проведе в Бесарабия, беше спрян. Враговете на здрава и мощна Румъния триумфираха. Цял месец улица Сариндар, малки евреи от Лупта ("Борбата"), Adevarul ("Истината"), Dimineata ("Утрото"), тези отровители на румънската душа, заплашваха, обиждаха, плесваха душите ни, тук, в нашата собствена земя. които можеха да разберат висшите интереси на нашата страна и станаха нежелани цензори на всички свои административни актове.

В Турда те настояха правителството да спре нашата демонстрация, твърдейки, че Трансилвания се подпалва; в Кабул тази революция „започваше в Бесарабия; в Галац, че ще започнат кланета и погроми. „Те се оказаха презрени провокатори във всеки случай, тъй като Легионът поддържаше перфектен ред и дисциплина навсякъде. Днес тръгнахме към Днестър, за да обърнем лицето на Бесарабия към Букурещ, „Но това не се хареса на тези наемници на комунизма.

Бесарабия трябва да продължи да бъде жертва на болшевизма и да гледа към Москва, за да може да продължи да тероризира, чрез провинцията между Прут и Днестър, целия политически живот на Румъния.

РИМЛЯНИ,

Продажната и перверзна политическа система, тази котка, заразяваща живота ни, ги подпомага и подбужда - от дребен и егоистичен електорален интерес и от унизителен дух на сервилност - в работата им по разчленяване на страната ни и отчуждаване на земята на нашите предци. Именно този егоистичен интерес и този дух поставиха Румъния през последните 60 години в ръцете на чужденци.

Machine Translated by Google

Вижте, днес мъчениците от Марамуреш и Буковина започват да се движат! Те плачат по пътищата си за горчивината на робството, в което са били хвърлени от предателството на всички водачи на страната; не че са забравени от тях, а че са продадени.

„Не ви ли се струва най-малко странно, че в тази страна не се намери глас, който да дойде при тях с дума на утеха? И не ви ли се струва най-малкото срамно да сведете целия случай в Марамуреш до "подстрекателите" Николае Тоту и Еремейу? Те ли са виновни? И политиците, които 12 години мамят тези марамурешки селяни всеки ден, не са ли виновни? И стотиците хиляди скитащи евреи, които нападнаха Те като скакалци отнемат земята те са наследили от своите предци и да ги поробят, не са ли тези подстрекатели и провокатори И господата от улица Сариндар, които се подиграват на гордостта ни да бъдем господари в собствената ни страна, не са ли провокатори?

ROMANOS, Ето

един типичен пример, от който може да се види истинската причина за „разстройствата“ в Буковина и Марамуреш, „Universul („Вселената“) от 17 юли 1930 г. публикува следната статистика: „В Чернаути, децата в училищна възраст в началните училища: 12 277, от които 3 378 са само румънци (момчета и момичета), а останалите са чужденци“. Какво друго доказателство за господството на румънския елемент в северната част на Румъния ви трябва?душата на румънския народ да бяга от това масово и убийствено нашествие?

Очерняш го, клеветиш го, обиждаш го, че се надига за един хляб заради „несигурното си икономическо положение“, а всъщност той смело се изправя да защитава собственото си битие по северните граници.

Защо нито един политик не излезе да каже истината на Нейно Величество?

ВАШИЯТ

ВИСОЧЕСТВО Тези нещастници не искат хляб, те искат справедливост! Те настояват за освобождаване на румънската душа на ръба на смъртта, защото тя се задушава в Марамуреш и Буковина, Fbey настоява да се вземат мерки срещу стотици хиляди евреи, наедрели, закръглени и хапещи като червеи, които ежедневно ги предизвикват в тяхната бедност, като са защитени от всички румънски местни власти.

ЖУРНАЛИСТИ ОТ ГОСПОДАТА ОТ УЛИЦА САРИНДАР

Разбира се, румънците много добре знаят, че този проблем няма да бъде решен с насилствени демонстрации; но след като са достигнали границата на своята издръжливост, те желаят да наложат румънско ръководство на Румъния; за прилагане на румънското законодателство, законите за защита на румънския елемент в Румъния.

Може би се надявате, че чрез постоянните си обиди, с които наранихте нашите румънски души, един ден ще ме видите начело на бунтовните светии на Марамуреш? По-добре да знаеш, че в този миг последният ти час удари!

Както и да е, ако намирате съществуващите закони за недостатъчни, за да ви успокоят, заявявам, че имам достатъчно власт да ви поставя на мястото ви и да ви накарам да разберете в коя държава живеете.

Ако не се успокоиш, ще извикам срещу теб всички живи в тази страна, решени да се бият с всяко оръжие, което умът ми може да призове.

РИМЛЯНИ,

Нова Румъния не може да се роди от задкулисието на политическите партии, както и Велика Румъния не може да се роди от изчисленията на политиците, но на бойните полета на Марасещи и в дълбоките долини, над които оръдия лееха стомана.

Нова Румъния не може да се роди освен чрез битка; жертвата на техните деца.

Затова не се обръщам към политиците, а към теб, войнико! Издигай се! Историята отново те вика! Как си. С твоята счупена ръка, С твоя счупен крак, С твоите гърди, надупчени от куршуми. Нека треперят безсилните и безчинните. Вие, смело участвайте в битка.

Скоро „Желязната гвардия“ ще ви призове на голям митинг в Букбарест, за да защитите

Machine Translated by Google

Марамурешци, синовете на Драгош-Вода и буковинците, синовете на Стефан Велики и Св.

Напишете на банерите си: „Чужденците ни нахлуха“, „Отчуждената преса ни трови“, „Политическата система ни убива“.

Свирете тръбите си за тревога. Разбийте ги с всички сили.
В този момент, когато врагът ни нахлува и политиците ни предават, румънците реват от трепет като някога по планинските пътеки във времена на буря.

РОДЕН КРАЙ! РОДЕН КРАЙ! РОДЕН КРАЙ!

Корнелиу Зеля-Кодряну

глава на легиона

ОПИТ ЗА ЖИВОТ НА МИНИСТЪР АНГЕЛЕСКУ

Вечерта в деня, в който беше публикуван моят манифест, бях в студентския център и разговарях с няколко студенти. Появи се младият Беза. Той внезапно откъсна отличителния си знак от организацията „Влад Цепеш*“, към която принадлежеше, изхвърли го и каза: „Отсега нататък няма да имам нищо общо с „Влад Цепеш“; този жест от ваша страна не направи впечатление Първа лига "Влад Цепеш" като че ли нямаше сериозност, особено младите , тъй като
хора от тази лига, в чието съществуване се съмнявах от самото начало. Оставката на такава група млади хора ме остави напълно студен.

Няколко минути по-късно този млад мъж отново се включи в нашата дискусия, като каза, че би искал да стане легионер, ако нямам възражения. Неясният ми отговор избегна директен отказ. Легионерската догма налага резерви към всеки нов, който иска да се присъедини към легиона, и това се отнася особено за настоящия случай. Няколко седмици по-рано бях видял Беза в малък ресторант, където той ме попита дали не е препоръчително да снимам Stere*. Освен това не го взех на сериозно.

На тръгване ме покани да пренощувам при него. Аз отказах. Вместо това прекарах нощта при студентите по медицина. На следващия ден около обяд чух уличните продавачи на вестници: "Покушение срещу министър Ангелеску!" СЗО? Беза. Като? Произвел няколко изстрела, като улучил жертвата си повърхностно.

Защо? не знаех На въпроса научих, че е възникнал конфликт между македонците и Ангелеску относно Закона за Нова Добруджа никога не съм срещал Ангелеску. Два дни по- ** което накърнява румънските интереси в тази провинция. аз
късно ме извика съдията, който подготвяше делото.
На Беза са открити манифести на "желязната гвардия". Декларирах, че не знам и нямам връзка с това покушение, нито знам мотива му. Бях освободен. Когато си тръгвах, си мислех колко лесно може да се случи нещастие на човек.

Ако бях приел поканата на Беза да спя в къщата му, щях да стана морален автор на творението му. Всички аргументи, представени в моя защита, биха били отхвърлени. Особено като се има предвид, че този опит съвпадна с отказа на нашия поход към Бесарабия.

За мое голямо учудване, на следващия ден прочетох заглавието от половин страница в Dimineata ("Утрото"): "Корнелиу Кодряну отбелязва акта на Беза". Бях зашеметен.
Затова отидох при съдията, който ме разпита предишния ден. „Ваша чест, много съм изненадан, че такава невярна информация може да произлезе във вашия кабинет от таен разпит. Не съм докладвал за постъпката на Беза.

Не зависи от мен да го направя!"
"Не съм изнасял такава информация. Това е измислица на пресата."

Така че си казах: „Трябва ли да си позволя да бъда обиждан от еврейската преса? Дори и да познавах Беза от
толкова кратко време, въпреки че нямах връзка с него, никой не можеше да ме принуди да
бъда

* Григоре Филипи нарече партията си Влад, за да покаже, че ще следва практиката на Влад Цепеш, влашки владетел от 16-ти век, който набива на кол крадци и нечестни поданици. (Тр.)

Machine Translated by Google

негодник, който се нахвърля върху него, в случай като този, за да го осъди. Не искам да правя това. Нека никой друг не прави това освен мен, защото не знам какво се случва и поради миналото ми, когато нося едни и същи обувки, това ми пречи да осъждам другите. Ще напиша друго известие.

Същия ден отпечатах манифест, който разпространих из столицата:

ВТОРОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Тъй като пресата за пореден път се осмели да замъгли истината, твърдейки, че съм „разтегнал“ жеста на Беза, настоявам да дам следното пояснение: „Ако министър Ангелеску може да има причини да се защитава, смятам, че младият Беза има поне толкова основания , толкова и в съда и пред съвестта на сънародниците си.

Декларирам, че няма да защитавам първото, като маркирам второто, но че ще защитавам младия Беза и неговата кауза с цялото си сърце и всички сили.
Що се отнася до вас, господа от улица Сариндар, напишете това второ предупреждение в списъка с предстоящи селища. "

Корнелиу Зеля-Кодряну

В резултат на тези две предупреждения отношенията ми с г-н Вайда бяха прекратени. Господин Вайда ми се сърдеше, но аз не можех да постъпя другояче, освен както ми повеляваше съвестта. Привикан отново от същия съдия, бях арестуван. И така, отново бях на Мария Прета, който се насочваше към затвора Вакарещ. В същия микробус имаше още седем младежи, на които се представих: Папаначе, Караника, Пиху, Мамали, Антон Чумети, Фиката и Гетеа.
Те издадоха изявление на s (Аз съм с Беза, минах отново под същите порти като преди седем години с моите бивши другари и случайно бях поставен в същата килия, която тогава заемах. На следващия ден влязох в църквата, за да видя иконата на Сао Мигел, от който започнахме, но деца седем години по-рано.

Там в затвора познавах добре онези арумънци*, които идваха от планината Пинд.
Те демонстрираха висока култура, добро морално здраве, бяха добри патриоти, изградени да бъдат бойци и герои и готови да се жертват. Там опознах по-добре голямата трагедия на македо-румънците, този румънски клон, който в продължение на хиляди

* Арумънците или македо-румънците от Македония (Гърция) са Кралско-говорящо население. (Тр.)

години, сам и изолиран в своите планини, той защитава - с оръжие в ръка - своя език, народност и свобода.
Тогава се запознах със Стерие Чумети*, която Бог избра за нейната добра душа, чиста като роса, за да стане чрез трагичните си мъчения и смърт най-голямата мъченица на легионерското движение на легионна Румъния.

Там нашите мисли и сърца се обединиха завинаги. Отсега нататък щяхме да се бием заедно за целия наш народ, от Пинд до отвъд Днестър.
Никакви жалби, петиции или намеси пред администрация, която е била глуха за всички румънски проблеми тук и в чужбина, няма да разрешат румънските проблеми навсякъде без силна ромска нация, която контролира собствения си дом. По това време тези румънци, пръснати извън нашите граници, ще бъдат върнати в Румъния. Защото кръвта на всички е необходима тук, където румънците са изправени пред смъртта. И е добре да се отбележи, че в тази битка правителствата, които отвориха вратите на страната за хиляди евреи, в същото време не позволиха на румънците от

Machine Translated by Google

отвън, за да влезете.

Всички окултни сили бяха на работа, натискайки правосъдието, за да осигурят моята присъда. Скорошният ми арест и

затворът във Вакарещ предизвика голяма радост в еврейските редици. Всеки палав малък евреин ме нападаше и обиждаше във всеки вестник. За да угодят на евреите, дори румънските вестници, ръководени от политически партии, ме нападнаха.

Датата за явяването ми в съда е определена. Започнах необходимата подготовка.
Чаках Нелу Йонеску, който имаше
*
Арестуван през нощта на 30 декември 1930 г., Steric Ciumeti, въпреки че е невинен
от убийството на министър-председателя IG DUca, беше убит от трима полицейски комисари и
след това хвърлен в ледените води на Dambovita по заповед на отговорните, служители на министерството.
на вътрешните работи. [@i, разкрито, той беше тайно погребан, по-късно
тайно изкопан и повторно погребан при зловещи обстоятелства от „неназовани" представители на
обществения ред. Това неблагородно престъпление остана ненаказано, след като беше b (@ i'ore tli (@ (, App
ottrt (@als) в Букурещ скандален процес, при който беше упражнен скрит и очевиден натиск на либералното
правителство и полицейския апарат, дори в съдебната зала , за съдебните заседатели (сред които беше д-р
Георгиу, ректорът на университета в Букурещ, председателят на журито), вдовицата на Клумети и адвокатите.
(Тр.) ме защити във всички

процесите от 1920 г., за да пристигне от Яш. Към моята защита се присъедини и г-н Михаил Мора, по
настояване на студентите.
Процесът ми, както обикновено, беше еврейска атака, която се опитваше да осигури моята присъда,
независимо колко малка е - поискаха евреите от Adevarul ("Истината") - за да могат да кажат, че движението,
което ръководя, е анархично, защото използва незаконни средства на действие. Коридорите на
Министерството на правосъдието бяха пълни с тичащи насам-натам евреи с всякакви ходатайства.

Въпреки това румънското правосъдие, непреклонно и
безстрашно, ме оправда. Но прокурорът обжалва; затова продължих
да ме държат в затвора.
Този път натискът и намесата на еврейската власт бяха засилени.
Отново ме отведоха в Апелативния съд. За да угоди на евреите, прокурорът Прапоргесеу ме постави
в една кутия с злоукрасителите, конекрадците и джебчиите.
В продължение на три часа, докато се гледаха делата им, бях обект на ироничните и предизвикателни
погледи на десетки евреи. Моят случай беше последният, който беше разгледан и, както и преди, г-н Михаил
Мора и Нелу Лонеску го защитиха. Присъдата по жалбата е нова оправдателна присъда. След почти месец и
половина затвор ме пуснаха. Прибрах се.

След всичко това, заедно с Нелу Илонеску, Гърнеата, Мота и Ибраиляну, тръгнах с нашия камион за Сигетул
Марматией, за да разбера съдбата на двамата свещеници, които бяха в капана на ужасна мизерия. Никой
не идваше да ги види, дори да донесе храна. Съпругата на отец Думитреску беше болна; имаше две
малки деца. Къщата му беше къща без хляб, без пари, без лекарства; те живееха от благотворителност.
Съдбата на християнските свещеници, заклели се да бранят кръста, църквата и своя народ! Съдбата на
другите десет затворени селски водачи беше също толкова лоша.

Отвън евреите ликуваха. Събираха се пари у нас и в чужбина; правителството даде пари на
"нещастните евреи" на Борса, за да могат да си построят нови двуетажни каменни къщи, докато бедните
румънски селяни ядяха хляб от брашно от дървени стърготини, смесено с овес.

Аз, който тогава видях този румънски Маракснурес да стене и да се гърчи в агонията на смъртта, не
мога да не увещая всеки политик, всеки член на факултета, всеки свещеник, всеки студент и гимназист и
всеки проповедник на хуманитаризма - всички, които идват тук да порицаят нашия политически живот –
„Идете всички и гледайте Марамуреш.
Назовете някой в

Machine Translated by Google

свят като съдия, за да ни каже дали е поносимо в Румъния нещо като това, което се случва в Марамуреш, да може да се случи на румънците."

В края на четири месеца свещениците бяха прехвърлени в затвора Сату Маре, където се проведе процесът, в който бяха замесени около 50 селски жени и мъже с деца на ръце, както и 20 евреи.

Професор Катуняну, Йон Мота, местен прокурор и аз формирахме защитата на обвиняемите румънци. 20-те евреи бяха представлявани от четирима еврейски адвокати.
След осемдневно производство всички бяха оправдани, тъй като всички повдигнати срещу тях обвинения се оказаха неверни.

Machine Translated by Google

РАЗПУСКАНЕ НА ЛЕГИОНА НА АРХАНГЕЛ МИХАИЛ И ЖЕЛЕЗНАТА ГВАРДИЯ 11 ЯНУАРИ 1931 Г

Междувременно г-н Вайда, под натиска на еврейските атаки, беше уволнен от МВР, заменен от г-н Михалаче, който, както показваше закъснялото му отношение, даде да се разбере, че няма нищо против да използва "силна ръка" срещу нас .
Този момент беше настъпил.

Младият Думитреску-Запада, който беше арестуван в Сигет, ядосан от лъжите, атаките, обидите на еврейската преса, без да попита или да каже дума на никого, грабна револвер, който намери случайно, отиде в Букурещ, влезе в офиса на Сокор и произвел изстрел.

Но револверът беше дефектен; не можеше да се стреля втори път. Това се случи около Коледа. От година не бях прекарвал месец вкъщи.
Исках да прекарам празниците със семейството си. Бях във Фокшани и се приготвях да се прибера, когато прочетох във вестниците какво се е случило в Букурещ.
Веднага бях призован да се явя пред съдия Пападопол в съда.
Доказано е, че нямам отношение към стрелбата. Можех да продължа по пътя си. Върнах се във Фокшани, където по заповед на г-н Михалаче, без причина, бях заобиколен от полицията в дома на Христаче Соломон и държан в изолация в продължение на осем дни, г-н.
Михалаче разпуска Железната гвардия и легиона с указ на Министерския съвет.
Бяха извършени претърсвания в целия ни щаб; всички наши записи бяха иззети; всички наши офиси са запечатани. Вкъщи в Яш, както и в Хуси, дори възглавниците и матраците ми бяха разграбени. За пети път къщата ми беше разграбена, взеха всичко свързано с движението, дори и най-малките бележки, които имах. Чанти с документи, писма, книжа бяха конфискувани от домовете ни и отнесени в Букурещ. Но какво могат да намерят в домовете ни, което може да е незаконно или компрометиращо?

Работехме посред бял ден и всичко, което имахме да кажем, беше изречено на глас. Ние изповядваме нашата вяра силно пред целия свят.

На 9 януари бях отведен от агентите на Фокшани в Букурещ и там, след 12-часов разпит, бях арестуван и изпратен обратно във Вакарещ. На втория ден бяха докарани следните легионери от окръзите, в които бяхме най-активни: Лефтер, от Кахул; Банеа, от Яш; Стелеску, от Галац; Амос Поп, от Турда; Тоту и Данила.

Това беше поредният тежък удар в главата от румънска организация, която не е направила нищо незаконно, а само се опитва да повдигне вежди срещу еврейската хидра. Нов опит от страна на този народ да се „издигне през своята младост, своето робство, падна под ударите на един румънски министър на вътрешните работи, с единодушните аплодисменти на евреите у дома и в чужбина.

И този път яростта да ни унищожи беше безмилостно отприщена.
Не бяха спестени средства, за да ни унищожат; без позор. И ние не бяхме виновни за нищо.
Еврейските вестници, в които бяхме яростно нападнати, осмивайки нас и истината, стигнаха до нас в затвора, а ние не можахме да направим нищо, не можахме да отговорим по никакъв начин.
Скръстени ръце, сред четирите стени на затвора, гледахме как срещу нас се отправяха обиди и всякакви обвинения. достатъчно е да се даде един пример, който показва степента на позора на еврейската преса от онова време

от многобройните опити, направени с намерението да се обърне общественото мнение срещу нас, за да се наложи нашето осъждане.

Обръщам внимание на читателя, че никога не съм планирал, писал или подписвал подобна заповед. въз основа ** то е на такива фалшиви документи, по-специално писмо, което Корнелиу З. Кодряну уж е написал на Адолф Хитлер, че военните съдии - действайки като сервилни инструменти на заинтересовани лица - по-късно осъдиха ръководителя на Железната гвардия на десет години принудителен труд за „престъплението държавна измяна и подбуждане към социална революция“.
Това писмо, „открито“ от Сигуранта, в което Кодряну моли Адолф Хитлер за помощ в подкрепа на „социалната революция“, е категорично обявено за невярно от Корнелиу З. Кодряну както в предварителното решение, така и в съда. Не само му беше отказано мнението на необходимата почеркова експертиза и свидетелите на защитата, но и под претекст, че публичното обсъждане на делото ще увреди „висшите интереси на държавата“, процесът в тази насока се проведе при закрити врата. врати за оттегляне от Кодряну, позорно обвинен, възможността .... ???????

Machine Translated by Google

Истината е, че тази подла постановка, която трябваше да оправдае присъдата от десет години каторга и лишаване от свобода на

невинният Кодряну беше в подготвителната фаза на своето убийство, предварително обмислено от Нейно Величество Кин Карол 11 от Румъния, екзекутиран по заповед на правителството на Нейно Величество rdglit от 29 до 30 ноември 1938 г. (Tr.)

Нито една дума в него не принадлежи на мен. Той е изцяло измислен от евреите.

Възпроизвеждам тук изцяло подлата лъжа, отпечатана в Dimineata ("Утрото"), която по-късно беше копирана и коментирана от други вестници: НАЗИВИЕ

ДОКУМЕНТ По отношение на целите и средствата,

използвани от организацията "Архангел Михаил", ние сме в състояние да публикуваме един сензационен документ, издаден от Легиона в Яш.

Въпросът се отнася до циркуляр, изпратен до Кампул-Лунг и Лудосул Маре от легиона „Архангел“ Михаил в столицата на Молдова:

Щабът на легиона „Архангел Михаил“ Яш (Рапа Galbena) The

Християнски

културен дом

Копие 245/930 ad circulandum Изпратете вашия отговор на Corneliu Zelea Codreanu

20 Florilor St., Iasi - в код -

За втори батальон,

Campul-Lung, трети

батальон, Ludosul de Mures. За

нас е чест да привлечем вниманието ви към следното: като има

предвид, че гражданските и военните власти намалиха бдителността си, защото се намесихме с някои високопоставени служители - и двамата в Министерството на вътрешните работи както в... (тук се споменава друго високопоставено лице, NR) - трябва да

се възползваме от тази възможност да удвоим усилията си за пропаганда и застъпничество, тъй като тази благоприятна ситуация може един ден да бъде обърната. Следователно, без допълнително колебание или губене на време, трябва да направите следното:

1. Направете списъци на всички легионери, които са дали обет, по роти и взводове. Тези списъци трябва да бъдат в защита пред националното и световното мнение, препратени на Легиона до 1 ноември тази година, за да бъдат добавени по региони.

2. Вторият батальон ще призове важните лидери в Кампул-Лунг: Робота, Попеску, Сербан, Деспа и в пълна тайна комисар Нуберт де Ватра-Домей и началникът на жандармския пост на Пояна Стампий, Падурару Георге. Трябва да ги информирате, че Легионът е взел решение да промени плана за действие.

Оттук нататък ние ще работим конспиративно в абсолютна тайна; вече не трябва да провеждате публични събрания или да се занимавате с пропаганда, трябва да се свържете с всички легионери, които са лидери на гнездото, като им инструктирате да поддържат сегашното състояние на бунт сред селяните.

Решителният удар ще бъде нанесен тази есен, по повод смяната на правителството на Миронесеу.

3. Третият батальон ще извика професор Матей, Мога Виктор, Мога Танасе и началника на взвода на Гриндени - а от Урея трябва да извикате само молдовския търговец. Тайно, трябва да се обадите на инструктора по gend'arme Sgt. Constantin dos Ludos им изпраща брифове... (както във Втори батальон).

4. Трябва да водите младите легионери два пъти седмично за упражнения - на селското пасище или другаде - като ги подготвяте и обяснявате нашата благородна цел, насърчавайки ги.

5. Началник-щабът на трети батальон да изпълни възможно най-бързо мисията, която му е устно възложена и със секретна заповед No 7/1930 г. да изпълни; ако количеството изпратен динамит е недостатъчно, той трябва да поиска повече от въпросния индивид.

Machine Translated by Google

6. Трябва също така да кажете горното с писмо на д-р Йосиф Гиздару от Сигишоара и да му изпратите подробен доклад за дейността в Лудос. Четвърти батальон ще бъде създаден в Сигишоара под командването на д-р Гиздару. Тази заповед трябва да се изгори веднага след прочитането. Бъдете внимателни, армия от еврейски шпиони е по следите ни; не говорете с никого и не виждайте никого, който не показва моя подпис.

Кураж; да живее Легиона и с Господ напред!

Яш, 7 октомври 1930 г

Командир на легиона

(SS) Корнелиу Зелеа-Кодрегню
Началник на Генералния щаб и

Секретар (сс) Гърнеата

„От този циркуляр е очевидно, че Легионът „Архангел Михаил“ е подготвял престъпни действия, подкрепяни от определен брой държавни служители.
Макар и със закъснение, властите имат задължението да идентифицират абсолютно всички онези държавни служители, които са се поставили в услуга на тази престъпна акция от легиона „Архангел Михаил“ и да наложат най-тежките наказания“.

ГАРАНЦИЯ ЗА АРЕСТ

Разбрах, че положението е трудно; организацията ни разпусната, централата заключена с катинар, претърсвания навсякъде. Обществото, напълно зашеметено от протестите на евреите и онемяло от обвиненията, които ни засипаха, беше склонно да смята всички тези омразни заговори за реални. Освен това в затвора живеехме в мизерия, в студ, във влага, в липса на въздух и светлина, в липса на одеяла. Само поради настойчиви намеси от наша страна ни дадоха слама за дюшеците и рогозки за покриване на влагата по стените.

Започнахме 1931 г. в затвора под дъжд от еврейски лъжи, обиди и удари.
И този път заведох моите нови другари от затвора, които споделиха с мен това изпитание, да видят иконата и всички места, пълни със спомени за мен.

Със сигурност ситуацията е била трудна и за тях. Но те трябваше да отговарят само за себе си и тази отговорност беше много по-малка. Врагът, който трябваше да бъде разкъсан и унищожен, бях аз. Усетих, че над главите ни отново се образуват тъмни облаци, че един вражески свят отново се стоварва върху нас с още по-голяма решителност да ни унищожи.

Единствената опора сред всички тези адски машинации и гигантски атаки трябваше да се намери в Бог. Започнахме да постим всеки петък, пълен пост; и четете всяка полунощ акатиста на Дева Мария. Отвън легионерите в столицата, водени от Андрей Йонеску, Йон Белгеа, Йордаке, Дору Белимаче, Виктор Чируеску, Котига, Хория Сима, Николае Петрасеу, Янку Караника, Вирджил Радулеску, Санду Валериу, правеха всичко възможно да просветят общественото мнение, което беше измамен от пресата на Sarindar St.

В същото време преданата и безстрашна Фаника Анастасеску - винаги присъстваща до мен във всички изпитания, през които трябваше да премина - се стремеше да подобри материалното ни положение в затвора.

Ето обвинението, насочено към мен в ЗАПОВЕД ЗА АРЕСТ №. 194

„... Като има предвид, че наказателното производство, заведено срещу Корнелиу Зелеа Кодряну, прокурор на Яш, на 31 години, предупреди, че той е извършил акта, опитвайки се да предприеме действия, насочени срещу формата на управление, установена от Конституцията, и прецени, че е подбудителство на което може да доведе до опасност за обществената безопасност чрез организиране на сдружение „Легионът на Архангел Михаил“ „Гвардията на

Machine Translated by Google

Феро“, с цел установяване на диктаторски режим, който е трябвало да бъде наложен в желания от него момент, чрез насилствени средства, за което неговите поддръжници са били подготвени и подстрекавани чрез квазивоенни учения, заповеди, директиви и речи, както и както чрез публикации, плакати, значки, речи по време на организирани или публични срещи; „Като се има предвид, че това деяние е предвидено в чл. 11, параграф 2 от Закона за борба с някои нови

престъпления срещу обществения ред, наказуеми с лишаване от свобода от шест месеца до пет години и глоба от 10 000 до 100 000 леи и с лишаване от граждански права; Като има предвид, че от проведеното разследване сериозни обвинения и сериозни признаци за вина

резултат срещу Корнелиу Зелеа Кодряну; и че да попречат на цитираните да общуват с информаторите и свидетелите, които ще бъдат разпитвани; както и в интерес на обществената безопасност; за подготовката на това дело е важно обвиняемият да бъде задържан до второ нареждане; „След изслушване на заключенията на прокурор Ал. Procop Dumitrescu и в съответствие с разпоредбите на член 93 от наказателния процес; Поради тези причини: Ние упълномощаваме всички държавни служители, които в съответствие с

закона, арестувайте и отвеждайте в затвора във Вакарещ, каза Корнелиу Зелеа Кодряну ...

Дадено в нашия офис днес, 30 януари 1931 г. „Съдия-следователят Стефан Мибеску“. (Досие № 10-193 1)

ПРИСЪДАТА

ПЕТЪК, 27 ФЕВРУАРИ 1931 Г

Този дъжд от изобличения продължи без прекъсване в продължение на 57 дни, разпространяван всеки ден в милиони вестници из малки и големи градове. Нямахме възможност да отговорим. Никакъв лъч надежда от никъде. Никой нямаше способността да дойде в наша защита и да изобличи еврейския заговор, който иска нашето осъждане и погребение, както и това на нашето движение. Видяхме как властите, прокурорите, Сигуранта и този господин се обадиха на Михалаче, министър на вътрешните работи, който - въпреки че всички знаеха от разследванията, които проведоха, че не сме виновни за нищо; че не са намерени боеприпаси, оръжия, залежи от динамит и др. - все още упорстваше в своето позорно отношение, оставяйки плячка на евреите да се подиграват и осмиват някои затворници, неспособни да се защитят. Тъй като е намесена държавна сигурност, те трябваше да изпълнят елементарното си задължение да успокоят общественото мнение, като излязат с изявление, в което отричат откритите складове с боеприпаси, страната беше на ръба на гражданска война и т.н.

Именно при тези неблагоприятни обстоятелства делото ни беше определено за петък, 27 февруари. Някои от защитниците сметнаха за препоръчително да подадат молба за отлагане на процеса с оглед на забързаната обстановка; че междувременно ще извикаме служителите от отделите за охрана на свидетели, за да ги принудим да кажат истината под клетва.

Ние отхвърлихме това предложение; щяхме да отидем на съд без свидетели.
Съветник Buicliu председателстваше, подпомаган от съдиите G. Solomonescti и I. Costin; промоутър беше Прокоп Думитреску. Бяхме защитени от професор Нолика Антонеску; адвокати Михаил Мора, Нелу Йонеску, Василиу-Клуж, Мота, Карнеата, Корнелиу Джорджеску, ибраиляну. И обществото, и магистратите очакваха да видят някакви доказателства срещу нас: бомби, складове с боеприпаси, динамит, оръжия.

Но нищо, абсолютно нищо не беше представено като доказателство. Половин час след приключването на свидетелските ни показания целият прословут фарс рухна. Най-накрая успяхме да заговорим, изпълнени с възмущението, което в продължение на два месеца се натрупваше в нас час след час. Целият този поток от лъжи беше разбит в лицето на истината. Всички вериги, с които ни оковаваха, се разпаднаха: нашите

Machine Translated by Google

адвокатите ни защитиха блестящо. Въпреки че процесът продължи втория ден, присъдата се забави с няколко дни.

В уречения час за произнасяне на присъдата отново бяхме отведени в съда.
Беше ни прочетена единодушната оправдателна присъда (Наказателна присъда № 800).

Ето условията на тази оправдателна присъда, като подробно описва действията, въз основа на които „Легионът на Архангел Михаил“, сега разпуснат, беше изправен пред закона:

„Като има предвид, че разследването на главния прокурор води до факта, че в досието привържениците на Легиона са вербувани само сред определени хора: селяни, студенти и младежи от гимназията; че например в досието се говори за гнезда на легионери или „бели лешояди“; говори за изпитателен етап, обет или клетва, пет основни закона, един от които е законът за тайната; че Легионът е военно организиран с униформи, панталони, шалове, програми за физическо възпитание и военни упражнения, сигнални упражнения и морзова азбука и т.н., все още не е

Установено е, че наборниците и наборниците са участвали в каквито и да било действия срещу настоящата форма на управление, установена от Конституцията, или в действия, които биха могли да доведат до някаква опасност за сигурността на държавата. Че самият факт на членство в такава организация не може да се тълкува като нарушение, дори ако според нечия концепция може да се счита за такава опасност.
Тъй като, докато организацията не беше окултна, административните власти можеха да се намесят, за да я спрат или разпуснат. Че дори и да се установи, че организацията е копирала фашистката система като грим, дори и тогава нейните членове не могат да носят отговорност за наказанието, предвидено в текста на закона, въз основа на който обвиняемият бяха изправени пред съда; тъй като, независимо от формата си, една организация в статичния си стадий не представлява опасност за сигурността на държавата; може най-много да бъде обект на опасения за превантивни мерки от страна на административните органи, но не и на каквито и да е репресивни мерки, възникващи само когато такава организация предприеме някакво действие (освен в случаи като например когато законът изрично забранява нейната форма на организация).

Освен това не може да се каже, че само защото няколко легионери са минали през селата. за да търсят привърженици, да съветват хората да се организират, да се доверят на движението на Легиона и т.н., може да се представи доказателство, че те са възнамерявали да застрашат сигурността на държавата - пропагандата е средство за формиране и попълване на кадри на политическа организация като тази; или че появата на т. нар. гнезда на гимназисти - формации извън самата организация - означава всякаква заплаха за сигурността на държавата, ако приемем, че програмата на организацията признава пробуждането на националното съзнание наред с предписанията на физическите и морално възпитание в съответствие с училищната програма, при условие че не е имало ненужна агитация.

Като се има предвид, че подсъдимият не може да бъде държан отговорен за това, че се е опитал да промени сегашната форма на управление с действията си - тъй като от досието факт, който не е отречен дори от представителя на прокуратурата - очевидно е, че и двамата подсъдими Корнелиу З. . Кодряну и останалите, както и всички членове на организацията, проповядваха необходимостта от силно правителство, което да замени паразитните политически партии, и признаха любезната власт, за която се говори с цялото ми уважение и чиито сътрудници - свидетелства в техните манифести - те искаха да станат.

„Нещо повече, когато се говори за сътрудничество с държавния глава, не може да се говори за сваляне на форма на управление, която суверенът не е санкционирал...

„Като има предвид, че поради тези съображения подривното действие (което наистина не е доказано от никакъв ъгъл, че е подривно), в което са обвинени подсъдимите

Machine Translated by Google

не попада в разпоредбата на чл. 11 ....

„Като се има предвид, че походът, който организацията е планирала да направи в Бесарабия, не се е състоял; че той не би се състоял, ако властите не са дали съгласие - съгласие, което обвиняемият всъщност е получил, но впоследствие е оттеглил; обстоятелства, то е излишно да откажат твърденията на обвиняемите, че те възнамеряват, първо, да
изпробват съпротивата на легионерите и, второ, да събудят националното съзнание на населението, проникнато от чужди елементи ...

„Като има предвид, че също така се твърди, че всички действия на обвиняемия трябва да се разглеждат в светлината на неговия произход....

„Докато не може да се установи фактът, за който обвиняемият е бил изправен пред съда, не може да се говори за действията на Корнелиу Зелеа Кодряну, Данила и др., които определят степента на вината, тъй като предходните се интересуват от установяване на степента на наказание, а не налагане на присъда...

„При това положение обвиняемите са невинни по повдигнатите им обвинения и съответно следва да бъдат оправдани.

Щастливи се върнахме в затвора, за да опаковаме багажа си и да чакаме заповедта за освобождаване.
Ние очакваме; 8 часа вечерта пристигна, 91 10, 11, часа; подскачахме при всяка стъпка, която чухме отвън в двора. Накрая заспахме с все още стегнати багажи.

На другия ден пак чакахме. Едва на третия ден научихме, че прокурорът е обжалвал и затова трябва да останем в затвора, докато се разгледа жалбата.

Отново дните започнаха бавно да се проточват.

Новата дата е определена за петък, 27 март 1931 г., в Апелативния съд. Дните минаваха все по-бавно. Накрая ни закараха с микробус до Съдебната палата, секция 11 на Апелативния съд, председателствана от г-н Ърнест Сеур Аслан. Същите защитници изпълниха задължението си да се борят успешно с тезата на прокурора Гика Йонеску, който смеси обвинението с изблици на омраза и обиди. Присъдата беше отложена с няколко дни. Обратно към Вакарещ, където чакаме. Спомняме си, бяхме информирани за нова оправдателна присъда, единодушно. След 87 дни в затвора най-накрая бяхме освободени, защото ни признаха за невинни. Чудех се, кой би наказал нашите клеветници?

Кой, питах се, ще отмъсти за всички несправедливости, удари и страдания, които сме претърпели?

Но прокурорът отнесе случая още по-високо, до Върховния съд.
По-късно, когато делото беше взето за разглеждане, този съд също единодушно потвърди оправдателната присъда на долните инстанции. Тук бяхме с две решения: едното, г-н Михалаче, с което „Легионът на Михаил Архангел“ и „Желязната гвардия“ бяха разпуснати като подривни организации, опасни за съществуването на румънската държава; другата, тази на цялата румънска правна система, Съдът, Апелативният съд и Върховният апелативен съд, който единодушно обяви тези младежи за невинни и че Легионът и гвардията не представляват заплаха за обществения ред или държавната сигурност. Въпреки всичко това централата ни остана заключена с катинар.

Еврейството, което отново беше победено, се скри, подготвяйки в сенките други лъжи, други атаки, други безславия. О, Господи! О, Господи! Как този народ не вижда, че ние, неговите деца, сме жертва на вражеските удари, които се сипят един след друг върху нас?

О, Господи! О, Господи! Кога ще се събуди и ще разбере голямата буря и кабала, насочена срещу нея с толкова много омраза, решена да я зашемети и убие?

Machine Translated by Google

ЛЕГИОНЕРСКОТО ДВИЖЕНИЕ НА ПЪРВИТЕ ИЗБОРИ
ЮНИ 1931 г

Национално-селската администрация падна през април. Правителството на Лорга-Аргетояну идва на власт.

Тъй като Легионът беше разпуснат, аз регистрирах движението си в централната избирателна комисия под името „Група на Корнелиу З. Кодряну“, като избрах желязната решетка за изборен символ:

Но новото наименование, както се очакваше, не се приложи. Хората, пресата, враговете, правителството продължиха да го наричат „Желязната гвардия“. Трябваше да участваме в изборите, за да не ни обвинят, че сме различни от останалите хора или че не се радваме на легални канали.
1 юни беше изборният ден. С големи материални усилия, със заеми успяхме да регистрираме листи с окръжни кандидати.

Кампанията започна, от наша страна най-хубавата и деликатна кампания.
В двата окръга, където беше обявена кандидатурата на военния министър и министър-председателя на страната, ние не направихме списъци; по този начин от малкото окръзи, които можехме да разчитаме да реализираме, трябваше да изоставим две, Фокшани и Радауци.

Освен това правителството, местните власти и техните въоръжени лица продължиха да ни атакуват. Нашата пропаганда спря; накрая дори част от гласовете ни бяха откраднати от урните. И въпреки това след тежка борба получихме 34 000 гласа. Кахул е първи с близо 5000 гласа; след това Турда с 4000; Ковурлуй с неговите три секции, Берещи, Ганеш, Оанча, с близо 4000; Исмаил с 6000; и пр. От 15 декември 1929 г., когато отидох на първия митинг в Берести, до сега, юни 1931 г., аз съм в непрекъсната битка и затвор; Не мисля, че съм прекарал два месеца вкъщи, ако събера кратките спирания там.

КАМПАНИЯТА НЯМЦ, 31 АВГУСТ 1931 Г

Двадесет дни след изборите научих, че едно място в парламента е обявено за свободно в окръг Нямц.
След като проучих ситуацията, реших да се включа в битката. Имахме само 1200 гласа в този окръг на предишните избори. Този път либералите, националните селяни, които правят общ фронт с авересканите и георгистите, * регистрираха кандидати за това свободно място.

Пресата възнамеряваше да придаде особено значение на тези избори, защото битката обещаваше да бъде ожесточена и изходът й щеше да покаже наследяването на властта.
Имаше концентрация на сили, хората дори се осмеляваха да прогнозират. Някои дадоха победа на либералите, други на националните селяни. В разгара на битката някои правеха залози.

Естествено, никой не говореше за нас. Никой не е мечтал да залага на нашата победа.
На 25 юли подадох молбата си за мобилизация. Но бяхме изтощени. Нямахме пари дори да платим регистрационните такси за нашата листа. Семейство Лесану се погрижи за това и разходите по отпечатването на предизборните листовки.

На 30 юли 1 беше в Пиатра-Нямц в очакване на пристигането на нашите бойци. Всеки идваше както може, пеша, с влак, с фургони. По това време елементите, формирани в Братствата на Кръста, навлизат по-сериозно в битката, образувайки екипи под командването на ветерани легионери.
Всеки отбор разпределих в определен сектор. Общо имахме 100 бойци.
Тръгнаха пеша, с безгранична вяра, въпреки че не знаеха никого, нито какво ще ядат, нито къде ще спят оттам нататък. Бог щеше да ги осигури; и необходимостта би ги научила.

* „Георгистите“ бяха членовете на партията, която Джордже Братиану, син на Йон Братиану, основа – след смъртта на баща си, ръководител на Либералната партия – която той нарече „Национално-либералната партия“. (Тр.)

Machine Translated by Google

Екипът на Бростени се състоеше от Баника, професор Матей и Козма, към които по-късно се присъединиха тези от Кампул-Лунг; за Rapciuni това беше отборът на Tocu; за Bicaz, на Cranganu; за Targul-Neamt, Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu; за Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David; за Рознов, Поповичи; на Бухуси, Падурару със семейство Ромаскану, Христаче Соломон и инженера Бланару; за Cracaoani, Doru Belimace и Ratoiu; на Разбоени, Валериу Стефанеску, семейство Михай Крачун и Стелиан Теодореску. Освен това професор Йон З. Кодряну провеждаше срещи в различни части на окръга.

Имаше също тук и там легионерски гнезда, водени от llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei и др.

Тези екипажи работеха като надни работници във ферми, за да изкарват прехраната си.
Скоро те се харесаха на селяните. Националните селяни пристигнаха в окръга в много натоварени каруци. Имаше седем бивши членове на кабинета, които бяха дошли в окръга, за да водят кампания от негово име. По същия начин либералите дойдоха в големи количества. от всички социални категории най-малко разбирал
свещеникът. в страна, където кръстовете на църковните камбанарии са паднали под властта на политици, атеисти и бижутери, в битка, в която ние бяхме единствените, идващи в името на кръста - нашите гърди, изложени пред езическото чудовище - или окръжните свещеници, с изключение на трима или четирима, бяха срещу САЩ.

През последната седмица трябваше да организирам силите си в подготовка за последната битка. Сега имахме шест силни и десет слаби сектора. Обсъждайки това с ръководителите на моите екипи, те изразиха мнение, че тъй като имаме шест силни сектора, можем да преместим нашите екипи в десетте слаби сектора, за да ги подсилим.
Мислех, че това е грешно мнение, което може да доведе до загуба на битката. Продължих в точно обратния курс, като съсредоточих повече сили върху силните ни части и оставих на другите само малки обсадни единици.

Нашите противници направиха грешката, която избегнах; те концентрираха усилията си върху точките, където бяхме най-силни. За да се бием ние по силните си страни, а те по най-слабите.

Те бяха унищожени. Аз получих по 1000 гласа във всеки от шестте сектора, а те имаха по 200-300 най-много. В същото време най-силните им сектори, оставени с неадекватна защита, бяха преполовени от нашите отбори.

В деня на изборите, който започна много рано, придружен от Тоту в мощна кола, покрих 15 от 16 секции. В 12 часа тази нощ научихме резултата от изборите, в големия ентусиазъм на селските маси и екипите на легионерите и в неописуемата депресия на политиците и евреите. Гвардията: 11 300 гласа; либерали, 7000; Национални селяни с аверески, 6000 сред тях; другите, още по-малко.

И така, в първата ни битка, на открито поле срещу обединените сили на политиците, легионерите, макар и малобройни и с несравнимо по-малко средства, с които разполагаха, успяха да победят, всявайки паника сред всички наши противници.

Machine Translated by Google

ДЕМОКРАЦИЯТА СРЕЩУ НАЦИЯТА

НАБЛЮДЕНИЯ ВЪРХУ ДЕМОКРАЦИЯ СРЕЩУ НАЦИЯ

В ПАРЛАМЕНТА

В резултат на тези избори влязох в парламента; Бях сам насред вражески свят. Липсваше ми опитът от този парламентарен живот и талантът на демократично ораторство, пълно с празна фразеология, но помпозни, блестящи, огледални жестове и голяма доза наглост. Чертите, които помагат на някого да успее, да се издигне, Бог не ми ги приписа - може би за да ме предпази от изкушението да се изкача по политическата стълба.

През цялото време, докато бях в парламента, никога не съм престъпил законите за приличие и уважение към по-възрастните от мен, независимо дали са най-големите ми врагове. Не бях осмивал, ругал, смял или обиждал никого, което означаваше, че не можех да стана част от този живот. Бях изолиран, не просто един срещу друг, но напълно изолиран от този вид живот.

Една вечер, доста късно, когато разискванията бяха към своя край и пейките бяха почти празни, той ми позволи думата. Опитах се да покажа, че нашата страна е била нападната от евреи; където нашествието е най-голямо, човешкото нещастие е най-ужасяващо: в Мамуреси, че началото на еврейското съществуване на нашата земя,

Machine Translated by Google

предвещава смъртта на румънците; че с нарастването на техния брой ние ще умрем; че накрая лидерите на румънската нация, хората от века на демокрацията и политическите партии, предадоха своя народ в тази борба, поставяйки се в услуга на основните национални или международни финанси.

Показах, че в портфейла на Marmorosch Blank Bank, това еврейско гнездо на конспирация и корупция, има много политици, на които тази банка е "заела" пари; г-н Брандш, заместник държавен секретар 11 хиляди леи; Banca Taraneasca на Mr.
Давилия, 4 677 000 леи; г-н lunian 407 000 леи; г-н Madgearu 401 000 леи; Г-н Филипеску 1 265 000 леи; Г-н Радукану 3 450 000 леи; Банка Радукану 10 000 000 леи; Г-н.
Пангал (ръководител на масонството от шотландския обред в Румъния) 3 800 000 леи; Титулеску 19 000 000 леи - всичките лидери на румънския обществен живот.

„Освен тези има и други, много, но не успях да се добера до списъка им.
Някой ме прекъсна с думите: „Това са
пари назаем, ще бъдат върнати“.
Отговорих: „Дали това ще се върне или не, не знам. Но едно ви казвам: когато някой вземе пари назаем от такъв финансов източник, той има задължението, когато дойде на власт, да го удовлетвори, или дори „ако не е на власт, да го подкрепи“, но в никакъв случай да не го излага, когато трябва да го излага. "

След това прочетох списък, от който показах, премахвайки всякаква възможност за отричане, как след войната румънската държава е била измамена с около 50 милиарда леи при демокрация, най-почтената и съвършена форма на управление на „народа“ от народа ! Ръководството на „демокрацията“, имащо основната идея за постоянен контрол „на народа, в който народът, великият контрольор, беше ограбен по време на 15 години управление на баснословната сума от 50 милиарда леи.

Тогава направих няколко критични забележки относно демокрацията.
В крайна сметка поставих седем искания: 1.
Настояваме за въвеждане на смъртно наказание за измамници с публични средства. В този момент бях прекъснат от г-н Испир, професор в Богословския факултет: „Г-н.
Кодряну, ти се смяташ за
християнин, разпространител на християнските идеали.
Напомням ви, че идеята, която току-що изложихте, е нехристиянска.
Отговорих:
„Професоре, когато става въпрос за избор между смъртта на моята страна и тази на крадеца, аз предпочитам смъртта на крадеца и се смятам за по-добър християнин, ако не позволя на крадеца да съсипе страната ми и да я унищожи . "
Искаме разследване и конфискуване на богатствата на онези, които обезкървиха бедната ни страна.

3. Ние настояваме всички политици, за които може да се докаже, че са виновни за обвинения, измислени срещу интересите на страната ни, подкрепящи лоши частни спекулации или всякакви други пристрастия, да бъдат изправени пред правосъдието.

4. Настояваме в бъдеще политиците да бъдат изключени от бордовете на директорите
на различните банки и финансови компании.
5. Ние изискваме изгонването от границите на безмилостните експлоататори, дошли тук, за да източат богатствата от нашата земя и да експлоатират делото на нашите ръце.

6. Настояваме територията на Румъния да бъде обявена за неотменима и неотменима собственост на румънската нация.
7. Ние изискваме всички агенти на кампанията да бъдат изпратени на работа и да се създаде единна команда, която ще вдъхнови цялата румънска нация с едно сърце и един ум.

Това бяха първите усилия за публично формулиране на няколко политически мерки, които смятах за най-неотложни. Те не бяха резултат от някакво продължително мислене или идеологическо търсене, а резултат от моментни размисли за това от какво се нуждаеше румънският народ тогава, без забавяне.

Machine Translated by Google

Шест месеца по-късно се появиха няколко много популярни движения, които имаха моите три отправни точки в своята програма: 1.
Смъртното наказание, 2. Разследването на богатството и 3. Недопускането на политици да участват в бордовете на директорите - което направи други също би ги счел за необходими.

НЯКОЛКО НАБЛЮДЕНИЯ ВЪРХУ ДЕМОКРАЦИЯТА

Искам в следващите страници да представя няколко извода от моя ежедневен опит по такъв начин, че да могат да бъдат разбрани от всеки млад легионер или работник. Живеем в дрехи, във форми на демокрация. Чудя се, добри ли са? Все още не знаем. Но едно виждаме: знаем точно, че част от най-големите и цивилизовани европейски нации се отърваха от тези дрехи и облякоха нови. Зарязаха ли ги, защото бяха добри?

Други нации също полагат големи усилия, за да ги премахнат и променят. Защо? Всички народи ли са полудели? Че само румънските политици останаха най-мъдрите хора в целия свят? Не мога да повярвам на това. Разбира се, тези, които са ги сменили или искат да го направят, имат своите причини.

Но защо трябва да ни интересуват нечии други причини? Нека бъдем по-загрижени за причините, които биха накарали нас, румънците, да съблечем дрехите на демокрацията.
Ако няма защо да ги отхвърляме, ако ни устройват, трябва да ги запазим, дори и цяла Европа да ги отхвърли. Те обаче не са добри и за нас, защото: 1.
Демокрацията
разбива единството на румънския народ, разделя го на партии, вълнува го и по този начин, разединен, го излага да се изправи срещу обединения блок на еврейската власт в труден момент от неговата история. Само този аргумент е толкова сериозен за нашето съществуване, че би представлявал достатъчна
причина да сменим тази демокрация за всичко, което може да гарантира нашето единство: а именно нашия живот; защото нашето разединение означава смърт.

2. Демокрацията превръща милиони евреи в румънски граждани, изравнявайки ги с румънците и давайки им равни права в държавата. Равенство? На какво основание?
Ние живеем тук от хиляди години; с ралото и с оръжието; с нашия труд и нашата кръв. Защо трябва да сме като тези, които са тук от почти 100, 10 или 5 години? Поглеждайки назад, ние създадохме тази държава. Поглеждайки към бъдещето, ние, румънците, носим цялата историческа отговорност за съществуването на Велика Румъния; те нямат. Как биха могли евреите да бъдат държани отговорни пред историята за смъртта на румънската държава? Да обобщим: те нямат равенство в работата, саможертвата и

борба, създала държавата, нито равни отговорности за нейното бъдеще.
Равенство? Според една древна максима равенството означава неравностойно отношение към неравните неща. На какво основание евреите искат равно третиране, равни политически права с румънците?
3. Демокрацията не е способна на приемственост в усилията. Разделена на партии, които управляват една, две или три години, тя не е в състояние да измисли и осъществи дългосрочен план. Едната страна надделява над плановете и усилията на другата. Това, което е замислено и построено от един днес, се руши от следващия

друго. В страна, която има нужда от строителство, чийто исторически момент е самото строителство, тази пречка пред демокрацията представлява заплаха. Сякаш във ферма собствениците се сменят всяка година, всеки измисля различни планове, премахвайки това, което са направили предшествениците, техният Йорк само за да бъде унищожен от следващия собственик, който дойде утре.
4. Демокрацията прави невъзможно политикът да изпълни дълга си към своята нация.
Политик с най-добро желание става, в една демокрация, роб на своите поддръжници; той задоволява личните си апетити или те унищожават опората му. Политикът

Machine Translated by Google

живее под тиранията и постоянната заплаха на избирателния агент. Той е поставен в позицията да избере или оставката на делото на живота си, или удовлетворението на поддръжниците си. И тогава политикът задоволява апетитите си; не от джоба, а от джоба на държавата. Създава работни места, офиси, мисии, комисии, синекури, всичко това натоварва излишно националния бюджет, който все повече натоварва все по-прегърбените гърбове на хората.

5. Демокрацията не е способна на власт. Няма санкционна сила. Една партия, от страх да не загуби своите привърженици, не прилага санкции срещу тези, които живеят от скандални бизнеси за милиони, чрез кражби или присвояване; нито прилага каквито и да било санкции срещу политически опоненти, за да не разкрият собствените си сенчести сделки и неправомерни действия.

6. Демокрацията е в услуга на големите финанси.
Заради скъпата система и конкуренцията между различни групи, демокрацията се нуждае от много пари. Като естествено следствие той става роб на големите еврейски международни финанси, които го подчиняват чрез субсидии. В тази фабия съдбата на един народ е предадена на каста от банкери.

ИЗБОР, СЕЛЕКЦИЯ, НАСЛЕДСТВЕНОСТ

Един народ не се ръководи според неговата воля, демократичната формула; нито според волята на индивида: диктаторската формула.

Но според законите. Тук не говоря за създадени от човека закони. Има норми, естествени закони на живота; и има норми, естествени закони на смъртта, закони на живота и закони на смъртта. Една нация върви към живот или смърт в зависимост от уважението си към един или друг от тези закони.

Остава да се отговори на един въпрос: Кой в една нация може интуитивно да разбере или да знае тези норми? хора? Тълпата? Ако е така, мисля, че се очаква много. Множествата не разбират много по-прости закони. Това трябва да им се обясни чрез повтарящи се призиви да бъдат разбрани - да, дори чрез наказание, ако е необходимо.

Ето няколко примера за закони, наложително необходими за живота на хората, които множеството трудно разбират: че в случай на заразна болест болните трябва да бъдат изолирани и е необходима обща дезинфекция; че слънчевата светлина трябва да влиза в къщите, следователно къщата трябва да има големи прозорци; че ако говедата се хранят по-добре и се грижат за тях, те ще дават повече за храна на човека и т.н.

ако множеството не разбира или само с мъка разбира няколко закона, които са непосредствено необходими за неговия живот, как може някой да си представи, че то - което в една демокрация трябва да се ръководи от себе си - би могло да разбере най-трудните природни закони; или кой би познал интуитивно най-фините и незабележими норми на човешко лидерство, норми, които се простират отвъд самия него, неговия живот, неговите житейски потребности, или които се отнасят не пряко за него, а за по-висша същност, нацията?

За да правиш хляб, обувки, рала, реколта, трамваи, трябва да се специализираш, няма ли нужда от специализация в най-взискателната посока, тази на една нация? Не е ли необходимо да притежаваш определени качества?
Заключението. Един народ не е способен сам да се управлява. Трябва да се управлява от своя елит. А именно чрез тази категория мъже, родени в нейното лоно, които притежават определени способности и специалности. Както пчелите създават своята „кралица“, хората трябва да създадат своя елит. Множеството по същия начин, в своите нужди, се обръща към своя елит, мъдреците на държавата.

Кой избира този елит – тълпата? Поддръжници могат да бъдат намерени за всякакви „идеи“ или гласове за всеки кандидат за публична длъжност. Но това не зависи от разбирането на хората за тези „идеи“, „закони“ или „кандидати“, а от нещо съвсем различно: от способността на индивидите да

Machine Translated by Google

спечелете добрата воля на тълпите. Няма нищо по-капризно и нестабилно в мненията от тълпата. След войната тази тълпа на свой ред беше отвратителна, либерална, националистическа, национално-селска, индианска и т.н., поздравяваща всеки един, само за да плюе всеки един година по-късно, като по този начин признава собствената си грешка, грешна посока и неспособност. Техният критерий за избор е: "Нека опитаме с други."

Така че изборът не се прави по преценка и знания, а хаотично и разчитайки на късмет.

Ето две противоположни идеи, едната съдържа истината, а другата е лъжа. Търси се истината, която може да бъде само една. Въпросът се поставя на гласуване. Едната идея получава 10 000 гласа, другата 10 050. Възможно ли е с 50 гласа да се определи или отрече истината? Истината не зависи от мнозинството или малцинството; има свои закони и побеждава, както се оказа, всички мнозинства, макар и преобладаващи.

Откриването на истината не може да бъде поверено на мнозинства, както и в геометрията Питагоровата теорема не може да бъде подложена на гласуване на множеството, за да се определи или отрече нейната валидност; или просто как един химик, който произвежда амоняк, не кара тълпата да подложи на гласуване количествата азот и водород; или как един агроном, изучавал селското стопанство и неговите закони в продължение на години, не трябва да се обръща към тълпа, опитваща се да се убеди в неговата валидност чрез гласуване.

Може ли народът да избира своя елит? Така че защо войниците не избират най-добрия генерал? За да може да избира, това колективно жури трябва много добре да знае: а)

Законите на стратегията, тактиката, организацията и

т.н. и б) Степента, в която съответният индивид се съобразява чрез умения и знания с тези закони.

Никой не може да избира мъдро без това знание. Ако тълпата иска да избере своя елит, тя непременно трябва да познава законите на лидерството на националното тяло и степента, в която кандидатите за това

лидерство са в съответствие с квалификацията и познаването на тези закони.

Тълпата обаче не може да знае нито тези закони, нито кандидатите. Ето защо ние вярваме, че управляващият елит на една държава не може да бъде избран от тълпата. Опитът да се подбере този елит е като да се определи с мнозинство кои да бъдат поетите, писателите, механиците, авиаторите или спортистите на дадена страна.

Така демокрацията, основана на принципа на изборите, сама избирайки своя елит, допуска фундаментална грешка, от която се развива цялото състояние на зло, безредици и мизерия в нашите села. Ние играем тук в капитална точка; защото именно от тази грешка на демократичната концепция можем да кажем, че произлизат всички останали грешки.

Когато масите са призовани да изберат своя елит, те не само не са в състояние да открият и изберат такъв, но освен това избират, с малки изключения, най-лошото в една нация.

Демокрацията не само премахва националния елит, но го заменя с най-лошата нация. Демокрацията избира хора, напълно лишени от скрупули, без морал; тези, които ще плащат по-добре, следователно тези с по-голяма корупционна сила; магьосници, шарлатани, демагози, които ще се изявят в своите области по време на предизборната кампания. Няколко добри мъже можеха да ги подминат, дори добросъвестни политици. Но те ще бъдат роби на първите.

Истинският елит на една нация ще бъде победен, отстранен, защото ще откаже да се състезава на тази основа; щеше да се оттегли и да остане скрит. Оттук и фаталните последици за държавата. Когато една държава се ръководи от така наречения "елит", съставен от най-лошите, най-корумпираните, най-болните хора, не е ли позволено да се запита защо държавата е обречена на разруха?

Тук е причината за всички други злини... неморалност, корупция и похот в цялата страна; кражба и разграбване на държавни богатства; кървава експлоатация на народа; бедност и мизерия в домовете им; липса на чувство за дълг във всички роли; разстройство и дезорганизация на държавата; нахлуването на всички

Machine Translated by Google

указания от чужденци с пари, като например да купуват фалирали магазини, чиито стоки се продават за копчета. Държавата е продадена на търг..

"Кой плаща повече?" В крайна сметка дотам ще ни отведе демокрацията.
В Румъния, особено след войната, демокрацията създаде за нас, чрез тази система на избори, "национален елит" от римски евреи, основан не на храброст, нито на любов към родината, нито на саможертва, а на предателство към родината , задоволяване на личен интерес, подкупване, търговия с влияние, забогатяване чрез експлоатация и присвояване, кражба, страхливост и интриги за сваляне на всеки противник.

Този „национален елит“, ако продължи да ръководи тази държава, ще доведе до унищожаването на румънската държава. Следователно, в крайна сметка, проблемът, пред който е изправен румънският народ днес, от който зависят всички останали, е замяната на този фалшив елит с истински национален елит, основан на добродетелта, любовта и саможертвата към страната, справедливостта и любовта към народа, честността, работа, ред, дисциплина, честно отношение и чест.

Кой ще направи тази подмяна? Кой трябва да постави този кралски елит на мястото им на ръководство? Отговарям: всеки, освен тълпата. Признавам всяка система, освен "демокрацията", която виждам как убива румънския народ.

Новият румънски елит, както всеки друг елит в света, трябва да се основава на принципа на социалната селекция. С други думи, категория хора, надарени с определени качества, които след това култивират, е естествено избрана от тялото на нацията, а именно от голямата здрава маса селяни и работници, които са трайно привързани към земята и страната. Тази категория хора се превръща в националния елит, предназначен да води нашата нация.

Кога може да се консултира тълпа и кога трябва? Той трябва да бъде консултиран преди важни решения, които засягат бъдещето му, да си каже думата дали може или не, дали е духовно подготвен или не следва определен път.
Той трябва да бъде консултиран по въпроси, които засягат съдбата му. Ето какво се има предвид под консултация с хората; това не означава избор на елит от народа.

Но повтарям въпроса си: "Кой определя мястото на всеки в рамките на един елит и кой оценява всички? WBO установява подбора и закрепва членовете на новия елит?" Отговарям: „Бившият елит“.

Последният не избира и не назовава, а посвещава всеки на неговото място, до което се е издигнал със своите способности и морална стойност. Освещаването се извършва от ръководителя на елита след консултация с неговия елит. Така един национален елит трябва да се погрижи да остави информиращ елит да заеме неговото място, елит, който обаче не се основава на принципа на наследствеността, а само на този на социалния подбор, прилаган с най-голяма строгост. Принципът на наследствеността не е достатъчен сам по себе си. Според принципа на социалната селекция, непрекъснато подклаждана от елементи от дълбините на нацията, един елит винаги остава енергичен. Основната историческа грешка е, че когато един елит е създаден на базата на принципа на подбора, той изоставя още на следващия ден самия принцип, който го е породил, заменяйки го с принципа на наследствеността, като по този начин закрепва несправедливото и осъденото система от привилегии по рождение. Това беше протест срещу тази грешка; за премахване на изроден елит; и за премахването на привилегиите чрез раждане се роди тази демокрация. Изоставянето на принципа на подбора доведе до фалшив и изроден елит, който от своя страна доведе до аберацията на демокрацията.

Принципът на подбора премахва както принципа на избора, така и този на наследствеността. Те взаимно се отменят. Между тях има конфликт; защото или има принцип на подбор, в който случай мнението и вота на тълпата нямат значение, или последната гласува за определени кандидати, в който случай подборът вече не работи.

Machine Translated by Google

По същия начин, ако се приеме принципът на социалната селекция, наследствеността не играе никаква роля. Тези два принципа не могат да вървят заедно, освен ако наследникът не отговаря на законите на подбора.

Какво ще стане, ако една нация няма истински елит - първият определя втория?
Отговарям с едно-единствено изречение, което съдържа една неоспорима истина: в случая истинският елит се ражда от война с изродения елит, фалшивия. И това също в принципа на подбора.

Следователно, обобщавайки, ролята на елита е: а)
Да води една нация според законите на живота на един народ. б) Оставяне на наследствен елит, основан не на принципа на наследствеността, а на принципа на подбора, защото само един елит познава законите на живота и може да прецени до каква степен хората се съобразяват чрез умения и знания с тези закони. това е като градинар, който работи в градината си и се грижи преди да умре да има наследник,

заместник, защото само той може да каже кой от тези, които работят с него, е най-добрият да заеме неговото място и да продължи работата му.

На какво трябва да се основава един елит? а)
Чистотата на душата. б) Работоспособност и креативност. в) Храброст. г) Труден живот и постоянна война срещу трудностите, пред които е изправена нацията; То е)
Бедност, а именно доброволен отказ от натрупване на богатство. е) Вяра в Бог. ж)
любов.

Попитаха ме дали дейността ни досега е следвала същата линия като тази на християнската църква. Отговарям, ние правим голяма разлика между линията, която следваме, и тази на християнската църква. Църквата ни доминира отгоре. Достига съвършенството и възвишеното. Не можем да изтеглим този план, за да обясним действията си.

Ние с действията си, с всичките си постъпки и мисли се стремим към тази линия, издигайки се до нея, доколкото ни позволява тежестта на нашите плътски грехове и падането ни в първородния грях. Остава да видим докъде можем да се издигнем към тази линия чрез нашите светски усилия.

ИНДИВИДУАЛ, НАЦИОНАЛЕН КОЛЕКТИВ, НАЦИЯ

„Правата на човека“ не са ограничени само от правата на други хора, но и от други права. Има три отделни субекта: 1. Индивидът.

2. Настоящата национална общност, т.е. съвкупността от всички индивиди от една и съща нация, живеещи в дадена държава в дадена
време.

3. Нацията, тази историческа единица, чийто живот се простира през вековете, нейните корени са дълбоко вкоренени в мъглата на времето и с безкрайно бъдеще.

Нова голяма грешка на демокрацията, основана на "правата на човека", е да признава и да проявява интерес само към един от тези три субекта - индивида; пренебрегва второто или му се присмива и отрича третото.

Всички имат своите права и задължения, правото на живот и задължението да не нарушават правото на живот на другите двама. Демокрацията се занимава с гарантиране само на правата на индивида. Ето защо в демокрацията сме свидетели на страхотен обрат. Индивидът вярва, че може да узурпира със своите неограничени права правата на цялата общност, която смята, че може да потъпче и открадне; следователно в демокрацията се наблюдава тази сърцераздирателна сцена, тази анархия, в която индивидът не признава нищо извън личния си интерес.

На свой ред националната общност проявява постоянна тенденция да жертва бъдещето – правата на нацията – за своите настоящи интереси. Ето защо сме свидетели на безмилостната експлоатация и отчуждаване на нашите гори, мини, петролни запаси, забравяйки, че има стотици румънски поколения, децата на нашите деца, които ще дойдат след нас, които също очакват да живеят и да продължат живота си.

Machine Translated by Google

на нашата нация. Това сътресение, това разкъсване на отношенията, провокирано от демокрацията, представлява истинска анархия, нарушаване на естествения ред и е една от основните причини за състоянието на безпокойство в днешното общество.

Хармонията може да бъде възстановена само чрез възстановяване на естествения ред.
Индивидът трябва да бъде подчинен на висшестоящия субект, националната общност, която от своя страна трябва да бъде подчинена на нацията. „Правата на човека“ вече не са неограничени, а ограничени от правата на националната общност, които от своя страна са ограничени от тези на нацията.

И накрая, изглежда, че в една демокрация поне индивидът, който се радва на толкова много права, живее прекрасно. Но в действителност, и това е голямата трагедия на демокрацията, човекът няма права, защото къде е свободата на събранията у нас, свободата на писането, свободата на съвестта? Индивидът живее под терор, обсадно състояние,
цензура; хиляди хора са арестувани, някои биват умъртвявани заради вярата си, както при най-тираничните водачи. Къде е „правото на суверенното множество“ да решава съдбата си, когато събранията са забранени и когато хиляди хора са възпрепятствани да гласуват, малтретирани, заплашвани със смърт, убивани? Ще кажете: „Да, но тези хора искат да променят Конституцията, да ограничат нашите свободи, да поставят на трона друга форма на управление!“

Питам: „Може ли демокрацията да твърди, че един народ не е свободен да решава собствената си съдба, да променя своята конституция, своята форма на управление, както си иска; да живееш повече или по-малко свобода, както искаш?

Това е крайната трагедия.
Реално човекът няма права в демокрацията. Той не ги загуби в полза на националната общност или нацията, а в полза на една политико-финансова каста от банкери и избирателни агенти. И накрая, последното благодеяние за индивида. Масонска демокрация чрез несравнима перфидност, маскирана като апостол на мира на тази земя, като в същото време
провъзгласява война между човека и Бога.

Мир между хората и война срещу Бога.
Коварството се състои в използването на думите на нашия Спасител „Мир между хората“, за да се превърне в апостол на „Мира“, като същевременно го осъжда и показва като враг на човечеството. Нещо повече, това вероломство също се състои в това да се преструваш, че искаш да спасиш живота на хората, докато всъщност ги водиш към смърт; преструвайки се, че спасяват живота им от война, проклети ги - дяволски - на вечно проклятие.

Machine Translated by Google

НАЦИЯТА

Когато казваме румънската нация, имаме предвид не само всички румънци, които живеят на една и съща територия, споделяйки същото минало и същото бъдеще, същото облекло, но всички румънци, живи и мъртви, които са живели на тази земя от началото на историята. и тук ще живея и в бъдеще.

Нацията включва.
1, Всички живи в момента румънци, 2. Всички
души на нашите мъртви и гробниците на нашите предци, 3. Всички онези, които ще
бъдат родени румънци. Един народ осъзнава себе си, когато осъзнае това цяло, а не само собствените
си цели.
Нацията има: 1.
Физическо и биологично наследство – своята плът и кръв.
2. Материално наследство - почвата на вашата страна и нейните богатства.
3. Духовно наследство, което съдържа: а)
Вашата представа за Бог, света и живота. Тази концепция формира област, духовна собственост.
Границите на тази област се определят от хоризонтите, до които достига яркостта на нейната концепция.
Има страна на националния дух, страна на нейните видения, придобити чрез откровение или със
собствени усилия.

б) Неговата чест, която блести в степента, в която нацията се е съобразявала през цялата си история с
нормите, произтичащи от нейната концепция за Бога, света и живота. ° С)
Тяхната култура, доходи от съществуването им в резултат на собствените им усилия в областта на
изкуствата и мисълта. Тази култура не е международна. Това е израз на национален гений, на
кръв. Културата е интернационална, доколкото може да стигне нейното сияние, но национална по
произход. Някой направи красиво сравнение: и хлябът, и житото може да са международни потребителски
стоки, но навсякъде носят отпечатъка на земята, в която са израснали. Всеки от тези три актива има
своето значение. Един народ трябва да защитава и трите. Най-важният лък е вашето духовно наследство,
защото само той носи белега на вечността, само той продължава през вековете.

Древните гърци не са запомнени с физиката си - останало е само пепел - нито с материалните си
богатства, ако са имали такива, а с културата си.

Един народ живее във вечността чрез своята перспектива, своята концепция за чест и своята култура.
Ето защо лидерите на нациите трябва да разсъждават и да действат не само според физическите
или материалните интереси на хората, но и като имат предвид тяхната историческа чест, техните вечни
интереси. С други думи, не хляб, а чест на всяка цена.

КРАЙНАТА ЦЕЛ НА НАЦИЯТА

Живот ли е?

Ако това е живот, тогава средствата, които хората използват, за да си осигурят живота, нямат
значение; дори най-лошото е добро. Следователно въпросът трябва да бъде повдигнат. Какви са
принципите, които ръководят нациите в отношенията им с други нации? Трябва ли да се ръководят
от животински инстинкт, тигърът в тях, как се държат рибите в морето или животните в гората?

Крайната цел не е животът, а възкресението. Възкресението на народите в името на Спасителя Исус
Христос. Творението, културата са само средство, а не цел, както се смята, за получаване на това
възкресение. То е плод на таланта, който Бог е вложил в нашия народ, за който трябва да дадем сметка.
Ще има време, когато всички народи на земята ще бъдат възкресени, с всичките им мъртви и
всичките им царе и императори, като всеки народ ще има своето място пред Божия трон. Този
последен момент, „възкресението на мъртвите“, е най-благородният и най-възвишеният, до който един
народ може да се издигне.

Нацията, следователно, е образувание, което продължава своето съществуване дори отвъд тази земя.
Хората са реалност и в долния свят, не само в този.
Свети Йоан, разказвайки какво е видял отвъд земята, казва:

Machine Translated by Google

„И градът не се нуждаеше от слънце или луна, за да свети в него, защото Божията слава го осветяваше и Агнето е неговият светилник.
„И народите ще ходят в нейната светлина, и земните царе ще му отнесат славата и честта си.“ (Откровение, 21,
23-24). И още: "Кой
няма да се бои от Тебе, Господи, и няма да прослави името Ти? Защото Ти си единствен свят; защото всички народи ще дойдат и ще се поклонят пред Теб, защото Твоите присъди са явни."

(Откровение 15,4).

На нас, румънците, на нашия народ, както на всеки друг народ по света, Бог е дал мисия, историческа съдба. Първият закон, който човек трябва да следва, е да следва пътя на това

съдба, изпълнявайки поверената му мисия. Нашият народ никога не е слагал оръжие и не е изоставял мисията си, колкото и труден и дълъг да е бил Пътят му към Голгота.

Дори сега пред нас се издигат препятствия, високи като планини.
Чудя се, ние ли сме слабото и страхливо поколение, което под натиска на заплахите да пусне от ръцете си линията на румънската съдба и да изостави мисията си като народ в този свят?

МОНАРХИЯ И МОНАРХИЧЕСКО ПРАВО

Начело на народа, над елита, стои монархията. Отхвърлям републиката.
Намериха се някои монарси, които бяха добри, някои много добри, други слаби или лоши. Някои се радваха на почестите и любовта на своя народ до края на живота си, други бяха обезглавени. Следователно не всички монарси са били добри. Самата монархия обаче винаги е била добра. Не трябва да се бърка човека с институцията и да се правят неверни заключения.

Може да има лоши модели; но можем ли следователно да заключим, че Църквата трябва да бъде премахната и Бог да бъде убит с камъни?

Със сигурност има слаби и зли монарси, но ние не можем да се откажем от монархията поради това. В селското стопанство понякога има лоша година след добра или една добра година и две лоши; все пак на никого в света не му хрумна да изостави земеделието.

Дали един монарх прави каквото си иска, бил той голям или малък, добър или лош?
Монархът не прави това, което иска. Той е малък, когато прави каквото иска и голям, когато прави каквото трябва. За всяка нация Бог начерта линия на съдбата. Един монарх е велик и добър, когато стои в тази редица; той

е малък или лош, доколкото се отдалечава от тази линия на съдбата или й се противопоставя. Тогава това е законът на монархията. Има и други линии, които могат да изкушат един монарх: линията на личния интерес или на класа хора или група; линията на чужди интереси (вътрешни или външни). Той трябва да избягва всички тези линии и да

следва тези на своя народ.
Стефан Велики свети в историята в продължение на 500 години и румънците го помнят, защото той перфектно се идентифицира със съдбата на своя народ. Цар Фердинанд, въпреки натиска на външните интереси и влияния, се постави в една линия със съдбата на нацията; той страдаше с нея, жертваше се рамо до рамо с нея и победи с нея. По силата на това той е велик и безсмъртен.

Machine Translated by Google

БИТКАТА ПРИ ТУТОВА 17 АПРИЛ 1932 Г

Изминаха само четири месеца от изборите в Нямц и младата легионерска армия влезе в нова битка. В началото на януари 1932 г. в Тутова * е обявено овакантено депутатско място.

Бях претеглил ситуацията. На предишните общи избори събрахме само 500 гласа. Окръгът беше слаб; но беше оформен от по-силните окръзи Ковурлуй, Кахул и Текучи, така че лесно можехме да доведем легионери.
Струваше ми се, че можем да спечелим, мислех си за въздействието, което би имало ехо от друга победа. Две поредни победи на младото поколение срещу всички политически партии щяха значително да повишат престижа им в очите на страната. Реших баща ми да се кандидатира, тъй като беше най-необходим от мен в движението и в парламента, и извън него за организация и пропаганда.
Изборите бяха насрочени за 17 март. На 9 януари изпратих манифест за целия окръг. Баща ми пристигна с първия избирателен екип на 10 януари. След това се наредиха отборите на Яш, Текучи, Берести и Кахул. През първите три седмици бързината и смелостта на малките легионерски сили бяха отприщили вълна от съчувствие в наша полза в целия окръг. В тежка зима с обилен снеговалеж и студ политическите партии не можеха да излязат. Чакаха по-добро време. Но през това време през хълмовете, през снега до кръста, през виелиците легионерите пътуваха от село на село.

В началото на февруари борбата с врага стана по-трудна. ** коалиция от либерали, национални селяни, луписти и кузисти ни гледаха с ожесточение, каквото не бяхме виждали досега. Правителството прибягна до наистина терористични мерки и еврейската преса яростно ни нападна.

Почувствах нужда от нови подкрепления, затова изпратих последните резерви от Яш, водени от Тоту. Нямах други, освен в Букурещ, и те не можаха да бъдат осигурени поради липса на средства. Тогава свиках събрание на легионерите и предложих героична стъпка: те да тръгнат пеша от Букурещ до Бариад, разстояние от почти 200 мили, като им обясних, че този марш ще означава повече за нашата победа от 100 000 манифеста. Само това би представлявало голяма героична реч, отправена от легионери към румънците на Тутова.
Легионерите приеха предложението ми с ентусиазъм. Седмица по-късно екип от около 25 души, воден от Стелеску, Каратанасе и Дору Белимаче, тръгна пеша от Букурещ за Тутова. В края на десетдневен поход през бурно време те стигнаха до Бариад, където бяха топло посрещнати от цялото население. Но преследването беше ескалирало до нервно напрежение. Г-н Аргетояну, министър на вътрешните работи, изпрати жандармите полк. Игнат с големи сили и заповяда да транспортират легионерите от окръг Тутова на носилки. За малките отбори беше невъзможно да продължат напред. След това сформирах два силни екипа под ръководството на Виктор Силаги и Стелеску, които, подкрепяйки се взаимно, трябваше да напредват по линията Пуещи-Драгомирещи, подкрепяйки баща ми.
Изпратих друг по-малък екип в посока на Бачани. Тези два бяха единствените два маршрута, които останаха неизследвани. Те съставляват североизточната половина на окръга. Другата половина, на юг, беше правилно обработена от баща ми, сеньор Д.

Попеску, ръководителят на окръга Виктор Силаги, Теодор Тилеа и Йон Антониу с първите отбори.

Двата отбора от Севера напредват около 30 километра, борейки се с лютия студ и завършвайки с няколко ранени, сред които Току. В северната част на окръга те бяха посрещнати от големи контингенти жандармеристи. Екипите са се барикадирали в тавана на изоставена къща, където са устояли 48 часа без топлина, храна и вода. В крайна сметка те успяха да се оттеглят по време на труден нощен марш, изпълнен при наистина героични условия, само благодарение на упоритата упоритост на Виктор Силаги в насърчаването на изтощените, гладни и премръзнали легионери до последната възможна позиция.

* Окръг Тутова със седалище на окръг Барлад (Тр.)

Machine Translated by Google

** Членове на д-р Лупу. (Тр.)

Това осиротяло дете, син на румънския свещеник Силаги де Карей Мари, убит от унгарците през 1918 г. при трагични обстоятелства, се бори смело.

Накрая тези екипи бяха обкръжени от превъзхождащи сили, пленени и доведени до Бариад. Баща ми беше арестуван и затворен в полковия затвор.
Третият отбор беше напълно унищожен в битката при Бакани. Там, в една долина, преди да влезе в селото през нощта, той е нападнат от голям контингент жандармеристи. Пръв в локва кръв изпада в безсъзнание лидерът на отбора, легионерът Ласкар Попеску, ударен с пушка в главата. Другите легионери отказаха да се оттеглят. Те контраатакуваха голи гърди, без нищо в ръцете си, опитвайки се да влязат в селото. Един по един всички изпаднаха в безсъзнание.

Последният останал, нападнат сам. Под ударите той падаше на колене, ставаше и атакуваше отново. Той се приземи близо до другарите си. Целият екип лежеше в безсъзнание в локва кръв. Оттам те бяха влачени през снега от жандармеристите, повече от миля до жандармерийския пост в селото. В 1 часа тази нощ един конник донесе новината на Бариад за случилото се при Бакани.

Екипът на Яш под командването на Тоту, който пристигна в Барлад същата полунощ, веднага тръгна пеша, за да помогне на ранените си другари. След битка от 3:30 сутринта до 5:00 сутринта, по време на която жандармеристите стреляха с всичките си оръжия, легионерите заеха поста на генданите, намирайки вътре, все още в безсъзнание и лежащи на земята, своите паднали другари в битката при Бачани . Пренесоха ги в болницата в Барлад.

Но нещата не спряха дотук. Евреите започнаха масивна кампания в пресата, атакувайки ни с отвратителен цинизъм и несправедливост. Връхлетя ни вълна от лъжи, обиди, клевети.
Всички политически групи се обединиха, за да ни извадят от битката.

Machine Translated by Google

ВТОРОТО РАЗПУСКАНЕ НА СТРАЖАТА
МАРТ 1932 г

Изгонени от жандармеристите, нападнати от еврейската преса, ние бяхме ударени от ново разпускане на гвардията, наредено с просто министерско решение. Въпреки че бяхме в рамките на пълната законност, правителството на lorga-Argetoianu, в нарушение на законите и конституцията, произволно разпусна гвардията. Централите ни в цялата страна отново бяха иззети и заключени, печатницата в Яш затворена.
Атакувани от пресата, бяхме поставени в невъзможната позиция да не можем да се защитим, тъй като всички наши публикации бяха спрени. В парламента се опитах да говоря, но ми попречи шумът на мнозинството, което не ми позволи да се защитя.

Кандидатурата на Тутова обаче не можеше да бъде предотвратена. Букурещкият бил изгонен от окръга. Така и другите, един по един. Нашият екип от Яш от около 30 души, под командването на Тоту, когато беше изпратен в склада за същата операция по евакуация, скъса кабелите и окупира чакалнята, където, барикадирани, се съпротивляваше 24 часа, докато не бяха обгазени. Накрая го натовариха на влака и го изкараха извън града.
В града останаха само Ибраиляну, Нуту Есану и баща ми, който беше арестуван. След това преследването се пренесе в селата. Селяни, учители и свещеници са арестувани и бити; домовете им нахлуха. Изборите бяха отложени с един месец до 17 април.

Баща ми беше освободен. След това възрастните легионери дойдоха в града, за да се присъединят към битката: Христаче Соломон, Коронел Камбуреану, Вентоник, Ифрим, Отец Исихие, Печели, Потолеа и др. Разпределих ги в различни сектори. Всеки се измъкна на поста си под прикритието на нощта. Отборите ни от съседните области отново влязоха в Тутова на няколко точки. Gh. Екипът на Костеа прекоси река Барлад, дълбоко във вода, тъй като всички пътища бяха патрулирани; те пристигнаха в избирателната секция мокри.

Гласуването започна на 17 април сутринта и продължи през нощта. 18 април в 5 часа сутринта беше обявена победата на легионера: 5600 гласа; Либерали: 5200; Народни селяни: 4000; останалите групи: под 2000; Кузисти: 500 гласа.

Тази втора легионерска победа, срещу коалицията на всички румънски политици, спечелена с дързостта и желязната воля на легионерите, с техния героизъм и кръв, преодолявайки пречките, обидите, превратите и преследванията, предизвика неописуем ентусиазъм в цялата страна. .

Machine Translated by Google

НОВИ ОБЩИ ИЗБОРИ
ЮЛИ 1932 г

Баща ми беше валидиран в последния ден от парламентарната сесия. Но почивката ни продължи само седмица, тъй като правителството на Лорга беше паднало. Съставено е национално-селско правителство начело с г-н Вайда.

Изтощени и физически, и финансово, тръгнахме на нова битка. Това беше юни 1932 г.
От 15 декември 1929 г. бяхме в постоянна борба: декември 1929 г. - април 1930 г., кампании в Ковурлуй, Кахул, Турда, Текучи; лятото на 1930 г., подготовката, след това забрана на похода в Бесарабия, последван от ареста ми до същата есен; през октомври и ноември бяхме в Марамуреш - тази зима пак заседна; пролетта на 1931 г., битката преди общите избори; лято 1931 г., избори в Нямц; зима 1932 г. избори в Тутова; и сега отново бяхме на път да отидем на общи избори.

Въпреки всички тези борби, ние продължихме организационната работа в останалата част на страната. Предишната година въведохме избирателни списъци в 17 общини, тази година въведохме 36. Всички политически партии водеха едни и същи битки, пълни с интриги, за издигането на своите кандидати. Това продължи цяла седмица. Но аз сам, за една нощ, закачих всички наши кандидатски листи в 36 окръга. Никой от легионерите не се бори за мястото си в списъка; ако има нещо, моли да бъде поставено последно.

Трудният проблем за нас са финансовите проблеми. Повечето окръзи успяха да покрият собствените си разходи от вноските на легионера.
Други не го правят. Имах нужда от 50 000 леи, само за да покрия изборните такси.
Вървях замаян до последния ден. Пробвах едно, пробвах друго. Всичко.

Отидох при г-н Ничифор Крайнич, директор на Calendarul ("Календарът") с надеждата, че ще има пари. Но напразно. Със своя дневник, публикуван преди пет месеца, той подкрепи нашата борба, придружавайки стъпка по стъпка храбростта на нашите легионерски екипи; обаче не можа да ни помогне финансово.
Най-после взех назаем от Пиху и Караника, които, тичайки до всички македонци, намериха нужната сума. Няколко окръга бяха подкрепени от окръзите Фокшани и Луристаче Соломон.

Кампанията започна. Ново гонение сполетя нашите редици.
Разпръснати по широк фронт, тънките ни редици бяха яростно атакувани отвсякъде.
Легионерите Савин и Попеску са ранени при Тигина. В Barlad много учители и свещеници бяха завлечени в мазета и малтретирани срещу г-н Georgescu-Barlad. Във Васлуй нашите малки отбори бяха контузени. По същия начин в Podul-Iloaiei и в целия окръг Яш. Във Фокшани възрастният Христаче Соломон, инженерът Бланару и десет други бяха нападнати по заповед на адвокат Нягу от въоръжени банди на национални селяни в село Вултурул. Легионери паднаха на земята, ранени от бухалки и ножове. Стоеше само като планина Христаче Соломон, който дотогава никой не смееше да докосне. Защитаваше се яростно, но накрая падна насред пътя, преодолян от удари. Там на земята той беше бит по главата от тези зверове, които винаги държаха - тогава, както и сега - на законност, цивилизовани методи, свобода и т.н.

Гуарда събра 70 000 гласа, два пъти повече от предходната година. Окръзите Кахул, Нямц, Ковурлуй и Тутова, където баща ми се състезаваше, се оказаха най-силни. След това последва Кампул-Лунг с Мота; след това Турда, Фокшани, Исмаил, Тигина. Спечелихме пет места и сега трябва да направим своя избор да ги заемем. Останах в Кахул, за да позволя на Нуту Есану да влезе в парламента.
Реших баща ми да остане в Барлад, за да позволи на Стелеску, 25-годишен студент, да влезе в парламента; По този начин той искаше да даде глътка свеж въздух и насърчение на младежите в страната. Доверието и любовта, които показах на този млад мъж, обаче не ми се върнаха.

*

Machine Translated by Google
Machine Translated by Google

*

Тук авторът има предвид бъдещото предателство на Стелеску спрямо неговите другари легионери. Тр.)

В ПАРЛАМЕНТА ЗА ВТОРИ ПЪТ

През цялото време в парламента се борих срещу правителството и неговите мерки, които смятах за противоречащи на благосъстоянието на румънския народ, както всъщност се борих и срещу всички предишни администрации, които се редуваха начело на държавата. Страната нямаше какво да очаква от всички тези правителства. Нищо здравомислещо за бъдещето на народа ни не се коваше там. Всички мерки и закони бяха само няколко палиатива, които ден след ден удължаваха горчивото и тъжно съществуване на страната ни.

Когато в Гривита румънските работници са разстреляни по заповед на Министерството на вътрешните работи, дълбоко отвратено от отношението на прокомунистите в рамките на Националната селска партия, която аплодира стъпката на правителството, аз заех трибуната и сметнах за свой дълг да кажа следното:

„Лошо е нещастните работници да излязат на улицата, но по-лошо би било, ако те и нашият народ, изправен пред викащата до небето неправда, не излязоха, а примирено сведоха глава под игото, оставяйки страната в ръцете на няколко политици изследователи."

*

Тук цитирам официалния протокол от тази сесия:

„Г-н Корнелиу Зелеа Кодряну. Г-н председател, дами и господа! От името на групата, към която принадлежа, настоявам освен разследването, което обикновено се извършва от компетентните органи, да се проведе друго парламентарно разследване, съставено от представители на различни политически групи в този парламент, да бъдат извършени. Настоявам за това, защото се съмнявам в истинността на изявлението на министъра на вътрешните работи, съмнявам се с основателна причина. На 24 януари, когато румънски студенти, националисти и християни, отидоха на гроба на Незнайния воин, за да постави кръст, Държавната сигурност изтече информация във вестник в Букурещ, че тази акция е планирана и финансирана от Москва.

„Ако информацията, която имате за случая Гривита също идва от такъв източник, тогава много добре разбирам колко сте прави да предприемате мерки от такова естество, както направихте вчера и днес (Ръкопляскания от скамейката на „Желязната гвардия“ и тези на Националният

*

Авторът говори тук за стачката на работниците в Obra Grivita Rafiway в Букурещ на 4 Февруари 1933 г. под национално-селската администрация. (Тр.)

Празник на д-р Лупу).
Второ, искам да заявя, че аз, както всички разумни хора в тази страна, не се страхувам нито от комунизма, нито от болшевизма. Ние се страхуваме от друго, че тези работници нямат какво да ядат; те са гладни. (Аплодисменти от бреговете на „Желязната гвардия“ и Селската партия на д-р.

Лупу).
„Някои от тези работници печелят само 1100 леи на месец и имат 5, 6, 7 деца.
доктор В. Лупу: „Вярно е“.
Г-н Корнелиу Зелеа Кодряну: „Като имаш 5, 6, 7 деца, тези заплати не стигат дори за насъщния хляб, аз от друга страна се страхувам и от
нещо друго: от жаждата ти за справедливост”.

доктор Н. Лийпу: Много добре!
elmr, Корнелиу Зелеа Кодряну: „Следователно вие ще трябва да задоволите тези две нужди: глада и жаждата за справедливост (аплодисменти от скамейката на „Желязната гвардия“ и от пейките на селската партия на д-р Лупу) и тази страна ще насладете се на пълната поръчка."

Machine Translated by Google

(Среща в четвъртък, 16 февруари 1933 г. Официален монитор 41, 23 февруари 1933 г.)

Една от трудностите, които забавят парламентарната дейност, са хилядите молби към министерствата за някакво ходатайство. Това представлява истинско наказание за нас в нашия електорат, (1) защото парламентаристите трябва да губят по-голямата част от времето си, за да отговорят на тези искания. Тази система е опасна за живота на една организация, тъй като парализира цялата й дейност;

той може да загуби цялата битка. Трябва да се откажете от съдбата на страната си, за да служите на поддръжниците си. След известно време разбрах, че сред тези, които дойдоха при мен с такива искания, нямаше легионери. Всички бяха професионални просяци или противници, специално изпратени да ни парализират. (2) тази система ни постави в деликатната позиция да вървим напред и да търсим услугите на хората, срещу които се бихме. Поради тези причини аз лично отказах да се намесвам за когото и да било. През цялото си служене в парламента не съм питал нищо нито един министър.

Друга категория бяха тези, които идваха да ни искат пари. От стотиците, които ежедневно чукаха на вратите ни, нямаше нито един легионер. Някои бяха наистина болни или опозорени, но някои превърнаха тази система в истинска професия. В крайна сметка нашата група беше малка организация, във формация, в движение, в постоянна битка. Това особено изискваше от мен непрекъснато внимание към всички движения на врага; включваше разкриване и отклоняване на плановете на врага, завоюване и организиране на нови позиции, с други думи, постоянно наблюдение, ден и нощ, на бойните полета в цялата страна. Но преди всичко дойде придружението на легионерското образование, за да не се събудим и постепенно да се превърнем в политическа категория на морална инфекция, от която не можем да се отървем и в която легионерският дух ще умре.

Парламентът ме ограби от времето, което наистина трябваше да ръководя.

Machine Translated by Google

СЪСТОЯНИЕТО НА ЛЕГИОНЕРСКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ ПРЕЗ 1932 г.- 1933 г

През есента на 1932 г. и зимата на 1933 г. легионерите могат да дишат. Три години и половина борба приключиха. Тези млади хора сега заслужиха почивката си. Изминаха почти две години, откакто се преместих в Букурещ.

В Яш, за да заеме моето място, Банеа, подпомаган от Тоту, Крангану, Таска и Стелиан Теодореску, остана да се занимава с въпроси, свързани със студентите, печатницата, нашия дом и т.н. половината от студентите бойци. В Клуж здравословен старт към организацията беше направен от Banica Dobre; по същия начин в Чернаути с Лаурик, където легионерският живот се заражда добре под духовното ръководство на професор Траян Брайляну, около когото се обединиха професор Топа и други. В цяла Буковина легионерското течение и организация се разрастват под способното ръководство на ветерана и изтъкнат националист Василе Ласински. В Кишинев са работили Тудораче и Сергие Флоресеу; В Орадя Маре, Лосиф Бозантан.

Младите хора, израснали в братствата на Кръста, бяха подготвени, когато постъпиха в университета. Националистически вестник с голяма смелост и отлична режисура започна да се публикува в Букурещ, Calendarul („Календарът"), под ръководството на г-н Ничифор Краинич и със съдействието на шепа интелектуалци, оглавявани от професор Драгош Протопописку. Това списание смело откриваше нов и широк път в румънския интелектуален свят по християнска и националистическа линия. Статии от Mr.
Crainic, по-специално, беше истински топовен огън, който предизвика хаос във вражеските редици.
В рамките на студентското движение в столицата легионерите заемат първите редици.

Траян Котига заемаше председателството на студентския център с легионерска комисия.

Чувства се обрат сред столичната интелектуална младеж. Тяхната съвест беше заета с големите проблеми, които засегнаха живота на нашия народ. Талантлива група, гравитираща около новата ревизия на Аха ("Оста") с Polichroniade, Vojen, Constant, се присъедини към легионерските редици, докато други видни млади мъже като професор Vasde Cristescu, Vasfie Marin, професор Viadimir Durnitrescu, инженер Virgd Ionescu, професор Раду Гир, адвокат Попов, художници Басараб и Злотеску, всички много талантливи и ентусиазирани, работеха по линията на легионерската идеология.

Здравият млад македонец, чист като сълза и смел, се приближаваше все по-близо до нас.
Ние обаче смятаме, че е неблагоразумно масата македонци в Четириъгълника да бъдат приети в гвардията, защото, наскоро преселени в страната, бихме ги изложили на много гонения. Македонските студенти обаче масово се включват в легионерското движение. Начело на тези млади македонци бяха трима видни хора на културата: Папаначе, Караника и Стерие Чумети.

С първите двама се консултирах много пъти, и двамата имаха възхитителна преценка, подкрепена от безукорна чистота и, искрено, голяма любов и смелост.
Не вярвам да е минал ден от 1931 г. без да се срещнем с тях. По време на това време на преследване ние обсъждахме с часове удар след удар, несправедливост след несправедливост, предателство след предателство. Всяка новина за ново мъчение на легионер беше нож пронизващ сърцата ни. Болката, която изстрадахме за всички малтретирани легионери, измъчваше душите ни; и особено невъзможността да се види каквато и да е надежда за справедливост.

Sterie Ciumeti живееше с мен ден и нощ. Той беше млад мъж с голяма кучешка честност и вярност.
Става главен ковчежник на гвардията. През всичките си дни – колкото има – той ще мисли само за Стражата, ще се грижи и ще действа само за Стражата, няма да живее живота си за нищо друго освен за Стражата.

Други ценни елементи се появиха в различни части на страната:

* Няколко окръга в Южна Добруджа анексирани от Румъния в края на Балканската война през 1913 г. (Tr.)

Machine Translated by Google

доктор Пантелимон, отец Йонеску Думиника, д-р Августин Бидиан в Сибиу; Отец Джорджеску-Единкти, духовен изповедник на учениците, ветеран боец, капитан Чиулей в Бакау, Аристотел Георгиу, също ветеран, командвал в Рамникул-Сарат; в Брада, Йон Илиеску; в Констанца, Сейтан; Падре Доара и Виктор Барбулеску във Валча; Професорите Винтан, Генадие и Дума в Тимишоара; и ветерани легионери, професори

Николае Петраску, Хория Сима, адвокат Йосиф Костеа, Колхон и други, които сега имат командни постове в различни части на страната.

*

Букурещ е разделен на сектори и ние започнахме да се организираме в тях.

Имаше двама добри мъже в зеления и синия сектори, Николае Константинеску и Дору Белимаче, двама силни характери, двама солидни мозъци, като Дору Белимаче беше един от най-изтъкнатите студенти на факултета по литература; Николае Константинеску, притежаващ отлично икономическо образование, е бил студент в Търговската академия.

Скоро двамата ще докажат, че притежават внушителни качества на вяра и легионерска храброст.

Също през този период, първият легионерски ранг е създаден със следната заповед на 10 декември 1932 г.: А) Първият по-висок ранг, наречен

Легионерски командир, е установен в легионерската йерархия. с оглед на тяхната саможертва, работа, героизъм, вяра,

способности и старшинство, следните легионери са повишени в ранг, по азбучен ред: Банеа Йон, докторант по медицина; Belgea Ion; Бланару Йон, инженер; Думитреску Йон, свещеник; Йонеску Андрей; Силаги Виктор, адвокат; Стелесеу Михаил, конгресмен; Тоту Николае, ученик; Траян Котига, студент; Танасе Антохи, занаятчия.

В) Всички легионери от серията 1927 и 1928, които са дали обетите си и все още са в активните редици на Легиона, се повишават в ранг Помощен командир на легионера.

Подписано: Корнелиу Зеля Кодряну.

Другите, по-напреднали в годините, бяха прехвърлени в Сената на легиона и Висшия съвет на легионера.

* Всеки от петте големи сектора е кръстен на цвят: зелен, жълт, червен, славен и черен. (Тр.)

Machine Translated by Google

КАЛУМНИАЛСКАТА ОФЕНЗИВА

"АНАРХИЧНО И ТЕРОРИСТИЧНО ДВИЖЕНИЕ"

Легионното движение видимо се разраства, особено сред гимназиалната и студентската младеж, както и сред селяните във всички румънски провинции. То обаче расте по-бавно в градовете, където румънският елемент е бил нает от държавата и следователно е възпрепятстван да изразява мнението си или е икономически поробен от евреите. Същото тихо преследване, което познаваме, откакто започнахме тази борба през 1922 г., все повече ни преследва, всички бойци и техните семейства. Ако бяхте млад висшист, не бихте могли да получите държавна работа, освен ако не се отрекохте от съвестта и вярата си. Търсени са стотици младежи, които да бъдат привлечени с пари, обещания, почести и постове. Държавата се превърна в училище за предателство, в което хора с характер бяха убити, докато предателството беше богато възнаградено. Ако сте румънски търговец, уникален сред еврейските търговци, и случайно вярвате в Легиона, всички от уличните служители до префектите и префектите стават ваши врагове. Те те преследваха ден и нощ; ви обложи с повече данъци от евреите; непрекъснато се налагаха глоби

Machine Translated by Google

Вие; ти понасяше удар след удар, докато не те унищожиха. Ако си бил селянин, те са те окували с белезници и са те разкарвали пеша от един селски жандармски пост на друг, и следващия, и следващия, в продължение на десетки километри, биейки всеки ден във всеки жандармски участък, гладувал си 4 до 5 дни; гледаха те като диви зверове и всички те биеха по лицето. Ако бяхте работник, щяха да ви изхвърлят като използвано парче плат от всяка фабрика и бизнес.

Защото в тази страна човек, който държи на нашите вярвания, трябва да умре от глад, заедно с всичките си деца. Всички сме считани за врагове на народа и държавата си. Но се пазихме в най-перфектния ред и законност, за да не може да ни се вмени проблем. Но това нищо не значи. Мотивите на нашите правителства са: „Не можем ли да ви унищожим, защото сте нарушили законите? Няма значение, ние ще ги нарушим и ще ви унищожим! Вие не искате да действате незаконно, добре, ние ще го направим !" Така че по този начин ние влизаме в една наистина талмудическа система; от една страна, бяхме обвинени от пресата и всички политически органи в „незаконност“, а от друга страна, оставайки

напълно в рамките на закона, ние бяхме смазани от най-отвратителните и незаконни сделки на всички правителствени и държавни представители, самите те в най-явна незаконност.

Влачени в съдилищата, декрет след законов декрет в цялата страна потвърждават линията на движението на законност и ред. Нямаше указ, който да ни осъди. И все пак основният аргумент на политиците и еврейската преса неизменно остава: „Движение на безредици“, „анархия“, „беззаконие“, „терорист“. Еврейската преса непрекъснато насъсквяше политиците срещу нас, да идват срещу нас, за да ни разкъсат на парчета, да ни унищожат.

„ЖЕЛЕЗНИЯТ ЗАЩИТНИК В УСЛУГА НА ЧУЖДЕНЦИТЕ“

След известно време, без да знае за по-нататъшни обвинения, еврейската преса твърди, че сме вземали пари от Мусолини; че се правехме на националисти, а всъщност целта ни беше да изцедим пари от всеки срещнат. Сега срещаме Мусолини, когото притискахме, един по един с удивление научаваме, че: „Ние бяхме в услуга на „пробуждащите се унгарци“...

Бяхме в услуга на Москва ....

Получаваме пари от евреите .....

Колкото и нелепо да е последното обвинение, то не ни спести. Тук цитирам значителен пасаж от еврейския вестник Politica ("Политика") от 10 август 1934 г. в статия, озаглавена: "Макс Аушнит и Желязната гвардия:"

Тогава и у нас явлението беше потвърдено точно тъй като е известен фактът, че най-важното движение на румънския фашизъм, Желязната гвардия, е създадено и финансирано от едрите капиталисти. И тук идва не толкова сензационната сензация: евреинът Макс Аушнит

подкрепя и финансира пряко Желязната гвардия. Фактът беше потвърден от двама много сериозни и отговорни лица, г-н министър Виктор Яманди и известният публицист Скарлат Калимачи. Според тези обяснения фактът изглежда много естествен.

Кой вече не знае, че Хитлер също е бил финансиран от големите еврейски капиталисти в Германия? ”

ЖЕЛЕЗНАТА ГВАРДИЯ ПЛАЩА НА ХИТЛЕРИСТИТЕ

Напоследък в Германия Хитлер победи юдео-масонската хидра на целия свят. Германският народ с изключителна решителност и единство се бори и

Machine Translated by Google

свали еврейската власт. Евреите публикуват лъжи и лъжи в пресата си, опитвайки се да объркат умовете на хората: 1. Адолф Хитлер е художник, глупав, неспособен.

Кой ще се влюби в него в цивилизована страна като Германия? Но Хитлер

продължава напред.

2. Адолф Хитлер няма да спечели, защото немските комунисти ще му се противопоставят. Но Адолф Хитлер се доближава до властта.

3. Хитлеризмът се разцепи на две, три. Голямо вътрешнопартийно недоволство и т.н.
Но Хитлер не се е променил.

4. Адолф Хитлер полудя. Той отиде в планината и т.н. Но Адолф Хитлер е в добро здраве и е все по-близо до победата.

5. Ако той победи, на втория ден след това в Германия ще има революция. Комунизмът ще започне всеобщо въстание и Хитлер ще падне. Но Хитлер печели власт и революцията, мечтана от евреите, не избухва. То ще премине от мнозинство към единодушие, невиждано досега в историята.

6. Всички страни ще бойкотират Германия икономически и хитлеризмът ще падне.
Но Адолф Хитлер марширува победоносно.

7. "Диктатура", "хитлеристки терор" в цяла Германия. „Гласуването е обхванато от ужас. Но германският народ върви зад него с ентусиазъм.

8. Хитлер иска да превземе нашата Трансилвания. А ние, всички румънски националисти, които искаме да се отървем от еврейското бедствие, не сме нито повече, нито по-малко "хитлеристи", тоест искаме да дадем нашата Трансилвания на германците.

Но ние отговорихме: „Да
приемем, че Хитлер иска да води война срещу нас, за да вземе нашата Трансилвания. За да можем ние, румънците, да защитим Трансилвания срещу германците, трябва да се отървем от евреите; ние също трябва да разрешим този еврейски проблем, трябва укрепване на позицията на нашия народ, притиснат от евреите и изцеден от силата им, докато не станат напълно неспособни да се защитят Запечатани от евреите, които тровят душите ни и изсмукват кръвта ни, ние няма да имаме нито оръжия, нито душа, нито плът по костите си .
"

9. И накрая, ние "получаваме пари", ние сме финансирани, ние сме "на заплата" от нацистите. Ние отговорихме: „А.К. Куза се бори с евреите от 1890 г.; ние от 1919, 1920, 1921, 1922 г., когато дори не бяхме чували за Адолф Хитлер. Отровни змии!“

ПЕЧАТ НА ФАЛШИВИ БАНКНОТИ В РАСИНАРИ

Преди да мине много време срещу нас започна нова политическо-еврейска кампания.

Не искайки да се задоволяваме с пари от Мусолини, Хитлер, Москва и Аушнит, нашият враг ни намери нов източник на финансиране в печатането на фалшиви банкноти Rasinari. Сензационното откритие напълни колоните на еврейските и партийни вестници.

Ние даваме по-долу, извън този период, няколко пасажа, предназначени да илюстрират системата на вероломство, която се опита да ни унищожи в очите на нацията.

Вестник Patria ("Родината") от 22 юли публикува:

ЖЕЛЕЗНАТА Гвардия И ПЕЧАТНИЦАТА ЗА ФАЛШИВИ ПАРИ ОТ РАСИНАРИ

- ИЗТОЧНИК НА СРЕДСТВА ЗА РЕКЛАМА -

Клуж, 21 юли - В Расинари, село близо до Сибиу, беше направено сензационно откритие, което представя цяла политическа организация в най-грозната светлина и срещу което правителството сега има в ръцете си най-осъдителните доказателства, за да продължи с всички тежест.

Machine Translated by Google

Преса за фалшиви пари от желязната гвардия. Именно в село Расинари е открит един от многото заводи за фалшиви пари. От проведеното разследване обаче за всеобщо учудване се установи, че в случая не става дума за банда цигани или негодници, които се противопоставят на строгостта на закона с надеждата за бързо забогатяване, а за Желязната гвардия, Г-н Корнелиу Политическата организация на Зелеа Кодряну, която напоследък е ангажирана в най-злоупотребяващата кампания срещу нашето правителство и като цяло срещу всички политически партии в Румъния.

Желязната гвардия и нейната пропаганда в селата Но за тези, които познават малко по-добре дейността на Желязната гвардия, с нейните гвардейски банди, които обикалят цялата страна от единия до другия край, това изглежда много естествено.

При такива обстоятелства са нужни преди всичко пари. Наистина, известно е, че пропагандаторите на Желязната гвардия напоследък разполагаха с големи средства, които им позволяваха да пътуват из селата, както и да печатат вестници и да въоръжават своите предани членове с всичко необходимо, за да копират системата "a la" Хитлер'.

Как е открит фалшификатът „Министерството на вътрешните работи отдавна е информирано, че някои от лидерите на Желязната гвардия в Трансилвания, особено тези в Брашов и Сибиу, са разполагали с големи суми, които са разпределили на местни организации в цялата страна. Първоначално имаше съмнения, че парите са осигурени от кой знае каква подобна чуждестранна организация, но в резултат на наблюдението се установи, че подозрението е неоснователно. Откриването на машината за печатане на пари в Расинари даде нова следа на правоприлагащите органи и резултатът от разследванията беше изненадващ.

и на

Сибиу финансира цялата организация. Незабавно властите в Букурещ делегираха съдия И. Станеску от Букурещ да започне обичайното разследване. Придружен от главния прокурор Раду Паску и прокурор Мардарич, той замина за Сибиу, като направи първото си претърсване в къщата на прокурор Бидиану, който оглавяваше организацията на охраната, където бяха открити компрометиращи сензационни материали, от които става ясно, че пресата за пари обслужва изключително Политически и подривни цели на Желязната гвардия. Сред конфискуваната кореспонденция са открити писма от различни местни организации, по-специално от организацията в Яш, в които г-н Банеа иска голяма сума пари за закупуване на микробус и за засилване на пропагандата в Молдова.

Полицията извърши серия от арести и конфискува всички компрометиращи материали заедно с оборудването, използвано за фалшифициране.
Разследванията продължават усърдно и се полагат усилия за установяване на връзки между пресата и съответните организации и по-специално размера на средствата, разпределени на последните.

Моралната доблест на Желязната гвардия

Когато организацията на Желязната гвардия, която успя да създаде ядра из цялата страна, беше позорно заловена в крачка, това направи дълбоко впечатление на цялата ни страна и предизвика истински ужас в редовете на привържениците на гвардията. . Знаеше се, че агитацията в селата се прави в името на справедливостта, честта, благоприличието, уважението към закона и т.н., нищо повече от

сега се оказва, че твърденията са били само празни думи от страна на Желязната гвардия, докато всъщност те са търсели само безскрупулна власт, когато става въпрос за използваните средства.

Пред лицето на тези открития правителството изглежда желае да продължи с цялата си строгост. Г-н В. В. Тилеа, заместник-държавен секретар, заяви пред вътрешен кръг

Machine Translated by Google

че с оглед на сериозността на действията, извършени от някои членове, Желязната гвардия трябва да бъде разпусната.

В Chemarea Romanilor („Призивът на румънците“) от 6 август 1933 г. четем следното.

ЛЮБОВ КЪМ ПАРИ И ФАЛШИВИТЕ ПАРИ

„През последните дни вестниците съобщиха как лакеи от Желязната гвардия са били хванати от властите да фалшифицират пари. Знаем, че този тип хора напоследък започнаха да обикалят всички наши села, да обещават на хората всякакви неща и да искат смъртно наказание за нарушителите. Ние сме млади хора, които сме чакали дълго време, за да научим сами какви са целите и целите на този народ. Проповядвайки пламенно, с любов към страната, нейното мъдро управление и изтребването на чужденците, за известно време си мислехме, че са добре - тоест, когато четем във вестниците, че са започнали да работят в ущърб на страната с фалшифицирането на пари, започнахме да осъзнаваме, че сме се излъгали и че сега ги познаваме. Те са част от професионалната грабителска клика в нашата страна и поради голямата незаконност, която са извършили, ние не бихме посъветвали правителството да направи нищо друго, освен да ги съди според начина, по който те поискаха съдебен процес за такива ds: смъртно наказание. , На бесилото с фалшификаторите! "

В Dreptatea („Справедливост“) от 22 юли 1933 г., официалният партиен вестник Национално-селски, четем:

СТРАЖАТА НА ФАЛШИФИКАТОРИТЕ

Ако трябваше категорично доказателство за оценката на лицата, които формират т. нар. националистическо крило на нашата политическа десница, това беше гръмкият случай с фалшификаторите на пари на Расинари.

Навсякъде и винаги крайнодесните партии - които в действителност са съставени от банди хулигани и побойници - са използвали най-отвратителните, подли и безскрупулни средства в пропагандната работа върху лековерните тълпи.
Защото в „концепцията“ (sic) и „доктрината“ (sic) на дясното целта, която се свежда до завземане на властта, оправдава мръсотията на средствата.
Не може да има благородство в процедурата, тактиката, метода и поведението, когато няма благородство в идеала или целта на преследваната цел. Кой би могъл да твърди, че, да кажем, идеалът на крайната десница не крие и частица благородство? Култът към грубата сила при грубо незачитане на елементарни права никога няма да представлява идеал и превъзходство! Идеалът, чиито лъчи стоплят душата на човека, е друг, идеал за справедливост, мир и градивен труд, за все по-високо изкачване по интелектуалната стълбица на националната общност, а с това и на цялото човечество. Това обаче не е идеалът на десния екстремизъм, който се прегръща от най-елементарните човешки образци със суетната мисъл за техните печеливши диктаторски правомощия.
Десният екстремизъм заменя интелигентността със силата на юмрука (която не прави разлика между интелектуалец и обикновен нарушител); по справедливост, произвол; за благородния идеал за мир и сътрудничество между държавите и народите, тъпата догма за омразата между нациите.

Нито един интелектуалец не може да одобри десния екстремизъм.
Ако е успял да хване няколко мъже, то е само защото са го направили в името на една омразно експлоатирана вяра, националистическата вяра.
Така протича сдружението на заговорниците, наречено „Желязната гвардия”. Той възнамерява да действа в името на национализма.

В името на национализма? Това лицемерие трябва да бъде изложено на общественото мнение. Няма нужда национализмът да бъде обслужван

Machine Translated by Google

окултни организации, тайни сдружения и по-специално, няма нужда от методите, практикувани от „Желязната гвардия“. Национализмът е вяра, която се защитава посред бял ден, открито, честно и искрено.
Във всеки случай не се обслужва национализма с тайни поръчки за ... "гнезда" (?!?), за невидими "батальони" и скрити "килийки" и особено фалшиви пари като някакви мърляви нарушители.

Желязната гвардия не е нищо повече от шепа авантюристи, тайно групирани за насилствено завладяване на властта в държавата чрез най-срамната и измамна демагогия. Това, в името на националистическата идея.
В името на националистическата идея? Тази вяра, която принадлежи на всички деца на тази земя, не толерира средства като тези, използвани от „Желязната гвардия“; не позволява фалшификация.
Откриването на групата Rasinari поставя "Желязната гвардия" в истинската й светлина.
Хората се чудеха: откъде тези момчета вземат пари? Толкова много рекламни пари? Да се организират и придобият съвести? Да пътуваш, да живееш, коли? От къде?
Откритието на Расинари разкрива източника: фалшиви пари!

Ето как работи „Желязната гвардия“. „Пионерите на Желязната гвардия са лица, които попадат под законите на наказателния кодекс. Искат да направят политическа партия с фалшиви пари.

Какъв морален авторитет имат сега, за да изискват одобрението на масите? И в същото време в името на националистическата идея?
„Желязната гвардия“ е гвардия от фалшификатори. А гвардия от фалшификатори не може да говори в името на национализма! "

И накрая, за да не удължаваме този цитат твърде дълго, даваме da Patra („А Отечество") от събота, 22 юли 1933 г., следният откъс:

"ПАЗАЧИТЕ" И ФАЛШИФИКАТОРИТЕ

„Откритието на Расинари има наистина сензационна страна. Той надхвърля обичайното, баналното и обикновеното, влагайки в цялата си широта и кървава грубост цялото разлагане, разпадане и морална еластичност на онези, които възнамеряват да възродят прекалено лековерните маси, търсещи ново верую. И ние казваме: „наистина сензационно“, защото, ако вестниците напоследък ни свикнаха да научаваме, че в различни краища на страната се появяват малки тайни монетни дворове, гениалните и рицарски покровители на тази инфлационна институция, в несъгласие с наказателния кодекс, никога не доказаха да бъдат членове на малко по-висок социален статус. В Rasinari героите вече не са цигани след дребни кражби, нито просто някакви хора в конфликт с правосъдието, търсещи лесна и прикрита смърт, или един от онези герои, които смятаме за естетически, насладата от плодотворно приключение с големи рискове. Но се говори добре за заглавната бележка - ръководителят на „Желязната гвардия“ в Сибиу. Цитираме обект Пет вестника, които често поемат под безкористна защита движението на верните на Кодряну:

„Властите в Сибиу, претърсвайки къщата на адвоката Бидиан, ръководител на организацията „Желязната гвардия“ в този град, откриха сензационни материали, от които е очевидно, че фабриката за фалшиви пари Rasinari е била създадена, за да поддържа“
Желязната гвардия. Сред другите документи беше и писмо от президента на организацията на Яш, г-н Банеа, с молба за пари за закупуване на микробус и за засилване на пропагандата на „Желязната гвардия“. „Разбира се, нали? Монетен двор за подкрепа на партия, която се провъзгласява за регенериране на политиката и морала! Известни като безскрупулни агитатори, скандалджии и хулигани, сега те са известни и като фалшификатори, атрибут, също толкова срамен, колкото първия, но може би най-виновният.Някой може да твърди, че е намерил тук любопитен и сериозен белег на нашето време, а любител на кръстословиците ще открие, че за един гвардиста, дори и да е направен от желязо, това е малко прекалено. фалшификатор. Както и да го погледнете, случаят Rasinari е изключително сериозен. Той хвърля ярка светлина върху ресурсите, с които тези авантюристи се представят ту като хулигани, ту като мъченици и поддържат

Machine Translated by Google

забързано, амбулаторно съществуване. Точно в тези колони ние питаме, изумени и „любопитни“, откъде тези господа вземат парите си? Да си признаем честно, не очаквахме отговорът да дойде толкова бързо, толкова плашещо и директно от Расинари!

Тази омразна кампания продължи три седмици.
Напразно Караника, Стерик Чумети и Папаначе, тримата елитни легионери, отчаяно победиха редакциите на вестниците, за да получат негатив.
Тези млади мъже от 1931 г. насам, благодарение на качествата си на здрав разум и голяма искреност, живееха с мен ежедневно, споделяйки с мен същите мъчителни тревоги и ми помагайки стъпка по стъпка в трудното бреме да ръководя организация на бойното поле.
Напразни усилия, тъй като всички тези безславия, хвърлени срещу нас, бяха поръчани.

Те ще имат само един ефект, това да трупат несправедливост след несправедливост, клевета след клевета, удар след удар, болка след болка. нашата младост ги изтърпя
всичките, погребвайки ги в душата си. Сега, толкова години по-късно, ако исках да дам съвет на света, бих извикал: Пазете се от тези, които се държат твърде дълго!

Machine Translated by Google

Но изправени пред тези препятствия, удари, интриги и преследвания, връхлитащи ни от всички посоки, имайки това ужасно чувство на самота, без къде да отидем, ние се противопоставихме на всичко това с твърдата решимост да умрем. „Отборът на смъртта“ е израз на онези интимни чувства на легионерски младежи в цялата страна, за получаване на смърт; решимостта му да продължи напред през смъртта.

В началото на май 1933 г. е сформиран екип, състоящ се от Падре Йон Думитреску, Николае Константинеску, Стерие Чумети, Петру Току, Константин Савин, Булхак, Константин Попеску, Русу Кристофор, Адочитей, Йовин, Траян Климе, Йосиф Бозантан, Гогу Серафим Исак Михай , професор Папук, Радою ... ,

Преди да обиколят половината страна, те се наричаха "Отборът на смъртта".
Каприора (Сърната) беше изгонена от Яш заради използването му. Те трябваше да изминат маршрута от Букурещ, Питещи, Ръмникул-Вълча, Търгул-джиу, Турнул-Северин, Оравита и Решица. Дотогава те трябва да бъдат придружени и от отец Думиника Йонеску. След това до Тимишоара, Арад и обратно до Букурещ те бяха на прага на най-голямата легионерска експедиция и тръгнаха само с 3000 леи в джобовете си за бензин; за останалото те се довериха на Бог и на това, което хората по пътя им ще им дадат. Те взеха със себе си кодекс на законите на страната. Те ще останат законни, но ще защитават срещу незаконни мерки.

В Tg. Жиу, Турнул-Северин, Божовичи, те бяха последвани от полиция и жандармеристи и нападнати. Те коленичиха пред камиона, за да защитят гумите, разкривайки гърди пред оръжията.
В покрайнините на Оравита те бяха посрещнати от картечници и арестувани. Ден по-късно прокурорът Поповичи ги освободи, като ги обяви за невинни; тъй като те не направиха нищо, не произнесоха речи, не проведоха събрания. Те просто пътуваха и пееха - това беше всичко. Но хората разбраха и ги поздравиха с цветя. Те получиха храна и гориво за камиона. Където и да отидат, остава следа от ентусиазъм.

В Решица излязох да ги посрещна. Там решихме да направим публичен митинг. Беше наше право да го направим. Тъй като бях член на парламента и се регистрирах в легионерски списък с кандидати в окръг Карас, като получих 2000 гласа, дойдох да се свържа с нашите поддръжници, за да им представя отчет за нашата дейност в парламента.
Това е страхотно. Това е напълно законно. Но когато става въпрос за нас, законите вече не съществуват.

Дори по време на войната Решита не е видяла толкова голяма военна мощ. Той беше докаран от близките градове, за да окупира града и да го обгради.
Разбрах, че правителството ми устройва капан. Бих искал да опитам ирационален ход; губят търпение, за да предизвикат причина за репресии. "Ето защо спряхме тези господа. Ето защо те трябва да бъдат

премахнати. Където и да отидат, те бунят населението срещу нашите мерки за ред, срещу военните и властите. Те искат да направят революция."

Такава грешка от наша страна би била използвана от еврейското правителство и пресата.
Затова не им дадох тази възможност, но като удавих целия бунт в себе си, избегнах всякаква конфронтация.
Точно в тази конфронтация те щяха да спечелят победа. Предпочитаме да се откажем от нашето рали.

Екипът продължи, премина през община Тимиш-Торонал и навлезе в община Арад. Там, в село Киер, жандармеристите, заедно с евреите, подстрекават селяните да викат, че червените банди от Унгария са преминали в Румъния.

Селяните, въоръжени с вили, брадви и тояги, нападнаха легионерите, които нямаха време да се идентифицират. Ударите ги обляха в кръв. Дясната ръка на Чиумети се счупи и той падна встрани от пътя в безсъзнание. Адочитей лъжеше за него.
Всички са ранени. След това са арестувани, транспортирани до Арад и поставени в отделни килии в градския затвор.

Десет дни по-късно те бяха изправени на съд за бунт. Нашите адвокати от Арад; Мота, Василе Марин

Machine Translated by Google

и аз самият ги защитих и всички бяха оправдани. Румънският народ на Арад им показа топло съчувствие.

В резултат на този инцидент реших да ги придружа. Част от екипа отиде с пикап, докато аз, придружен от четирима от тях и селянина Фратила, тръгнах пеша, преминавайки през всички села до гроба на Аврам Янку в планината, около 80 мили.
Селяните ме приветстваха навсякъде.

В Тебея пътищата ни се разделиха. Те продължиха маршрута си през окръг Хунедоара и аз тръгнах към Тейус.

В ТЕЙУС

Баща ми трябваше да изнесе реч тук. Пристигайки тази нощ, намерих баща си в къщата на един селянин; беше целият в кръв. Голям брой жандармеристи влязоха в залата, където бяха събрани хората, и започнаха да бият с прикладите си всички. Баща ми беше ударен в главата.

Законност! Законност!
Румънски депутат, ползващ се с имунитет и гарантирани права, ще произнесе реч, а представители на обществените сили влизат в залата, чукайки главите си с приклади. Селяни, учители, свещеници са потресени. Затова реших две седмици по-късно да направим протестна среща на същото място.

В навечерието на срещата в Теюс пристигнаха "отборът на смъртта", както и легионери от Клуж и Букурещ, но срещата не можа да се проведе.
Пехотен полк и батальон жандармеристи обграждат Тейус, предотвратявайки влизането на селяните.

Беше същото като в Решица. Опитах се да избегна конфронтация, като реших баща ми и всички легионери да напуснат града освен мен; защото присъствието на няколко мъже, макар и малко, може да породи конфликт, докато присъствието на един човек в лицето на такива големи сили не може да предизвика бунт; нито слава за мнозина, ако му тежат.

Въпреки това селяни от Михалт и околностите се опитват насила да преминат по моста, вече зает от армията.
„Ние, селяните от Михалт, превзехме този мост от унгарците в тежки битки. Не приемаме, че днес румънските жандармеристи ни пречат да преминем по него“, казаха тези смели и „безстрашни селяни от Михалт.

Завърза се битка, която продължи повече от два часа. Чуха се изстрели. Един селянин е убит, а от "Отбора на смъртта" Току, Константинеску и Адочитей са тежко ранени втори път.

Целият „Екип на смъртта“ и други ученици, общо 50, бяха върнати в Тейус от властите през деня. Казаха им, че ще се качат на влака, но тъй като нямаха билети за влак, трябваше да отидат до Алба-лулия, за да ги вземат.
Но там, вместо да получат билетите си, те се оказаха хвърлени без заповед за арест в известния затвор, където беше хвърлен Хория.
Всичките му протести бяха напразни. Те протестираха напразно, че задържането им е незаконно; че никой задържан не може да бъде арестуван без заповед за арест; че органът, който ги е хвърлил там, извършва противозаконно действие. В 2 часа тази нощ те разбиват портата на затвора, образуват колона и отиват към къщата на прокурора. Докладваха му събитията. Там те останаха в двора до следващата сутрин, когато заедно с прокурора се върнаха в затвора. Този път заповеди за арест са издадени за "форсиране на вратата на затвора".

В последвалия процес те бяха оправдани, защото на първо място, поради липса на заповеди за арест, те бяха незаконно задържани. Те отговаряха на законовите разпоредби. Като информираха промоутъра, те просто спазваха разпоредбите. За пореден път в съда се доказа, че не легионерите са причинили безредици, а самата власт, която вместо да налага законите, ги нарушава с суверенно презрение.

Machine Translated by Google

"Отборът на смъртта" се завърна в Букурещ след двумесечна кампания. Неговите борби, страданието, на което беше подложен, раните му развълнуваха душата на цяла Трансилвания.

Сега, по това време, можем да кажем, че легионерското движение се е разпространило в цялата страна, въпреки цялата съпротива на властите, въпреки всички преследвания.

Като започнем сега, нека спрем, казахме. Ще започнем да задълбочаваме легионерското образование за живота в трудовите лагери. Кой би се притеснявал от тази тиха дейност, особено когато е извън политическата рамка?

ЯЗОВИР ВИСАНИ

10 ЮЛИ 1933 Г

Machine Translated by Google

През предходната зима обаче фармацевтът Аристотел Георгиу, легионерски водач на Рамникул-Сарат, ми изпрати доклад, в който описва ситуацията в село Визани, където река Бузау наводнява всяка година нивите на фермерите в площ от няколко хиляди. акър. И той казваше, че цялото село ни моли да дойдем и да им помогнем за изграждането на предпазен язовир. Приех това искане и предприех всички необходими стъпки, като изпратих специализирани инженери, направих планове и издадох заповед всички легионери в този регион да присъстват във Висани на 10 юли 1933 г., когато щеше да бъде открит трудовият лагер. Ето заповедта: ДО ВСИЧКИ РЪКОВОДИТЕЛИ НА ГНЕЗДА И ЛЕГИОНЕРНИ ОТДЕЛИ В СТРАНАТА

Другари,

Никога проблемът за светлината не е бил повдиган повече, отколкото в момента, когато човекът загуби зрението си. Сякаш строителният проблем е поставен особено належащо в момент, когато човечеството ясно усеща, че всичко около него се руши.

Когато всичко бавно се превръща в разруха, човешката душа тръгва в обратната посока, в опит за контраатака, проявявайки страхотен импулс да гради от основите, да издига с труд, да гради.

Никога този проблем за строителството не е бил повдиган в Европа, както днес, когато военният период ни остави в руини и когато следвоенният период увеличаваше разрухата ни с всеки изминал ден.

У нас, след 15 години помпозно, но стерилно публично говорене, оставило само руини, душата ни се бунтува срещу словото и търси действие.
Ние също искаме да строим; от счупен мост до път и плискане на водопад и превръщането му в енергия; от нов селски чифлик до нов тип румънско село, румънски град, румънска държава.

Това е историческият призив на нашето поколение, че върху руините на днешния ден изграждаме нова и красива държава.

Днес в нашата страна румънският народ не е в състояние да изпълни своята мисия в света, тази да създаде своя собствена култура и цивилизация в Източна Европа.

ЛЕГИОНЕРИ, тези

истини ме подтикнаха да ви призова в средата на страната, на брега на река Бузау, за да издигнете със собствените си ръце този огромен язовир, който ще носи вашето име десетилетия.

Помолих го, за да може да каже на другите румънци, че вие сте тези, които ще изградите новата Румъния.

Тази нова Румъния не може да се роди в клубове, кафенета, кабарета; или високите токчета, използвани по улиците на града при атракции и развлечения от различните Дон Жуани.
Тя ще се роди от героизма на вашата работа.

ОБЯСНЕНИЯ И ПОКАЗАНИЯ

1. Язовирът ще бъде издигнат близо до село Визани в южната част на окръг Рамникул-Сарат, на четири мили северно от находището Faurei на линията Buzau-Braila
.

2. Сборен пункт с. Висани. Всички екипи ще бъдат под местно командване, след като пристигнат.

3. Дати на пристигане във Висани: 8 и 9 юли 1933 г.
4. Проектът ще се реализира на два етапа по 30 дни.
Първа стъпка,. От 10 юли до 10 август 1933 г.
Втори етап: 10 август - 10 септември 1933 г.

Всеки отбор ще има 500 души.
Общото командване ще бъде на легионерския командир на окръг Рамникул-Сарат
, Aristotel Gheorghiu, който ще организира:

Machine Translated by Google

- осигуряване, -
хостинг, -

инструменти, - всички други въпроси, свързани с цялостната посока на проекта.

Под негово командване ще бъдат поставени: 1. Ръководителят на обекта, легионер, който ще бъде назначен лично от мен в началото на работата, 2. Ръководителят на настаняването и снабдяването и 3. Легионният командир на екипа, Заедно те ще установят всички услуги, които ще са необходими (провизии и т.н.).

Първият отбор ще се състои от легионери от Браила, Бузъу, Ръмникул-Сарат, Фокшани, Текучи, Букурещ, Плоещ, Яломица, Дамбовица, Мусел, Арджеш, Влашка, Олтения.

Легионерите от Бесарабия ще пристигнат на 15 юли, т. е. 5 дни по-късно. Те ще напуснат Cbisinau пеша, преминавайки през Gradiste, Comrat, Congaz, Kabul, Colibasi, Reni, Galati.
Към тази група ще се присъединят легионери от Кабул, Тигбина, Исмаил и Четатя-Алба.

В първия отбор ще участват кръстни братства от цялата страна. Вторият отбор ще бъде съставен от легионери от останалата част на страната. Легионерите ще се постараят да имат работно облекло, резервно бельо, лопата, одеяло.

Другите отбори трябва да маршируват или да вземат влака, като се възползват от намалението от 75% за групови екскурзии.

Петима доверени браилски легионери трябва да се явят 5 дни по-рано, на 5 юли, за да подготвят почвата и да приемат своите другари; те ще бъдат назначени от легионерския командир на Браила Йон Лиеску и незабавно ще се свържат с легионерския командир на Рамникул-Сарат, Аристотел Георгиу.

Седалище, където трябва да бъдат обявени заминаванията и пристиганията: Aristotel Gbeorgbiu, фармацевт, Ramnicul-Sarat.

ПРЕПОРЪЧВАМ: а)

Изпълнете поръчката докрай. Ако сте провокиран, забранявам ви да реагирате.

Достигането на вашата дестинация е от първостепенно значение.

Пожелавам си където и да минеш, град или град, винаги да оставаш впечатлен от дисциплината, коректността, напълно достойното отношение и благоприличието на легионерите по всяко време. Ръководителите на екипи носят пълна отговорност. б) Обръщам внимание на факта, че във Висани и околностите трябва да покажете образцово поведение във всички отношения; приятелски настроен към народа и особено героичен в работата и съпротивата. в) В случай, че съмнителни елементи успеят да се внедрят сред легионерите, те ще бъдат изпратени у дома при първия опит за отклонение от правия път и това трябва да ми бъде докладвано лично.

Всъщност всеки лидер е отговорен за хората си. г) Ще пристигна сутринта в понеделник, 10 юли, след ралито в Сучава.

На разсъмване, преди да започнете работа, ще участвате в богослужението, отслужено от всички свещеници в района.

другари,

Вие сте на път да напишете нова страница в книгата с историята на битките на легиона,

Страната отново ще гледа на вас като на герои, както ви е виждала толкова пъти преди.
преди.

Вървете тогава със сърца, пълни с ентусиазъм, на полето, където ви очаква трудна задача, но чрез която ще направите нова жертва, следователно, нова стъпка към нашата победа, легионна Румъния.

Machine Translated by Google

Затова се надявам да ви видя всички на нашето ново бойно поле.
Букурещ, 23 юни 1933 г. Корнелиу Зеля-Кодряну Началник на легиона

Повече от 200 млади легионери се събраха във Вишани на 10 юли, идвайки пеша от Калати, Фокшани, Букурещ, Бузъу, Текучи, Яш, Браила, под ръководството на Стелиан Теодореску, Николае Константинеску, Павалута, Дору Белимаче, Стоенеску и Брума.

Но вместо да бъдат посрещнати с радост и да им дадат нещо за ядене и място за почивка, уморени и гладни, каквито бяха, когато пристигнаха, те бяха заобиколени от няколко роти жандармеристи, нападнати с жестокостта на диви зверове и повалени на земята под ударите. .

Жандармеристите бяха инструктирани от техните офицери, по заповед на Министерството на вътрешните работи - където г-н Арманд Калинеску*, според собствените му изявления, играеше важна роля в мерките за нашите изтезания и репресии - който нанесе своите удари върху тези млади Румънците с толкова омраза, сякаш нападат най-големите врагове на румънския народ.

Сред ранените и унизени до последния предел на унижението бяха легионерите Стелиан Теодореску, Брума, Дору Белимаче, отец Йон Думитреску, Стоенеску, Павалута и Николае Константинеску, тежко ранени за четвърти път за два месеца.

Вестта за тази безпрецедентна жестокост към някои млади хора, дошли да направят добро дело, и за всички унижения, на които бяха подложени, се разпростря като черен воал върху съкрушените и притеснени сърца на всички наши млади хора, които, чрез тяхната вяра и любовта си към родината, бяха предадени от политиците на страната на неговия външен враг. Тогава разбрах, че всички пътища са затворени за нас и че оттам нататък трябва да се готвим за смъртта.

Преминахме през състояние на обща депресия, в която чувствахме, че всичките ни запаси от търпение и самоконтрол са на ръба на колапса. Разбрах, че всичко около мен се пропуква и че преди всичко, ако се случи само един шамар, това ще бъде непоправимо нещастие. Исках да изкрещя от дъното на душата си: Не издържаме повече!

В тази потискаща атмосфера се обърнах към министър-председателя със следното писмо, публикувано във вестник Calendarul („Календата?“) от 20 юли 1933 г.:

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА ЖЕЛЕЗНИЯ ЗАЩИТНИК

ПИСМОТО ОТ MR. CORNELIU Z. CODREANU ДО MR. МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛ АЛ. ВАЙДА

Господин министър-председател,

След инцидентите във Висани, с такава морална тежест, че сърцето ми кърви, реших да ви напиша следните редове:

Не съм подтикнат да направя това нито от моментна импулсивност, нито от някакво желание да видя писмото си публикувано във вестниците, за да го аплодират приятелите ми, или да изпълня лесно обичайното официално задължение да „протестирам“ срещу позора, извършен в Рамникул-Сарат.

Чувствам се принуден да адресирам това писмо до вас поради моята неспокойна съвест, като ми казва, че този път, по който така лесно ни тласнахте, е - за всеки човек на честта - пътят на смъртта.

* Арнианд Калинеску, тогавашен заместник-държавен секретар в Министерството на вътрешните работи, току-що започна своята поредица от преследвания на Желязната гвардия. Той напуска Националната селска партия през февруари 1938 г. и става - по силата на личната си омраза към Корнелиу З. Кодряну - министър на вътрешните работи и дясна ръка на румънския крал Карол II. Оттогава нататък звездата на този тъжен герой на юдео-масонството продължаваше да изгрява, докато достигна своя зенит, деня, в който, по заповед на своя августейш суверен, той нареди убийството на ръководителя на Желязната гвардия; след това да се хвали сред връстниците си, на техническия език на палач, че е "обезглавил Желязната гвардия". В интерес на истината Калинесий беше просто садистичен мошеник; честта за този "акт на оръжието" отива изцяло на краля. (Тр.)

Machine Translated by Google

нещастия, които вече не могат да бъдат избегнати.

Господин министър-председател,

Няма да мога да ви опиша тук в няколко реда нашето мъченичество през последните десет години, в собствената ни страна, за нашата румънска и християнска вяра.
Само ще кажа, че десет години на румънските правителства им писна да ни бият.
Имаше либералната администрация, която ни смаза под ударите; следваше г-н.
Гога, а и той ни смаза през 1926 г.; след това г-н Михалаче, който също се славеше, заедно с извънземните господари, като ни биеше варварски, като ни изтребваше; след това беше администрацията на Йорга-Аргетояну, която отново ни взриви; накрая ти дойде на власт, продължавайки ударите.

Никой от тях не попита, г-н министър-председател, дали можем да подкрепим безкрайните морални и физически изтезания, които често са склонни да надделяват върху силите ни за съпротива.

През цялото това време сме подкрепяли всичко много силно. Пълни сме с рани, но никога не свеждаме глава. Разстроихме ги, защото колкото и жестоки да бяха изтезанията ни, поне чувството ни за човешко достойнство и нашата чест бяха уважени. Но напоследък, под вашето управление, нашите гонения и изтезания навлязоха в най-трудната фаза.

Това, което се случи в Тейус, където баща ми беше прострелян и окървавен, и това, което се случи особено във Визани, са несравнимо по-сериозни от всичките ни страдания досега. Тези злоупотреби атакуват самата ни чест.

Няма да ви представя сметка дълго време.
Със сигурност си спомняте преди два месеца - когато дойдох да ви попитам какво не ни е наред, за да заслужим преследването, което започнахте - ми казахте: "Защо не започнеш нещо градивно?"

'Г-н. Министър-председателят — отговорих аз, — реших да построя язовир на брега на Бузау.
Имате ли възражения? '

'Не. Много добре. Много добре.'
Подадох петиция в Министерството на благоустройството месец преди да започне нещо; Консултирах се с най-изтъкнатите професионални инженери в областта и на 10 юли работата трябваше да започне.

Не беше предназначено просто да бъде младежка почивка; това беше призивът на нашата младеж към служба на голямата нужда от здравословни постижения; трябва да бъде възпитанието на 1000 млади хора в градивна посока.

Трябваше да бъде пример за десетки хиляди други млади хора.
Това щеше да бъде училище за огромните маси хора, които години наред обикаляха по порутените му мостове и пътища, чакайки държавата да дойде и да ги поправи, когато за един ден общият им труд можеше да ги поправи.
Това беше насърчение за цялата страна и пример за онези, които погрешно си въобразяват, че силна Румъния може да се появи от нечие съжаление, а не от труда на всички ни.
Няколко дни преди началото на работата изпратих трима изтъкнати млади мъже във Висани да подготвят настаняване и провизии за онези, които трябваше да дойдат. Но те бяха хванати на 8 юли, транспортирани до Рамникул-Сарат, след това оковани с оковите си и изпратени у дома като най-долните крадци в това състояние на присмех, унижаващо човешкото им достойнство.

„Други двама млади мъже от университета в Букурещ, намиращ се в град Рамникул-Сарат, където пристигнаха да работят с ентусиазъм, бяха арестувани, отведени в полицията, тривиално обидени и шамаросани от началника на градската полиция и двама полицейски комисари - Братя Йонеску - след това, с вързани ръце на гърба, те бяха прекарани през центъра на града до гарата и върнати
обратно у дома с влак.

Най-после в понеделник, 10 юли, във Висани пристигнаха 200 младежи, повечето от които студенти.

Там, вместо да бъдат посрещнати с отворени обятия за добрите им намерения, те бяха приети от кмета на окръга, прокурора, полицейските служители полковник Игнат, Cten.
Чеплеану, жандармски лейтенант. Фотея,

Machine Translated by Google

няколкостотин жандармеристи с оръжие в ръка, рота пехота с монтирани картечници и бяха призовани незабавно да напуснат населеното място с тон на несправедлива и неоправдана агресивност.

Изправени пред такава заплашителна ситуация, 200-те младежи легнаха в шестсантиметровата кал и в това смирено положение започнаха да пеят „Бог е с нас". Жандармеристите получиха заповед да ги атакуват. Няколкостотин се втурнаха към тях, тъпчеха ги, мачкаха гърдите и главите им с ботушите си; младите хора издържаха цялото това изпитание в мъченическо мълчание, без да окажат съпротива. Пред тези, които ритаха студентите, бяха прокурорът Ракиеру и полковник Игнат, който със собствената си ръка скубеше студента Брума за косата, и лейтенантът.

Фотеа, който удари юмруци по бузите на невинния младеж.
В крайна сметка въжето беше донесено; ръцете на 200-те младежи са варварски вързани на гърба, след което са държани под дъжда половин ден.
Междувременно отец Думитреску пристигна и прокурорът го попита: „Какво правиш тук?"
„Аз съм свещеник. Дойдох да отслужа литургия, преди да започне работа.
- Ти не си свещеник. Ти си идиот, отговорил прокурорът. - Незабавно вържете ръцете му на гърба.

Ръцете на свещеника бяха вързани като на всички останали и след това всички те, в това унизително положение, бяха отведени в Рарникул-Сарат и арестувани в жандармерията, където отново бяха обиждани и ужасно измъчвани от прокурора, жандармите и полицията.

Някои, извадени от тези стаи за изтезания или от мазетата, в които са били хвърлени и след това бити с камшици от волска жила, са припадали.
„След четири дни на такова изпитание те бяха освободени, тъй като нямаше нищо, в което да бъдат обвинени.

„Други, заловени по пътя за Висани, бяха арестувани в Бузау и Браила, където с вързани ръце бяха изпратени у дома. Има още 15, които до днес, събота, все още не са пристигнали. Те бяха. Воден пеша от Бузъу до Букурещ, от жандармски пост на жандармски пост, четири дни не хранен, обиждан, удрян.

Г-н министър-

председател, това не са изолирани събития, а по заповед на правителството, която пристига във всяка точка на страната. Преди две седмици, без никаква вина - и безспорно доказателство за това са всички произнесени решения на правосъдието - бяхме бити и обиждани на всяка крачка; в Букурещ, Арад, Тейус, Пиатра-Нямц и Сучава.

„Г-н министър-председател, обръщам

ви внимание по най-уважителния начин, така че ние, които познаваме историята и жертвите, дадени от всеки народ, когато искаше да постигне по-добра съдба, ние, младите хора на Румъния днес, не откажете тази жертва.

Ние не сме страхливци, за да избегнем жертвата на нова Румъния.
„Но още веднъж ви обръщам внимание, че аз научих тези млади хора на чувството за човешко достойнство и чест.

Ние знаем как да умрем, ако е необходимо, както ще докажем. Можете да ни арестувате; костите ни могат да изгният в дълбините на затвора. Можем да бъдем застреляни. Но не можем да бъдем шамари, не можем да полагаме клетва и не можем да ни вържем ръцете на гърба.

Не си спомняме нашият народ - през нашата тъжна, но горда румънска история - някога да е толерирал да бъде опозорен.
Нивата ни са пълни с мъртви, но не и със страхливци.
Днес ние сме свободни хора, осъзнаващи правата си. Роби не сме и никога не сме били. Получаваме смърт, но не и унижение.
Бъдете сигурен, г-н министър-председател, че не можем да търпим тези дни на унижение и унижение.

Machine Translated by Google

Бъдете сигурни, умолявам ви, че след десет години страдание имаме достатъчно морална сила да намерим почтен изход от живот, който не можем да поддържаме без чест и достойнство.

Моля, приемете чувствата ми.

Корнелиу Зеля-Кодреану "

ЛИБЕРАЛНАТА ПАРТИЯ ПОЕМА ОТГОВОРНОСТТА ДА ИЗТРЕБИ ЖЕЛЕЗНА СТРАЖА

Мъките на този младеж обаче нямаха край. Пред очите ни хоризонтът ставаше все по-тъмен и по-тъмен. Готвеха ни се други изпитания, още по-големи. Едва свършил мъчението на Висани, той научил, че И. Г. Дука, ръководителят на Либералната партия, е заминал за Париж. Бяхме изненадани да прочетем изявленията му в парижките вестници; че "Желязната гвардия" се плаща от хитлеристите; че правителството на Вайда е слабо, защото не ни унищожава; и че той, IG Duca и неговата партия поеха отговорност за подготовката на смъртта ни, за унищожаването ни. У дома Viitorul ("Бъдещето"), официалният вестник на партията, ще ни натежава със същите аргументи: "анархическо движение", "подривно движение" ("движение в заплатата на хитлеристите", и на правителството на Вайда, обвинявайки го в "слабост" и "толерантност" към нашето движение и в "флирт" с нашето "анархично" и "продадено на нацистите" движение.

Като нация днес ще паднем до най-ниските нива на унижение. Двама румънски държавници, И. Г. Дука и Н. Титулеску, ще се обединят с румънския политически фронт на средствата на парижките еврейски банкери - заинтересовани от една страна в безмилостната експлоатация на богатствата на нашата страна и, от друга страна, в осигуряването на ситуация колкото е възможно по-щастлив. възможно за неговите единоверци в Румъния - идването на власт на Либералната партия, последната, при формално условие, задължението да унищожи легионерското движение по всякакъв начин. Една млада, силна и горда румънска легионна нация, която ги прогонва от страната с всичките им грабителски капитали, не се разбира с чуждите банкери.

И така, като завършек на повече от десетилетие страдание, без да сме виновни за нищо, нашият венец на смъртта е приготвен за НАС.

Позволете ми в края на тази поредица от борби да насоча мислите си към моята майка, чиято душа ме следва година след година, час след час, трепереща при всеки удар, който ме удря, и потръпваща при всяка заплаха, отправена към мен от съдбата. Обиск след претърсване, извършвани всяка година от брутални и неприлични прокурори и полицейски комисари, нарушават спокойствието на дома им, от който отдавна е изчезнала всяка следа от радост и мир. Каква награда от един народ, деградирал от своите политици, за една майка, която в най-горчиво лишение отгледа седем деца от любов към родината си! Нека тези няколко думи бъдат почит към всички майки, чиито деца са се борили, страдали или загинали за румънската нация!

Machine Translated by Google

ДРУГАРИ

другари,

С тези последни приказки, затварящи този том, моята младост и тази на мнозина сред вас приключи, Никога повече няма да вървим по вашите пътища.
Ако тези последни 14 години от нашата младост не бяха толкова изпълнени с хубави моменти и радости, сега съвестта ми свети с голямо удовлетворение. Легионна Румъния е впила корените си, като тези на дърво, в плътта на нашите сърца. Расте с болка и жертви, а гладните ни очи го гледат как разцъфтява, озарявайки хоризонтите и вековете напред със своя блясък и величие. Това величие възнаграждава изключително много не само малките ни жертви, но и всяко човешко страдание, било то и най-ужасното.

Уважаеми другари,

На вас, които сте били бити, клеветени или мъченици, мога да донеса новината, която искам да предам повече от крехката стойност на една непринудена риторична фраза: Ние ще победим скоро.

Пред техните стълбове ще паднат всички наши потисници. Простете на тези, които са ви наранили по лични причини. Тези, които го изтезаваха заради вярата му в румънския народ, няма да простите.
Не бъркайте правото и дълга на християните да прощавате на тези, които са ви онеправдали, с правото и дълга на нашия народ да наказва онези, които са ги предали и са се нагърбили да се противопоставят на съдбата си. Не забравяйте, че мечовете, които носите, принадлежат на нацията. В нейно име ги носиш, В нейно име ще ги използваш за безпощадно и безмилостно наказание. По този начин и само по този начин вие ще подготвите здраво бъдеще за тази нация.

В Кармен Силва, 5 април 1936 г.

ДУМА КЪМ МОИТЕ ЛЕГИОНЕРИ

(Реч, произнесена от Кодряну по случай десетата годишнина на

Machine Translated by Google

основаване на Легиона на архангел Михаил)

Уважаеми другари,

След петнадесет години борба, преследване и пожертвани животи, младостта на Румъния трябва да знае, че времето на победата на легионера е близо.

Всички опити на врага срещу нас ще бъдат смазани; всички планове да ни изкушат, всички усилия да купят душите ни, всички усилия да ни разделят, както и всякакви предателства помежду ни, всички ще паднат на земята.

Погледнете ги право в очите - всички вие тирани! Понесете всички удари с примирение, изтърпете всички мъчения, защото саможертвата на всички ни ще бъде желязната основа от счупени тела и измъчени души за победа.

Тези от нас, които паднат, ще бъдат кръстени на герои и гробници!
Докато тези, които ще ни убиват, ще носят клеймото на предатели и ще бъдат обвинявани от поколение на поколение.

От дълбините, легионерът излиза победител! С твоята рок душа.
Тези, които вярват, че могат да го победят, както и тези, които смятат, че могат да го купят, скоро ще се убедят - но твърде късно - че са грешали.

ЕПИЛОГ

Убийството на Корнелиу Зелеа Кодряну

Показанията на жандармерист Сърбу пред разследващата комисия на Румънският касационен съд в Букурещ, ноември 1940 г., следва:

„Тръгнахме от Букурещ тази нощ (от 29 ноември на 30 ноември) с два полицейски микробуса на кметството. Ние бяхме

Machine Translated by Google

придружен от жандармерийските майори Динулеску и Маовеану.

Пристигайки в Рамникул-Сарат, спряхме в жандармерията, където майорите Динулеску и Маовеану се свързаха с майор Скарлат Росиану, от еврейски произход, командир на Легиона на жандармеристите в Рамникул-Сарат.

Не получили точна заповед, жандармеристите не арестували легионерите. Наредиха ни всички да се върнем при микробусите.
Започнахме да се връщаме към Букурещ. По пътя обаче бяхме изненадани от майор Динулеску, който извика: „Назад към Ръмникул-Сарат!“

Върнахме се обратно, но спряхме в село Балтати, на няколко километра от тази страна на Рамникул-Сарат, където останахме да нощуваме.
Тук ни дават да пием вино, скъпи цигари и изискана храна.

На следващия ден отидохме в Рамникул-Сарат.

Пристигайки в затвора, всички отидохме в една от килиите, където майорите Динулеску и Маовеану ни инструктираха как да екзекутираме легионерите.

Като поставиха шофьора на нашия ван на колене, те хвърлиха въже около врата му отзад, показвайки колко лесно може да бъде екзекутиран човек.

Всичко свърши за няколко минути. Тогава жандармеристите излязоха един по един в двора на затвора и всеки получи по един легионер в ареста.

Взех един, който беше по-силен и по-висок от другите; По-късно научих, че той е капитан Корнелиу Зеля Кодряну.

След това ги заведохме до микробусите. Там ръцете на легионерите бяха вързани за пейката зад тях, а краката им за дъното на пейката пред тях, така че да не могат да се движат в никоя посока.

Така десет от тях бяха вързани в първия фургон и четирима във втория, аз бях в първия фургон с десетте, зад капитана; всеки жандарм беше седнал зад легионера под негово командване.

В ръцете си държим струните. И така си тръгнахме.

Майор Динулеску беше в моя ван, майор Маовеану в другия.

Поддържа се гробническа тишина, тъй като не можехме да говорим нито помежду си, нито между легионерите.

Когато пристигнахме в гората Танкабести, майор Динулеску, който трябваше да даде кодовия сигнал за момента на екзекуцията, светна и изключи три пъти фенерчето.

Беше време за екзекуция, но, не знам защо, никой от нас не помръдна.
Тогава майор Динулеску спря микробуса, излезе и се върна при този отзад.

Machine Translated by Google

Там майор Маковеану беше по-авторитетен; легионерите вече бяха удушени.

Капитанът леко обърна глава към мен и прошепна: „Другарю, позволете ми да говоря с другарите си“. Но точно в този момент, преди дори да е довършил молбата си, майор Динулеску се качи на стъпалата на фургона и влизайки с револв в бандата си, извика: „Екзекут!“

С това жандармеристите хвърлиха въжетата...

С дръпнати завеси микробусите продължиха пътя си към Жилава.

Когато стигнахме там, беше седем часа сутринта. Там ни очакваше полковник Зечу; Дан Паску, началник на затвора; полковник Геровичи, съдебен лекар; подполковник Йонеску и др.

Гробът вече е изкопан.

Извадени от фургони, труповете на легионерите бяха поставени на земята с лицето надолу и застреляни в гърба, за да симулират стрелба, докато се опитваха да избягат.

След това ни събраха в една стая в затвора Жилава, където полковникът ни изнесе лекция, като каза: „Вие изпълнихте дълга си; вие не сте обикновени убийци.“

Няколко дни по-късно ме извикаха в кабинета на полковник Геровичи, който, като ме видя, каза: „Много си силен; можеше да убиеш трима наведнъж.“ След това ми подаде лист хартия за подпис от мен, че съм получил сумата от 20 000 леи като медицинска помощ, аз му казах: „Не съм болен, полковник“. Той отговори: "Слушай тук, Сарбу! Не виждаш ли колко си лош? И си дръж устата затворена или ще я напълня с мръсотия", сочейки пистолет Маузер на бюрото си. Така и аз, както и другите жандармеристи, бях изпратен в отпуск”.